Trilogie DragonLance

Draci zimní noci

Weis Margaret & Hickman Tracy

Kroniky 2

Mým rodičům, panu a paní Hickmanovým, kteří mé učili, co je to pravá čest - Tracy Raye Hickman

Mým rodičům, Frances a Georgeovi Weisovým, kteří mi dali navíc drahocenný dar tohoto života - lásku ke knihám - Margaret Weis

Země Ansalon

V HOSPODĚ U ČERVENÉHO DRAKA...

"Neboj se ničeho, rytíři. Životy těch, které zanecháváš naší péci, budou v bezpečí... jestli vůbec ještě nějaké bezpečí je... Sbohem, přátelé," šeptal Raistlin a jeho podivné oči ve tvaru přesýpacích hodin se leskly. "A bude to ,sbohem' na dlouho. Některým z nás je určeno, abychom se na tomto světě už nesetkali!" Uklonil se, přitáhl si rudý plášť k tělu a začal stoupat po schodech.
To je celý Raistlin, vždycky odejde s nějakým tyjátrem, pomyslel si Tanis podrážděně, když se zvuky těžkých bot přibližovaly ke dveřím.
"Dělej!" nařídil Karamonovi. "Jestli má pravdu, teď už s tím nemůžeme stejně nic dělat."

NA SVĚTĚ PŘIBÝVÁ NEBEZPEČÍ A NAŠI HRDINOVÉ SE NYNÍ NAVÍC ROZDĚLILI. CHMURNÁ UDÁLOST A JEŠTĚ CHMURNĚJŠÍ SNY JE PRONÁSLEDUJÍ, KDYŽ HLEDAJÍ TAJEMNÉ DRAČÍ KRÁLOVSKÉ JABLKO A LEGENDÁRNÍ DRAČÍ KOPÍ.

Venku zuřil vítr, ale uvnitř, v jeskyních horských trpaslíků pod horami Karolisu nebylo jeho bouření znát. Když Tén požádal shromážděné trpaslíky a lidi o ticho, vystoupil trpasličí bard a složil poctu družině.

PÍSEŇ O DEVÍTI HRDINECH

My věděli, že z severu přichází hrozba;
s předzvěstí zimy, dračí ples
roztančil zemi, až z porostů lesních
a z planin vyšli, z mateřské země;
nezměrné nebe se před nimi prostřelo.
Devět jich bylo pod lunami třemi,
v soumraku podzimním:
Kácel se svět, však povstali oni,
do srdce příběhu vešli.

Jeden se zrodil v kamenném sadu
ze síní trpaslíků, z času a moudra,
kde srdce a rozum kráčejí spolu,
kde žilami ruce dávají sílu.
V otcovském náručí spočine duch.
Devět jich bylo pod lunami třemi,

v soumraku podzimním:
Kácel se svět, však povstali oni,
do srdce příběhu vešli.

Jeden byl odtud, kde usedá bríza, tiše se na vánek mění,
kde luka jí kynou, ze šotčí země,
kde zrno se z ničeho rodí,
zelená zlátne, zas v zeleň se mění.
Devět jich bylo pod lunami třemi,
v soumraku podzimním:
Kácel se svět, však povstali oni,
do srdce příběhu vešli.
Další šla z Planin, ze země velké,
dálkami chovaná, obzorem prázdným.
Nesla si hůl, jakož i břímě
světla a milosti v ruce;
bolestí světa obtížena šla.
Devět jich bylo pod lunami třemi,
v soumraku podzimním:
Kácel se svět, však povstali oni,
do srdce příběhu vešli.

I další byl z Planin a v měsíce stínu,
zvykem a obřady, měsíce drahou,
růstem a úbytkem řízena jeho
je krev i bojovná paže;
vesmírem králů ke světlu vstříc.
Devět jich bylo pod lunami třemi,
v soumraku podzimním:
Kácel se svět, však povstali oni,
do srdce příběhu vešli.

Chyběla jediná, spíš odchody známá,
šermířka temná s vášnivým srdcem:
Patří jí sláva, co mezi slovy utkví
jak matčina píseň, již opatruje věk,
vzpomínka na hraně sotva se budící mysli.
Devět jich bylo pod lunami třemi,
v soumraku podzimním:
Kácel se svět, však povstali oni,
do srdce příběhu vešli.

Další byl přečistá čest stvořená mečem,
stoletím ledňáčka nad zemí letů,
se Solamnií on stál i pad, povstával znova;
když srdce se vzpíná ke službě vzhůru,
dědictvím údělným po věky zůstane meč.
Devět jich bylo pod lunami třemi,

v soumraku podzimním:
Kácel se svět, však povstali oni,
do srdce příběhu vešli.

Další pak ve světle prostém, temnoty bratr,
mečem svým vyzkoušel nástrahy, lsti,
stejně jak záludnou síť, co na srdce číhá.
Myšlenky jeho jsou jezera v větrné bouři -
jimž nedozří dna.
Devět jich bylo pod lunami třemi,
v soumraku podzimním:
Kácel se svět, však povstali oni,
do srdce příběhu vešli.

Vůdcem jim půlelf, nadvakrát zrazen
dvojitou krví, ve dví roztrhl zem
i les, jakož i elfů a lidí svět.
Odvahou znám, pro lásku obáván,
nečiní pro ně nic, neb' z obou má strach.
Devět jich bylo pod lunami třemi,
v soumraku podzimním:
Kácel se svět, však povstali oni,
do srdce příběhu vešli.

Poslední z temnot a ze vzdechů noci,
odtud, co hvězdy nám skrývají podstatu slov,
odtud, kde tělo mnohými ranami zbité
vzdává se vědění. Neschopno daru,
obdaří nakonec prosté a hloupé.
Devět jich bylo pod lunami třemi,
v soumraku podzimním:
Kácel se svět, však povstali oni,
do srdce příběhu vešli.

I jiní se přidali, jak příběh spěje:
dívka, co neměla čest, však nade vše ctná;
princezna, dospělá sotva, do lesů vešla;
podivných příběhů starý tkáč.
Příběh jde dál, kdo ví, jak skončí.
Devět jich bylo pod lunami třemi,
v soumraku podzimním:
Kácel se svět, však povstali oni,
do srdce příběhu vešli.

My věděli, že z severu přichází hrozba:
V ležení zimy, ve spánku draků
se zklidnila zem. Však z hlubiny lesa,
z planin a z mateřské země když vyšli,

poznali nebe, co před nimi leží.
Devět jich bylo pod lunami třemi
v soumraku podzimním:
Kácel se svět, však povstali oni,
do srdce příběhu vešli.

Kladivo.

"CHARASOVO KLADIVO!"
Velká audienční síň krále horských trpaslíků zahřměla tímto triumfálním oznámením. Následoval divoký křik nadšení, hluboké dunivé hlasy trpaslíků se mísily s vyššími pokřiky lidí, když se rozlétly velké dveře na konci síně a vešel Elistan, kněz Paladinův.
Síň ve tvaru mísy byla i podle trpasličích poměrů obrovská a byla zaplněná do posledního místečka. Skoro všech osm set uprchlíků z Pax Sarkasu stálo kolem stěn, zatímco trpaslíci se mačkali na kamenných lavicích dole.
Elistan se objevil na začátku dlouhé uličky, která dělila síň, a v rukou držel obrovskou válečnou palici. Při pohledu na Paladinova kněze v bílém rouchu výkřiky zesílily, zvuk se odrážel od klenutého stropu a duněl síní, až se zdálo, že se od něho chvěje zem.
Tanis zkřivil tvář, jak mu z hluku hučelo v hlavě. Byl pevně sevřený davem. Pod zemí pobýval nerad, a třebaže byl strop vysoko a ztrácel se ve stínech vrhaných svitem pochodní, půlelf se cítil jako v pasti.
"Budu rád, až to skončí," zamumlal ke Sturmovi, který stál vedle.
Sturm, zádumčivý jako vždy, vypadal ještě smutněji a tvářil se ponuřeji než obvykle. "Mně se to nelíbí, Tanisi," řekl polohlasem a zkřížil paže na vyleštěném prsním plátu svého starodávného brnění.
"Já vím," řekl trochu podrážděně Tanis. "Tos už říkal - ne jednou, ale mockrát. Ale couvnout nemůžeme. Tak se snažme co nejlíp toho využít."
Konec věty zanikl v dalším z mnoha pozdravných výkřiků, když Elistan zdvihl palici nad hlavu, ukázal ji davu a pomalu se s ní vydal uličkou. Tanis si přitiskl ruku k čelu. Dělalo se mu mdlo, když se chlad podzemí měnil teplem lidských těl v nesnesitelné dusno.
Elistan procházel uličkou. Uprostřed síně povstal Hornfel, Tén Vršeckých trpaslíků, aby ho pozdravil. Za ním, přesně rozmístěno, stálo sedm trůnů tesaných z kamene, nyní prázdných. Hornfel stál před sedmým - nejzdobnějším, trůnem krále Thorbardinu. Dlouho byl již prázdný, ale teď na něj Hornfel usedne, jakmile přijme Charasovo kladivo. Jeho navrácení bylo Hornfelovým vítězstvím. Jako tén vlastnící vytoužené kladivo může teď sjednotit znepřátelené trpasličí tény pod svým vedením.
"My jsme mu tu palici vybojovali," řekl pomalu Sturm a upřel oči na zářící zbraň. "Charasovo kladivo, kterým se podle legend kovala dračí kopí. Po staletí ztracené, nalezené a opět ztracené. A teď ho dostanou trpaslíci!" dodal znechuceně.
"Trpaslíci už ho měli," připomenul mu Tanis jakoby omámen. Cítil, jak mu potůčkem stéká po čele pot. "Dej si to vyprávět od Flinta, jestli jsi už zapomněl. V každém případě jim teď patří právem."
Elistan došel až pod kamenný stupeň, kde ho očekával Tén oblečený do těžkého roucha a se zlatými řetězy, které trpaslíci tak milují. Elistan poklekl pod stupněm - opatrné a rozvážené gesto, protože jinak by vysoký a mohutně stavěný kněz hleděl trpaslíkovi tváří v tvář, třebaže stupeň byl víc jak sáh vysoký. Trpaslíci křičeli radostí. Lidé, jak si Tanis povšiml, byli zaraženější, někteří si mezi sebou šeptali a vypadali, že se jim nelíbí, jak se jejich vůdce ponižuje.
"Přijmi tento dar od našeho lidu -" Elistanova slova zanikla v dalších pozdravných výkřicích trpaslíků.
"Dar!" řekl Sturm chraptivě. "Znám pro to lepší slovo: výkupné."
"A na oplátku," pokračoval Elistan, když ho opět bylo slyšet, "děkujeme trpaslíkům za jejich velkorysý dar. Za to, že nám umožnili žít v jejich království."
"A za právo dát se zavřít v katakombách..." mumlal si Sturm.

"A slibujeme, že budeme stát trpaslíkům věrně po boku, pokud by došlo k válce!" křičel Elistan.
Nadšené výkřiky duněly síní a ještě zesílily, když Tén Hornfel převzal kladivo. Trpaslíci dupali, pískali a vylézali na kamenné lavice.
Tanisovi se udělalo špatně. Rozhlédl se kolem. Nikdo je nebude postrádat. Teď promluví Hornfel, pak každý ze šesti ténů a pak členové Velké rady Hledačů. Půlelf se dotkl Sturmovy paže a ukázal rytíři, ať jde za ním. Tiše vyšli ze síně, shýbajíce se pod nízkou klenbou. I když byli pořád ještě v pevném trpasličím podzemním městě, mohli se konečně nadechnout čerstvého nočního vzduchu a zbavili se nesnesitelného hluku.
"Je ti něco?" zeptal se Sturm, který si všiml Tanisovy bledosti prosvítající skrz plnovous. Půlelf dychtivě polykal doušky chladného vzduchu.
"Už je to dobré," řekl Tanis a začervenal se, že dal najevo slabost. "Bylo to tím horkem... a taky tím kraválem."
"No, brzo už budeme odtud pryč," řekl Sturm. "Bude to pochopitelně záviset na tom, jestli nám Rada Hledačů odhlasuje tu cestu do Tarsisu."
"Určitě odhlasuje," řekl Tanis a pokrčil rameny. "Zřejmě teď poslouchají Elistana na slovo, když vyvedl svůj lid do bezpečí. Nikdo z Hledačů se mu teď nepostaví - aspoň ne otevřeně. Ne, kamaráde, možná už za měsíc napneme plachty bělokřídlých lodí Překrásného Tarsisu.
"Ale bez Charasova kladiva," řekl hořce Sturm. Pak začal tiše recitovat. "A bylo pověděno, že Rytíři vzali zlaté Kladivo, Kladivo, požehnané dobrým Paladinem, které kdysi dal Tomu se Stříbrnou Paží, aby vykoval Humovo dračí kopí, řečené Drakobij. A dali ho pak trpaslíku, kterého ve své řeči nazývali Charas, to jest Rytíř, pro jeho nevýslovnou čest a statečnost v boji. A on sám sebe nazýval Charas od té doby. A Charasovo kladivo přešlo do království trpaslíků s ujištěním, že bude užito, kdykoli se toho ukáže potřeba..."
"Bylo užito," řekl Tanis nedávaje najevo rostoucí hněv. Tento citát totiž musel poslouchat znova a znova!
"Bylo užito a zůstane už tady!" ukusoval slova Sturm. "Měli jsme ho vzít do Solamnie a ukovat jím svá vlastní dračí kopí -"
"A ty budeš druhý Huma a vydáš se za slávou. S dračím kopím v ruce!" vybafl Tanis. "Ať zatím klidně pomře takových osm set lidí -"
"Já bych je pomřít nenechal," rozkřikl se vztekle Sturm. "Ponejprv se dostaneme k něčemu, co souvisí s dračím kopím, a ty to okamžitě prodáš za -"
Náhle oba muži zmlkli, protože si uvědomili, že je poslouchá stín, jenž se vyplížil z temnot, které je obklopovaly.
"Širak," zašeptal hlas a z křišťálové koule, kterou svíral zmrzačelý dračí pařát na konci obyčejné dřevěné hole, vytrysklo jasné světlo. Ozářilo rudý plášť čaroděje.
Mladý čaroděj došel až k nim, opíral se o hůl a lehce pokašlával. Světlo hole ozařovalo kostlivou tvář, lesknoucí se pokožku s kovovým odstínem, která těsně lnula ke kostem. Také oči se zlatě leskly.
"Raistline," utrhl se na něj Tanis ještě vzrušeně, "co tady chceš?"
Raistlinovi, jak se zdálo, hněvivé pohledy obou mužů nevadily, byl zřejmě zvyklý, že jen málo lidí se v jeho přítomnosti cítilo dobře a vyhledávalo ji.
Zastavil se až před nimi. Natáhl křehkou ruku a .řekl: "Akular-alan suh Tagolann Jisrathar,"a před nimi se objevil bledý obraz jakési zbraně, na kterou Tanis a Sturm překvapeně hleděli.
Bylo to kopí, které používají pěšáci, skoro tři sáhy dlouhé. Špice byla z čistého stříbra, nablýskaná a svítivá, dřevce bylo z leštěného dřeva. Konec byl okutý železem, aby ho bylo možno zabodnout do země.
"To je krása!" zašeptal Tanis. "Co to je?"
"Dračí kopí," odpověděl Raistlin.
Vzal kopí do ruky a přistoupil těsně k nim, skoro mezi ně. Mimoděk couvli, jako by nechtěli, aby se jich dotkl, oči upřené na kopí. Pak se Raistlin obrátil a podal kopí Sturmovi.
"Tady máš to dračí kopí, rytíři," řekl syčivě, "nepotřebuješ ani Kladivo, ani Toho se Stříbrnou Paží. Tak co, vydáš se za slávou jako Huma, abys poznal jako on, že se slávou chodívá smrt?"

Sturmovi se zablýsklo v očích. Nadechl se a se strachem vztáhl ruku, aby uchopil kopí. K jeho překvapení jím ruka prošla! Dračí kopí dotekem zmizelo.
"Zas ty tvoje triky!" zavrčel. Skoro se dusil vztekem, otočil se na podpatku a šel pryč.
"Jestli to měl být vtip, Raistline," řekl tiše Tanis, "tak se ti nepovedl."
"Vtip," zašeptal čaroděj. Jeho podivné zlatavé oči pozorovaly Sturma mizícího ve tmě trpasličího města pod horami. "Myslel jsem, že máš víc filipa, Tanisi."
Čaroděj se zasmál - podivným smíchem, který Tanis už jednou slyšel. Pak se půlelfovi výsměšně uklonil a následoval rytíře mezi stíny.

KNIHA 1

1.Bělokřídlé lodi. Za Prašnými pláněmi leží naděje.

Tanis půlelf seděl na schůzi velké rady hledačů, poslouchal a mračil se. Třebaže bylo falešné náboženství Hledačů považováno za mrtvé, skupina, která na sebe strhla vedení osmi set uprchlíků z Pax Sarkasu, si tak pořád říkala.
"Ne snad, že bychom nebyli vděčni trpaslíkům, že nás přijali," prohlásil Hederik povzneseně a mával zjizvenou rukou. "My jsme jim vděčni, o tom nepochybuji. Stejně tak jako jsme vděčni těm, jejichž hrdinství zachránilo Charasovo kladivo, a tím byl umožněn náš vstup sem." Hederik se uklonil k Tanisovi, který mu oplatil krátkým pokývnutím. "Ale my nejsme trpaslíci!"
Toto patetické prohlášení vyvolalo souhlasné mumlání a Hederik se rozehřál.
"My lidé jsme nebyli určeni k životu pod zemí!" Hlasité výkřiky souhlasu a několik tleskajících dlaní.
"Jsme rolníci. Nemůžeme pěstovat živobytí na úbočích hor! Potřebujeme půdu, stejnou jako jsme byli nuceni opustit. A říkám vám, že ti, kdo nás donutili opustit naši starou domovinu, by nám ji měli opatřit!"
"Myslí tím Dračí Velmistry?" zašeptal jízlivě Sturm Tanisovi. "Jsem si jist, že mu s radostí vyhoví."
"Ti troubové by měli být rádi, že zůstali naživu!" zamumlal k němu Tanis. "Podívej na ně, obracejí se k Elistanovi - jako by to všechno bylo jeho dílo!"
Paladinův kněz - vůdce uprchlíků - povstal, aby Hederikovi odpověděl.
"Protože potřebujeme nové domovy," řekl Elistan a jeho silný baryton se rozlehl jeskyní, "navrhuji, abychom poslali výpravu na jih, do města Tarsisu Překrásného."
Tanis o Elistanově plánu slyšel již dříve. Na mysli mu tanul již déle jak měsíc, hned jak se s družinou vrátil od Derkinova hrobu s posvátným kladivem.
Trpasličí téni, nyní spojení pod Hornfelovým vedením, se chystali k boji se zlem přicházejícím od severu. Tohoto zla se však trpaslíci příliš nebáli. Jejich horské království jim připadalo nedobytné. A drželi slovo, které dali Tanisovi, oplátkou za Charasovo kladivo: uprchlíci z Pax Sarkasu se mohou usadit v Jižní soutěsce, nejjižnější části horského království Thorbardinu.
Elistan uprchlíky do Thorbardinu přivedl. Pokoušeli se opět začít žít, ale spokojeni nebyli.
Byli v bezpečí, to jistě, ale uprchlíci byli většinou rolníci a těžko se smiřovali s životem pod zemí, ve velkých trpasličích jeskyních. Na jaře mohli sice zasázet plodiny na horských úbočích, ale kamenitá půda poskytovala sotva holé živobytí. Lidé chtěl slunce a čerstvý vzduch. A nechtěli být závislí na trpaslících.

Byl to Elistan, kdo si nakonec vzpomněl na starobylou legendu o Překrásném Tarsisu a jeho bělokřídlých lodích podobných rackům. Ale jako všechny - i to byla jen legenda, jak Tanis zdůraznil, když se Elistan ponejprv o svém nápadu zmínil. Nikdo v této části Ansalonu nikdy o městě Tarsisu neslyšel od Pohromy před třemi sty léty. Tehdy trpaslíci uzavřeli své horské království Thorbardin, a tím přerušili veškeré spojení mezi severem a jihem, protože jediná cesta ke Karoliským horám vedla právě Thorbardinem.
Tanis zasmušile vyslechl, že Velká rada Hledačů jednomyslně schvaluje Elistanův návrh. Navrhli, aby byla vyslána menší skupina lidí do Tarsisu s tím, že zjistí, jaké lodi připlouvají do místního přístavu, kam odplouvají a kolik si za cestu počítají - bude-li možno, třeba i jednu takovou loď koupí. "A kdo tu skupinu povede?" v duchu se sám sebe zeptal Tanis, třebaže už odpověď znal.
Všechny oči se nyní obrátily k němu. Než mohl promluvit, Raistlin, který zatím vše poslouchal bez jediné poznámky, vstal a stanul před Radou. Pohlédl na ně a jeho podivné oči se zlatavě zaleskly.
"Jste blázni," řekl pohrdavým šepotem, "a žijete v bláznovských snech. Kolikrát vám to budu muset opakovat? Kolikrát vám budu muset připomínat poselství hvězd? Co si každý z vás řekne, když pohlédne na noční nebe a spatří zející díry tam, kde bývala dvě souhvězdí?"
Rada se neklidně vrtěla ve svých křeslech, pár členů si vyměnilo útrpné pohledy svědčící o nudě.
Raistlin si toho všiml, ale pokračoval a v jeho hlase přibývalo čím dál tím víc pohrdání. "Ano, už jsem některé z vás slyšel říkat, že to není nic jiného než přírodní jev - věc, která se stává, podobně jako když padá listí ze stromů."
Pár členů Rady si začalo mezi sebou polohlasně šeptat a přikyvovat. Raistlin je chvíli mlčky pozoroval a pohrdavě ohrnul ret. Pak to zkusil naposled. "Opakuji vám, že jste blázni. Souhvězdí známé jako Královna Temnot zmizelo z oblohy, protože Královna je tady, na Krynnu. Souhvězdí Bojovníka, které představuje starobylého boha Paladina, jak víme z Disků Mišakal, rovněž sestoupilo na Krynn, aby jí čelilo."
Raistlin se odmlčel. Elistan byl Paladinův prorok a mnoho z přítomných se čerstvě obrátilo na novou víru. Vycítil rostoucí hněv, někteří považovali takovou řeč za rouhání. Myšlenka, že bohové se osobně mísí do záležitostí lidí! Hrůza!
Jenže Raistlin si nikdy nedělal velkou hlavu z toho, že ho považují za rouhače.
Jeho hlas vylétl do výšky. "Vzpomeňte si na má slova! S Královnou Temnot přijdou její hosté nyví', jak se říká ve Velkém dračím zpěvu. A ti nyví hosté jsou draci!" Raistlin vyslovil poslední slovo se zasyčením, ze kterého, jak řekl Flint, ‚dostal husí kůži'.
"To všechno dávno víme," vybafl netrpělivě Hederik. Už dávno přešla hodina, kdy si Kněz-vládce dával svou obvyklou sklenici svařeného vína na noc, a žízeň povzbudila jeho odvahu. Ale vzápětí litoval, když se Raistlinovy oči tvaru přesýpacích hodin zabodly jako dva černé šípy do očí Kněze-vládce, "C-c-co tím chceš naznačit?"
"Mír na Krynnu už neexistuje nikde," syčel čaroděj. Mávl křehkou rukou. "Najděte si loď a plujte si, kam chcete. Ať plujete kamkoli, když pohlédnete na nebe, uvidíte ty dvě zející díry. Ať půjdete kamkoli, všude budou draci!"
Raistlin se rozkašlal. Jeho tělo se zkroutilo v křeči a zdálo se, že upadne, když mu jeho bratr-dvojče přiskočil na pomoc a zachytil ho v silných pažích.
Když Karamon vyvedl čaroděje ven ze schůze Rady, zdálo se, jako by se zvedl temný příkrov. Členové Rady se otřepali a dali se do smíchu - i když nepříliš jistě - hovoříce o dětských povídačkách. Myšlenka, že by se válka rozšířila po celém Krynnu, byla komická. Vždyť tady v Ansalonu je už skoro u konce. Dračí Velmistr, Verminaard, byl poražen, jeho armády drakoniánů zatlačeny zpět.
Členové Rady vstali, protáhli se a rozešli se dílem do svých domovů, dílem do hospod a šenků. Zapomněli, že se vůbec nezeptali Tanise, jestli by chtěl vést skupinu do Tarsisu. Všichni předpokládali, že chce.
Tanis si vyměnil zachmuřený pohled se Sturmem a vyšel z jeskyně. Měl dnes noční hlídku. Trpaslíci se třeba mohou cítit bezpeční ve své horské pevnosti, ale Tanis se Sturmem trvali na hlídkách, které chodily po hradbách vedoucích do

Jižní soutěsky. Dračí Velmistři je naučili ostražitosti, která jim nedávala v klidu usnout - ani pod zemí ne.
Tanis se opřel o vnější hradbu Jižní soutěsky, zamyšlený a vážný. Před ním se rozprostírala louka pokrytá netknutým, prašným sněhem. Noc byla tichá a klidná. Za ním čněl mohutný obrys Karoliských hor. Brána v Jižní soutěsce byla vlastně obrovskou zátkou v boku hor. Byla součástí trpasličího obranného systému, který je po tři sta let od Pohromy a ničivých Trpasličích válek chránil před ostatním světem.
U základny šedesát stop široká a z dobré poloviny tak vysoká, otevírala se a zavírala Jižní brána pomocí mohutného mechanismu, který ji vysouval a zasouval do boku hory. Takové bylo mistrovství dávných trpasličích mistrů-řemeslníků.
Avšak od příchodu lidí do Jižní soutěsky byly ke vstupu dávány pochodně; muži, ženy a děti museli vycházet nadýchat se čerstvého vzduchu - trpaslíkům z podzemí připadala tato lidská potřeba jako neodpustitelná slabost.
Jak tam Tanis stál a hleděl do lesů za loukou, klid pramenící z jejich tiché krásy se nedostavoval. Pak za ním přišli Sturm, Elistan a Laurana. Ti tři zřejmě o něm mluvili, ale najednou se jim trapně nedostávalo slov.
"Vypadáš strašně vážně," řekla Laurana tiše Tanisovi, přistoupila k němu a položila mu ruku na paži. "Ty si myslíš, že Raistlin má pravdu, že Tantala - Tanisi?" Laurana zrudla. Jeho lidské jméno jí stále ještě těžko přecházelo přes rty, i když už dobře věděla, jakou bolest mu jeho elfí jméno působí.
Tanis se podíval na malou, štíhlou ruku spočívající na jeho paži a jemně ji přikryl svou dlaní. Před několika málo okamžiky by ho dotyk této ruky podráždil, zmátl a vyvolal pocit viny, protože neustále zápasil s láskou k člověčí ženě a s tím, co pro sebe pojmenoval dětskou náklonností k elfí panně. Ale teď ho dotyk Lauraniny ruky naplnil teplem a mírem, stejně jako mu rozproudil krev. Uvažoval o tomto nově nabytém pocitu, když jí odpovídal.
"Už mockrát jsem poznal, že Raistlin radí rozumně," řekl a věděl, že je to vyvede z míry. Pochopitelně, Sturmova tvář potemněla a Elistan se zamračil. "A myslím si, že i teď má pravdu. Vyhráli jsme bitvu, ale k vítězství ve válce máme ještě hodně daleko. Víme, že se teď bojuje daleko na severu, v Solamnii. Takže můžeme celkem bezpečně předpokládat, že síly temnot rozhodně nebojují jenom kvůli pouhému dobytí Abanasinie."
"Ale to jsou jenom dohady!" namítl Elistan. "Nenech temnotu, která obklopuje onoho mladého čaroděje, aby zatemnila i tvé uvažování. Ať si třeba má pravdu, ale to není důvod vzdát se naděje a o nic se nepokoušet! Tarsis je velké přístavní město - aspoň podle toho, co víme. Tam najdeme ty, kteří nám řeknou, jestli už válka zachvátila celý svět. Jestli ano, i tak musí někde být útočiště, kde dojdeme klidu."
"Poslouchej Elistana, Tanisi," řekla tiše Laurana. "Je moudrý. Když naši lidé odešli z Qualinestu, neutíkali naslepo. Odešli do takového pokojného místa. Můj otec měl plán, třebaže se nám s ním nikdy neodvážil svěřit..."
Laurana se odmlčela, zděšená odezvou své řeči. Tanis prudce strhl svou ruku z její a upřel planoucí pohled plný hněvu na Elistana.
"Raistlin říká, že naděje je popření skutečnosti," prohlásil Tanis chladně. Pak, když uviděl Elistanovu utrápenou tvář, přišlo mu ho líto a smutně se usmál. "Promiň, Elistane, jsem unavený, to je všechno. Odpusť. Tvůj nápad je dobrý. Půjdeme tedy do Tarsisu aspoň za nadějí, když za ničím jiným."
Elistan přikývl a obrátil se k odchodu. "Jdeš také, Laurano? Vím, že už jsi unavená, má drahá, ale musíme toho ještě moc stihnout, než předám vedení Radě po dobu mé nepřítomnosti."
"Hned za tebou přijdu, Elistane," řekla Laurana, zardívajíc se. "Ještě potřebuji na chvilku mluvit s Tanisem!"
Elistan se na ně podíval zkoumavým, chápavým pohledem a pak on a Sturm prošli temnou branou. Tanis začal zhášet pochodně, což znamenalo uzavření brány. Laurana stála poblíž vstupu a ve tváři jí narůstal chlad, když pochopila, že si jí Tanis nevšímá.
"Co se ti stalo?" řekla nakonec. "Vždyť to vypadá, že jsi na straně toho čaroděje s vyprahlou duší proti Elistanovi, jednomu z nejlepších a nejmoudřejších lidí, jakého jsme kdy potkala."

"Raistlina nesuď, Laurano," řekl jí hrubě Tanis a strčil pochodeň do škopku s vodou. Světlo se zasyčením zmizelo. "Věci nejsou jenom černé a bílé, jak si vy elfové často myslíte. Ten čaroděj nám zachránil už mockrát život. Naučil jsem se spoléhat na jeho způsob myšlení - což je, pravda, jednodušší než se spoléhat na slepou víru!"
"Vy elfové," zvolala Laurana. "Tak to zní úplně jako od člověka! Vždyť v tobě je víc elfa, než si připouštíš, Tantalasi! Říkal jsi, že vousy nenosíš proto, abys skrýval svůj původ, a já jsem ti věřila. Ale teď nevím. Už žiju s lidmi dost dlouho, abych poznala, co si myslí o elfech! Ale já jsem na svůj původ pyšná. Ty ne! Ty se za něj stydíš! Proč? Kvůli té člověčí ženě, kterou miluješ? Jak se jmenuje, Kitiara?"
"Ihned přestaň, Laurano!" zařval Tanis. Hodil pochodeň na zem a došel až k elfí panně, která se zastavila pod obloukem brány. "Když chceš mluvit o takových věcech - tak co ty a Elistan? Možná, že je Paladinův kněz, ale je to taky muž - což ty asi nepochybně z vlastní zkušenosti už víš! Všechno, co mi umíš říct, je," napodobil její hlas, "že Elistan je tak moudrý. Zeptej se Elistana, on ví, co je třeba udělat. Poslouchej Elistana, Tanisi -"
"Jak se opovažuješ obviňovat mě z toho, co děláš sám?" oplácela mu zuřivě Laurana. "Já Elistana miluju. Já si ho vážím. Je to ten nejmoudřejší muž, kterého znám, a taky ten nejněžnější. Dovede se obětovat - celý jeho život je služba bližním. Ale miluju jenom jednoho a jednoho jsem vždycky milovala - i když si říkám, jestli možná nedělám chybu! Tys mi na tom hrozném místě, ve Sla-Mori, řekl, že se chovám jako rozmazlená holka a že bych měla už konečně dospět. No, tak teď jsem dospěla, Tanisi Půlelfe. Za těch posledních pár hrozných měsíců jsem viděla utrpení a smrt. Měla jsem takový strach, o kterém jsem ani nevěděla, že vůbec je! Naučila jsem se bít a zabíjet nepřátele. To všechno mě uvnitř hrozně bolelo, ale jsem už tak otrlá, že bolest ani necítím. Ale to, co ještě pořád bolí, je vidět tě jasnýma očima."
"Já jsem nikdy netvrdil, že jsem dokonalý, Laurano," řekl Tanis tiše.
Stříbrný měsíc vyšel a pak i rudý měsíc, žádný z nich v úplňku, ale přesto daly dost světla, aby Tanis viděl slzy v Lauraniných očích. Vztáhl ruce, aby ji vzal do náručí, ale couvla před ním.
"Možná, žes to nikdy netvrdil," řekla výsměšně, "ale moc se ti líbilo, když jsme si to o tobě mysleli!"
Dělala, že nevidí rozpřaženou náruč, vzala ze zdi pochodeň a vstoupila do tmy Thorbardinu za branou. Tanis se díval, jak odchází, viděl, jak jí světlo září ve vlasech barvy medu, díval se, jak jde, lehce a vznosně jako štíhlá osika v její elfí zemi - v Qualinestu.
Tanis chvíli postál a hleděl za ní, škrábal se přitom v hustém nazrzlém vousu, který nerostl žádnému jinému elfovi na Krynnu. Uvažoval o tom, co mu Laurana řekla na závěr. Zcela překvapivě se v myšlenkách dostal ke Kitiaře. Kouzlil si v mysli její krátké kudrnaté vlasy, černé jako smůla, její úsměv koutkem úst, její prudkou, divokou povahu a její silné tělo vášnivé ženy - tělo cvičené šermířky. Tu objevil, ke svému překvapení, že se obraz rozplývá a nahrazuje ho vážný, čistý pohled dvou lehce sešikmených, zářících elfích očí.
Z hory hromově zahřmělo. Hřídel, která pohybovala velkou kamennou stěnou, se začala otáčet a brána se skřípavě zavírala. Tanis se rozhodl, že nepůjde dovnitř. "Pochován v hrobce." Usmál se, když si vzpomněl na Sturmova slova, ale zároveň se otřásl. Dlouho ještě postál, pozoroval bránu a zdálo se mu, že cítí její tíhu, která se staví mezi něho a Lauranu. Brána dosedla s temným zaduněním. Tvář hory byla prázdná, chladná a nepřístupná.
Tanis se s povzdechem zahalil do pláště a vykročil k lesu. I na sněhu je nocleh lepší než v podzemí. A bude jen dobře, když si začne zvykat. Prašné pláně, přes které půjdou do Tarsisu, budou už vysoko zasypané sněhem, i když zima teprve začala.
Tanis přemýšlel a v chůzi vzhlížel k noční obloze. Byla překrásná a třpytila se hvězdami. Ale dvě zející díry na obloze rušily tu nadpozemskou krásu. Raistlinova chybějící souhvězdí ...
Díry v obloze. Díry v něm.

Po hádce s Lauranou byl Tanis téměř rád, že se vydali na cestu. Družina s ní souhlasila; Tanis věděl, že se nikdo necítil mezi uprchlíky doma.

Přípravy na cestu ho zcela zaujaly. Už si začal říkat, že je mu jedno, jak si ho Laurana nevšímá. A cesta byla vlastně příjemná, aspoň na začátku. Zdálo se, jako by byli zpátky v prvních dnech podzimu místo na začátku zimy. Slunce svítilo a vzduch hřál. Jenom Raistlin si oblékl svůj nejteplejší plášť.
Vesele a snadno spolu rozprávěli, popichovali se navzájem, s úsměvem vzpomínali na společné příhody za šťastných dnů v Útěšíně, když procházeli severní částí Planin. Nikdo nepřipomínal temné a zlověstné věci, které nedávno zažili. Bylo to, jako by si v naději na lepší budoucnost nepřipouštěli, že vůbec existovaly.
Večer jim Elistan vyložil, co se dověděl o dávných bozích z Disků Mišakal, které měl s sebou. Jeho vyprávění jim naplnilo duši klidem a obnovilo víru. Dokonce i Tanis - který strávil celý život hledáním něčeho, čemu by uvěřil, a když to nyní nalezl, neubránil se pochybám - pocítil, že hluboko v duši tomu musí uvěřit, má-li si vůbec uchovat nějakou víru. Chtěl věřit hluboce, ale něco mu bránilo a pokaždé, když pohlédl na Lauranu, uvědomil si, co to je. Dokud nerozhodne svůj vnitřní svár, palčivý rozpor mezi jeho elfí a lidskou částí, nedosáhne míru nikdy.
Jenom Raistlin se hovoru nezúčastňoval, ani veselí, ani vtipů a historek, řečí u táborového ohně. Čaroděj trávil dny studiem své knihy kouzel. Když ho někdo oslovil, odpovídal zabručením. Po večeři, kdy jedl jen málo, zůstával sedět o samotě, s očima upřenýma na noční oblohu a hleděl na dvě černé díry, které se zrcadlily v čarodějových černých zornicích ve tvaru přesýpacích hodin.
Po několika dnech však nálady začalo ubývat. Slunce překryly mraky a od severu foukal studený vítr. Sníh se hustě sypal a jednoho dne nemohli vůbec pokračovat. Museli si najít úkryt pod skalním převisem a počkat, až se přežene sněhová vánice. Na noc stavěli dvojité hlídky, ačkoli nikdo přesně nevěděl proč, jenom všichni vnímali, jak přibývá hrozby a strachu. Řekyvan s obavami sledoval stopy, které za sebou zanechávali ve sněhu. Jak řekl Flint, i slepý tupý trpaslík by je mohl sledovat. Narůstal pocit úzkosti, pocit sledujících očí a naslouchajících uší.
Ale kdo to mohl být, tady v Prašných planinách, kde už nikdo a nic nežije aspoň tři sta let?

2.Mezi mistrem a drakem.Neutěšená cesta.

Drak si povzdychl, napjal svá mohutná křídla a pozvedl své mocné tělo z teplého, konejšivého pramene horké vody. Vynořil se z kouřících mraků páry, donutil i aby vystoupil do chladného vzduchu. Čistý zimní vzduch Udeřil jeho jemná chřípí a zahryzl se mu do hrdla. Bolestivě polknul, odolal pokušení vrátit se do horkého jezírka a pomalu začal lézt na vysoký skalní útes, který se tyčil nad ním.
Drak naštvaně lezl po skále osypané ledem z kouřících vod, které chladly v mrazivém vzduchu téměř okamžitě. Kameny praskaly a lámaly se pod jeho pařáty a valily se do údolí pod ním.
Jednou uklouzl a na okamžik ztratil rovnováhu. Roztáhl kudla a znovu ji snadno získal, ale rozzlobilo ho to ještě víc.
Ranní slunce ozařovalo horské štíty a draka hladilo. Jeho modré šupiny se zlatě leskly v jasném světle, ale krev se nerozehřívala. Opět se otřásl, drápem hrábl o chladnou zem. Zima nebyla nic pro modré draky a cesta do této otřesné země taky ne. Mráček si to uvědomil - ostatně si to uvědomoval po celou dlouhou, mizernou noc - a rozhlížel se po svém pánovi.
Našel Dračího Velmistra, jak stojí na skalním převisu, majestátní postava v dračí helmě s rohy a v modrém brnění napodobujícím dračí šupiny. Velmistr, s pláštěm vlajícím v studeném větru, upřeně hleděl přes ohromnou plochou pláň táhnoucí se do dálky.
"Pojď, Pane, vrať se do svého stanu." A já se vrátím do horké vody, dodal Mráček v duchu. "Ten chladný vítr zalézá až do kostí. A proč jsi vlastně vyšel ven?"

Mráček předpokládal, že Velmistr upřesňuje a plánuje rozmístění vojsk, útoky dračích letek. Ale tak tomu nebylo. Obsazení Tarsisu bylo připravováno už dlouho - vlastně ho připravoval jiný Dračí Velmistr, neboť tuto zemi ovládali rudí draci.
Modří draci a jejich Dračí Velmistr vládli na severu a jenom já musím trčet tady v těchto psovsky studených jižních krajích, myslel si Mráček naštvaně. A za mnou je celá letka modrých draků. Lehce pootočil hlavu, pohlédl na své druhy, kteří mávali křídly v světle časného rána, vděčni za teplý pramen, který zaháněl ztuhlost jejich šlach a svalů.
Pitomci, pomyslel si pohrdavě Mráček. Ti nečekají na nic jiného než pánův povel k útoku. K rozsvícení nebes a ke spálení měst smrtícími blesky; o nic jiného jim nejde. Jejich víra v Dračího Velmistra je neochvějná. A taky proč ne, připustil Mráček - jejich velitel je vedl na severu od vítězství k vítězství a neztratili ani jediného.
Dotazy přenechávají mně - protože pán létá se mnou, protože já jsem Velmistrovi nejblíž. My si rozumíme, Velmistr a já.
"Není proč setrvávat v Tarsisu," vyjádřil Mráček jednoduše své pocity. Velmistra se neobával. Na rozdíl od mnoha draků na Krynnu, kteří sloužili svým pánům mrzutě a neochotně, protože dobře věděli, že skutečnými vládci jsou vlastně oni, Mráček sloužil s úctou - a s láskou. "Červení nás tu nechtějí, to je jasné. A zapotřebí tu taky nejsme. To změkčilé město, které tě tak podivně přitahuje, padne snadno. Nemá vojsko. Neprohlédli naši lest a odpochodovali k hranici."
"Jsme zde proto, že mi zvědové hlásili, že jsou tam oni, nebo tam brzo dojdou," zazněla Velmistrova odpověď. Hlas měl hluboký, ale přehlušil dokonce i ostrý zvuk větru.
"Oni... oni," brblal si drak a třásl se zimou a neklidem na vyvýšeném útesu. "Necháme války na severu, plýtváme drahocenným časem a jen v oceli přicházíme o jmění. A kvůli čemu - kvůli pár potulným dobrodruhům."
"Víš, že bohatství pro mě nic neznamená. Kdybych chtěl, tak si můžu Tarsis koupit." Dračí Velmistr poplácal draka po krku ledově ztuhlou koženou rukavicí, která zavrzala tímto pohybem plným síly. "Válka na severu jde dobře. Pán Ariak nic nenamítal, když jsem odešel. Bakaris je nadaný mladý velitel a má vojska zná už skoro stejně dobře jako já. A nezapomínej, Mráčku, že to nejsou obyčejní šupáci. Tihle ‚potulní dobrodruhové' zabili Verminaarda."
,,Pchá! Ten chlap si vykopal svůj hrob sám. Zmocnila se ho posedlost - přestal vidět konečný cíl." Drak mrkl po svém pánovi. "Ale to lze říci i o mnoha jiných."
"Posedlost! Ano, Verminaard byl posedlý, ale je dost takových, kteří takovou posedlost berou vážně. Byl kněz, věděl, jakou škodu nám může přinést poznání pravých bohů, pokud se rozšíří mezi lidi," odpověděl Velmistr. "A teď mají lidé podle nejnovějších zpráv vůdce jménem Elistan, který se stal Paladinovým knězem. Uctívači Mišakal vrátili zemi pravé léčitelství. Ne, Verminaard naopak viděl až příliš daleko dopředu. Tady je velké nebezpečí. Měli bychom ho rozeznat a odvrátit - ne se nad ním pošklebovat."
Drak si pohrdavě odfrkl. "Ten kněz - Elistan - nevede lid. Vede osm set lidských trosek, bývalých otroků z Verminaardova Pax Sarkasu. Teď jsou zalezlí v Jižní soutěsce u horských trpaslíků." Drak se pohodlněji usadil na skále a pocítil, že ranní slunce přece jen přináší aspoň mírné teplo |"ho šupinaté kůži. "A kromě toho, zvědové hlásí, že cestují do Tarsisu dokonce zrovna v této chvíli. Do večera bude ten Elistan náš a bude to. A se služebníkem Paladinovým bude konec!"
"Elistan mi k ničemu není." Dračí Velmistr pokrčil lhostejně rameny. "Toho já nehledám."
"Ne?" Mráček zvedl hlavu samým překvapením. "A koho tedy?"
"Jsou tři, o které se obzvlášť zajímám. Ale pro jistotu ti raději popíšu všechny -" Dračí Velmistr přistoupil k Mráčkoví - "protože kvůli jejich zajetí se vlastně zítra zúčastňujeme dobytí Tarsisu. Takže my hledáme..."

Tanis rázně kráčel po zmrzlé pláni, nohy ve vysokých botách hlasitě drtily zmrzlý, ufoukaný sníh. Slunce mu stálo v zádech, světla přinášelo dost, ale tepla jen málo. Přitáhl si plášť těsněji k tělu a ohlédl se, zda

se někdo neopožďuje. Družina šla v širokých rozestupech, po jednom. Kladli nohy do stop předchozích a silnější a mohutnější kráčeli vpředu a prošlapávali cestu slabším.
Tanis je vedl. Sturm šel vedle něho, vytrvalý a spolehlivý jako vždy, třebaže ještě nesmířený s tím, že musel opustit Charasovo kladivo, které bylo pro rytíře téměř čímsi posvátným. Vypadal ustaraněji a unaveněji než obvykle, ale neustále držel s Tanisem krok. Tak snadné to zas pro něho nebylo, neboť rytíř trval na úplné strůji starobylého bitevního brnění, jehož váha tlačila Sturmovy stopy hluboko do sněhu.
Za Sturmem a Tanisem šel Karamon, který se batolil sněhem podoben velkému medvědovi. Svou cinkající zbrojnici měl různě rozvěšenou po sobě, na zádech nesl brnění a svůj a Raistlinův díl zásob. Právě pohled na Karamona Tanise lekal, protože mohutný bojovník nejenže kráčel lehce hlubokým sněhem, ale ještě stačil vytvářet širokou cestu pro ty, co šli za ním.
Ze všech přátel by byl Tanis měl mít nejblíž k tomu dalšímu, se kterým byli vychováni jako bratři, ke Giltanasovi. Ale Giltanas byl elfí pán, mladší syn Mluvčího Slunců, vládce elfů v Qualinestu, zatímco Tanis byl parchant a navíc jen půlelf, plod krutého násilí člověčího bojovníka. A co horšího, Tanis se opovážil pocítit náklonnost - i když dětskou a nezralou ke Giltanasově sestře, k Lauraně. A tak měli k přátelství daleko a Tanis měl nepříjemný pocit, že by Giltanas přijal s potěšením, kdyby byl mrtvý.
Řekyvan a Zlatoluna kráčeli spolu za elfím pánem. Byli zahaleni do svých kožešinových plášťů a chlad pro lidi z Plamu mnoho neznamenal. A pro plamen v jejich srdcích neznamenal už vůbec nic. Byli manželé něco málo přes měsíc a jejich hluboká, soucítící láska, kterou vzájemně pociťovali, láska schopná sebeobětování přivedla svět k poznání starých bohů a teď rozkvetla novou možnou nadějí.
Pak šli Elistan a Laurana. Elistan a Laurana. Tanise to rozčilovalo, když přemýšlel závistivě o Řekyvanově a Zlatolunině štěstí a pak pohlédl na ty dva. Elistan a Laurana. Stále spolu. Stále hluboce zabráni do vážného hovoru. Elistan, kněz Paladinův, byl v bílém plášti zářícím i proti čerstvému sněhu, byl majestátní. Bělovousý a s řídnoucími vlasy byl však pořád mužem, který může přitahovat mladou dívku. Jen pár mužů a žen bylo schopno pohlédnout do Elistanových ledově modrých očí a nepocítit chvění před tím, kdo vešel do říše smrti a nalezl tam novou silnou víru.
S tím šla jeho věrná ‚pomocnice' Laurana. Mladá elfí panna uprchlá z domova v Qualinestu a v dětském blouznění následovala Tanise. Ale vyspět musela velice rychle, rychle otevřít oči nad bolestí a utrpením světa. Dobře věděla, že většina družiny - včetně Tanise - ji považuje za přítěž. Dcera Mluvčího Slunců z Qualinestu byla zrozena a vychovávána k státnickému umění. Když Elistan mezi skalami zápasil aby nakrmil, oblékl a zvládl osm set mužů, žen a dětí, přispěchala mu Laurana na pomoc a ulehčila jeho břemeni. Brzo se pro něho stala nepostradatelnou, s tím se Tanis nemohl vyrovnat. Půlelf zaskřípal zuby a nechal zrak sklouznout od Laurany k Tice.
Hospodské děvče proměněné v bojovnici se brodilo sněhem s Raistlinem, protože ji jeho bratr požádal, aby zůstala nablízku zesláblému čaroději, neboť Karamona bylo zapotřebí vpředu. Ani Tice, ani Raistlinovi se to příliš nelíbilo. Čaroděj v rudém plášti kráčel trucovitě sám, s hlavou skloněnou před nárazy větru. Často se zastavoval a kašlal tak, že málem padal. V takových okamžicích k němu Tika přiskočila a snažila se ho obejmout, pozorujíc strach v Karamonových očích. Ale Raistlin se vždycky s hněvivým zabručením vymanil.
Starý trpaslík šel stezkou ve sněhu za nimi a pouze helma a chochol z "hřívy gryfa" vyčnívaly na zasněženou rovinu. Tanis se mu už snažil vysvětlit, že gryfové nemají hřívu a chochol je z obyčejných koňských žíní. Ale Flint prohlásil, že koně nenávidí a navíc se v jejich blízkosti nezadržitelně rozkýchá, takže mu nevěří. Tanis se usmál a zavrtěl hlavou. Flint zpočátku trval na tom, že půjde v čele. Ale když ho Karamon potřetí vytáhl ze závěje, bručivě souhlasil, že převezme "zadní zajištění".
Vedle Flinta poskakoval Tasslehoff Bosonožka, jehož vysoký pištivý hlásek doléhal až k Tanisovi v čele. Tas právě uctíval trpaslíka dalším ze svých skvělým příběhů o tom, jak našel vlněného mamuta - ať tím myslel cokoli - během svého zajetí u dvou zvrhlých černokněžníků. Tanis si povzdychl. Tas mu šel na nervy. Už musel šotka přísně pokárat, když trefil sněhovou koulí Sturma do hlavy. Ale věděl, že je to zbytečné. Šotkové žijí pro dobrodružství a nové zážitky. Tas si vychutnával každý okamžik této nepříjemné cesty.

Ano, byli tu všichni. Pořád ho následovali.
Tanis se náhle otočil a pohlédl k jihu. Proč jdou zrovna za mnou? ptal se podrážděně sám sebe. Vždyť já sám nevím, kam vede můj život, a ještě mám vést ostatní. Nemám Sturmovu naléhavou touhu zbavit zemi draků jako jeho hrdina, Huma. Nemám Elistanův zápal přinášející lidem poznání pravých bohů. Dokonce ani Raistlinovu palčivou vůli k moci nemám.
Sturm se ho lehce dotkl a ukázal vpřed. Čára nevysokých vršků se rýsovala proti obzoru. Byla-li šotkova mapa správná, město Tarsis leží za nimi. Tarsis a bělokřídlé lodi a běloskvoucí věže. Překrásný Tarsis.

3.Překrásný Tarsis.

Tanis rozložil šotkovu mapu. Dospěli k úpatí pásma holých kopců bez jediného stromu, které se podle mapy musí tyčit nad městem Tarsisem.
"Za bílého dne na ně nepolezeme," řekl Sturm a stáhl si šátek z úst. "Bylo by nás vidět na sto mil."
"Tak ne," souhlasil Tanis. "Utáboříme se tady na úpatí. Ale já vylezu navrch a podívám se na město."
"Tak to se mi ani trochu nelíbí!" mumlal ponuře Sturm.
"Něco je ve vzduchu. Chceš, abych šel s tebou?"
Tanis pohlédl na rytířovu zasmušilou tvář. "Pomoz tady ostatním." Oblékl si bílý zimní cestovní plášť a chystal se k výstupu na zasněžené skalnaté vršky. Už chtěl vyrazit, když na paži ucítil chladný dotyk. Otočil se a hleděl do čarodějových očí.
"Já půjdu s tebou," zašeptal Raistlin.
Tanis na něho překvapeně pohlédl a pak zvedl zrak ke kopcům. Výstup nebude snadný a dobře věděl, že se čaroděj vyhýbá přílišné tělesné námaze. Raistlin zachytil jeho pohled a pochopil.
"Bratr mi pomůže," řekl a kývl na Karamona, který vypadal polekaně, ale okamžitě přistoupil a postavil se vedle bratra. "Chtěl bych se podívat na Překrásný Tarsis."
Tanis si ho nejistě prohlížel, ale Raistlinova tvář byla bezvýrazná a chladná jako ten kov, který připomínala.
"Tak dobře," řekl půlelf a ostře na Raistlina pohlédl. "Ale proti skále se budeš rýsovat jako krvavá skvrna. Obleč si navrch bílý plášť." Půlelfův výsměšný úsměv byl téměř dokonalým napodobením Raistlinova. "Půjč si ho třeba od Elistana."

Tanis stál na vršku kopce tyčícím se nad legendárním přístavním městem - Překrásným Tarsisem a tiše klel. Tenké prameny páry mu stoupaly od úst spolu s horkými slovy. Stáhl si kapuci pláště z hlavy a zíral v hořkém údivu na město pod sebou.
Karamon lehce zacloumal bratrem-dvojčetem. "Raiste," lekl. "O co jde? Já tomu nerozumím."
Raistlin kašlal. "Tvůj rozum je v ruce, kterou držíš meč, bratříčku," zašeptal pak jedovatě. "Podívej se - Tarsis, legendární přístav. Co vidíš?"
"No..." Karamon šilhal proti slunci., Je to jedno z největších měst, co jsem viděl. A tam jsou lodě, tak jak nám říkali
"Bělokřídlé lodi Tarsisu nádherného," recitoval posměšně Raistlin. "Podívej se na ty lodě, bratře můj. Všímáš si na nich něčeho podivného?"
"Moc v pořádku nevypadají. Plachty jsou potrhané a -" Karamon zamrkal "Nejsou na vodě!"
"Výborný postřeh."
"Ale na šotkově mapě -"
"Která pochází z doby před Pohromou," přerušil je Tanis. ,,Sakra, měl jsem to vědět! Měl jsem s tím počítat! Překrásný Tarsis - legendární přístav - je teď ve vnitrozemí!"

"A už je ve vnitrozemí dobrých tři sta let, nepochybně," šeptal Raistlin. "Když se ohnivá hora zřítila z nebes, někde vytvořila nová moře - to jsme viděli v Xak Sarotu - ale také přemístila stará. Takže co teď bude s uprchlíky, Půlelfe?"
"Dej mi pokoj," vybafl vztekle Tanís. Zíral na město pod sebou a pak se odvrátil. "Nemá cenu tady stát. Moře se kvůli nám nevrátí." Obrátil se a zvolna sestupoval z útesu.
"Co budeme dělat my?" zeptal se Karamon bratra. "Do Jižní soutěsky zpátky nemůžem. Vím, že někdo nebo něco nás stopuje." Opatrně se rozhlédl kolem. "Cítím ty oči, které po nás jdou - dokonce i teď."
Raistlin ho objal kolem ramen. Na vzácný okamžik se ti dva sobě neobyčejně podobali. Světlo a temnota nejsou vzdálenější než tato dvojčata.
"Bratříčku, na to, abys věřil svým pocitům, jsi moudrý dost," řekl tiše Raistlin. "Obklopuje nás velké nebezpečí a velké zlo. Cítím, jak to ve mně narůstá od té chvíle, co jsme přišli s lidmi do Jižní soutěsky. Snažil jsem se je varovat -" Odmlčel se, protože ho přepadl záchvat kašle. "A jak to víš?" zeptal se Karamon. Raistlin potřásl hlavou a dlouhou chvíli nebyl schopen odpovědi. Teprve až křeč polevila, zhluboka se sípavě nadechl a podíval se hněvivě na bratra. "Copak to ještě nevíš?" řekl hořce. "Prostě vím! Smiř se s tím. Za to, že vím, jsem zaplatil ve Věžích Vysoké magie. Zaplatil jsem zdravím a skoro i rozumem. Zaplatil jsem -" Raistlin se napřímil a hleděl na bratra.
Karamon byl bledý a mlčel jako vždy, když přišla řeč na Zkoušku. Chtěl něco říct, hlas mu selhal a musel si odkašlat. "Jde mi jen o to, že nechápu -"
Raistlin si povzdychl, zavrtěl hlavou a sňal svou ruku z bratrovy paže. Pak se opřel o hůl a začal sestupovat z kopce. "A ani nepochopíš," mumlal si. "Nikdy."
Před třemi sty lety byl Překrásný Tarsis městem panovníků abanasinijských zemí. Odtud rozpínaly své plachty bělokřídlé lodi do všech známých krajů Krynnu. Sem se navracely a přinášely veškeré předměty, vzácné a drahé, tajemné a jemné. Tržiště v Tarsisu byl zázrak sám o sobě. Námořníci zaplňovali ulice, jejich zlaté náušnice se třpytily stejně jako jejich nože. Lodi přivážely podivné lidi ze vzdálených zemí, kteří zde prodávali zboží. Někteří byli oblečení do vesele zbarveného, vzdušného hedvábí, zdobeného klenoty. Prodávali koření a čaj, pomeranče a perly a pestrobarevné ptáky v klecích. Jiní oblečení do hrubých kožichů prodávali přepychové kožešiny roztodivných zvířat, zvláštních jako kupci sami.
Zajisté bylo na tržišti Tarsisu i kupujících dost; často stejně zvláštních a nebezpečných jako kupci sami. Černokněžníci v hábitech bílých, rudých či černých se prodírali bazary a hledali vzácné přísady do svých kouzel. Už tehdy se jim nevěřilo, a tak procházeli davem osamoceni. Pár lidí dokázalo promluvit s těmi v bílých pláštích a nikdo se je nikdy neodvážil podfouknout.
Také kněží hledali léčivé látky pro své dryáky. Protože před Pohromou bývali na Krynnu také kněží. Někteří uctívali bohy dobra, někteří obecné bohy a někteří bohy zla. Všichni mívali velikou moc. Jejich modlitby k dobru či zlu bývaly vyslyšeny. A vždycky mezi tím podivným a exotickým lidem, který se shromažďoval na bazarech Překrásného Tarsisu bývali Solamnijští rytíři; udržovali pořádek, střežili zemi, vedli své přísné životy podle strohého Zákona a Instrukce. Rytíři vyznávali Paladina a byli známí svou zbožností a kázní.
Ohrazené město Tarsis mělo své vojsko a - aspoň se to říkalo - nikdy nepodlehlo dobyvačné síle. Městu vládla - za pozorného dohledu Rytířů - Rodina a mělo to štěstí, že připadalo do správy rodině vládnoucí zdravým rozumem a spravedlivostí. Tarsis se stal střediskem učenosti; učenci ze všech okolních zemí se sem přicházeli podělit o moudrost. Byly zřízeny školy a velká knihovna a také chrámy zasvěcené bohům. Mladí mužové a ženy dychtící po vědění přicházeli do Tarsisu na studia.
Zpočátku se dračí války města nedotkly. Vysoké hradby, mocná armáda, flotila bělokřídlých lodí a bdělí Solamnijští rytíři byli varováním i pro samotnou Královnu Temnot. Než mohla soustředit své síly a udeřit proti Vládnoucímu městu, zahnal Huma její draky z oblohy. Tak Tarsis prosperoval a ve Věku Moci se stal jedním z nejbohatších a nejpyšnějších měst Krynnu.
A stejně jako v mnoha jiných městech Krynnu se s pýchou dostavila domýšlivost. Tarsis začal chtít od bohů víc a víc: bohatství, moc, slávu. Lid uctíval Kněze-krále z Ištaru, který vida pozemské utrpení, začal

od bohů pyšně vyžadovat to, co dali kdysi Humovi přicházejícímu v pokoře. Dokonce i Rytíři ze Solamnie - vedení přísnými příkazy Instrukce, která proměnila náboženství v obřady bez hlubšího naplnění - podlehli vlivu mocného Kněze-krále.
A pak přišla Pohroma - noc hrůzy, kdy z nebe padal oheň. Země se otřásala a praskala, když bohové ve svém oprávněném hněvu vrhali kusy skal na Krynn a trestali Kněze-krále Ištaru i lid za jejich pýchu.
Lidé se obrátili k Solamnijským rytířům. "Vy jste jediní spravedliví, pomozte!" volali. "Usmiřte bohy!"
Ale Rytíři nemohli učinit nic. Oheň padal z oblohy, země se otvírala a trhala se. Vody oceánů a moří ustupovaly, lodi se převracely a potápěly, zdi města se hroutily.
Když skončila noc hrůzy, Tarsis se ocitl ve vnitrozemí. Bělokřídlé lodi ležely na písku jako poranění ptáci. Omámení a zkrvavení lidé se snažili zachránit své město a očekávali, že jim každou chvíli dorazí ku pomoci Solamnijští rytíři z velkých pevností na severu, že vytáhnou z Palantasu, Solantasu, Vinohradské Věže, od Vinice a ještě jednou pomohou a ochrání je i zde na jihu, v Tarsisu.
Avšak Rytíři nepřišli. I oni se utápěli ve vlastních starostech a nemohli vytáhnout ze Solamnie. I kdyby bývali mohli, nově vzniklé moře rozdělilo Abanasii vedví. Trpaslíci v horském království Thorbardinu zavřeli brány, odmítal jimi kohokoliv propouštět, a tak se již nedalo projít přes horské průsmyky. Elfové se stáhli do Qualinestu a léčili se z válečných ran obviňujíce lidi za katastrofu. Brzo ztratil Tarsis veškeré spojení se světem na severu.
A tak, když bylo po Pohromě jasné, že Rytíři město opustili, nastal Den Vyhnání. Pán města se dostal do nepříjemného postavení. Nikdy skutečně nevěřil ve zradu Rytířů, ale lidu bylo třeba ukázat nějakého viníka. Kdyby se Rytířů zastal, ztratil by vládu nad městem, a tak musel zavřít oči, když rozlícený dav zaútočil na několik posledních Rytířů, kteří v Tarsisu žili. Byli z města vyhnáni - nebo pobiti.
Za nějaký čas byl v Tarsisu obnoven pořádek. Vládce a jeho rodina vybudovali novou armádu. Ale mnoho se změnilo. Lidé věřili, že staří bohové, které tak dlouho uctívali, se od nich odvrátili. Našli si nové bohy, i když tito noví bohové jen zřídkakdy vyslyšeli jejich modlitby. Kněžská moc, která bývala před Pohromou, byla ztracena. Kleriků putujících s falešnými sliby a falešnými nadějemi přibývalo. Šarlatáni chodili po kraji a prodávali své bezcenné všeléky.
Za nějaký čas se lidé začali z Tarsisu stěhovat. Už nechodili námořníci po tržišti; elfy, trpaslíky a jiná pokolení už nebývalo vidět. Těm, co zůstali v Tarsisu, to tak vyhovovalo. Zrodila se v nich nedůvěra k okolnímu světu. Cizinci už nebyli vítáni.
Tarsis však byl příliš dlouho středem obchodu a lidé z okolních zemí, kteří tam stále měli blízko, ho nepřestali vyhledávat. Okrajové ulice byly obnoveny. Vnitřní část města - chrámy, školy, velká knihovna - zůstala v troskách.
Bazar se znovu otevřel, jenže teď už to byl selský trh pro rolníky a místo, kde falešní klerikové hlásali nová náboženství. Mír pokryl město jako přikrývka. Dávné dni slávy byly jako sen a nikdo by jim byl ani nevěřil, nebýt svědectví středu města.
Pochopitelně, že se i v Tarsisu doslechli o válce, ale těmto zvěstem nikdo příliš nevěřil, třebaže vládce poslal vojsko, aby střežilo jižní hranici u plání. Jestliže se někdo zeptal proč, odpověděl, že se jedná o manévry, nic víc. Fámy, koneckonců, pocházely ze severu a všichni věděli, že Solamnijští rytíři se zoufale snaží získat svou bývalou moc. Zdálo se neuvěřitelné a překvapující, kam až byli tito zrádní rytíři ochotni jít - dokonce šířili pověsti, jako by se draci snad vrátili!
Tak to byl Překrásný Tarsis, město, do kterého časně ráno, krátce po východu slunce, vstoupila družina.

4.Zatčeni! Přátelé jsou rozděleni.Osudové rozloučení.

Několik ospalých strážných u městských hradeb se toho rána probudilo pohledem na ozbrojenou skupinu pocestných dožadujících se vstupu. Neodmítli jim ho. Dokonce je ani nevyslýchali - tedy ne příliš. Půlelf s zrzavým vousem a tichým hlasem, jakého už ve městě nebylo možno potkat desítky let,

řekl, že cestují z daleka a hledají přístřeší. Jeho společníci stáli tiše za ním a netvářili se nijak hrozivě. Strážní ještě zívali, když jim doporučili hospodu U červeného draka.
Tím by byla mohla celá věc skončit. Tarsis si, koneckonců začínal zas zvykat na podivné cizí tváře, tak jak se šířily pověsti o válce. Ale pak se plášť jednoho z lidí otevřel, jak udělal prudší krok vpřed k bráně a strážný uviděl jasný záblesk pancíře v ranním slunci. Jenže na starobylém prsním plátu také uviděl nenáviděný a zlořečený znak Solamnijských rytířů. Zamračeně se tedy vnořil do ranních stínů a opatrně sledoval skupinu, která procházela ulicemi probouzejícího se města.
Strážný se ujistil, že vstoupili k Červenému drakovi. Stál v chladném vzduchu venku a čekal, dokud neměl jistotu, že jsou už ve svých pokojích. Pak vklouzl dovnitř a promluvil pár slov s hospodským. Nahlédl rovněž do šenku, a když viděl družinu u stolů a zřejmě nikam neodcházející, otočil se a utíkal podat hlášení.
"To máte z toho, že věříte šotkovým mapám!" řekl rozzlobeně trpaslík, odsunul prázdný talíř a otřel si ústa rukou. "Zavedou nás do přístavu, který nemá more!"
"Za to já přece nemůžu," protestoval Tas. "Říkal jsem přece Tanisovi, když jsem mu mapu dával, že je ještě z doby před Pohromou. ‚Tasi', řekl mi Tanis, než jsme vyšli, ‚máš mapu, podle které se dostaneme do Tarsisu?' Já jsem řekl, že mám a dal jsem mu tuhle. Je na ní Thorbardin, trpasličí království pod horami a Jižní soutěska a tady je Tarsis a všechno na té mapě je správně a je tam, kde to podle ní má být. Já nemůžu za to, že se něco stalo s oceánem! Já -"
"Tak už dost, Tasí." Tanis si povzdychl. "Nikdo ti nic nevyčítá. Za to nikdo nemůže. Prostě jsme se moc dali unést nadějí."
Šotek, poněkud usmířen, sebral svou mapu, svinul ji a vsunul do pouzdra k ostatním vzácným mapám Krynnu. Pak složil bradu do dlaní a zadíval se na své společníky u stolu. Mluvili o tom, co podniknout, a neměli dobrou náladu.
Tase se začala zmocňovat nuda. Chtěl prozkoumat tohle město. Bylo v něm tolik neobvyklých věcí a zvuků - Flint ho musel doslova táhnout od chvíle, co vstoupili do Tarsisu. Skoro hned vedle hospody bylo legendární tržiště a na něm skvělé věci čekající na jeho obdiv. Dokonce uviděl i pár šotků, se kterými si chtěl promluvit. Dělal si starosti, jak je u nich doma. Flint ho pod stolem kopl. S povzdechem se Tas obrátil k Tanisovi.
"Noc strávíme tady, odpočineme si a zjistíme, co a jak. Pak vzkážeme do Jižní soutěsky," říkal Tanis. "Možná, že dál na jih je nějaký jiný přístav. Někdo z nás by tam mohl zajít a podívat se. Co myslíš, Elistane?"
Kněz odsunul talíř s netknutým jídlem. "Myslím, že nezbývá nic jiného," řekl smutně. "Ale já se vrátím do soutěsky. Nemohu tam své lidi tak dlouho nechat. A ty bys měla jít se mnou, má drahá..." Položil svou ruku na Lauraninu. "Neobejdu se bez tvé pomoci."
Laurana se na Elistana usmála. Pak její pohled sklouzl k Tanisoví a úsměv zmizel, když viděla, že se půlelf mračí.
"Řekyvan a já jsme o tom mluvili. Vrátíme se s Elistanem," řekla Zlatoluna. Její stříbrozlaté vlasy se leskly v proudech slunce procházejícího oknem. "Lidé potřebují léčit."
,,A kromě toho našemu párečku chybí soukromí jejich stanu," řekl Karamon významně. Zlatoluna zrudla do temni růžová, když se její manžel usmál.
Sturm se znechuceně podíval na Karamona a obrátil se k Tanisoví. "Já půjdu s tebou, příteli," nabídl se.
"My taky, jasně," řekl okamžitě Karamon.
Sturm se zamračil a pohlédl na Raistlina, který seděl zachumlán do rudého pláště poblíž ohně a popíjel svůj prapodivný bylinný odvar, který ulevoval jeho kašli. "Víš, nezdá se ,mi že by tvůj bratr vydržel takovou cestu, Karamone -" začal Sturm.
,,Cože ti tak najednou záleží na mém zdraví, rytíři?" zeptal se výsměšně Raistlin. "Tobě totiž vůbec o mé zdraví nejde, že pane z Ostromeče? Jde ti o to, že má moc je stále větší. Ty se mě totiž bojíš -"
"Tak dost!" řekl Tanis, když Sturmova tvář potemněla hněvem.

"Buď se vrátí čaroděj, nebo já," oznámil ledově.
"Sturme -" začal Tanis.
Tasslehoff využil tiše této příležitosti, aby se ztratil. Všichni sledovali hádku rytíře, půlelfa a čaroděje. Tas vyklouzl předními dveřmi Červeného draka - to jméno mu připadalo směšné. Jenže Tanis se mu nesmál. Tas si na to vzpomněl, když kráčel po ulici a hledal něco nového zajímavého. Tanis se už stejně nesměje vůbec ničemu. Půlelf poslední dobou vypadal, jako by na ramenou nesl veškerou tíhu světa. Tasslehoffovi se ovšem zdálo, že tuší, co Tanise trápí. Šotek vytáhl z jedné mošny prstýnek a prohlédl si ho. Prstýnek byl zlatý, elfí práce, spletený do tvaru břečťanových lístků. Sebral ho ještě v Qualinestu. Tentokrát to nebyl prstýnek, který šotek ‚získal'. Hodila mu ho k nohám zoufalá Laurana, když jí ho Tanis vrátil.
Šotek to všechno uvážil a dospěl k názoru, že rozdělení a cestu za novým dobrodružstvím všichni moc potřebují. On, půjde pochopitelně s Tanisem a Flintem - šotek pevně věřil, že se ani jeden z nich bez něho neobejde. Ale nejprve si prohlédne tohle zajímavé město.
Tasslehoff došel až na konec ulice. Ohlédl se a uviděl Červeného draka. Dobrá. Nikdo ho zatím nezačal hledat. Zrovna se chystal zeptat se jednoho podomního obchodníka na cestu k tržišti, když uviděl něco, co slibovalo, že tohle zajímavé město bude ještě zajímavější...

Tanis utišil hádku mezi Sturmem a Raistlinem, aspoň na čas. Čaroděj se rozhodl, že zůstane v Tarsisu a pokusí se najít, co zbylo z velké staré knihovny. Karamon a Tika se nabídli, že zůstanou s ním, zatímco Tanis, Sturm a Flint (a taky Tas) vyrazí k jihu a seberou bratry, až se budou vracet. Zbytek skupiny donese nepříjemnou zprávu do Jižní soutěsky.
Když se dohodli, zašel Tanis za hospodským, aby zaplatil za nocleh. Odpočítával stříbrňáky, když ucítil na paži čísi dotyk.
"Chci, abys mi dal pokoj vedle Elistana," řekla Laurana.
Tanis se na ni ostře podíval. "Proč to?" zeptal se a snažil se, aby to neznělo podrážděně.
Laurana vydechla. "Nebudeme to probírat celé znova od začátku, že ne?"
"Já ti vůbec nerozumím," řekl Tanis chladně a odvrátil se od hostinského, který se šklebil.
"Ponejprv ve svém životě dělám něco užitečného," Laurana mu sevřela paži. "A ty ode mě chceš, abych toho nechala, protože žárlíš na mě a Elistana -"
"Já nežárlím," vybafl Tanis a začervenal se. "Už jsem ti v Qualinestu řekl, že to, co bylo mezi námi, když jsme byli mladí je pryč. Já -" Odmlčel se a napadlo ho, jestli to, co říká je pravda. Když mluvil, jeho duše se chvěla nad její krásou. Ano, dětské poblouznění bylo pryč, ale vystřídalo ho něco jiného, něco silnějšího a trvalejšího? A chce o to přijít? Nebo už o to přišel svou vlastní nerozhodností a tvrdohlavostí? Jednám, jak obvykle jednají lidé, říkal si půlelf. Odmítám snadno dosažitelné a pak o to naříkám, když to zmizí. Zmateně zavrtěl hlavou.
"Jestli nežárlíš, tak proč mě necháš být, ať můžu dál v klidu pomáhat Elistanovi?" zeptala se Laurana chladně.
"Ty - "
,,Pššt!" Tanis zvedl ruku. Laurana se rozzlobila a chtěla něco říct, ale Tanis ji proklál tak zuřivým pohledem, že zůstala potichu.
Tanis naslouchal. Ano, správně. Jasně teď slyšel ječeni, vysoké pištivé kvílení koženého praku na konci Tasovy prakovky. Byl to neobyčejný zvuk, který vznikal tím, že šotek roztočil prak nad hlavou, přičemž se člověku ježily vlasy zátylku. Bylo to ale taky šotkovo znamení pro nebezpečí. "Malér," řekl Tanis tiše.
"Sežeň ostatní." Lauraně stačil jediný pohled do jeho vážné tváře, aby poslechla na slovo. Tanis se prudce obrátil k hospodskému, který se snažil vyklouznout. "Kam jdeš?" zeptal se ostře.
"Jdu jen dohlédnout na vaše pokoje, pane," řekl úlisně hospodský a zmizel jako duch v kuchyni. Zrovna v té chvíli vtrhl Tasslehoff do hospody.
"Stráže, Tanisi! Stráže! Jdou odtamtud!"

"To přece nemůže být kvůli nám," řekl Tanis. Vstal a díval se na šotka-dlouhoprsťáka, když ho náhle osvítila myšlenka.
"Tasi -"
"Já jsem to nebyl, čestné slovo!" bránil se Tas. "Já se na tržiště ani nedostal! Došel jsem až na konec této ulice, když jsem uviděl celou četu, jak jde tímto směrem."
"Co je s těmi strážemi?" zeptal se Sturm, který vešel do šenku. "To je zase jedna z jeho pohádek?"
"Ne. Poslouchej," řekl Tanis. Bylo slyšet kroky těžkých bot blížících se k nim a oba si vyměnili rychlé starostlivé pohledy. Hostinský zmizel. "Napadlo mě, že jsme se do města dostali nějak moc snadno. Měl jsem to čekat." Tanis se škrábal ve vousech a uvědomil si, že každý tady čeká na jeho rozkazy.
"Laurano, ty a Elistan jděte nahoru. Sturme, ty a Giltanas zůstanete se mnou. Ostatní běžte do svých pokojů. Řekyvane, ty jim budeš velet. Vy, Karamone a Raistline, je budete chránit. Když bude třeba, použij svých kouzel, Raistline. Flinte -"
"Já zůstanu s tebou," řekl pevně trpaslík.
Tanis se usmál a položil ruku trpaslíkovi na rameno. "To se samo sebou rozumí, kamaráde. Nenapadlo by mě, že ti musím takovou věc připomínat."
Usmívající se Flint vytáhl bojovou sekyru ze závěsu na zádech. "Vem si ji," řekl Karamonovi. "Ať máš něco pořádného na ty všivé stráže, cholera na ně."
"To je dobrý nápad," řekl Tanis. Rozepjal bandalír a podal Karamonovi svůj Plazomor, kouzelný meč, který mu dal kostlivý Kit-Kanan, elfí král.
Giltanas mu mlčky podal svůj meč a elfí luk.
"Tvůj taky, rytíři," řekl Karamon a natáhl ruku.
Sturm se zamračil. Jeho starobylý obouruční meč a pochva byly jediným dědictvím po jeho otci, slavném Rytíři ze Solamnie, který zmizel krátce poté, co poslal svou ženu a malého syna do exilu. Sturm pomalu uvolnil bandalír a podal ho Karamonovi.
Když dobromyslný bojovník uviděl rytířovu nechuť, zvážněl. "Budu ti ho pečlivě hlídat, to přece víš, Sturme."
"Vím," řekl Sturm a smutně se usmál. Pohlédl na Raistlina, který stál na schodech. "Kromě toho je zde pořád ještě velký červ Katyrpelius, který ho ochrání, že ano, čaroději?"
Raistlin se zamyslel nad neočekávaným připomenutím časů z vypáleného města Útěšína, kdy oklamal pár skřetů tvrzením, že Sturmův meč je očarovaný. Bylo to nejvíc, čeho byl rytíř schopen, aby čaroději vyjádřil přátelství. Raistlin se taky pousmál.
"Ano," zašeptal. "Červ tu vždycky je. Neboj se, rytíři. Tvá zbraň je v bezpečí, stejně jako životy těch, které tu zanechali naší péči... jestli ovšem vůbec nějaké bezpečí je... Sbohem, přátelé," zasyčel a jeho divné oči ve tvaru přesýpacích hodin se leskly. "A bude to .sbohem' na dlouho. Některým z nás je určeno, abychom se na tomto světě už nesetkali!" Když domluvil, uklonil se, zahalil se do pláště a začal stoupat po schodech nahoru.
"To je celý Raistlin, vždycky odejde s nějakým tyjátrem," pomyslel si podrážděně Tanis, když se zvuky vysokých bot přibližovaly ke dveřím.
,,Dělej!" nařídil. "Jestli má pravdu, teď už s tím nemůžeme stejně nic dělat."
Ostatní se rozpačitě podívali po Tanisovi a poslechli. Jen Laurana vrhla starostlivý pohled na Tanise, právě když ji Elistan bral pod paží. Karamon s taseným mečem čekal, dokud neodejde poslední z nich.
"Nemějte strach," řekl mohutný bojovník nejistě. "Nám se nic nestane. A jestli nebudou do soumraku zpátky -"
"Tak nás nechoďte hledat!" řekl Tanis, který uhodl Karamonův záměr. Půlelf měl větší strach, než si připouštěl, Raistlinovo proroctví ho zděsilo. Znal už čaroděje dlouhá léta a viděl, jak jeho moci přibývá a dokonce i jak stíny kolem něho houstnou. "Jestli se nevrátíme, seber Elistana, Zlatolunu a ostatní a vraťte se do Jižní soutěsky."
Karamon váhavě přikývl a pak pomalu kráčel ke schodům. Zbraně na něm cinkaly.

"To je jenom obvyklá prohlídka," řekl spěšně Sturm tichým hlasem, když už bylo stráže vidět oknem. "Na něco se zeptají, pak nás pustí. Ale mají nepochybně popis nás všech!"
"Mně se nezdá, že jde o běžnou prohlídku. Podle toho, jak se odtud všichni vytratili. A někoho z nás zřejmě chtějí sbalit," řekl tiše Tanis, když stráže vstoupily. Vedl je konstábl a doprovázel strážný od městské brány.
"To jsou voni!" vykřikl strážný a ukázal. "To je ten rytíř, jak jsem vám říkal. A fousatej elf, trpaslík a šotek a elfí pán."
"V pořádku," řekl úsečně konstábl. "A teď, kde jsou ostatní?" Pokynul, strážní sklonili halapartny a namířili je na družinu.
"Já nechápu, o co vám jde," řekl mírně Tanis. "Jsme tu v Tarsisu cizinci, prostě jen procházíme cestou na jih. Takhle se u vás vítají cizinci?"
"Cizinci se u nás vůbec nevítají," odvětil konstábl. Pohledem sklouzl ke Sturmovi a zavrčel. "A Rytíři ze Solamnie už teprve ne. Jestli jste tak nevinní, jak říkáte, nebude vám vadit pár otázek od Pána a jeho rady. Kde jsou ostatní?"
"Moji přátelé byli unaveni a šli nahoru spát. Jsme už dlouho na velice únavné cestě. Nebudeme působit potíže. My čtyři půjdeme s vámi a odpovíme na vaše otázky. (‚Pět,' řekl dotčeně Tasslehoff, ale nikdo si ho nevšímal.) Naše přátele není třeba rušit."
"Přiveďte ty ostatní," nařídil konstábl svým mužům.
Dva strážní vykročili ke schodům, které náhle vzplály jasným plamenem. Dým se valil do místnosti a strážní couvli. Všichni prchali ke dveřím. Tanis chytil Tasslehoffa, který na to zíral s vykulenýma očima, a táhl ho pryč.
Konstábl venku divoce dul do své píšťalky a několik strážných se chystalo utíkat pro posily a vyhlásit poplach. Ale plameny zhasly stejně náhle, jako vyšlehly.
"Fíííí -" konstábl se píšťalkou málem udusil. S bílou tváří vstoupil vystrašeně do hospody, Tanis se ohlédl přes rameno a údivem zavrtěl hlavou. Po kouři ani stopy, ani kousek laku ohořelého. Zhora bylo slabě slyšet Raistlinův hlas. Konstábl tam pohlédl a hlas zmlkl.
Tanis polkl a zhluboka se nadechl. Věděl, že je asi stejně bledý jako konstábl a pohlédl na Sturma a Flinta. Raistlinova síla skutečně rostla...
"Ten čarodějník musí být někde nahoře," brumlal konstábl.
"To je chytrý, Píšťalko, a jak dlouho ti trvalo, než jsi na to přišel -" Když Tas nasadil tento tón, Tanis věděl, že je na obzoru malér. Šlápl šotkovi na nohu a Tas s vyčítavým pohledem zmlkl.
Konstábl to naštěstí neslyšel. Zuřivě hleděl na Sturma. "Ty taky přicházíš v míru?"
"Ano," odpověděl Sturm. "Máš mé čestné slovo," dodal rytíř, "a mysli si, co chceš o Rytířích, sám stejně dobře víš, že má čest je můj život."
Konstáblovy oči zabloudily k temnému schodišti. "Tak dobře," řekl nakonec. "Dva zůstanou tady na stráži u schodů. Ostatní obsadí zbylé východy. Kontrola všech, co jdou sem a ven. Popis těch cizinců mají všichni?"
Strážní přikyvovali a nejistě se po sobě dívali. Ti dva určení k službě uvnitř hospody vrhali na schodiště ustrašené pohledy a drželi se od něho tak daleko, jak to jen šlo. Tanis se smutně pro sebe usmál.
Pět přátel, šotek rozchechtaný samým vzrušením, následovalo konstábla ven z domu. Když vyšli na ulici, Tanis zahlédl jakýsi pohyb za oknem nahoře. Vzhlédl a uviděl Lauranu, jak se dívá, tvář ztrhanou strachem. Zvedla ruku a on viděl, jak její rty tvoří slova v elfštině: Odpusť mi. Znovu si vzpomněl na Raistlinova slova a zachvěl se. Bolelo ho u srdce. Myšlenka, že už ji snad nikdy neuvidí, mu zatemnila, vyprázdnila a zkazila svět. Uvědomil si, co pro něho Laurana začala znamenat v těch posledních temných měsících, kdy dokonce i naděje se zdála umírat, kdy viděl hrozivé armády Dračích Velmistrů dobývat a ničit zemi. Její neochvějná víra, odvaha, pevná a neumdlévající naděje! Jak se lišila od Kitiary!
Strážný pobídl Tanise píchnutím do zad. "Přímo hleď! A žádná znamení těm tvým přítelíčkům!" vybafl. Půlelfovy myšlenky se vrátily ke Kitiaře. Ne, jeho bojovná přítelkyně by nikdy nejednala tak nezištně.

Nedokázala by pomoci lidem tak, jak jim pomáhala Laurana. Kit by ztratila trpělivost, pak by se naštvala a nechala je být, ať žijí nebo zemřou, to je jejich věc. Slabšími, než byla ona, opovrhovala a štítila se jich.
Tanis přemýšlel o Kitiaře a přemýšlel o Lauraně, ale najednou zjistil, že starý známý bolestivý uzel už mu nestahuje duši, když třeba jen v myšlenkách vysloví Kitiařino jméno. Ne, teď to byla Laurana - ta hloupá holčička, která ještě před pár měsíci bývala pouhé rozmazlené děcko, které šlo na nervy - a teď mu rozpalovala krev a nutila ruce hledat důvod, aby sejí dotkly. Jenže teď je možná na všechno pozdě.
Když došli na konec ulice, opět se otočil a doufal, zejí bude moci dát znamení. Dát jí vědět, že porozuměl. Dát jí vědět, že byl hlupák. Dát jí vědět, že -
Ale záclona byla zatažena.

5.Lidové nepokoje.Tas zmizel.Alana Hvězdbríza.

"SMRADLAVEJ RYTÍŘ..."
Kámen zasáhl Sturma do ramene. Rytíř couvl, třebaže mu kámen přes pancíř nemohl způsobit velkou bolest. Tanis se podíval na jeho zbledlou tvář a poznal, že bolest je hlubší, než je možno způsobit zbraní.
Dav se zvětšoval, jak družinu vedli ulicemi; zpráva o jejich příchodu se šířila. Sturm kráčel důstojně, hlavu hrdě vztyčenou a nevšímal si nadávek a úsměšků. Stráže sice tu a tam zatlačily zástup z cesty, ale spíše jen na oko a lidé to věděli. Začalo létat více kamenů a také jiné, ještě nepříjemnější věci. Brzy byli přátelé zkrvavení z řezných ran způsobených střepy, pokryti blátem a svinstvem.
Tanis věděl, že Sturm se nezastaví, aby oplácel takové lůze, měl však co držet Flinta. I pak měl neustále strach, že se rozzuřený trpaslík prodere kolem stráží a někomu rozbije hlavu. Jenomže Tanis dával pozor na Flinta a úplně zapomněl na Tasslehoffa.
Kromě toho, že si příliš nepotrpí na úctu k cizímu majetku, mají šotkové ještě jednu neblahou vlastnost, které říkají "škádlení". Více či méně oplývá touto schopností každý šotek. Patrně proto se tomuto malému pokolení daří přežít ve světě rytířů a bojovníků, trolů a skřetů. Škádlení je schopnost vydráždit a pourážet nepřítele tak, že v horečném vzteku ztratí nad sebou vládu a začne se bít divoce a zmateně. Tas byl ve škádlení mistr, ale když putoval s přáteli-bojovníky mohl ho použít jen zřídka. Teď se rozhodl, že vzácné příležitosti plně využije.
A začal urážky oplácet.
Příliš pozdě Tanis pochopil, co se děje, a zbytečně se ho snažil umlčet. Tas šel v čele, půlelf na konci, takže zasáhnout nebylo lze.
Tas cítil, že takové urážky jako "smradlavej rytíř" a "elfí srab" postrádají vynalézavosti. Rozhodl, že těm lidem ukáže, jaké možnosti a šířku vtipu mají nadávky v obecné řeči. Tasovy urážky byla tvůrčí a originální mistrovská dílka. Naneštěstí byly také neobyčejně osobní a tu a tam i drsné, přesto však podávané s nenapodobitelnou nevinností.
"To máš ještě nos nebo už chobot? Ty blechy, co ti lezou po krku, cvič, zbohatneš! Paní matka byla tupá trpaslice podle tvého vzhledu soudě, není-liž pravda?" uvedl na začátek. A od té chvíle se věci daly do pohybu.
Strážní polekaně pozorovali, jak v zástupu roste vztek. Konstábl dal zatčeným rozkaz, aby zrychlili. Co původně považoval za pochod, kterým se triumfálně předvádí úspěšný zásah, měnilo se v mohutné lidové nepokoje.
"Zacpěte hubu tomu šotkovi!" zařval zuřivě.
Tanis se zoufale snažil proniknout k Tasslehoffovi, ale stráže, zadržující dav, mu v tom zabránily. Giltanase srazili na zem. Sturm se nad elfem sklonil a snažil se ho chránit. Flint sebou ve vzteku škubal a kopal kolem. Tanis se skoro dostal k Tasovi, když ho do obličeje zasáhlo rajské jablíčko a na chvíli ho oslepilo.
"Hele, konstáble, víš, co můžeš udělat s tou tvou píšťalkou? Můžeš si ji..."

Tasslehoffovi se už nikdy víc nedostalo příležitosti poradit konstáblovi, co má udělat s píšťalkou, protože se ho v tomto okamžiku zmocnila velká ruka a vytáhla ho z vřavy. Jakási dlaň ucpala Tasovi ústa a další dvoje ruce sevřely šotkovy divoce kopající nohy. Na hlavě se mu ocitl pytel a vše, co od té chvíle Tas viděl a cítil, byl pach pytloviny a pohyb, který ho někam unášel.
Tanis si otíral rajče z očí, když zaslechl zvuk okovaných bot a další hulákání a křik. Zástup ječel a řval a pak se začal rozbíhat na všechny strany. Když se půlelf konečně rozhlédl kolem, rychle se-ujistil, že se nikomu nic nestalo. Sturm pomáhal Giltanasovi vstát a stíral mu krev z rány na čele. Flint nepřetržitě nadával a vybíral si shnilé zelí z plnovousu.
"Kde je ten pitomý šotek!" hulákal trpaslík. "Já ho -" Zarazil se a začal se zmateně rozhlížet. "Kde je ten zatracený šotek? Tasi? Nepřej si mě -"
"Pššt!" poručil mu Tanis, který pochopil, že se Tasovi podařilo utéci.
Flintová tvář se zbarvila do fialová. "Ten malej parchant!" zaklel. "Napřed nás do něčeho dostane a pak nás nechá, ať…"
"Pššt!" řekl Tanis a zle se na trpaslíka podíval.
Flint se zakuckal a zmlkl.
Konstábl zahnal zatčené do Soudní síně a teprve, když byli všichni bezpečně uvnitř ošklivé cihlové budovy, uvědomil si, že mu jeden chybí.
"Máme jít po něm, pane?" zeptal se jeden ze strážných.
Konstábl chvíli přemýšlel a pak hněvivě zavrtěl hlavou. "To bychom plýtvali časem," řekl hořce. "Víte, co to je chytat šotka, který se nechce dát? Nechtě ho běžet. Ty důležité máme. Pohlídejte je a já to jdu oznámit Radě."
Konstábl vešel do jednoduchých dřevěných dveří a družina se svými strážci osaměla v temné páchnoucí chodbě. V koutě ležel jeden klempíř, který zřejmě přebral vína, a hlasitě chrápal. Strážní si otírali dýňové slupky z uniforem a vzájemně si obírali ze zad nať z mrkve. Giltanas si stíral krev z tváře. Sturm se snažil co nejlépe očistit si plášť.
Vrátil se konstábl a už ve dveřích velel.
"Předveďte je."
Když strážní postrčili zajatce vpřed, Tanisovi se podařilo dostat se těsně ke Sturmovi. "Kdo v tomhle městě, prosím tě, panuje?" zašeptal.
"Když budeme mít štěstí, tak ještě stále Purkrabí," odpověděl rytíř tiše. "Dědiční purkrabí z Tarsisu měli vždy pověst čestných a ušlechtilých vládců." Pokrčil rameny. "A co vlastně na nás mají? Nic jsme neudělali. V nejhorším případě nás pod zbrojnou stráží vyvedou z města."
Tanis pochybovačně kroutil hlavou, když vstupovali do místnosti. Chvíli jim trvalo, než si zvykli na temnotu ponuré síně, v níž to páchlo ještě hůře než v chodbě. Dva tarsiští radní si drželi před nosem rozkrojené pomeranče.
Šest členů Rady sedělo na lavici, která stála na vysokém stupni, tři po každé straně Pána, jehož křeslo s vysokým opěradlem stálo uprostřed. Pán vzhlédl, když vstupovali. Při pohledu na Sturma lehce pohnul obočím a Tanisovi se zdálo, že výraz tváře jako by ztratil přísnost. Dokonce zdvořile kývl na rytířův okázalý pozdrav. Tanisovy naděje vzrostly. Družina předstoupila před lavice. Tam židle nebyly. Žadatelé či obvinění přednášeli své případy před Radou vstoje.
"Z čeho jsou obviněni tito mužové?" zeptal se Purkrabí.
Konstábl se výhružně na družinu podíval.
"Pobuřování lidu, milosti," řekl.
"Pobuřování!" vybuchl Flint. "S pobuřováním nemáme nic společného! To ten přitroublý -"
V tom se z temného kouta vynořila postava v dlouhém plášti a zašeptala něco Purkrabímu do ucha. Nikdo z přátel si jí nevšiml, když vešli. Až teď.
Flint zakašlal a zmlkl, významně a zamračeně pohlédl na Tanise zpod hustých šedivých brv. Trpaslík zavrtěl hlavou a svěsil ramena. Tanis unaveně vzdychl. Giltanas si otřel krev z rány malátnou rukou a jeho

elfí rysy se stáhly nenávistí. Jenom Sturm zůstal navenek klidný a ani se nepohnul, když hleděl do zkřivené tváře napůl člověka a napůl plaza. Drakonián!

Zbylí členové družiny, kteří zůstali v hospodě, seděli v pokoji u Elistana ještě nejméně hodinu potom, co stráže odvedly ostatní. Karamon s taseným mečem na stráži u dveří, Řekyvan hlídal okno. Vzdáleně k nim doléhal hluk hučícího davu a jeden hleděl s obavami na druhého, tváře unavené a napjaté. Pak hluk slábl. Nikdo je neznepokojoval. V hostinci vládl mrtvý klid.
Dopoledne klidně minulo. Bledé, studené slunce se vyšplhalo na oblohu a jen málo zahřálo zimní den. Karamon zasunul meč do pochvy a zívl. Tika si k němu přitáhla židli. Řekyvan se šel posadit k Zlatoluně, která tiše hovořila s Elistanem o plánech uprchlíků.
Jenom Laurana zůstala stát u okna, ačkoliv venku nebylo nic vidět. Strážné zřejmě unavilo neustálé přecházení ulicí a teď se schovali někde v zádveří, aby se zahřáli. Za sebou slyšela, jak se Tika a Karamon čemusi tiše smějí. Laurana se po nich ohlédla. Karamon zřejmě popisoval nějakou bitvu, ale tiše, takže ho téměř nebylo slyšet. Tika napjatě poslouchala a oči jí zářily obdivem.
Děvče z hospody nabylo velké zručnosti v boji během cesty na jih, z níž přinesli Charasovo kladivo, a třebaže se nikdy nenaučila pořádně zacházet s mečem, umění tlouci protivníka štítem rozvinula k dokonalosti. Brnění už také nosila zcela přirozeně. Pořád ale bylo ještě z různých kusů, jak si je náhodně posbírala na bojištích. Slunce se odráželo od drátěné košile a třpytilo se jí v rudých vlasech. Karamon zářil spokojeností, když s dívkou rozprávěl. Nedotýkali se - zlatavé oči Karamonova bratra-dvojčete na nich spočívaly - ale měli hlavy těsně u sebe.
Laurana povzdychla a odvrátila se. Cítila velkou osamělost, a když si vzpomněla na Raistlinova slova, také velkou úzkost.
Slyšela, jak se její vzdech rozlehl místností, ale nebyl lítostivý, nýbrž podrážděný. Pootočila se a podívala se na Raistlina. Čaroděj zavřel knihu kouzel, v níž se pokoušel číst, a posunul se do slunečního svitu, který pronikal sklem. Svou knihu kouzel musel studovat denně. Prokletím čarodějů je, že musí znova a znova ukládat svá kouzla do paměti, protože mizí a umírají jako jiskry ohně. Každé z nich také ubírá čaroději na síle a tělesně ho vysiluje, až nakonec nemůže čarovat skoro vůbec, pokud si důkladné neodpočine.
Od chvíle, co se přátelé setkali v Útěšíně, Raistlinova síla narůstala a jeho moc také. Ovládl několik nových kouzel, která ho naučil Fišpán, popletený starý čaroděj, který zahynul v Pax Sarkasu. A jak rostla jeho moc, rostla i nedůvěra přátel k němu. Nikdo neměl viditelný důvod k nedůvěře - vlastně jim jeho čarování několikrát zachránilo život - ale něco v něm je znepokojovalo - tajemné, mlčící, do sebe uzavřené jak škeble.
Raistlin vyhlížel do ulice a mimoděk hladil temně modré desky podivné knihy kouzel, kterou získal v Xak Sarotu. Jeho zlatavé oči s temnými zornicemi tvaru přesýpacích hodin se chladně třpytily.
Třebaže Laurana čaroděje oslovovala velice nerada, musela něco vědět! Co měl na mysli, když řekl - sbohem nadlouho?
"Co vidíš, když se takhle díváš do dálky?" zeptala se tiše a sedla si vedle něho. Pocítila přitom náhlý poryv slabosti, která jí pronikla.
"Co vidím?" opakoval po ní tiše. V jeho hlasu zněla velká bolest a smutek, ne zatrpklost, na kterou byla zvyklá. "Vidím čas, který se dotýká všech věcí. Lidské tělo se chvěje a rozpadá přímo před mýma očima. Květy rozkvétají jen proto, aby vzápětí uvadly. Zelené listí padá ze stromů a nikdy už se nevrací nahoru. Před mýma očima je stále zima, stále noc."
"A to se s tebou stalo ve Věžích Vysoké magie?" zeptala se Laurana s nevýslovným úlekem. "Proč? K čemu?"
Raistlin se usmál jedním ze svých vzácných a pokroucených úsměvů. "To abych si uvědomoval svou smrtelnost. Abych se naučil soucitu." Hlas ho opustil. "V mládí jsem byl pyšný a pohrdal jsem ostatními. Byl jsem nejmladší, kterému bylo dovoleno podstoupit zkoušku - všem jsem chtěl ukázat!" Jeho křehké prsty se sevřely v pěst. "A taky jsem jim ukázal. Zničili mé tělo a vybrakovali mysl tak, že jsem málem

nakonec -" Neočekávaně zmlkl a očima vyhledal Karamona. "Co?" zeptala se Laurana fascinovaně a zároveň se bála, že jí to poví.
"Nic," zašeptal Raistlin a sklopil oči. "Mám zakázáno o tom mluvit."
Laurana uviděla, že se mu třesou ruce. Po čele mu stékal pramínkem pot, dech svištěl a pak se rozkašlal. Zmocnil se jí pocit viny, že mu mimoděk způsobila takovou bolest, zrudla rozpaky a zavrtěla hlavou. "Moc se... omlouvám, že jsem ti způsobila bolest. To jsem nechtěla." Zmateně se kousla do rtu, sklopila zrak a vlasy ji přitom zakryly tvář.
Téměř podvědomě se Raistlin naklonil až k ní, vztáhl chvějící se ruku, aby se dotkl těch nádherných vlasů, které jako by žily svým vlastním životem, tak byly zářivé a bujné. Pak spatřil před očima své vlastní smrtelné tělo a rychle ruku stáhl a schoulil se v křesle s hořkým úsměvem na rtech. Protože ani Laurana nevěděla a nemohla vědět, že při pohledu na ni uviděl Raistlin jedinkrát krásu, kterou měl spatřit v celém svém životě. Mladičká, i podle elfího věku, byla nedotčena smrtí a rozkladem, který pronásledoval čarodějovo zření.
Nic z toho Laurana neviděla. Uvědomila si, že se jenom lehce pohnul. Chtěla vstát a odejít, ale něco ji k němu přitahovalo a také ještě neodpověděl na její otázku. "Já... já jsem jen chtěla říct - umíš předvídat budoucnost? Tanis mi říkal, že tvá matka byla - jak se to říká - vědma? A vím, že Tanis k tobě chodí na radu..."
Raistlin zamyšleně Lauranu pozoroval. "Půlelf ke mně nechodí na radu, protože bych viděl do budoucnosti. To neumím. Nejsem věštec. Chodí za mnou, protože umím myslet, což většina z těch ostatních pošetilců tady neumí."
"Ale-jak jsi to říkal. Někteří z nás se už neuvidí." Laurana k němu dychtivě vzhlédla. "Musel jsi přece něco vytušit! Co to bylo - musíš mi to říct! Byl to... Tanis?"
Raistlin uvažoval. Když promluvil, mluvil spíš k sobě než k Lauraně. "Já nevím," zašeptal. "Já ani nevím, proč jsem to vlastně řekl. Prostě - v té chvíli - jsem to věděl -" Vypadal, jako že zápasí s pamětí, když náhle pokrčil rameny.
"Co jsi věděl?" naléhala Laurana.
"Nic. Moje vznícená představivost, jak by řekl rytíř, kdyby tu byl s námi. Tak Tanis ti řekl o mé matce," změnil náhle předmět hovoru.
Laurana byla zklamaná, ale kývla, protože doufala, že se ještě něco doví, když budou mluvit dál. "Říkal, že měla věštecký dar. Viděla do budoucna a viděla obrazy toho, co se stane."
"To je pravda," zašeptal Raistlin a ironicky se usmál. "To jí to v životě mockrát pomohlo. První muž, kterého si vzala, byl krásný bojovník ze severu. Po pár měsících jeho vášeň pohasla a začali si vzájemně dělat ze života utrpení. Matka neměla pevné zdraví a upadala do podivného transu, z něhož se pak po dlouhé hodiny vzpamatovávala. Byli chudí a žili z toho, co její manžel vydělal mečem. Byl zřejmě urozený, ale o své rodině nikdy nemluvil. Myslím, že jí ani neřekl své skutečné jméno."
Raistlin přimhouřil oči. "Kitiaře ho ale řekl. To vím určitě. Proto taky šla na sever, aby vyhledala jeho rodinu."
"Kitiara..." řekla Laurana zajíkavě. Dotýkala se toho jména jako bolavého zubu, dychtivá dovědět se něco o člověčí ženě, kterou Tanis miluje. "To tedy ten muž, ten bojovník - byl Kitiařin otec?" zeptala se chraptivým hlasem.
Raistlin na ni hleděl pronikajícím pohledem. "Ano," zašeptal. "Ona je má starší nevlastní sestra. Je starší než Karamon a já asi o osm let. Je moc podobná svému otci, zdá se mi. Ale je krásná jeho mužskou krásou. Rozhodná a divoká, bojovná, silná a nezná strach. Otec ji naučil tomu jedinému, co znal - válečnickému umění. Začal vyrážet na stále delší výpravy a jednoho dne zmizel úplně. Matka přesvědčila Hledače, aby ho právně prohlásili za mrtvého. Pak se vdala podruhé a ten muž byl náš otec. Byl to prostý člověk, dřevorubec. A zas jí její věštectví moc nepomohlo."
"Proč?" jemně se zeptala Laurana, zaujata příběhem a překvapením nad čarodějovou sdílností. Netušila, že daleko více se o ní z výrazu její tváře dovídá on a vrací jí vlastně jen velice málo.

"Třeba v tom, že jsme se narodili - bratr a já," řekl Raistlin. Pak ho přemohl záchvat kašle, odmlčel se a kývl na bratra. "Karamone! Mám dostat lék," řekl svým syčivým šepotem, který pronikal víc než nejhlasitější hovor. "Copak jsi ve své příjemné společnosti zapomněl na mě?"
Rozesmátý Karamon zmlkl, jako když utne. "Kdepak, Raiste," řekl provinile, rychle se zvedl a zavěsil nad oheň kotlík. Tika zahanbeně sklopila hlavu, vyhýbajíc se čarodějovu upřenému pohledu.
Raistlin na ni chvíli hleděl a pak se obrátil k Lauraně, která to všechno pozorovala s pocitem divného chladu kolem žaludku. Pak pokračoval, jako kdyby vůbec nebyl přestal. "Matka se po porodu už nikdy neuzdravila. Porodní bába mě považovala za mrtvého a taky bych byl umřel, nebýt Kitiary. Svou první bitvu svedla se smrtí a mě získala jako trofej. To ona nás vychovala. Matka se neuměla starat o děti a otec pracoval od rána do večera, abychom nezemřeli hlady. Nešťastně zahynul, když nám s Karamonem bylo přes deset. Matka toho dne upadla do transu -" Raistlin klesl hlasem - "a už se z něho neprohrála. Zemřela vyčerpáním a hladem."
"To je hrozné," zašeptala Laurana a zachvěla se.
Několik okamžiků jí Raistlin neodpovídal, jeho divné oči hleděly do studeného, šedého zimního nebe. Pak se mu rty zkroutily v úsměšku. "Nu, poučení jsem si z toho vzal - musím se naučit takové síly zvládat. Nedovolit, aby ony vládly mně."
Zdálo se, že ho Laurana nevnímá. Nervózně si v klíně, splétala prsty; teď byla výborná příležitost položit otázku, na kterou už dlouho toužila znát odpověď, ale znamenalo to vzdát se kusu svého osobního tajemství a vydat je muži, kterého se bála a jemuž nedůvěřovala. Ale zvědavost - a láska - byly příliš silné. Vůbec nepoznala, že upadá do chytře nastražené pasti. Protože Raistlinovým potěšením bylo objevovat tajemství duší druhých lidí, aby mu mohla sloužit.
"A co jste dělali pak?" zeptala se a polkla. "Kit- Kitiara..." Snažila se, aby to znělo přirozeně, ale klopýtla o to jméno a zrudla rozpaky.
Raistlin ji se zájmem pozoroval. "Tou dobou už byla Kitiara pryč," odpověděl. "V patnácti odešla z domu a začala si vydělávat mečem. Je v tom výborná - Karamon to aspoň tvrdí - a neměla potíže najít si žold. Ach, ano, vracívala se často podívat se, jak se nám vede. Když jsme pak byli starší a chytřejší, brávala nás sebou. Tehdy jsme se s Karamonem naučili bojovat dohromady - já pomocí kouzel a bratr mečem. A pak, když potkala Tanise" - Raistlinovi zazářily oči, když si všiml Lauranina neklidu. "- s námi bývala ještě častěji."
"Bývala... s kým? Kam jste chodili?"
"Se Sturmem Ostromečem, který už tehdy snil o rytířství, se šotkem, s Tanisem, Karamonem a se mnou. Flint chodíval s námi, když zavřel svou kovárnu, ale pak na cestách přestalo být bezpečno, a tak toho na čas nechal. A my jsme se jeden od druhého naučili, co bylo jen možné. Pak se nás zmocnil neklid. Byl čas se rozejít, jak řekl Tanis."
"A vy jste poslechli? Už tehdy byl váš vůdce?" Vzpomněla si, jak ho znala, než odešel z Qualinestu, bez vousů a bez starostlivých vrásek, které teď vídala vryty do jeho tváře. Ale už tehdy se trápil a tesknil, mučený pocitem příslušnosti k dvěma pokolením a tím - že nepatří k žádnému. Tehdy ho nechápala. Až teď, co žije ve světě lidí, pomalu začíná.
"Má to, o čem se říká, že musí mít každý vůdce. Rychle mu to myslí, je chytrý a má nápady. Ale to máme tak či onak všichni - ten víc, ten míň. Proč následují Tanise? Sturm je urozené krve, člen řádu, jehož kořeny jdou hluboko do minulosti. Proč poslouchá půlelfa, který je navíc parchant? Anebo Řekyvan? Zásadně nevěří nikomu, kdo není člověk, a lidem jen napůl. A přece by on a Zlatoluna šli za Tanisem do Propasti a zpátky. Proč?"
"To jsem chtěla vědět od tebe," začala Laurana, "a myslím si-"
Ale Raistlin si jí nevšímal a odpovídal si na své otázky sám. "Tanis naslouchá svým pocitům. Nepotlačuje je jako rytíř, ani je neskrývá jako muž z Planin. Tanis ví, že vůdce musí někdy myslet srdcem, a ne hlavou," Raistlin k ní vzhlédl. "Pamatuj si to."

Laurana zmateně zamrkala a pak v čarodějově tónu vycítila převahu, která ji podráždila. Povýšeně řekla: "Všimla jsem si, že jsi vynechal sebe. Jestli jsi tak chytrý a mocný, jak říkáš, proč jdeš s Tanisem i ty?"
Raistlinovy oči jako přesýpací hodiny zůstaly temné a neprůhledné. Odmlčel se, když mu Karamon přinesl šálek a pečlivě do něj lil vodu z kotlíku. Bojovník rychle pohlédl na Lauranu, tvář měl potemnělou, rozčilenou a nejistou, jako vždy, když se jeho bratr k němu choval tímto způsobem.
Zdálo se, že Raistlin si toho nevšímá. Z mošny vytáhl váček a rozemnul do horké vody jakési zelené lístky. Silný štiplavý zápach naplnil místnosti. "Já s ním nejdu." Mladý čaroděj upřel na Lauranu oči. "Já a Tanis momentálně cestujeme náhodou stejným směrem."

"Solamnijští rytíři nejsou v našem městě moc vítáni," řekl Purkrabí přísně se zachmuřenou tváří. Temným pohledem smetl zbytek družiny. "Stejně tak elfové, šotci nebo trpaslíci a také ti, kteří putují v jejich společnosti. Slyšel jsem, že je s vámi i čaroděj, jeden z těch, co nosí rudý plášť. Vy nosíte pancíř. Vaše zbraně jsou potřísněny krví a příliš snadno a pohotově je máte po ruce. Nepochybně jste zkušení bojovníci."
"Jsou to určitě žoldnéři, milosti," řekl konstábl.
"Nejsme žoldnéři," řekl Sturm a hrdě a vznešeně se postavil před lavici. "Přicházíme ze severních Abanasinijských planin. Osvobodili jsme osm set mužů, žen a dětí z područí Verminaarda, Dračího Velmistra v Pax Sarkasu. Zbavili jsme ty lidi dračího strachu a usadili je bezpečně v horském údolí. Pak jsme šli na jih a doufali, že najdeme lodě legendárního města Tarsisu. Nevěděli jsme, že se ocitlo na souši, jinak bychom se nenamáhali."
Pán se zamračil, "Říkáš, že přicházíte ze severu? To není možné. Nikdo se ještě nedostal skrze Thorbardin, horské království trpaslíků."
"Kdyby ti bylo jen něco málo známo o Rytířích ze Solamnie, věděl bys, že bychom raději umřeli než vyslovili lež - dokonce i před nepřáteli," řekl Sturm. "Byli jsme v království trpaslíků a mohli jsme jím projít, protože jsme jim nalezli a vydali ztracené Charasovo kladivo."
Purkrabí sebou nepokojně pohnul a ohlédl se po drakoniánovi, který seděl za ním. "Něco o těch rytířích přece jenom vím," řekl váhavě. "A proto věřím tomu, co říkáte, třebaže to zní spíš jako pohádka, která se vypráví před spaním dětem, než -"
Náhle se dveře s třeskem rozlétly a vpochodovali dva strážní, vlekoucí mezi sebou vězně. Odstrčili družinu stranou a srazili oběť k zemi. Byla to žena. Zahalená do závojů, v dlouhé sukni a v těžkém plášti s kápí. Chvílí ležela na zemi, jako by byla příliš unavená a nemohla vstát. Pak, zdálo se, že z posledních sil, se začala zvedat. Zřejmě jí nikdo nehodlal pomoci, Purkrabí na ni hleděl přísně a pohrdavě. Drakonián za ním povstal a hleděl na ni se zájmem. Žena se zapotácela, když se zapletla do pláště a dlouhé plandavé sukně.
Pak jí stanul po boku Sturm.
Rytíř s hrůzou sledoval, jak hrubě zacházejí se ženou. Pohlédl na Tanise a viděl, jak vždy opatrný elf vrtí hlavou, jenomže pohled na ženu statečně se snažící povstat byl na rytíře příliš. Pokročil k ní a rázem se mu halapartna opřela o hruď.
"Když chceš, tak mě zabij," řekl rytíř strážnému, "ale teď pomůžu tady dámě."
Strážný zamrkal a ustoupil, oči upřené na Purkrabího, zda přijde rozkaz. Pán lehce zavrtěl hlavou. Tanis, který to vše pozoroval zblízka, přestal dýchat. Pak se mu zdálo, že vidí, jak se Purkrabí usmál a rychle si zakryl ústa.
"Dovol má paní, ať ti pomohu," řekl Sturm se starodávnou dvorností již dávno ve světě poztrácenou. Jeho silné ruce ji postavily na nohy.
"Prospěješ si více, když mne necháš být, pane rytíři," řekla žena a slova sotva pronikala jejím závojem. Ale při zvuku jejího hlasu Tanis a Giltanas polknuli a podívali se po sobě. "Nevíš, co činíš," řekla. "Dáváš v sázku svůj život -"
"To by byla pro mne čest," řekl s úklonou Sturm. Pak se jí postavil po boku a nespustil stráže z očí.

"Je z elfů Silvanestu!" zašeptal Giltanas Tanisovi. "Ví to Sturm?"
"Jistěže ne," řekl tiše Tanis. "Jak by mohl? Já sám jsem ji po přízvuku sotva poznal."
"Jak se sem mohla dostat? Silvanest je přece tak daleko
"Já -" začal Tanis, ale jeden ze strážných ho strčil do zad. Zmlkl právě ve chvíli, kdy začal mluvit Pán.
"Paní Alano," řekl mrazivým hlasem, "byla jste vyzvána, ať opustíte město. Když jste se přede mnou ocitla minule, byl jsem milosrdný, protože jste zde byla s diplomatickým posláním od vašeho lidu. Pravidla stále ještě v Tarsisu ctíme. Ale tehdy jsem vám řekl, že od nás nemůžete očekávat žádnou pomoc, a požádal vás, ať do čtyřiadvaceti hodin opustíte město. A teď vás zde opět nalézám." Pohlédl na stráže. "Z čeho je obviněna?"
"Verbovala žoldnéře, milosti," odpověděl konstábl. "Zadrželi ji v hostinci na Starém nábřeží, milosti." Konstábl vrhl na Sturma zničující pohled. "Ještě štěstí, že se nesetkala s touhle bandou. Pochopitelně, že žádný v Tarsisu by elfovi nepomohl."
"Alana," mumlal si pro sebe Tanis. Nahnul se ke Giltanasovi. "Proč to jméno znám?"
"To jsi byl od svých lidí pryč tak dlouho, že neznáš to jméno?" zeptal se elf tiše. "Mezi sestřenicemi v Silvanestu jsme měli jenom jednu Alanu. Alana Hvězdbríza, dcera Mluvčího Hvězd, kněžna svého lidu, po smrti otcově vládkyně, protože bratry nemá."
"Alana!" řekl Tanis a paměť se mu vrátila. Elfové se rozštěpili pár set let před tím, než Kit-Kanan vyvedl mnoho elfů do země Qualinestu po krutých Bratrovražedných válkách. Ale vládcové elfů stále zůstávali ve spojení elfím tajemným způsobem, který, jak se říká, umí číst poselství z větru a mluvit řečí stříbrného měsíce. Teď si na Alanu vzpomínal - ze všech elfích panen platila za nejkrásnější a nejnedostupnější, jako ten stříbrný měsíc, který svítil při jejím zrození.
Drakonián se naklonil a rozmlouval s Purkrabím. Tanis viděl, jak mužova tvář temní, pak se zdálo, že chce odmítnout, když se náhle kousl do rtu, povzdychl a kývl. Drakonián se opět rozplynul ve stínech.
"Jste zatčena, paní Alano," řekl Pán těžce. Sturm k ženě o krok postoupil, když ji obklopily stráže. Sturm pohodil hlavou a varovně se na ně podíval. I beze zbraně vypadal tak sebevědomě a vznešeně, že stráže zaváhaly. Ale rozkaz Purkrabího platil.
"Udělejte něco," zabrumlal Flint. "Já jsem pro rytířství, ale v pravý čas na pravém místě, ale tady není to ani ono!"
"Máš lepší nápad?" vybafl Tanis.
Flint neodpovídal. Dělat se dalo zatraceně málo, to věděli všichni, Sturm by raději zemřel, než by nechal některého ze strážných položit ruku na tu ženu, přestože vůbec nevěděl, kdo to je. Také na tom nezáleželo. Zmítán rozporem mezi bezmocí a obdivem k příteli, měřil Tanis vzdálenost mezi sebou a nejbližším strážným a věděl, že aspoň toho jednoho vyřadí z boje. Viděl, že Giltanas zavírá oči a pohybuje rty. Elf byl také kouzelník, ačkoliv se tím málokdy zabýval vážně. Když Flint uviděl, jak se Tanis tváří, ztěžka vydechl a obrátil se také k nejbližšímu strážnému a sklonil hlavu v helmě jako útočící beran.
Pak náhle promluvil skřípavým hlasem Purkrabí. "Zadrž, rytíři!" řekl s autoritou, kterou v něm uložily generace. Sturm ji poznal a zklidnil se. Tanis vydechl úlevou. "Nedovolím krveprolití v této síni Rady. Ta dáma porušila zákony země, zákony, které v dávno minulých časech jste vy, pane rytíři, přísahali chránit. Ale souhlasím s tebou, že to není důvod chovat se k ní nezdvořile. Stráže, nyní odvedete tuto dámu do vězení, ale se stejným respektem, jaký prokazujete mně. A ty, pane rytíři, ji doprovodíš, když ti tak záleží na jejím dobru."
Tanis šťouchl Giltanase, který se probíral z transu a trhl sebou. "Je to, jak Sturm říkal. Pán pochází z vznešeného a úctyhodného rodu," zašeptal.
"Já nevím, čím jsi tady tak potěšený, Půlelfe," bručel Flint, který je zaslechl. "Nejprv nás šotek přivede před soud kvůli pobuřování a pak zmizí. Teď nás rytíř dostal do kriminálu. Příště mi připomeň, ať raději zůstanu s čarodějem. O tom aspoň vím, že je to cvok!"
Když strážní začali řadit zatčené k odchodu, Alana začala náhle něco hledat v záhybech svých dlouhých sukní.

"Prosím vás o službu, pane rytíři," řekla Sturmovi. "Zdá se, že mi něco upadlo. Maličkost, ale má cenu. Mohl byste se laskavě podívat -"
Sturm rychle poklekl a okamžitě uviděl ležící předmět na podlaze skrytý jejím šatem. Byla to jehlice ve tvaru hvězdy, posázená třpytnými diamanty. Nadechl se překvapením. Maličkost! Její cena byla nevyčíslitelná. Není divu, že nechtěla, aby ji našli ti mizerové. Rychle ji sevřel mezi prsty a dál předstíral, že ji hledá. Nakonec, stále ještě na kolenou, vzhlédl k ženě.
Sturmovi se zastavil dech, když žena sňala kápi a odhrnula závoj z obličeje. Ponejprv se lidské oči podívaly do tváře Alany Hvězdbrízy.
Muralasa, jí říkali elfové - Kněžna noci. Černé vlasy, měkké a temné jako noční vítr, držela pohromadě síťka jemná jak pavučina, třpytící se drobnými drahokamy jako hvězdami. Její pleť měla bledý odstín stříbrného měsíce, oči temný purpur noční oblohy a rty barvu stínů, které vrhá rudý měsíc.
První rytířova myšlenka byla díkůvzdání Paladinovi za to, že ještě klečí. Ta druhá, že smrt je přiměřená cena za možnost jí sloužit, a třetí, že musí něco říci, třebaže se mu zdálo, že zapomněl všechna slova ve všech známých jazycích.
"Děkuji ti za tvou péči, vznešený rytíři," řekla Alana tiše a upřeně pohlédla Sturmovi do očí. "Jak jsem řekla, šlo o maličkost. Povstaň, prosím. Jsem unavena, a jelikož se zdá, že jdeme oba na totéž místo, buďte tak laskav a doprovoďte mne."
"Jsem k vašim službám," řekl vroucně Sturm, povstal a rychle zastrčil klenot za opasek. Natáhl paži a Alana položila svou štíhlou bílou ruku na jeho předloktí. Při jejím dotyku se zachvěl.
Rytíři se zdálo, že mraky zakryly světlo hvězd, když si opět spustila závoj. Viděl, že Tanis jde za nimi, ale byl tak zaujat překrásnou tváří vpálenou do jeho paměti, že zíral na půlelfa, aniž dal třeba jen mrknutím najevo, že ho poznává.
Tanis kdysi vídal Alaninu tvář a teď cítil, že i jeho srdce nenechává její krása bez zrychlení tepu. Ale viděl také Sturmovu tvář, viděl, jak krása vstoupila do rytířova srdce a nadělala v něm víc škody než otrávený šíp skřeta. Protože tato láska se musí změnit v jed, to věděl. Elfové ze Silvanestu byli hrdé a pyšné pokolení. Báli se smísení a ztráty vlastního způsobu života tak, že odmítali i jen sebemenší styk s lidmi. Proto také vypukly Bratrovražedné války.
Ne, pomyslel si smutně Tanis, stříbrný měsíc je pro Sturma asi blíž a níž. Půlelf si povzdychl. Tohle jim ještě chybělo.

6.Rytíři ze Solamnie.Tasslehofovy brýle pravého vidění.

Když stráže zatčené vyváděly z justičního paláce, prošly kolem dvou postav krčících se ve stínu. Obě byly zahaleny tak, že by bylo obtížné rozpoznat i jen to, ke kterému pokolení patří. Kápě jim kryly hlavy a halily obličej. Dlouhé pláště ukrývaly těla. Dokonce i ruce měly obaleny bílými pruhy plátna připomínajícími obvazy. Mluvily spolu hlubokými hlasy.
"Hleď!" řekla jedna z nich vzrušeně. "To jsou oni. Popis se na ně hodí."
"Na všechny ne," řekla druhá pochybovačně.
"Ale půlelf, trpaslík, rytíř! Říkám ti, že jsou to oni! A vím taky, kde jsou ostatní," dodala postava samolibě. "Vyslechl jsem jednoho ze strážných."
Druhá, vyšší postava přemýšlela a pozorovala skupinu, kterou odváděli ulicí. "Máš pravdu. Měli bychom to ihned hlásit Velmistrovi."
Postava v plášti se obrátila a zůstala stát, když uviděla, že druhá váhá. "Tak na co čekáš?"
"Neměl by jeden z nás jít za nimi? Podívej na ty přitroublé strážné. Víš, že se jim vězňové nepokusí utéct?"

Druhá se nepříjemně rozesmála. "Jistěže se pokusí utéct. A my víme, kam - za svými přáteli." Postava v plášti zašilhala do odpoledního slunce. "Ostatně, za pár hodin to bude stejně jedno." Vysoká postava rázně vykročila a menší spěchala za ní.
Když družinu vyváděli z Justičního paláce, začalo sněžit. Tentokrát konstábl neriskoval a nevedl zatčené rušnými ulicemi města. Šli temnými a ponurými uličkami za Palácem.
Tanis a Sturm si pouze vyměnili pohledy, Giltanas a Flint jen vycítili nebezpečí, když půlelf zahlédl, jak se stíny v uličce pohybují. Tři postavy v kápích a pláštích vyskočily před stráže a jejich čepele se zableskly v jasném slunečním svitu.
Konstábl přiložil píšťalku ke rtům, ale zvuk už nevydal. Jedna z postav ho udeřila jílcem meče, že ztratil vědomí, a ostatní dvě se rozběhly za strážemi, které se okamžitě daly na útěk. Pak se postavy v kápích obrátily k družině.
"Kdo jste?" zeptal se Tanis ohromený získanou svobodou. Postavy v kápích a pláštích mu připomněly drakoniány, s nimiž se potýkali před Útěšínem. Sturm za sebou táhl Alanu.
"Neunikli jsme jednomu nebezpečí, abychom upadli do horšího," prohlásil Tanis. "Stáhněte si kápě!"
Ale jeden z mužů v kápích se obrátil ke Sturmovi a zvedl paže vzhůru. "Oth Tsarthon e Paran," řekl.
Sturm vzrušeně polkl. "Est Tsarthai en Paranaith," odpověděl a otočil se k Tanisovi. "Rytíři ze Solamnie," řekl a ukázal na tři muže.
"Rytíři?" zeptal se Tanis překvapeně. "Tak proč -"
"Na vysvětlování není čas, Sturme Ostromeči," řekl jeden z rytířů v obecné řeči se silným přízvukem. "Stráže se brzo vrátí. Pojďte s námi."
"Jen pomalu!" zahučel Flint a pevně se rozkročil. Ulomil si dřevce halapartny, aby odpovídala jeho výšce. "Buď si na vysvětlení čas najdete, nebo nikam nejdu! Jak to, že znáte rytířovo jméno, a jak to přijde, že tu na nás čekáte -"
"Jen ho klidně propíchněte!" zazpíval skřehotavý hlásek odněkud ze stínu. "Ať ho pak sežerou vrány. Moc si nepochutnají, protože kdo má žaludek na trpaslíky -"
"Spokojený?" otočil se Tanis k Flintoví, který tu stál rudý vztekem.
"Jednoho krásného dne," zapřísahal se trpaslík, "toho šotka zabiju."
Hvizd píšťalek zněl z ulice za nimi. Už neváhali a následovali rytíře křivolakými uličkami plnými krys. Tas zmizel dřív, než se k němu Tanis dostal, a jen řekl, že si musí něco zařídit. Půlelf si všiml, že to rytíře ani v nejmenším nepřekvapilo a vůbec se Tase nepokoušeli zastavit. Rovněž odmítli odpovídat na jakékoli otázky, jen družinu neustále popoháněli, aby už byli ve zříceninách - ve starém městě Překrásného Tarsisu.
Tam se rytíři zastavili. Dovedli družinu do té části města, kam teď vůbec nikdo už dávno nechodil. Ulice ležely v troskách, opuštěné a silně Tanisovi připomněly starobylé město Xak Sarot. Rytíři uchopili Sturma pod pažemi, odvedli ho kousek stranou od přátel a dali se s ním do řeči v solamnijštině, zatímco druzí přátelé odpočívali.
Tanis se opíral o zeď budovy a se zájmem se rozhlížel. Co zůstalo stát z domů v ulici, udělalo na něho velký dojem; bylo to krásnější než nové město. Viděl, že Překrásný Tarsis asi dostal své jméno ještě před Pohromou. Teď už tu nezbývalo nic než mohutné bloky žuly poházené všude kolem. Rozlehlá nádvoří se dusila přerostlým plevelem, který drsné zimní větry zbarvily do hnědá.
Šel si sednout na lavici za Giltanasem, který rozprávěl s Alanou. Elfí pán ho představil.
"Alana Hvězdbríza, Tanis Půlelf," řekl Giltanas. "Tanis žil mnoho let v Qualinestu. Je synem manželky mého strýce."
Alana si sňala závoj z obličeje a chladně pohlédla na Tanise. Syn manželky mého strýce, to byl zdvořilý způsob jak říct, že Tanis je nemanželský, jinak by ho Giltanas představil jako "strýcova syna". Půlelf zrudl, stará bolest se vrátila a bolela stejně jako před padesáti lety. Cožpak se jí nikdy nezbaví?
Zatahal se za vousy a řekl drsně: "Mou matku znásilnil člověčí bojovník ve Věku Temnot po Pohromě. Mluvčí mě laskavě po její smrti přijal a vychoval jako vlastního."

Alaniny oči ztmavly ještě víc, až z nich byly dvě noční tůně. Pak zvedla obočí. "Cítíš potřebu omlouvat se za svůj původ?" zeptala se mrazivým hlasem.
"N-n-ne..." zakoktal Tanis a tvář mu jen hořela. "Já..."
"Pak se tedy neomlouvej," řekla a odvrátila se od něho ke Giltanasovi. "Ptal ses, proč jsem přišla do Tarsisu? Přišla jsem hledat pomoc. Musím se vrátit do Silvanestu a najít svého otce."
"Vrátit se do Silvanestu?" opakoval Giltanas. "My - moji lidé jsme netušili, že silvanestští elfové odešli z domova svých předků. Není divu, že jsme ztratili spojení -"
"Ano," Alanin hlas zněl smutně. "Zlo, které vás, naše bratrance, přinutilo odejít z Qualinestu, se dostalo až k nám." Sklonila hlavu, pak vzhlédla a řekla tiše šeptem: "Dlouho jsme s tím zlem zápasili. Ale nakonec jsme museli buď utéci, nebo zahynout do jednoho. Můj otec poslal pod mým vedením lidi do Jižního Ergotu. Sám zůstal v Silvanestu, aby samotný čelil zlu. Byla jsem proti tomuto rozhodnutí, ale řekl mi, že má sílu, aby zlu zabránil zničit naši domovinu. S těžkým srdcem jsem odvedla lid do bezpečí a tam je zanechala. Ale sama jsem se vrátila, abych vyhledala otce, protože dnů přibývalo a my jsme o něm neměli zpráv."
"A to s sebou nemáš bojovníky na tak nebezpečné cestě?" zeptal se Tanis.
Alana se obrátila k Tanisovi, jako by ji překvapilo, že se mísí do jejich rozhovoru. Zdálo se, že mu ani neodpoví, pak - když déle pozorovala jeho tvář - si to rozmyslela. "Mnoho bojovníků mi nabízelo doprovod," řekla hrdě. "Ale když jsem řekla, že jsem odvedla svůj lid do bezpečí, nemluvila jsem tak docela pravdu. Protože bezpečí už na tomto světě neexistuje. Bojovníci zůstali doma, aby chránili lidi. Šla jsem do Tarsisu, abych najala ty, kteří by šli se mnou do Silvanestu. Ohlásila jsem se u Pána a Rady, jak obyčej nařizuje -"
Tanis zavrtěl hlavou a zamračil se. "To byla pitomost," řekl jí přímo. "Musíš přece vědět, jaký mají názor na elfy - ani nepotřebovali, aby k nim přišli drakoniáni! Měla jsi zatracené štěstí, že tě jen přikázali vyhodit z města."
Alanina tvář zbledla - pokud to bylo možné - ještě víc. Její tmavé oči se zaleskly. "Udělala jsem, co žádal obyčej," odpověděla, protože jí vychování nedovolilo, aby projevila hněv jinak než studeným, odměřeným tónem hlasu. "Jinak bych sem přišla jako barbar. Když mě Purkrabí odmítl, řekla jsem mu, že zde hodlám hledat pomoc o své újmě. Kdybych to neudělala, nebylo by to čestné."
Flint, který mohl z rozhovoru elfů sledovat jen kousky a útržky, zatahal Tanise. "Ta si bude výborně rozumět s rytířem." Zachrčel. "Pokud je ta jejich čest nepřipraví dřív o život." Dřív než mu stačil Tanis odpovědět, vrátil se Sturm.
"Tanisi," řekl vzrušeně Sturm, "rytíři našli starou knihovnu! Proto jsou tady. Objevili v Palantasu zápisy, ve kterých se říká, že vědomosti o dracích, které shromáždil starý věk, jsou uchovány ve zdejší knihovně, v Tarsisu. Rada rytířů je vyslala, aby zjistili, zda se knihovna zachovala."
Sturm pokynul rytířům, aby přistoupili. "To je Brian Donner, Rytíř Meče," řekl. "Aran Dlouholucký, Rytíř Koruny a Derek z Korunní Stráže, Rytíř Růže." Rytíři se uklonili.
"A toto je Tanis Půlelf, náš vůdce," řekl Sturm. Půlelf viděl, jak se Alana zarazila a překvapeně na něj pohlédla. Pak se podívala na Sturma, aby se přesvědčila, jestli dobře slyšela.
Sturm představil Giltanase a Flinta a pak se obrátil k Alane. "Paní Alana," začal a zaraženě zmlkl, protože si uvědomil, že je to všechno, co o ní ví.
"Alana Hvězdbríza," dokončil Giltanas. "Dcera Mluvčího Hvězd, Kněžna silvanestských elfů."
Rytíři se opět poklonili, tentokrát hlouběji.
"Přijměte, prosím, mou hlubokou vděčnost za záchranu," řekla Alana chladně. Pohledem přelétla celou skupinu a nejdéle utkvěla na Sturmovi. Pak se obrátila k Derekovi, o němž věděla, že je jako Rytíř Růže vůdcem. "Našli jste ty záznamy, které vás Rada poslala hledat?"
Zatímco mluvila, Tanis si se zájmem prohlížel rytíře, kteří už sňali kápě. Také on věděl dost, aby poznal, že Rada rytířů - kteří spravovali solamnijské Rytířstvo - vybrala ty nejlepší. Všiml si hlavně Dereka,

nejstaršího a nejvyššího hodností. Jen málo rytířů bylo příslušníky Řádu Růže. Zkoušky byly nebezpečné a těžké a navíc je mohli konat jen rytíři dokonale urozené krve.
"Našli jsme jednu knihu, má paní," řekl Derek, "psanou starobylým jazykem, kterému jsme nerozuměli. Byly v ní však obrazy draků, takže jsme si ji chtěli opsat a vzít na Sankrist, kde, jak doufáme, budou učenci schopni ji přeložit. Ale mezitím jsme našli někoho, kdo ji umí přečíst. Ten šotek
"Tasslehoff!" vybuchl Flint.
Tanisovi spadla čelist a zůstal s otevřenými ústy. "Tasslehoff?" opakoval nevěřícně. "Ten sotva čte v obecné. A staré jazyky nezná vůbec. Jediný z nás, kdo by snad mohl něco přeložit ze starých jazyků, je Raistlin."
Derek pokrčil rameny. "Ten šotek má brýle, kterým říká ,kouzelné brýle pravého vidění'. Nasadí si je a může číst tu knihu. Říká se v ní -"
"Dovedu si představit, co se v ní říká!" vybafl Tanis. "Pohádky o umělých lidech a kouzelných prstenech, které přenášejí z místa na místo, o stromech, které se živí vzduchem. Kde je? Hodlám si s Tasslehoffem Bosonožkou pořádně promluvit."
"Kouzelné brýle pravého vidění," mumlal si Flint. "A já jsem asi tupý trpaslík!"
Družina vstoupila do zřícené budovy. Přelézali sutiny a následovali Dereka do nízké klenuté chodby. Pach vlhkosti a plísně zesílil. Po slunečním svitu venku byla tma tak silná, že každého oslepila. Pak Derek zapálil pochodeň a uviděli úzké točité schody vedoucí dolů, do ještě větších temnot.
"Knihovnu postavili pod zemí," vysvětloval Derek. "Proto asi přežila Pohromu celkem v pořádku."
Přátelé rychle sestupovali po schodech a brzy se nacházeli ve rozlehlém sále. Tanis lapal po dechu a dokonce i Alana hleděla do široka otevřenýma očima. Obrovská místnost byla od stropu k podlaze vyplněna vysokými dřevěnými policemi, které se táhly, kam až oko dohlédlo. Na policích byly knihy. Knihy všeho druhu. Knihy vázané v kůži, knihy vázané v čemsi, co připomínalo listy exotického stromu. Mnoho jich nebylo svázaných vůbec, byly to listy pergamenů jen posvazované šňůrkami. Několik polic se zřítilo, podlaha kolem byla po kotníky pokryta pergameny.
"Musí jich tady být tisíce!" řekl Tanis s obavou. "Jak jste mezi nimi tu jednu našli?"
Derek potřásl hlavou. "Snadné to nebylo," řekl. "Celé dny jsme tady trávili a hledali. Když jsme ji nakonec objevili, byli jsme místo radosti ještě zoufalejší. S knihou se totiž nedalo pohnout. Když jsme se dotkli stránek, rozpadaly se na prach. Obávali jsme se, že budeme muset věnovat dlouhé a únavné hodiny opisování. Ale ten šotek -"
"Správně, ten šotek," řekl zamračeně Tanis. "Kde je?"
"Tady," zapípal vysoký hlásek.
Tanis se rozhlédl po spoře osvětleném sále a spatřil svíčku stojící na stole. Tasslehoff seděl ve vysokém křesle a skláněl se nad tlustou knihou. Když se k němu přátelé přiblížili, uviděli, že má na nose malé brejličky.
"Dobrá, Tasi," řekl Tanis. "Kdes' je sebral?"
"Co jsem zas sebral?" zeptal se nevinně šotek. Uviděl, že se Tanisovi zúžily oči, a rychle položil ruku na tenkou drátěnou obrubu brýlí. "Och... tyhle? Měl jsem je v mošně... a když už to musíš vědět, nalezl jsem je v království trpaslíků - "
Flint zaúpěl a zakryl si rukou tvář.
"Tam jen tak ležely na stole!" protestoval Tas, když viděl Tanisovo rozhořčení. "Čestně! Nikdo tam nebyl. Napadlo mě, že si je někdo založil. Tak jsem je vzal, že mu je jako schovám. To se přece má? Mohl klidně přijít nějaký zloděj a ukrást je a ony cenu mají! Chtěl jsem je vrátit, ale pak jsme měli tolik co dělat, bojovali jsme s temnými trpaslíky, s drakoniány a hledali to Kladivo a já - já, no trochu jsem pozapomněl, že je mám. Když jsem si na ně vzpomněl, byli jsme na míle daleko od trpaslíků a šli do Tarsisu, tak jsem si myslel, že byste asi nechtěli, abych se schválně s nimi vracel, a tak -"
"Co se s nimi dělá?" přerušil šotka Tanis, protože už věděl, že tu budou do pozítří, když ho nezarazí.

"Ty jsou náhodou výborný," řekl rychle Tas, kterému se ulevilo, že na něho Tanis nekřičí. "Nechal jsem je jednou jen tak ležet na mapě," Tas přitom pohladil své pouzdro na mapy. "Podíval jsem se, a co myslíš? Mohl jsem číst všechno, co bylo na té mapě napsané, přes brýle. Já vím, ono to moc zázračně nevypadá," rychle dodal, když uviděl, že se Tanis opět začíná mračit, "ale byla to mapa popsaná v jazyce, který jsem do té doby nemohl rozluštit. Tak jsem to zkusil se všemi svými mapami a šlo to, Tanisi! S každou! I s těmi doopravdy, doopravdy starými!"
"A že jsi se o tom před námi nezmínil?" podíval se Sturm zuřivě na šotka.
"Nějak na to nepřišla nikdy řeč," řekl Tas omluvně. "Ale kdybyste se mě byli zeptali přímo - ‚Tasi, ty máš kouzelné brýle?' - byl bych vám popravdě odpověděl hned. Ale to ses nikdy nezeptal, Ostromeči, tak se teď na mě tak nedívej. A vůbec, teď umím číst ve starých knihách. Povím vám, co jsem -"
"A jak víš, že jsou kouzelné a ne pouze mechanická hračka, kterou si udělali trpaslíci?" zeptal se Tanis, který cítil, že jim Tas ještě cosi skrývá.
Tas polknul. Už už doufal, že právě tuto otázku mu Tanis nepoloží.
"Ehmm," zakoktal se, "myslím, tedy zdá se mi, že jsem se jednou večer zmínil před Raistlinem, když jste tam nikdo nebyli. On mi řekl, že by mohly být kouzelné. Zkusili jsme to, pronesl nad nimi jedno z těch svých zaklínadel a ony - hm - začaly zářit. To znamenalo, že jsou očarované. Zeptal se mě, co dělají, já jsem mu to předvedl a pak mi řekl, že to jsou ‚brýle pravdivého vidění'. Prý je používali trpasličí čarodějové, když potřebovali číst knihy v cizích jazycích a -" tu se zarazil.
"A?" pronásledoval ho Tanis.
"A - hm - v knihách kouzel." Tasův hlásek skončil v šepotu.
"Co ještě říkal Raistlin?"
"Že jestli se jen dotknu jeho knih kouzel, nebo jestli se do nich někdy podívám, promění mě v cvrčka a spolkne vcelku." Tasslehoff se zakoktal. Vzhlédl k Tanisovi s vykulenýma očima. "Víš, já jsem mu to věřil."
Tanis zavrtěl hlavou. Nevěřil, že Raistlin dokáže vymyslet takovou hrozbu, že zadrží i zvědavost šotka. "To je všechno?"
"Ano, Tanisi," řekl Tas nevinně. Ve skutečnosti Raistlin ještě něco o brýlích dodal, ale Tas tomu nějak neporozuměl. Cosi o brýlích, které vidí až příliš pravdivě, což nedávalo smysl, takže počítal, že to asi nebude stát za řeč. A kromě toho, Tanis byl už dost naštvaný i tak.
"No, a co jsi tu objevil?" zeptal se Tanis nerudně.
"Jé, Tanisi, to je ti zajímavý!" řekl Tas radostně, že má zkoušku ohněm za sebou. Opatrně obrátil stránku, a přesto se roztrhla a rozpadla se mu v drobných prstech. Smutně zakroutil hlavou. "To se mi stane skoro pokaždé. Ale podívej, tady," ostatní kolem se nakláněli a sledovali šotkův prstík - "obrázky draků. Modří draci, červení draci, černí draci, zelení draci. Já jsem neměl tušení, že je jich tolik. Hele, podívej na tohle, viděls to někdy?" Obrátil stránku. "Hopla. No, už to neuvidíš, ale byla tu taková velká skleněná koule. A v té knize stojí - že když máš jednu z těch skleněných koulí, tak můžeš poroučet taky drakům a oni ti budou dělat, co jim řekneš!"
"Skleněná koule!" zafuněl Flint a kýchl. "Nevěř mu, Tanisi. Myslím, že jediné, co ty brýle dovedou, je, že zvětšují jeho pitomé historky."
"Já mluvím pravdu!" řekl dotčeně Tas. "Říká se jim dračí královská jablka, a zeptej se na ně Raistlina! On o nich musí vědět, protože tady stojí, že je kdysi dávno sestrojili čarodějové."
"Já ti věřím," řekl Tanis vážně, když viděl šotkovo rozčilení. "Ale obávám se, že nám moc nepomohou. Za Pohromy je jistě zničili a stejně bychom ani nevěděli, kde je máme hledat
"Ale to přece víme," řekl Tas vzrušeně. "Tady je seznam míst, kde jsou schovaná. Podívej -" Odmlčel se a natáhl hlavu jako kohout. "Pššt," řekl a naslouchal. Ostatní zmlkli. Chvíli nic neslyšeli, pak jejich uši zachytily to, co šotkovy bystré slechy uslyšely daleko dřív.
Tanis cítil, že mu stydnou ruce; suchá a hořká příchuť strachu mu zaplnila ústa. Teď to slyšel, někde daleko, zvuk troubení stovek rohů - rohů, které už všichni znali. Hřmící, mosazné rohy, oznamující příchod drakoniánských armád - a příchod draků.

Válečné rohy smrti.

7."- není nám souzeno ještě se setkat na tomto světě."

Družina stačila dojít až k tržišti, když první letka draků udeřila na Tarsis.
Přátelé se oddělili od rytířů, což se neobešlo bez nepříjemností. Rytíři se je snažili přesvědčit, aby s nimi odešli do kopců za městem. Když družina odmítla, Derek požadoval, aby je doprovázel aspoň Tasslehoff, protože ten jediný věděl, kde se nacházejí dračí královská jablka. Tanisovi bylo jasné, že šotek by rytířům při první příležitosti stejně utekl, a tak odmítl.
"Seber šotka, Sturme, a následuj nás," rozkázal Derek a Tanise si přestal všímat.
"To nemohu, pane," odpověděl Sturm a položil Tanisovi ruku na loket. "On je můj vůdce a to jsou moji přátelé."
Derekův hlas čišel studeným hněvem. "Jestli jsi se rozhodl, nemohu tě držet," odpověděl. "Ale bude to černá kaňka v tvém záznamu, Ostromeči. Pamatuj si, že nejsi rytíř. Ještě ne. Přej si ale, ať u toho nejsem, až se bude před Radou jednat o tvém rytířství."
Sturm zbledl jako smrtka. Úkosem pohlédl na Tanise, který se snažil skrýt překvapení nad tímto sdělením. Ale na rozmýšlení nebyl čas. Troubení rohů, dunící mrazivým vzduchem se blížilo každou vteřinou. Rytíři i družina se rozdělili, rytíři spěchali do svého tábora v kopcích, družina se vracela do města.
Uviděli měšťany vybíhat z domů, překvapené divným zvukem rohů, který nikdy neslyšeli a kterému nerozuměli. Pouze jeden v Tarsisu ho poznal a pochopil. Purkrabí v Radě při tom zvuku vyskočil na nohy. Prudce se otočil na samolibě se tvářícího drakoniána, který seděl ve stínu za ním.
"Slíbil jsi, že budeme ušetřeni," řekl skrze zuby. "Jednání stále probíhá -"
"Dračího Velmistra už jednání unavilo," řekl drakonián a potlačil zívnutí. "A město ušetříme - pochopitelně, až mu uštědříme lekci."
Pán si zakryl rukama tvář. Ostatní členové rady nechápali dobře, co se děje, a poděšeně zírali, když spatřili slzy prýštící mezi prsty.
Venku bylo již možno na obloze spatřit červené draky. Letěli ve spořádaných útvarech po třech a po pěti, křídla se jim blyštila v záři zapadajícího slunce. Lidé v Tarsisu pochopili jen jednu jedinou věc: mají nad hlavami smrt.
Když se draci hotovili k prvnímu náletu na město, šířili dračí strach, který děsil víc než oheň. Když stíny křídel zaclonily ubývající světlo, lidé myslili jen na jediné - uprchnout.
Ale uprchnout nebylo kam.
Po prvním náletu, když poznali, že se nesetkají s odporem, draci udeřili. Jeden po druhém zakroužili a pak se střemhlav snesli z oblohy jako rozžhavené koule, plamenným dechem pohlcovali dům po domu. Rychle se šířící požár vytvářel své vlastní ohňové bouře. Dusivý kouř naplnil ulice a proměnil soumrak v půlnoc. Z nebe se sypal popel jako černý déšť. Výkřiky hrůzy se změnily ve výkřiky umírání, když v žhnoucí propasti, ve kterou se Tarsis proměnil, hynuli lidé.
Když draci zaútočili, moře strachem šílených lidí se vevalilo do ulic osvětlených plameny. Jen pár z nich mělo představu, kam utíkají. Někteří křičeli, že se zachrání v kopcích, jiní běželi na staré nábřeží a jiní se snažili dosáhnout městských bran. Nad nimi létali draci, dštili oheň a zabíjeli nahodile, z čiré radosti.
Lidské moře se zavřelo i nad Tanisem a družinou, neslo je ulicemi, oddělilo je od sebe a otloukalo o zdi domů. Dým dusil a štípal do očí, slzy oslepovaly, když se snažili přemoci dračí strach, který málem připravoval o rozum.
Žár byl tak mocný, že trhal celé budovy. Tanis chytil Giltanase, když elfa přitiskli k jedné zdi. Zůstal při něm a mohl jen bezmocně sledovat, jak dav odnáší pryč jeho přátele.

"Zpátky do hospody!" řval Tanis. "Sejdeme se v hospodě!" Ale nemohl říci, jestli ho slyšeli nebo ne. Mohl jen doufat, že se všichni pokusí zamířit tím směrem.
Sturm chytil silnou rukou Alanu, napůl ji táhl, napůl nesl ulicemi plnými smrti. Snažil se skrze déšť popela najít ostatní, ale neměl naději. A tak začal bojovat v nejzoufalejší bitvě, kterou dosud svedl, snažil se stát pevně na nohou a podpírat Alanu, když do nich stále znova a znova narážely zdivočelé lidské vlny.
Pak mu ječící dav, jehož nohy rozdupávaly vše živé, vyrval Alanu z rukou. Sturm se vrhl do davu, bil a tloukl kolem sebe, dokud nesevřel Alanina zápěstí. Smrtelně bledá, třásla se strachem. Vrhla se vstříc jeho pažím se zbytkem sil, až ji nakonec sevřel v náručí. Pak na ně padl stín. Drak se s krutým řevem snesl nad ulici, která praskala a pukala přívalem mužů, žen a dětí. Sturm vrazil do jednoho zádveří, vtáhl Alanu za sebou a přikryl ji vlastním tělem, když jim drak přelétl nízko nad hlavami. Plameny vyplnily ulici; křik umírajících rval srdce.
"Nedívej se!" zašeptal Sturm Alane a tiskl ji k sobě, zatímco mu slzy tekly po tvářích. Drak přeletěl a náhle byla ulice hrozně, nesnesitelně tichá. Nic se nehýbalo.
"Pojďme, dokud to jde," řekl Sturm a hlas se mu třásl. Zavěšeni do sebe, vyklopýtali ze zádveří, otupeni a pohybovali se vpřed pouhým instinktem. Nakonec, napůl omámeni pachem spáleného masa, si pak museli najít úkryt v dalším zádveří.
Na chvíli nebyli schopni ničeho jiného než se držet jeden druhého, nic než vděčni za možnost krátkého odpočinku, pronásledováni zároveň představou, že se musí vrátit do smrtících ulic.
Alana si opřela hlavu o Sturmovu hruď. Starodávné brnění, dávno vyšlé z módy, chladilo kůži. Tvrdý kov jí přinášel jistotu a pod ním cítila bít srdce, rychle, pravidelně a to uklidňovalo. Paže, které ji objímaly, byly silné, tuhé a svalnaté. Rukou ji hladil po černých vlasech.
Alana byla cudná dívka mravného a přísného lidu - dlouho již věděla, kdy, kde a za koho se vdá. Byl to elfí šlechtic a bylo znamením jejich vzájemného porozumění, že se - za celá léta, od chvíle, kdy bylo jejich zasnoubení domluveno - jeden druhého nedotkli. Zůstal se svými lidmi, zatímco se Alana vrátila hledat otce. Bloudila tímto světem lidí a smysly měla zastřeny i podrážděny. Lidé se jí hnusili a zároveň ji fascinovali. Byli tak silní, jejich city tak drsné a nezkrotné. A ve chvíli, kdy už se jí zdálo, že je bude nenávidět a pohrdat jimi navždy, jeden člověk se oddělil od těch ostatních.
Alana vzhlédla ke Sturmově zarmoucené tváři a spatřila v ní jako dlátem vrytu hrdost, vznešenost, pevnou a neúhybnou kázeň a neustálou touhu po dokonalosti - dokonalosti, které nelze dosáhnout. A taky hluboký smutek v jeho očích. Alana cítila, že ji ten muž přitahuje - ten člověk. Poddala se jeho síle, uklidnila se jeho přítomností a pocítila sladké, pronikající teplo, které jí pomalu prostupovalo. Tu si uvědomila, že v tomto ohni je v nebezpečí daleko větším než v ohni tisíce draků.
"Raději půjdeme," zašeptal Sturm tiše a k jeho překvapení se Alana od něho odtáhla.
"Zde se rozdělíme," řekla hlasem, který byl studený jak noční vítr. "Musím se vrátit do svého bytu. Děkuji ti za doprovod."
"Cože?" řekl Sturm. "Ty chceš jít sama? To je šílenství." Natáhl ruku a sevřel její paži. "To nedovolím -" Špatně, napadlo ho, když cítil, jak ztuhla. Nepohnula se, jenom na něho panovačně zírala, až ji pustil.
"Mám své přátele," řekla, "stejně jako ty. Máš k nim povinnost. Já mám ke svým povinnost rovněž. Musíme jít každý svou cestou." Hlas jí selhal, když uviděla na Sturmově tváři, dosud mokré slzami, nevýslovnou bolest. Na okamžik se Alane zdálo, že už nemůže dál, a napadlo ji, zda má vůbec ještě sílu pokračovat. Pak pomyslela na svůj lid - závislý na ní. Síla se jí vrátila. "Děkuji ti za tvou laskavost a pomoc, teď už však musím jít, dokud jsou ulice prázdné."
Sturm na ni hleděl, bolestně a v rozpacích. Pak mu ztvrdly rysy. "Bylo mi ctí být ve vaší službě, paní Alano. Ale nebezpečí ještě trvá. Dovolte mi, ať vás doprovodím k vašemu bytu, a pak vás již nebudu obtěžovat."
"To je zcela nemožné," řekla Alana a zaskřípala zuby, jak pevně stiskla čelisti. "Můj byt není daleko odtud a moji přátelé už na mne čekají. Mají připravenou cestu z města. Odpusťte mi, že vás nevezmu s sebou, ale důvěrou v lidi si nelze být nikdy jist."

Sturmovy hnědé oči vzplanuly. Alana stála těsně u něho a cítila, jak se chvěje. Opět jako by ji opouštěla její rozhodnost.
"Vím, kde bydlíte," řekla s námahou a polknula. "V hostinci U červeného draka. Snad - pokud své přátele najdu - bychom vám mohli pomoci -"
"Neobtěžujte se, prosím," zazněl ozvěnou jejího chladu Sturmův hlas. "A neděkujte mi. Neudělal jsem nic víc, než mi přikazoval můj Zákon. Buďte sbohem," řekl a otočil se k odchodu.
Pak si na něco vzpomněl a otočil se zpět. Vyňal třpytnou diamantovou jehlici z opasku a položil ji Alane do dlaně. "Tu máte," řekl. Podíval se jí do tmavých očí a spatřil v nich bolest, kterou se snažila skrýt. Hlas mu změkl, třebaže nic nechápal. "Bylo mi potěšením, že jste mi svěřila tento klenot," řekl mírně, "třebaže šlo jen o pár okamžiků."
Elfí panna okamžik pozorovala drahokam a pak se roztřásla. Její oči se zvedly ke Sturmovým a spatřila v nich nikoli pohrdám, které čekala, ale soucit. Opět se jí zmocnil údiv nad lidmi. Alana svěsila hlavu, neschopná čelit jeho pohledu a vzala jeho ruce do svých. Pak mu vložila šperk do dlaně a sevřela mu nad ním prsty.
"Ponechej si to," řekla tiše. "Když se na něj podíváš, vzpomeň si na Alanu Hvězdbrízu a pamatuj si, že taky ona někde na tebe myslí."
Náhle zaplavily rytířovy oči slzy. Sklonil hlavu a nebyl schopen promluvit ani slovo. Pak šperk políbil a pečlivě ho vložil zpět do opasku. Vztáhl k Alane obě ruce, ale ta couvla zpět do zádveří, bledou tvář odvrácenou.
"Prosím, jdi," řekla. Sturm stál chvíli bez hnutí, nerozhodný, ale nemohl - bez ztráty cti - neuposlechnout jejího přání. Rytíř se otočil a vydal se děsuplnou ulicí.
Alana ho pozorovala a cítila, jak ochranná skořepina kolem jejího nitra opět tuhne. "Opusť mi to, Sturme," zašeptala si pro sebe. Pak toho nechala. "Ne, neodpouštěj mi," řekla si drsně. "Poděkuj mi."
Zavřela oči a představila si své přátele čekající na ni na předměstí, aby ji odnesli ze světa lidí. Vyslala k nim v mysli zprávu a vzápětí dostala jejich odpověď. Alana si povzdychla a upřela svůj zrak na zakouřenou oblohu. Čekala.

"Ach," řekl klidně Raistlin, když první roh rozrazil odpolední ticho, "říkal jsem vám to."
Řekyvan se na čaroděje podrážděně podíval a snažil se přijít na to, co by měl dělat. Tanisovi se snadno řekne: ochraňuj je před městskou stráží, ale chránit je před vojskem drakoniánů, před draky!?
Řekyvanovy tmavé oči přeběhly přes skupinku. Tika vstala a sevřela meč. Děvče mělo sice odvahu a vytrvalost, chyběla jí však zkušenost. Muž z Planin viděl ještě pořád jizvy na ruce, jak se pořezala.
"Co se děje?" zeptal se Elistan a vypadal zděšeně.
"Dračí Velmistr přepadl město," odpověděl Řekyvan drsně a snažil se rychle něco vymyslet.
Uslyšel, jak něco zacinkalo. Karamon se zvedl, vypadal klidně a netečně. Díky bohyni aspoň za to. I když Řekyvan Raistlina neměl v lásce, musel připustit, že spolu s bratrem vytvářel účinné bojové spojení oceli a kouzla. Laurana, jak viděl, také vypadala klidně a rozhodně, ale - Řekyvan se nikdy doopravdy nenaučil důvěřovat elfům.
"Vypadněte z města, kdybychom se nevrátili," řekl mu Tanis. Ale tohle Tanis nemohl předpokládat! Vypadli by, ale vstříc vojskům Dračích Velmistrů tam na Pláních. Řekyvan už dokonale pochopil, kdo je pozoroval cestou do tohoto místa odsouzeného k zániku. Nadával si ve svém rodném jazyce, když - zrovna v okamžiku prvního dračího náletu - ucítil objetí Zlatoluniny paže. Podíval se na ni a viděl, že se usmívá - byl to úsměv Vojvodovy dcery - a na očích jí poznal, že věří. Věří bohům a věří jemu. Uklidnil se a poryv strachu, který se ho zmocnil, byl pryč.
Náraz vzduchu otřásl celým domem. Z ulice dole bylo slyšet výkřiky a hukot ohnivých plamenů.
"Musíme dolů, do přízemku," řekl Řekyvan. "Karamone, seber rytířův meč a ostatní zbraně. Jestli je Tanis a ostatní -" odmlčel se. Skoro chtěl říct: "- ještě naživu," ale pak uviděl výraz na Lauranině tváři. "Jestli Tanis a ostatní utečou, půjdou sem. Tak tady na ně počkáme."

"Skvělé rozhodnutí," řekl čaroděj jedovatě. "Zejména proto, že stejně nemáme kam jít."
Řekyvan si ho nevšímal. "Elistane, ty odveď ostatní dolů, Karamone a Raistline, vy tu se mnou zůstaňte."
Když odešli, řekl rychle: "Nejlepší by bylo, jak to vidím já, zůstat tady a zabarikádovat se v hospodě. V ulicích je smrt."
"Jak dlouho myslíš, že se můžeme udržet?" zeptal se Karamon.
Řekyvan zakroutil hlavou. "Pár hodin snad," řekl stručně. Bratři se po něm podívali a oba si vzpomněli na umučené tělo tam ve vesnici Que-šu a na to, co slyšeli o zničení Útěšína.
"Živé nás nesmějí dostat," zašeptal Raistlin.
Řekyvan se zhluboka nadechl. "Budeme se držet, pokud to půjde," řekl a hlas se mu lehce chvěl, "ale když už to nepůjde -" Zarazil se, neschopen pokračovat, jen nožem v ruce ukázal, co si myslí, že bude třeba udělat.
"Takhle to nebude nutné," řekl tiše Raistlin. "Mám byliny. Drobek ve sklenici vína. Rychlé a bezbolestné."
"Víš to určitě?" zeptal se Řekyvan.
"Věř mi," odvětil Raistlin. "V tom se vyznám. Bylinářství, to je moje," doplnil, když viděl, že se muž z Planin otřásl.
"Když budu naživu," řekl tiše Řekyvan, "dám jí to - jim - sám. Kdyby ne -"
"Chápu. Spolehni se," řekl čaroděj.
"Co bude s Lauranou?" zeptal se Karamon. "Znáte elfy. Ona nebude -"
"Nech to na mně," řekl opět tiše čaroděj.
Řekyvan na něho zíral a cítil, jak jím prostupuje hrůza. Raistlin stál klidně před ním, ruce zastrčeny v rukávech pláště, kápi staženou přes hlavu. Řekyvan pohlédl na dýku a opět zvažoval možnosti. Ne, on to nedokáže. Aspoň ne takhle.
"Tak dobrá," řekl a polknul. Zastavil se, bál se sejít dolů a říci to ostatním. Ale zvuky umírání zněly z ulic čím dál hlasitěji. Řekyvan se prudce obrátil a nechal bratry samotné.
"Já umřu v boji," řekl Karamon Raistlinovi a snažil se, aby to znělo jako běžná domluva. Ale po prvních slovech se bojovníkův hlas zlomil. "Raiste, slib mi, že si to vezmeš, kdybych... kdybych tu nebyl."
"Ani to nebude potřeba," řekl klidně Raistlin. "Nemám dost sil, abych přežil tak velkou bitvu. Umřu při svých kouzlech."

Tanis s Giltanasem si razili cestu davem, silnější půlelf podpíral elfa, když se prodírali, mačkali a tlačili zdivočelým davem. Neustále se museli skrývat před útočícími draky. Giltanas si podvrtl koleno, když vpadl do jedněch dveří, a od té chvíle s velkými bolestmi kulhal a opíral se o Tanise.
Půlelf si zašeptal modlitbu díkůvzdání, když konečně spatřil hospodu U červeného draka, modlitbu, která se proměnila v kletbu, když uviděl černé plazí postavy, jak se shromažďují před hospodou. Zatáhl kulhajícího a vyčerpáním nevidoucího Giltanase do výklenku.
"Giltanasi!" křičel Tanis. "Hospoda! Útočí na ni!"
Giltanas otevřel skelné oči a nechápavě na něj hleděl. Pak, jako by se rozpomínal, si povzdechl a zavrtěl hlavou. "Laurana," vydechl a vrhl se vpřed. "Musíme se k nim dostat." Pak se Tanisovi zhroutil do náručí.
"Počkej tady," řekl mu půlelf a pomohl mu posadit se. "Ty se už nepohneš. Pokusím se dostat se dovnitř sám. Obejdu to zadem."
Tanis odběhl, skákal a vybíhal ze dveří a kryl se mezi troskami. Hospoda byla už jen o ulici dál, když zaslechl hrubé zařvání. Otočil se po hlase a uviděl, jak na něho divoce mává Flint. Tanis se k němu rozběhl přes ulici.
"Co je?" zeptal se. "Proč nejsi s ostatními -" Půlelfovi došla řeč. "To ne," zašeptal.
Trpaslík, tvář zašpiněnou popelem a zbrázděnou potůčky slz, poklekl vedle Tasslehoffa. Šotek ležel pod trámem, který na něho spadl, jeho tvář vypadala jako tvář moudrého dítěte, byla však popelavá a leskla se studeným potem.

"Ten ukecaný osel," sténal Flint. "Musel tam lézt, až na něho spadl dům." Trpaslík měl ruce rozedřené do krve, jak se snažil nazvednout trám, se kterým by měli co dělat tři muži nebo Karamon. Tanis položil ruku na šotkovo hrdlo. Tep života byl velmi slabý.
"Zůstaň u něho!" rozkázal Tanis zbytečně. "Já jdu do hospody. Přivedu sem Karamona!"
Flint se na něho přísně podíval a pak se zahleděl k hospodě. Oba slyšeli křik drakoniánů, viděli, jak se blýskají jejich zbraně v záři plamenů. Tu a tam se zablesklo i z hostince - Raistlinova kouzla. Trpaslík zavrtěl hlavou. Poznal, že Tanisova schopnost vrátit se sem s Karamonem je asi stejná jako jeho schopnost létat.
Přesto se však Flintoví povedl úsměv. "Jistě, chlapče. Já tady s ním zůstanu. Zlom vaz, Tanisi!"
Tanis se pokusil odpovědět, ale nechal toho a rozběhl se ulicí.

Raistlin kašlal tak, že sotva stál na nohou. Pak si otřel krev ze rtů a vytáhl z jedné kapsy pláště černý kožený váček. Už mu zbývalo jedno jediné kouzlo a energie měl právě tak na to jedno. Ruce se mu třásly vyčerpáním, když se snažil rozmíchat obsah malého váčku ve džbánu vína, který poručil přinést, ještě než začal boj. Ale ruce se mu příliš chvěly a záchvaty kašle ho lámaly vedví.
Pak ucítil, že jeho ruku sevřela jiná. Vzhlédl a spatřil Lauranu... Vzala váček z jeho křehkých prstů. Její ruka byla potřísněna temnězelenou drakoniánskou krví.
"Co je to?" zeptala se.
"Přísady do kouzla." Čaroděj se dusil. "Nalij to do toho vína."
Laurana kývla a vylila obsah, jak jí řekl. Víno se okamžitě vyčistilo.
"Nepij to," varoval ji čaroděj, když ho kašel přešel.
Laurana vzhlédla. "A co to je?"
"Uspávací nápoj," zašeptal Raistlin a oči se mu leskly.
Laurana se smutně usmála. "Myslíš, že dnes v noci nebudeme moci usnout?"
"To je jiný druh," řekl Raistlin a upřeně na ni hleděl. "Tenhle předstírá smrt. Tep se zpomalí tak, že srdce téměř nebije, dech se skoro zastaví, kůže zbledne a vychladne, údy ztuhnou."
Laurana doširoka rozevřela oči. "Proč -" začala.
"Pro nejhorší případ. Nepřítel si myslí, že jsi mrtvá, nechá tě ležet na bojišti - když máš štěstí. Když nemáš -"
"Když nemáš?" napověděla mu celá pobledlá.
"No, několika se už stalo, že se probudili až na vlastní pohřební hranici," řekl netečně Raistlin. "I když si myslím, že nám se to nestane."
Už se mu dýchalo líp, posadil se a mimoděk se sehnul, jak kolem probzučel zbloudilý šíp a dopadl vedle něho. Viděl, že se Lauraně chvějí ruce, a pochopil, že zdaleka není tak klidná, jak se snaží vypadat.
"Počítáš s tím, že to budeme muset užít?" zeptala se.
"Drakoniáni nás aspoň nebudou moci mučit."
"A jak to víš?"
"Věř mi," řekl čaroděj a lehce se usmál.
Laurana na něho pohlédla a otřásla se. Mimoděk si otřela krví potřísněné prsty o kožené brnění. Krev nepustila, ale nevšimla si toho. Šíp prosvištěl i kolem ní. Ani sebou netrhla, jen upřeně zírala před sebe.
Objevil se Karamon, vynořil se z dýmu hořící nálevny. Krvácel po zásahu šípem do ramene a jeho vlastní rudá krev se podivně mísila se zelenou krví nepřátel.
"Vylamují dole hlavní dveře," řekl a těžce oddychoval. "Řekyvan nás zas poslal nahoru."
"Poslouchej!" řekl Raistlin varovně. "Oni toho vylamují víc!" Ozval se praskavý zvuk ode dveří vedoucích z kuchyně do uličky za hospodou.
Karamon a Laurana byli připraveni k obraně, když dveře povolily a temná postava vklouzla dovnitř.
"Tanisi," zvolala Laurana. Zasunula meč do pochvy a rozběhla se k němu.

"Laurano," vydechl. Chytil ji do náručí, přitáhl k sobě a téměř se rozplakal úlevou. Pak je oba objaly obrovité Karamonovy paže.
"Jste tady všichni v pořádku?" zeptal se Tanis, když mohl zas promluvit.
"Zatím to jde dobře," řekl Karamon a nenápadně na Tanise mrkl. Tvář mu povadla, když uviděl, že jde sám. "Kde -"
"Sturm se ztratil," řekl Tanis vyčerpaně. "Flint a Tas jsou venku. Na šotka spadl vazný trám. Giltanas je o dvě ulice dál. Má něco s nohou;" řekl Tanis Lauraně, "nic moc, ale dál už nemůže."
"Vítám tě, Tanisi," zašeptal kašlající Raistlin. "Přišels mezi nás umřít?"
Tanis se podíval na džbán a na černý váček vedle něho. Pak upřel na Raistlina zděšené oči.
"Ne," řekl pevně. "My ještě neumřeme. A vůbec ne jako zlo-" zničehonic zmlkl. "Svolejte všechny dohromady."
Karamon se rozkřičel z plných plic. Řekyvan vyběhl z nálevny, kde střílel zpět šípy, které přilétaly zvenčí, protože své vlastní už dávno neměl. Ostatní následovali, s nadějí a úsměvy vzhlíželi k Tanisovi.
Pohled na jejich důvěru půlelfa málem rozzuřil. Jednoho krásného dne vás zklamu, myslel si. Možná, že k tomu došlo právě teď. Hněvivě zavrtěl hlavou.
"Poslouchejte!" vykřikl, aby přehlušil hluk, který vydávali drakoniáni venku. "Pokusíme se utéci zadem! Na hospodu útočí jen malá jednotka. Hlavní síly armády do města ještě nedorazily."
"Někdo po nás jde," mumlal si Raistlin.
Tanis mu kývl. "Vypadá to tak. Nezbývá nám moc času. Jestli se dostaneme do kopců -"
Náhle se odmlčel a zvedl hlavu. Také ostatní zmlkli a naslouchali. Poznali vysoký, kvílivý zvuk, svist obrovských kožnatých křídel, který se blížil.
"Kryjte se!" zařval Řekyvan. Pozdě!
Kvílení nabralo výšku a ozval se třesk. Hospoda na tři patra, z kamení a trámů, se otřásla jako domek z písku a klacíků. Vzduch vybuchl a naplnil se prachem a kusy zdiva. Odevšad vyšlehly plameny. Nad sebou slyšeli praskání dřeva, dutý zvuk padajících trámů. Dům se začal hroutit do sebe.
Družina stála a pozorovala vše v ohromení - nikdo se nemohl pohnout při pohledu na mohutné stropní trámy praskající pod tlakem propadající se střechy.
"Utíkejte!" křičel Tanis. "Celé to tady -"
Vazný trám přímo nad půlelfem sténavě zapraštěl, rozštípl se a praskl. Tanis chytil Lauranu v pase a odhodil ji od sebe tak daleko, jak jen nejvíc mohl. Uviděl ještě Elistana, jak ji zachytil.
Když nad Tanisovou hlavou praskal mohutný trám, slyšel jak čaroděj recituje podivná slova. Pak padal, padal do temnot - a zdálo se mu, že svět spadl přímo na něho.
Sturm zahnul za roh právě včas, aby uviděl zřícení hostince U červeného draka skrze mraky kouře a plamenů i draka stoupajícího vzhůru nad ním. Rytířovo srdce divoce tlouklo zármutkem a strachem.
Vskočil do zádveří a skryl se ve stínu, než přešlo několik drakoniánů - smáli se a hovořili ve své studené hrdelní řeči. Zřejmě se domnívali, že je po všem, a ohlíželi se po nějaké zábavě. Tři jiní, jak si všiml - v modrých, ne červených uniformách - vypadali neobyčejně znepokojeně tím, že hospoda vzala za své, a vztekle hrozili nalétávajícímu drakovi pěstí.
Sturm cítil, jak se ho zmocňuje slabost ze zoufalství. Opřel se o dveře, tupě pozoroval drakoniány a přemýšlel, co podnikne. Jsou ještě uvnitř? Nebo snad utekli? Pak mu srdce bolestně poskočilo. Zahlédl záblesk čehosi bílého.
"Elistane!" vzkřikl, když uviděl, jak kněz vyběhl ze dveří a něco za sebou táhl. Drakoniáni se za ním rozběhli s tasenými meči a v obecné na něho volali, ať se vzdá. Sturm vydal bojový pokřik Solamnijských rytířů před nepřítelem a vyběhl z výklenku dveří. Drakoniáni se otočili, nepochybně vyvedeni z míry rytířovým příchodem.
Sturm záhybem své mysli vytušil, že s ním běží ještě někdo. Pohlédl stranou a uviděl záblesk požáru na kovu přílby a uslyšel řev trpaslíka. Pak ze dveří uslyšel kouzelná slova.

Giltanas, který se bez cizí pomoci neudržel na nohou, se vyplazil, ukazoval na drakoniány a odříkával své kouzlo. Ohnivé šipky mu vyskakovaly z konečků prstů. Jedna ze stvůr padla na zem a začala hasit svou hořící hruď. Na druhou se vrhl Flint a mlátil ji kamenem do hlavy, zatímco Sturm zaútočil na dalšího drakoniána holými pěstmi. Pak Sturm zachytil Elistana, když se začal kácet. Kněz nesl v náručí ženu.
"Laurano," zvolal ode dveří Giltanas.
Omámená kouřem pozvedla elfí panna oči. "Giltanas?" zamumlala. Pak zvedla oči a uviděla rytíře. "Sturme," řekla zmateně a ukázala někam za sebe. "Tvůj meč je tam. Viděla jsem ho -"
Docela jistě zahlédl Sturm záblesk stříbra, sotva viditelného v hromadě trosek. Jeho meč a Tanisův, elfí čepel Kit-Kanana. Sturm obešel hromadu kamení a sebral oba meče, které tam ležely jako vzácné předměty v umělém jeskynním hrobě. Rytíř chvíli naslouchal, zda neuslyší volání nebo výkřiky. Ale vládlo jen hrozné ticho.
"Musíme se dostat odtud," řekl pomalu a ani se nepohnul. Pohlédl na Elistana, který se upřeně díval na trosky, tvář smrtelně bledou. "Co ostatní?"
"No, byli tam všichni," řekl Elistan a hlas mu selhával. "A půlelf..."
"Tanis?"
"Ano. Přišel zadními dveřmi, zrovna než drak zaútočil na hostinec. Byli jsme všichni pohromadě zrovna uprostřed. Já jsem stál ve dveřích. Tanis uviděl, jak stropní trám padá. Odhodil Lauranu. já jsem ji chytil a pak se zřítil strop. V žádném případě to nemohli -"
"Tomu nevěřím!" řekl rozhořčeně Flint a vyskočil na hromadu trosek. Sturm ho chytil a stáhl zpátky. "Kde je Tas?" zeptal se rytíř přísně trpaslíka.
Trpaslíkova tvář se změnila. "Leží tam pod trámem," řekl a tvář mu zšedla smutkem a utrpením. Divoce si hrábl do vlasů a shodil při tom helmu. "Musím se k němu vrátit. Ale nemůžu je opustit - Karamon." Trpaslík se rozplakal a slzy mu tekly mezi vousy. "Ten velký, hloupý buvol! Teď ho potřebuju. To mi přece nemůže udělat. A Tanis taky ne!" Trpaslík zaklel. "K čertu, k čertu se vším, já je teď tak potřebuju!"
Sturm položil trpaslíkovi ruku na rameno. "Vrať se k Tasovi. On tě teď taky potřebuje. Všude se to tu hemží drakoniány. My všichni budeme -"
Tu Laurana vykřikla děsivým, lítostným hlasem, který pronikl Sturmem jako kopí. Otočil se a zachytil ji právě ve chvíli, kdy se chtěla rozběhnout k troskám.
"Laurano!" vykřikl. "Podívej se na to! Přece se na to podívej!" Rozzlobeně s ní zatřásl. "To přece nikdo nemohl přežít."
"To přece nemůžeš vědět!" vykřikla na něho vztekle a snažila se vytrhnout ze sevření. Padla na ruce a na kolena a pokusila se zvednout jeden z ohořelých kamenů. "Tanisi!" vykřikla. Kámen byl tak těžký, že jím pohnula sotva o několik pídí.
Sturm ji pozoroval s bolestí v srdci a nevěděl, co počít. Pak poznal odpověď. Rohy! Blíž a blíž. Stovky, tisíce rohů. Vojsko se přibližovalo. Pohlédl na Elistana, který přikývl ve smutném porozumění. Oba spěchali k Lauraně.
"Má milá," začal tiše Elistan, "jim už nikdo nepomůže. Ale živí tě potřebují. Tvůj bratr je zraněný a šotek taky. Drakoniáni se blíží. Teď musíme buď utéct a dál bojovat s těmi příšerami, nebo zmarnit své životy v neužitečném smutku. Tanis dal za tebe život, Laurano. Tak ať to od něho není zbytečná oběť.
Laurana na něho upřeně hleděla, tvář černou sazemi a špínou, rozbrázděnou slzami a krví. Slyšela rohy, slyšela Giltanase, jak ji volá, slyšela Flinta, jak vykřikuje, že Tasslehoff umírá, slyšela Elistanova slova. A pak se spustil déšť, padal z nebe, když žár dračího ohně proměnil sníh ve vodní kapky.
Déšť jí stékal po tváři a chladil kůži rozpálenou horečkou.
"Sturme, pomoz mi," zašeptala ztuhlými rty, které sotva tvořily srozumitelná slova. Ten ji vzal kolem ramen. Vstala a omámeně se zapotácela.
"Laurano!" volal ji bratr. Elistan má pravdu. Živí ji potřebují. Musí za ním. I když by si raději lehla zde, na hromadu kamení a zemřela, musí jít. Tanis by to udělal taky tak. Potřebují ji. Musí jít.
"Sbohem buď, Tantalasi," zašeptala.

Déšť zesílil a lil se v tenkých pramíncích, jako by sami bohové plakali pro Překrásný Tarsis.

Voda mu kapala na hlavu. Zlobilo ho to a byla mu zima. Raistlin se pokusil odkulit se vodním kapkám z cesty, ale nemohl se pohnout. Něco velice těžkého ho tisklo shora. Ztratil hlavu a zoufale se snažil vyprostit se. Jak ho prostupoval strach, nabýval vědomí. Když byl schopen jasně myslet, strach ustoupil. Raistlin se opět ovládal, a jak ho naučili, přinutil se ke klidu a zjišťoval, co se stalo.
Nic neviděl. Byla naprostá tma, takže musí spoléhat na ostatní smysly. Za prvé, musí se zbavit té tíhy. Byl celý pomačkaný a rozlámaný. Opatrně pohnul pažemi. Žádná bolest, nic není tedy zlomené. Sáhl před sebe vzhůru, dotkl se těla. Podle pancíře Karamon a taky podle pachu. Vzdychl si. Mělo ho to napadnout. Vší silou Raistlin bratra odsunul a popolezl.
Čarodějovi se nyní dýchalo snadněji, otřel si tvář. Ve tmě odhadl, kde má bratr hrdlo a zkusil mu tep. Byl silný, kůže byla teplá, dech pravidelný. Raistlin se s úlevou natáhl; ať už byl kdekoli, nebyl sám.
Kde je? Raistlin povzpomínal poslední hrozné okamžiky. Vzpomněl si na tříštící se trám a na Tanise, který odhazuje Lauranu z dráhy jeho pádu. Vzpomněl si, jak pronesl kouzlo, poslední, na které mu stačily síly. Toto kouzlo mu putovalo tělem a vytvořilo kolem něho a jemu nejbližších sílu schopnou ochránit před hmotnými předměty. Vzpomněl si, jak ho Karamon kryje vlastním tělem, jak se dům kolem nich hroutí a na pocit padání.
Padání...
Och, tomu Raistlin rozuměl. Museli jsme se propadnout podlahou až do sklepa. Když šátral po kamenné podlaze, uvědomil si čaroděj, že je promočený skrz naskrz. Až nakonec poznal, co vlastně hledá - Magiovu hůl. Její křišťál byl neporušený; pouze dračí oheň by mohl poškodit hůl, kterou mu dal Par-Salian ve Věžích Vysoké magie.
"Širak, "zašeptal Raistlin a hůl vzplála světlem. Posadil se a rozhlédl se. Ano, je to tak. Byli ve sklepě hospody. Rozbité lahve vína, rozvalené sudy piva. Všechno, v čem leží, asi tedy není voda.
Čaroděj si posvítil na podlahu. Byli tam - Tanis, Řekyvan, Zlatoluna a Tika, všichni namačkáni kolem Karamona. Vypadá to, že jim nic není, pomyslel si, když je zběžně prohlédl. Kolem ležely trosky. Půlkou trám ležel na suti, druhá čněla nad nimi, Raistlin se usmál. Čistá práce, tohle kouzlo. Zase mu každý z nich cosi dluží.
Jestli dřív nezahyneme zimou, pomyslel si s hořkostí. Celý se třásl a jen tak tak udržel hůl v ruce. Rozkašlal se. Tohle bude jeho smrt. Musí odtud.
"Tanisi," zavolal a natáhl ruku, aby půlelfem zatřásl.
Tanis ležel zkroucený na samém okraji čarodějova ochranného kruhu. Něco zamumlal a pohnul se. Raistlin s ním zatřásl ještě jednou. Půlelf vykřikl a mimoděk si zakryl rukama hlavu.
"Tanisi, jsi v bezpečí," šeptal Raistlin a nepřestával kašlat. "Vzbuď se."
"Cože?" Tanis se vzpřímeně posadil a rozhlížel se kolem. "Kde -" pak si vzpomněl. "Laurana?"
"Je pryč." Raistlin pokrčil rameny. "Vyhodil jsi ji z nebezpečí -"
"Ano..." řekl Tanis a klesl zpět. "A slyšel jsem, jak odříkáváš nějaká slova, kouzlo -"
"Proto nás to tady nerozmačkalo." Raistlin se zahalil úže do mokrého pláště a roztřeseně se přiblížil k Tanisovi, který zíral kolem sebe, jako by spadl z měsíce.
"Kde, u Propasti -"
"Jsme ve sklepě hospody," řekl čaroděj. "Podlaha povolila a propadli jsme se až sem."
Tanis vzhlédl. "U všech bohů," zašeptal zděšeně.
"Ano," řekl Raistlin a svým pohledem sledoval Tanisův. "Pohřbilo nás to zaživa."
Pod troskami hostince U červeného draka se družina radila o své situaci. Nevypadalo to dobře. Zlatoluna jim ošetřila rány, které nebyly vážné, díky Raistlinovu kouzlu. Ale nevěděli, jak dlouho byli v bezvědomí, ani co se děje nad nimi. A co nejhoršího, neměli nejmenší tušení, jak se odtud dostanou.

Karamon se opatrně snažil pohnout kameny nad hlavou, ale zdivo začalo praskat a kvílet, trám se zakymácel. Raistlin mu ostře připomenul, že na další kouzlo už mu nezbývá sil, a Tanis unaveně řekl mohutnému muži, ať toho raději nechá. Seděli ve vodě, jíž pořád přibývalo.
Jak prohlásil Řekyvan, šlo jen o to, co je zahubí dřív: nedostatek vzduchu, zmrznuti, zřícení zbytků hostince nebo utopení.
"Co kdybychom volali o pomoc," navrhla Tika a snažila se, aby se jí přitom nechvěl hlas.
"Tak to k tomu můžeš ještě připočítat drakoniány," vybafl Raistlin. "To jsou jediní tvorové, kteří tě teď mohou uslyšet."
Tika zrudla a rychle si rukou otřela oči. Karamon vrhl na bratra vyčítavý pohled, pak Tiku objal a přitáhl ji k sobě. Raistlin se na oba znechuceně podíval.
"Už jsem seshora dlouho nic neslyšel," řekl překvapeně Tanis. "Člověk by řekl, že draci a vojsko -" Odmlčel se, jeho pohled se setkal s Karamonovým a oba vojáci pomalu kývli v náhlém, chmurně souhlasném poznání.
"Co je?" zeptala se Zlatoluna, která je viděla.
"Jsme za nepřátelskými liniemi," řekl Karamon. "Vojsko drakoniánů obsadilo město. A asi také území na míle kolem. Není kudy ven a není kam jít, i kdyby bylo kudy ven."
Na zdůraznění jeho slov zaslechla družina nad sebou zvuky. Hrdelní hlasy drakoniánů, které už tak dobře znali, k nim pronikaly zřetelně.
"Říkám vám, že je to ztráta času," zaskřípal hlas, skřeti podle zvuku, který mluvil obecnou. "Tohle přece nemohl nikdo přežít."
"Tak to řekni Dračímu Velmistrovi, ty mrchožroute," vybafl drakoniánský hlas. "Jeho Milost tak zrovna stojí o tvůj názor. To spíš o něj bude stát jeho drak. Máš rozkazy, tak kopej a vy taky."
Ozval se škrábavý zvuk kamenů, které někdo odtahoval. Pramínky prachu a rumu se začaly řinout skrze trhliny. Vazný trám se zakymácel, ale opět vydržel.
Přátelé se podívali jeden na druhého, téměř zadržujíce dech. Každý si vzpomínal na podivné drakoniány, kteří přepadli hospodu. "Někdo po nás jde," řekl tehdy Raistlin.
"Co hledáme v tom smetí?" zakrákal jeden ze skřetů skřetím jazykem. "Stříbro? Klenoty?"
Tanis a Karamon, kteří trochu rozuměli, nastavili uši.
"Ne-e," řekl první skřet, který huboval na nesmyslný rozkaz. "Špehy nebo něco takovýho, co je chce Velmistr osobně k výslechu."
"Tady?" zeptal se překvapeně skřet.
"Přesně to jsem řek já," vybafl jeho druh, "a viděls, jak jsem dopad. Plazí muži říkaj ,že je maj' v pasti tu v hospodě, když ten drak zaútočil. Přej žádnej neutek' a Velmistr si myslí, že tu pořád musejí bejt. Když to chceš tedy vědět - drakouši to zmastili a my to za ně dostanem vyžrat."
Zvuk kopání a odtahování kamenů zesílil a hovor skřetů stejně tak. Občas ho přerušil ostrý rozkaz v hrdelní řeči drakoniánů. Musí jich být nahoře aspoň padesát!, napadlo zděšeného Tanise.
Řekyvan tiše vytáhl svůj meč z vody a začal ho otírat. Karamonova obvykle veselá tvář zvážněla; pustil Tiku a hledal také meč. Tanis meč neměl a Řekyvan mu hodil dýku. Tika tasila, ale Tanis zavrtěl hlavou. Budou bojovat v stísněném prostoru a Tika spotřebovala spousty místa. Půlelf se tázavě podíval na Raistlina.
Čaroděj zakroutil hlavou. "Já to zkusím, Tanisi," šeptal. "Ale jsem moc unavený. Moc. A nemůžu přemýšlet, nemůžu se soustředit." Sklonil hlavu a prudce se roztřásl v mokrém plášti. Ze všech sil se snažil, aby nekašlal a neprozradil je.
Ještě jedno kouzlo a je po něm, jestli ho vůbec pronese, uvědomil si Tanis. A vlastně bude mít víc štěstí než my ostatní. Aspoň ho nedostanou živého.
Zvuky nad nimi stále sílily. Skřeti jsou silní a vytrvalí. Chtěli být brzy hotovi a vrátit se k rabování Tarsisu. Družina dole tvrdošíjně vyčkávala. Padal na ně teď nepřetržitý proud prachu a rozdrceného zdiva a také déšť. Svírali zbraně, byla to už otázka minut, než je objeví.

Pak se ozvaly nové zvuky. Slyšeli, jak skřeti polekaně křičí, drakoniáni na ně řvou rozkazy, ať nepřerušují práci. Ale slyšeli zvuk odhazovaných lopat a krumpáčů, které zvonily o kameny nad nimi, pak kletby drakoniánů, kteří se snažili zastavit něco jako otevřenou skřeti vzpouru.
A hluk křičících skřetů seshora se stupňoval a pak se ozval jasný vysoký zvuk, na který odpověděl jiný vzdálený. Bylo to jako hlas orlů, kteří létají za soumraku nad planinou. Ale tento zvuk byl teď přímo nad nimi.
Pak se ozvalo zaječení - drakoniánské. Pak trhavý zvuk, jako kdyby něco rvalo stvůru na kusy. A další výkřiky, zvuk taseného meče, další volání, další odpověď - a tentokrát ještě blíže.
"Co to je?" ptal se Karamon s očima rozšířenýma. "To je snad drak. Zní to jako - jako nějaký obrovský dravec!"
"Ať je cokoliv, trhá to drakoniány na cucky!" řekla s obavou Zlatoluna, která bedlivě naslouchala. Zoufalý křik náhle ustal a nastalo ticho, které bylo snad ještě horší. Jaké nové zlo vystřídá to předchozí?
Pak se ozval zvuk odstraňovaného kamení a cihel, malty a dřeva a rachot, jak odletovalo do ulice. Ať to byl kdokoli, chtěl se za každou cenu dostat k nim!
"Sežralo to všechny drakoniány," šeptal Karamon, "a teď to sežere nás!"
Tika na smrt zbledla a chytla Karamona za ruku. Zlatoluna tiše vydechla a dokonce i Řekyvan vypadal, že ztratil svůj nevyrušitelný klid a upřeně hleděl vzhůru.
"Karamone," řekl třesoucí se Raistlin, "drž hubu!"
Tanis skoro s čarodějem souhlasil. "Vzájemně se tu strašíme pro nic." chtěl říct. Náhle se ozval trhavý zvuk. Kamení a trosky, malta a trámy padaly kolem. Začali se plazit někam, kde by se mohli skrýt, když troskami pronikl obrovský pařát a jeho drápy se leskly ve světle Raistlinovy hole.
Bezmocně hledali úkryt pod zlomenými trámy či pod pivními sudy a pozorovali s úžasem, jak se obří pařát vymanil z trosek a stáhl se, nechávaje za sebou široký otvor.
Všichni mlčeli. Několik chvil se nikdo z družiny nepohnul. Ale ticho trvalo dál.
"Teď máme příležitost," zašeptal hlasitě Tanis. "Karamone, podívej se, co je tam nahoře."
Mohutný bojovník se už vyplazil z úkrytu a přelézal přes sutiny na podlaze tak rychle, jak to jen šlo. Řekyvan ho následoval s taseným mečem.
"Nic," řekl Karamon překvapeně, když vyhlédl ven.
Tanis se cítil bez meče jako nahý, postavil se pod otvor a zíral vzhůru. Pak, k jeho velkému překvapení, se nad nimi objevila tmavá postava, která se rýsovala proti planoucímu nebi. Za ní se tyčil obrovský tvor. Rozeznali hlavu velikého orla, jehož oči se třpytily v plamenech požárů, stejně jako se v nich leskl jeho mohutný zahnutý zobák.
Přátelé couvli, bylo však pozdě. Postava je už zřejmě uviděla. Řekyvan si vzpomněl - příliš pozdě - na svůj luk. Karamon pevně sevřel jednou rukou Tiku a druhou meč.
Ale postava jenom opatrně poklekla u otvoru mezi troskami, aby nepohnula uvolněnými kameny, a stáhla si kápi, která jí kryla hlavu.
"Opět se setkáváme, Tanisi Půlelfe," řekl hlas chladný, čirý a vzdálený jako hvězdy.

8.Útěk z Tarsisu.Vyprávění o dračích královských jablcích.

Draci přelétli nad vyhořelým městem Tarsisem a roje drakoniánského vojska ho obsadily. Tím draci svůj úkol splnili. Brzy je Dračí Velmistr povolá zpět a připraví k dalšímu úderu. Ale v této chvíli mohou již odpočívat, plachtit v proudění přehřátého vzduchu stoupajícího z hořícího města, tu a tam zabít človíčka, který hloupě opustil úkryt. Rudí draci poletovali po obloze ve spořádaných letkách, stoupali, klesali, kroužili jako při tanci smrti.

Nyní už nebylo na Krynnu síly, která by je dokázala zastavit. Věděli to a vychutnávali své vítězství. Ale tu a tam se přece jen přihodilo něco, co jejich vítězný tanec přerušilo. Jeden z vůdců letky, na příklad, dostal zprávu, že poblíž zničeného hostince se ještě bojuje. Mladý červený drak tam navedl svou letku a mručel si pro sebe něco o špatném velem pěších velitelů. Co se ostatně dá čekat, když Dračím Velmistrem je vypasený skřet, který se bojí obsadit i tak špatně hájené město jako Tarsis?
Mladý červený si povzdychl, když si vzpomněl na Verminaarda, který je za dnů slávy osobně vedl a velel jim ze hřbetu svého Pyrose. To byl Dračí Velmistr! Červený jenom potřásl hlavou. To byly bitvy! Ještě teď je jasně vidí. Pak rozkázal letce, aby nepřistávala, a střemhlav slétl níž, aby líp viděl.
"Stát!"
Červený se zastavil v letu a překvapeně vzhlédl.
Hlas byl silný a jasný a přicházel od Dračího Velmistra. Ale tento Velmistr rozhodně nebyl Tede! I když byl v plné zbroji a těžkém plášti, se zářící maskou Velmistrů na tváři, v pancíři z dračích šupin, byl to už podle hlasu člověk a ne skřet. Ale kde se tu vzal? A proč je tady? Ke svému překvapení červený uviděl, že tento Velmistr létá na mohutném modrém draku a doprovází ho několik letek modrých.
"Jaké je vaše poslání zde, Pane?" zeptal se stroze červený. "A jakým právem nás zastavujete, když v této části Krynnu nemáte žádnou pravomoc?"
"Osud lidí je v mé pravomoci v kterékoli části Krynnu," odvětil Dračí Velmistr. "A síla mého meče mi dává veškeré právo, které potřebuji, abych ti dával rozkazy, udatný červený draku. A pokud jde o mé poslání, žádám tě, abys ty človíčky zajal a nezabíjel je. Potřebujeme je vyslechnout. Přivedeš mi je živé a budeš za to odměněn."
"Podívej!" zvolala mladá červená saň. "Gryfové!"
Dračí Velmistr vzkřikl překvapením a zlostí. Draci hleděli dolů, jak se tři gryfové vynořili z dýmu. I když byli svou velikostí ve srovnání s draky ani ne poloviční, byli známi svou bojovností. Drakoniánské oddíly se rozlétly jako popel ve větru před tvory, jejichž ostré pařáty a nabroušené zobáky trhaly hlavy těm plazím mužům, kteří měli to neštěstí, že byli spatřeni venku.
Červený zuřivě zavrčel a chtěl se na ně střemhlav vrhnout spolu se svou letkou, ale Dračí Velmistr sklouzl drakem po křídle přímo před něj a přinutil ho stoupat vzhůru.
"Říkám ti, že nesmějí přijít o život!" řekl rozhodně.
"Vždyť uprchnou!" zasyčel červený vztekle.
"Tak ať," řekl chladně Velmistr. "Daleko neutečou. Zbavuji tě za ně odpovědnosti. Vrať se ke svému útvaru. A kdyby se ten pitomec Tede jen opovážil něco ti vytýkat, řekni mu, že tajemství toho, jak zavinil ztrátu hole s modrým křišťálem si Pán Verminaard nevzal do hrobu. Vzpomínka na pospolného Teda žije dál, a jestli se opováží, podělím se o ni s ostatními!"
Dračí Velmistr pozdravil, otočil svého modrého draka ve vzduchu a rychle se vydal za gryfy, jejichž závratná rychlost jim umožnila uniknout i se svými jezdci daleko za městské brány. Červený pozoroval, jak je modří pronásledují po noční obloze.
"Neměli bychom se přidat?" zeptala se červená saň.
"Ne," odpověděl drak zamyšleně, palčivé oči upřeny na obrys postavy Dračího Velmistra mizející v dálce. "Od tohohle raději dál!"

"Tvé díky nejsou nutné a nikdo je neočekává," přerušila Alana Hvězdbríza Tanisova zadrhující se a unavená slova uprostřed věty. Družina letěla bičujícím deštěm na zádech tří gryfů a svírala jejich opeřené krky. Bojácně shlíželi dolů na umírající město, které jim rychle mizelo z očí.
"Dost možná, že už mi vůbec nebudete děkovat, až uslyšíte, o co mi jde," prohlásila Alana chladně a otočila se k Tanisovi, který seděl za ní. "Zachránila jsem vás, protože mám s vámi své úmysly. Potřebuji bojovníky, kteří by pomohli mému otci. Letíme do Silvanestu."

"Ale to není možné!" vydechl Tanis. "Musíme se setkat s přáteli! Leť do kopců. Nemůžeme do Silvanestu, Alano. Je příliš mnoho v sázce! Pokud najdeme ta dračí královská jablka, budeme mít naději, že ty příšery zničíme a ukončíme válku. Pak můžeme do Silvanestu -"
"Do Silvanestu letíme teď" řekla Alana. "V této věci nemáš na vybranou, Půlelfe. Moji gryfové poslouchají mě a jenom mě. Roztrhají tě na kusy jako ty dračí muže, když jim přikážu."
"I elfové se jednou probudí a zjistí, že patří k velké rodině," řekl Tanis a hlas se mu třásl hněvem. "Pak s nimi nikdo nebude zacházet jako s rozmazlenými staršími dětmi, které dostávají všechno a ostatním nechávají drobečky."
"Dary, které nám bohové dali, jsme si zasloužili. Vy lidé a půl-lidé" - pohrdání v jejím hlase řezalo jako dýka - "jste dostali stejně a zahodili jste to ve své nenasytnosti. Jsme schopni bít se o přežití sami, bez vaší pomoci. A pokud jde o vaše přežití, nezajímá nás to."
"Zdá se, že teď tě naše pomoc zajímá!"
"Za to vám dobře zaplatím," odvětila Alana.
"V Silvanestu není dost oceli ani drahokamů, které by nám zaplatily -"
"Hledáte dračí královská jablka," přerušila ho Alana. "O jednom vím. Je v Silvanestu."
Tanis zamrkal. Na chvíli ho nenapadlo, co by řekl, ale zmínka o dračím jablku mu připomněla přátele.
"Kde je Sturm?" zeptal se Alany. "Naposledy jsem ho viděl s tebou."
"Já nevím, kde je," odpověděla. "Rozdělili jsme se. Šel vás hledat do hostince. Já jsem šla zavolat gryfy."
"Proč jsi nevzala do Silvanestu taky jeho, když tak potřebuješ bojovníky?"
"Do toho ti nic není." Alana se k Tanisovi otočila zády. Seděl mlčky, příliš unavený na jasné myšlení. Pak uslyšel, jak na něho volá jakýsi hlas, těžko rozpoznatelný v šustotu peří mohutných gryfích křídel.
Byl to Karamon. Bojovník něco křičel a ukazoval za sebe. Co teď? přemýšlel Tanis unaveně.
Za sebou nechali dým a bouřné mraky, které ležely nad Tarsisem. Hvězdy se leskly nad hlavami, jejich třpytný svit zářil studeným světlem diamantů a zdůrazňoval zející černé díry na noční obloze, kde dříve putovala nad světem dvě souhvězdí. Měsíce, stříbrný i rudý, vyšly, ale Tanis nepotřeboval jejich světlo, aby rozeznal temné stíny rýsující se proti zářícím hvězdám. "Draci," řekl Alane. "Jsou za námi."
Později se Tanis nikdy nedokázal rozpomenout na ten úděsný let z Tarsisu. Po hodinách štiplavého chladu a ostrého větru se smrt v plamenech dračího dechu už nezdála tak hrozná. Byly to hodiny hrůzy, neustálého ohlížení se po temných stínech, které se přibližovaly, ohlížení tak vytrvalého, že při něm tekly slzy z očí a vzápětí mrzly na tvářích. A přesto toho Tanis nemohl nechat. Za soumraku někde přistáli, to už nemohli strachem a únavou dál, zdřímli v jeskyni na vysokém skalním ostrohu. Pak bylo probuzení nad ránem - první pohled za světla - a stále přítomné, tmavé, okřídlené obrysy.
Jen pár živých tvorů dokáže letět rychleji než gryf s orlími křídly. Ale draci - modří draci, první, které vůbec kdy spatřili - se neustále drželi na obzoru, neustále je pronásledovali a nedovolovali jim během dne ani chvíli oddechu, nutili je skrývat se za noci, kdy vyčerpaní gryfové museli spát. Chybělo jim jídlo, jedli pouze quithpah - železnou zásobu sušeného ovoce, které vyživuje tělo, ale nezahání hlad - které měla Alana a o které se s nimi podělila. Dokonce i Karamon byl tak zesláblý a skleslý, že nejedl.

Jediná věc, na kterou si Tanis vzpomínal jasně, se přihodila druhé noci jejich cesty. Řekl malé skupince choulící se kolem ohníčku v ponuré a vlhké jeskyni o tom, co šotek objevil v tarsiské knihovně. Když se zmínil o dračích královských jablcích, Raistlinovi se rozzářilo v očích a hubená tvář se jakoby zvnitřku rozsvítila horlivým prudkým zájmem.
"Dračí královská jablka?" opakoval tiše.
"Myslel jsem si, že ty o nich něco budeš vědět," řekl Tanis. "Co to je?"
Raistlin neodpověděl hned. Zabalený do svého a bratrova pláště, ležel co nejblíže ohni, a přesto se jeho hubené tělo třáslo zimou. Čarodějovy zlatavé oči byly upřené na Alanu, která seděla stranou od družiny a dávala najevo, že sice sdílí s nimi jeskyni, nikoli však zájmy a hovor. Ale teď se zdálo, že pootočila hlavu, aby dobře slyšela.

"Říkala jsi, že jedno dračí jablko je v Silvanestu," zašeptal čaroděj a vrhl významný pohled na Tanise. "Nemám ovsem právo se vyptávat."
"Stejně o tom skoro nic nevím," řekla Alana a obrátila bledou tvář k ohni. "Uchováváme je jako relikvii dávných časů, spíš jako zvláštnost než co jiného. Kdo by byl čekal, že lidé znova probudí zlo a přivedou draky zase na Krynn?"
Než mohl Raistlin odpovědět, ozval se hněvivě Řekyvan. "Nemáš nejmenší důkaz, že to byli lidé!"
Alana smetla muže z Planin panovačným pohledem. Neodpověděla, hádku s barbarem považovala pod svou úroveň. Tanis si povzdychl. Muž z Planin neměl elfy v lásce. Dlouhý čas trvalo, než začal důvěřovat Tanisovi, ještě déle, než začal důvěřovat Giltanasovi a Lauraně. A zrovna když se zdálo, že Řekyvan překoná své zděděné předsudky, Alana stejnými předsudky způsobí novou ránu.
"Tak dobře, Raistline," řekl tiše Tanis, "pověz nám, co víš o dračích královských jablcích ty."
"Přines mi vodu, Karamone," rozkázal čaroděj. Karamon přinesl hrnek horké vody a postavil ho před bratra. Raistlin se opřel o loket a rozmíchal ve vodě byliny. Divný, štiplavý pach vyplnil jeskyni. Raistlin se šklebil, když pomalu upíjel a přitom vypravoval.
"Během Věku Snění, když příslušníci mého řádu byli váženi a ctěni po celém Krynnu, bylo postaveno pět Věží Vysoké magie," Čaroděj na chvíli zmlkl, jako by ho přemohla smutná vzpomínka. Jeho bratr upřeně hleděl na kameny ležící na zemi a vypadal neobyčejně vážně. Tanis poznal, že ha oba bratry padl opět stín, a divil se, k čemu tehdy ve Věži Vysoké magie došlo, že se jejich život od té doby tak změnil. Ptát se bylo zbytečné, to věděl. Oběma bylo zakázáno o tom mluvit. Raistlin mlčel ještě okamžik, pak se nadechl a pokračoval. "Když začala Druhá Dračí válka, představení mého řádu se setkali v největší z Věží - v Palantasu - a sestrojili dračí královská jablka."
Raistlinův zrak se zamlžil, šeptání zmlklo. Když zase promluvil, znělo to, jako by spíše ulevoval své mysli. Hlas se mu změnil, zněl silněji, byl hlubší a jasnější. Už nekašlal. Karamon se na něj překvapeně podíval.
"Ti v bílých pláštích vstoupili do síně na vrcholku Věže první, když vyšel stříbrný měsíc Solinár. Když se objevil na obloze Lunitár, celý od krve, vstoupili ti v červených pláštích. Nakonec, když se objevil Nutár, černý kotouč, díra v temnotě mezi hvězdami, který vidí jen ti, kteří po tom touží, vešli do síně ti, co nosí černé pláště."
"Byl to zvláštní okamžik v dějinách, kdy nepřátelství mezi čaroději bylo zapomenuto. Dojde k němu pouze pak ještě jednou, kdy se čarodějové sjednotí ve Ztracených bitvách, ale to bude ještě dlouho trvat a nikdo ten čas nemůže předvídat. Protože jsme poznali, že toto zlo zamýšlí zničit veškerá kouzla světa a nastolit pouze svá vlastní! Byli někteří mezi Černými plášti, kteří se pokoušeli spojit s touto velkou mocí" - Tanis uviděl, že Raistlinovi zaplálo v očích - "ale brzy si uvědomili, že nebudou u ní mistry, nýbrž otroky. A tak se zrodila dračí královská jablka té noci, kdy všechny tři měsíce stály v úplňku."
"Tři měsíce?" zeptal se Tanis tiše, ale Raistlin ho neslyšel a pokračoval hlasem, který nezněl jako jeho.
"Velká a mocná kouzla působila té noci - tak mocná, že je vydrželi jen někteří, a i ti se zhroutili, když jim došla jejich tělesná a duševní síla. Ale ráno stálo na podstavách pět dračích královských jablek, leskla se ve světle a temněla ve stínu. Všechna byla odnesena z Palantasu a přes velká nebezpečí uložena po jednom v každé Věži. Tam pomáhala světu zbavit se Královny Temnot."
Horečnatý lesk zmizel z Raistlinových očí. Ramena se mu schoulila, hlas zmlkl a prudce se rozkašlal. Ostatní ho pozorovali v bezdechém tichu.
Konečně si Tanis odkašlal. "Co jsi myslel těmi třemi měsíci?"
Raistlin vyčerpaně vzhlédl. "Třemi měsíci?" zašeptal. "Nevím nic o třech měsících. O čem jsme to mluvili?"
"O dračích královských jablcích. Vyprávěl jsi nám, jak byly stvořeny. A jak jsi -" Tanis se odmlčel, když uviděl, jak Raistlin klesl na suché klestí pod sebou.
"Nic takového jsem vám nevypravoval," řekl Raistlin podrážděně. "O čem to mluvíš?"
Tanis se podíval po ostatních. Řekyvan zavrtěl hlavou. Karamon se kousl do rtu a díval se jinam, tvář staženou obavami.

"Mluvili jsme o dračích královských jablcích," řekla Zlatoluna. "Chtěl jsi nám vyprávět, co o nich víš."
Raistlin si setřel krev kolem úst. "Moc toho nevím," řekl rozpačitě a pokrčil rameny. "Dračí královská jablka sestrojili velcí čarodějové. Jenom ti nejmocnější z mého řádu je mohou používat. Bylo řečeno, že použijí-li ho ti, kdož nejsou dostatečně silní v magii, vzejde z toho nedozírné zlo. Veškeré znalosti o dračích jablcích zmizely v Ztracených bitvách. Dvě, říkalo se, zanikala při pádu Věže Vysoké magie; byla prý zničena, aby se nedostala do rukou lůze. A vědomost o ostatních třech vzali čarodějové do hrobu."
Hlas ho opustil. Opět se sesunul na klestí a vyčerpaně usnul.
"Ztracené bitvy, tři měsíce, Raistlin, hovořící cizím hlasem. To nedává smysl," mumlal si Tanis.
"Já tomu nevěřím!" řekl chladně Řekyvan. Natřásl jejich kožešiny a připravoval se ke spánku.
Tanis ho chtěl následovat, když si všiml, že se Alana vyplížila ze stínu jeskyně a zašla k Raistlinovi. Pohlédla shora na spícího čaroděje a sepjala ruce.
"Dostatečně silní v magii!" zašeptala a hlas měla plný strachu. "Můj otec!"
Tanis k ní vzhlédl a pochopil.
"Snad si nemyslíš, že tvůj otec jablka použil?"
"Obávám se, že ano," zašeptala Alana a mnula si dlaně. "Říkal, že sám porazí zlo a udrží ho mimo naši zemi. Musel si myslet -" Rychle se sklonila vedle Raistlina. "Vzbuď ho!" poručila a černé oči jí plály. "Musím to vědět! Vzbuď ho a donuť ho, aby mi řekl, jaké nebezpečí hrozí!"
Karamon ji jemně, ale rozhodně odtáhl dál. Alana se na něj zuřivě podívala, s tváří zkroucenou vztekem a strachem. Zdálo se, že ho udeří, ale Tanis stanul vedle ní a zachytil jí ruku. "Paní Alano," řekl uvážlivě, "budit ho teď nemá cenu. Pověděl nám všechno, co věděl. A ten změněný, cizí hlas znamená, že si z toho asi nebude pamatovat vůbec nic."
"Tohle už se Raistovi stalo dřív," řekl chraptivě Karamon, "jako by mluvil někdo jiný. A vždycky ho to strašně vyčerpá a nikdy si pak na nic nepamatuje."
Alana pohodila hlavou a v obličeji se jí rozhostil její chladný, mramorový klid. Prudce se otočila a šla k ústí jeskyně. Chytila přikrývku, kterou tam Řekyvan pověsil, aby nebylo vidět oheň a málem ji roztrhla, když ji odhodila, a vyšla ven.
"Vezmu si první hlídku," řekl Tanis Karamonovi. "Trochu se vyspi."
"Zůstanu ještě chvíli u Raista," řekl mohutný muž a shrnul si klestí vedle svého křehkého bratra. Tanis šel za Alanou ven.
Gryfové hluboce spali, hlavy skrčené pod měkké peří křídel, pařáty pevně svírající kameny útesu. Chvíli nemohl Alanu najít, jaká byla tma, pak ji spatřil, jak se opírá o balvan a pláče s hlavou v dlaních.
Hrdá žena ze Silvanestu by mu nikdy neodpustila, kdyby ji zastihl ve chvíli slabosti. Tanis couvl a skryl se za přikrývku.
"Jdu hlídat ven!" zvolal co nejhlasitěji, než opět vyšel z jeskyně. Zvedl přikrývku a zahlédl, že si Alana rychle utírá dlaněmi oči. Otočila se k němu zády, zatímco k ní pomalu šel a dával čas, aby se sebrala.
"Ta jeskyně je hrozná," řekla chraptivě. "Už se to nedalo vydržet. Musela jsem jít chvilku na vzduch."
"Mám první hlídku," řekl Tanis. Chvíli mlčel a pak dodal: "Zdá se mi, že se bojíš, aby tvůj otec nezkusil něco s dračím královským jablkem. Ale on jistě zná jeho historii. Jestli si dobře vzpomínám, co ještě vím o vašich lidech, on sám je čaroděj."
"Věděl, odkud jablko pochází," řekla Alana a hlas se jí třásl, než se zase ovládla. "Ten mladý čaroděj měl pravdu, když vyprávěl o Ztracených bitvách a zničení Věží. Ale neměl pravdu se zánikem zbylých tří jablek. Jedno přinesl můj otec do Silvanestu, aby ho uložil v bezpečí."
"Co to jsou Ztracené bitvy?" zeptal se Tanis a opřel se o skálu vedle Alany.
"Copak o tom bardi v Qualinestu nezpívají?" opáčila a pohrdavě se podívala na Tanise. "To se už z vás stali takoví barbaři? To máte z toho, že uzavíráte spolky s lidmi."
"Řekněme, že je to moje vina," řekl Tanis. "Já jsem moc na poslech bardů nebyl."
Alana na něj úkosem pohlédla, jestli se jí nevysmívá. Protože se tvářil vážně a také nechtěla, aby ji nechal o samotě, rozhodla se odpovědět. "Když během Věku Moci povstal Ištar k větší a větší slávě, Kněz-král

Ištaru a jeho kněží začali žárlit na moc čarodějů. Kněžím se zdálo, že již nepotřebují kouzla na tomto světě, a taky se báli - pochopitelně moci, kterou nemohli ovládat. Čarodějové, třebaže je měl každý v úctě, však velké důvěry nepožívali, dokonce ani ti v bílých pláštích ne. Takže kněží měli snadnou práci poštvat lidi proti nim. A jak se časy zhoršovaly, kněží obviňovali čaroděje z čím dál větších zločinů. Věže Vysoké magie, kde čarodějové skládají závěrečné vyčerpávající zkoušky, byly oním zdrojem, na němž jejich moc spočívala. Proto se Věže staly přirozeným terčem. Lůza na ně zaútočila a bylo to, jak říkal tvůj mladý přítel; teprve podruhé ve svých dějinách se čarodějové sešli, aby bránili svou poslední baštu moci."
"Jak je vůbec někdo mohl porazit?" zeptal se nevěřícně Tanis.
"Jak se můžeš takhle ptát, když máš za přítele čaroděje? Je mocný, to ano, ale musí si odpočinout. Dokonce i ten nejsilnější z nich musí dostat čas, aby obnovil svá kouzla, aby se je naučil zpaměti. I ti nejstarší z řádu - černokněžníci, nad jejichž moc od té doby na Krynnu nebylo - museli spát a trávit dlouhé hodiny čtením v knihách kouzel. A potom
- tehdy stejně jako nyní - čarodějů je jen velmi málo. Je jen velice málo těch, kdož se odváží ke zkouškám ve Věžích Vysoké magie, protože vědí, že neprojít znamená zemřít."
"Propadnutí znamená smrt?" zeptal se tiše Tanis.
"Ano," odpověděla Alana. "Tvůj přítel je velice statečný, když zkoušku podstoupil tak mladý. Velmi statečný - nebo velmi ctižádostivý. Copak ti o tom nikdy nevypravoval?"
"Nikdy," zamumlal Tanis. "Nikdy o tom nemluví. Ale pokračuj."
Alana pokrčila rameny. "Když bylo jasné, že bitva je beznadějná, sami čarodějové a černokněžníci zničili dvě z Věží. Výbuch zničil krajinu na míle kolem. Zůstaly jenom tři - Věž v Ištaru, Věž v Palantasu a Věž ve Žďárské Cestě. Ale zoufalé zničení dvou Věží vyděsilo Kněze-krále. Povolil čarodějům z Věže v Ištaru a Palantasu bezpečný odchod z měst, pokud nechají Věže nedotčeny. Dobře věděl, že by s nimi mohli zničit obě města."
"A tak čarodějové odešli do jediné Věže, které nikdy nic nehrozilo - do Věže ve Žďárské Cestě v horách Karolisu. Odešli do Žďárské Cesty, aby se zotavili z utrpěných ran a udržovali při životě tu malou jiskřičku magie, která na světě ještě zbývala. Ty knihy kouzel, které si nemohli vzít s sebou
- bylo jich příliš mnoho a mnohé z nich chráněny ochranným kouzlem - se dostaly do knihovny v Palantasu a tam jsou, podle ústního podání mého lidu, dodnes."
Stříbrný měsíc vyšel, měsíční paprsky polaskaly svou dceru krásou, která brala Tanisovi dech, i když mu její chlad pronikal až k srdci.
"Co víš o tom třetím měsíci?" zeptal se, když vzhlédl k nočnímu nebi. "Černém měsíci..." otřásl se.
"Málo," odpověděla Alana. "Čarodějové berou svou moc ze tří měsíců: bílé pláště ze Solináru, červené pláště z Lunitáru. Podle pověstí a bájí je ještě jeden měsíc, který dává moc černým plášťům, ale jen oni sami vědí, jak se jmenuje a kde se nachází na obloze."
Raistlin to jméno znal, vzpomněl si Tanis, nebo ho znal alespoň ten cizí hlas. Ale nevyslovil to nahlas.
"A jak se tvůj otec dostal k dračímu královskému jablku?"
"Můj otec, Lorak, byl čarodějův učeň," odpověděla tiše Alana a obrátila tvář ke stříbrnému měsíci. "Vydal se do ištarské Věže, aby vykonal zkoušky, které udělal a přežil. Tam také ponejprv uviděl jablko." Na chvíli se odmlčela. "Povím ti něco, co jsem ještě nikdy nikomu neřekla a co také on nikomu neřekl - nikomu mimo mne. Povím ti to jen proto, že máš právo to vědět - abys věděl, co můžeš očekávat.
Během zkoušek to dračí královské jablko..." Alana zaváhala a zdálo se, že hledá slova - "k němu promluvilo, k jeho rozumu. Obávalo se jakéhosi neurčitého neštěstí, které se blíží. ‚Musíš mne odnést z Ištaru,' řeklo mu, ‚když to neučiníš, zahynu a se mnou bude ztracen celý svět.' Můj otec jablko vzal - ty bys řekl, že ho ukradl, ale on to viděl jako záchranu.
Věž v Ištaru byla opuštěna. Kněz-král se do ní nastěhoval a upravil si ji pro sebe. A nakonec i z Palantasu odešli čarodějové." Alana se zachvěla. "To je hrozný příběh. Palantaský Regent, učedník Kněze-krále, chtěl zapečetit brány Věže - aspoň to tvrdil. Ale všichni viděli, jak se mu oči lesknou nedočkavou chtivostí, když hleděly na překrásnou Věž, naplněnou podle legend zázračným bohatstvím - dobrým i zlým.'

Čaroděj v bílém plášti uzavřel štíhlé brány Věže a zamkl je stříbrným klíčem. Regent po něm vztáhl nedočkavě ruku, když se jeden z čarodějů v černém plášti objevil v okně jednoho z vyšších pater Věže. ‚Brány zůstanou zamčené a síně prázdné, dokud nepřijde den, kdy se pán minulého i přítomného opět ujme své moci,' vykřikl. Pak černokněžník skočil a roztříštil se o bránu. Když ostré hroty pronikly pláštěm, vyslovil kletbu nad Věží. Krev tekla po bráně a zlato a stříbro se kroutilo a černalo. Zářící Věž, bílá a červená, se proměnila v barvu šedavého ledu a černé minarety se rozpadly na prach.
Regent a lidé v hrůze utekli. Do dnešního dne se nikdo neodvážil vstoupit do palantaské Věže - ba dokonce ani se přiblížit k některé z bran. A po tomto prokletí Věže přinesl můj otec dračí královské jablko do Silvanestu."
"Ale tvůj otec musel o tom jablku něco vědět už dřív, než ho vzal," naléhal Tanis, "jak se ho používá -"
"O tom nikdy nemluvil," řekla Alana unaveně, "takže to je vše, co vím. Teď už si musím taky odpočinout. Dobrou noc," řekla Tanisovi, aniž na něho pohlédla.
"Dobrou noc, paní Alano," řekl Tanis jemně. "Odpočívej klidně a nedělej si starosti. Tvůj otec je moudrý a žije už dlouho. Uvidíš, že všechno dobře dopadne."
Alana chtěla projít kolem něho mlčky, ale když uslyšela v jeho hlase soucit, zaváhala.
"Třebaže zkoušky složil," řekla tak tiše, že k ní Tanis musel přiklonit hlavu, "nikdy neměl ani zdaleka takovou moc, jakou má nyní tvůj mladý přítel. A kdyby byl přesvědčen, že dračí královské jablko je naše jediná naděje, bojím se, že -" Hlas se jí zlomil.
"Trpaslíci mají jedno takové úsloví." Nyní pocítil, že zábrany mezi nimi padají, a tak položil ruku kolem Alaniných štíhlých ramenou a přitáhl si ji blíž k sobě. "Za cizí trápení se platí s úroky vlastního žalu. Tak se netrap. My jsme s tebou."
Alana neodpověděla. Nechala se utěšovat jen malý okamžik, pak mu vyklouzla z objetí a šla zpět k jeskyni. U vchodu se zastavila a ohlédla.
"Máš strach o své přátele," řekla. "To nemusíš, dostali se bezpečně z města. I když šotek byl hodně blízko smrti, přežil to a teď se vydali k Ledové stěně také hledat dračí královské jablko."
"Jak to víš?" vydechl Tanis překvapeně.
"Řekla jsem ti všechno, co mohu," zavrtěla Alana hlavou.
"Alano! Jak to víš?" opakoval přísně Tanis.
Její bledé tváře zrůžověly, když řekla zastřeným hlasem:. "Dala jsem rytíři Hvězdný kámen. On neví, jakou má moc, ani jak ho použít. Vůbec nevím, proč jsem mu ho dala, i když -"
"I když co?" zeptal se Tanis překvapením zcela vyvedený z míry.
"Když on byl tak statečný a šlechetný. Riskoval život, aby mi pomohl, a to mě ani neznal. Pomohl mi, protože jsem byla v nesnázích. A -" Oči se jí zaleskly. "A když draci zabíjeli lidi, plakal. Nikdy jsem ještě neviděla plakat dospělého. I když nás draci vyhnali z domova, neplakali jsme. Myslím, že my jsme už zapomněli, jak se to dělá."
Pak jako by si uvědomila, že mu řekla příliš, prudce odhrnula přikrývku kryjící vchod do jeskyně a vešla dovnitř.
"Ve jménu bohů!" vydechl Tanis. Hvězdný kámen! Tak vzácný dar nedozírné ceny! Dar, který si vyměňují elfí milenci, když se musí rozejít, kámen, který vytváří spojení duší. Takto spojeni, mohou sdílet nejvnitřnější city s milovanou bytostí. Mohou si předávat sílu, když potřebují. Ale nikdy předtím, co byl Tanis na světě, neslyšel půlelf o tom, že by Hvězdný kámen dostal člověk. Co udělá s člověkem? Jaký na něj bude mít vliv? A Alana - přece nemůže milovat člověka, nemůže mu ani lásku oplácet. Musí to být jen slepá posedlost. Asi se strašně bála, byla sama. Ne, to neskončí jinak než zármutkem, pokud se elfové zcela nezměnili, nebo se nezměnila sama Alana.
I když Tanisovo srdce bušilo radostí nad tím, že Laurana a ostatní jsou v bezpečí, stahovalo se starostí o Sturma.

9.Silvanest. Příchod snu.

Letěli už třetí den stále k východu. Draky za sebou už zřejmě setřásli, i když se Tice, která se neustále otáčela dozadu, zdálo, že vidí na obzoru černé body. A toho odpoledne, kdy jim slunce klesalo za zády, se přiblížili k řece, která se nazývala Ton-Thalas - Vladařova Řeka - která oddělovala vnější svět od Silvanestu.

Celý život Tanis slyšel vyprávět o zázračné kráse starodávného domova elfů, třebaže elfové z Qualinestu mluvívali o něm bez lítosti. Nechyběli jim zázraky Silvanestu, protože právě ty se staly symbolem rozdílů, které znesvářily pokolení elfů.

Elfové z Qualinestu žili v souladu s přírodou, jejíž krásu udržovali a pěstovali. Stavěli si své domy mezi osikami a kouzelně zdobili jejich kmeny stříbrem a zlatem. Stavěli svá obydlí z třpytného růžového křemene a jako by zvali přírodu, aby bydlela s nimi.

Silvanestští naopak milovali jedinečnost a rozmanitost všeho kolem sebe. Protože ji nespatřovali v předmětech přírody kolem sebe, přírodu přetvářeli a přizpůsobovali ji svému pojetí krásy. Měli trpělivost a měli čas, neboť co jsou století pro elfy, jejichž život se měří stovkami let? A tak přebudovávali lesy a hvozdy, káceli a kopali, až přiměli stromy a květy fantastických zahrad vyrůst do neuvěřitelné krásy. Domy ‚nestavěli', nýbrž tesali a tvarovali z mramoru, který se porůznu v jejich zemi vyskytoval, do tak zvláštních a zázračných tvarů, že - ještě v dobách, kdy se jednotlivá pokolení vzájemně neodcizila - putovali trpasličí řemeslníci tisíce mil, aby si je prohlédli, a obvykle jim nezbývalo než zaplakat nad tou vzácnou dokonalostí. A říkalo se, že když člověk zabloudil do zahrad Silvanestu, už nemohl odejít a musel zůstat navždy v zajetí té krásy.

To všechno znal Tanis pochopitelně jenom z legend, protože nikdo z qualinestských nevkročil do své pravlasti od Bratrovražedných válek. A žádný člověk - jak se věřilo - nebyl vpuštěn do Silvanestu ještě o sto let dále.

"Je to pravda," zeptal se Tanis Alany, když letěli na zádech gryfů nad vrcholky osik, "o lidech, které uvěznila krása Silvanestu a oni už nemohli odejít? Mohou se moji přátelé odvážit do něho vstoupit?"

Alana se po něm ohlédla.

"Věděla jsem, že jsou lidé slabí," řekla chladně, "ale nevěděla jsem, že jsou tak slabí. Je pravda, že lidé do Silvanestu nechodí, ale je to proto, že je sem nepouštíme. Nikoho z nich mezi sebou nechceme. Kdybych se nebála, že nám hrozí nebezpečí, nikdy bych vám nedovolila vejít do mé domoviny."

"Ani Sturmovi ne?" Nemohl si pomoci, aby se suše nezeptal, protože ho dráždil její pohrdavý tón.

Ale na odpověď nebyl připraven. Alana se prudce otočila, aby mu viděla přímo do tváře, a její dlouhé černé vlasy ho šlehly po holé kůži. Tvář měla tak bledou hněvem, že se zdála skoro průhledná, a bylo vidět, jak jí pod kůží tepe krev v žilách. Tmavé oči ho vtahovaly do svých hlubin.

"O tom už nikdy se mnou nemluv!" řekla přes zaťaté zuby a bílé rty. "Nikdy o něm nemluv!"

"Ale včera večer -" Tanis se překvapeně odmlčel a položil si ruku na hořící líc.

"Včerejší večer nebyl," řekla Alana. "Byla jsem moc unavená, měla jsem strach. Stejně jako když jsem tehdy potkala Stur-, rytíře. Lituji, že jsem o něm s tebou mluvila. Lituji, že jsem ti řekla o Hvězdném kameni."

"A lituješ taky, žes mu ho dala?" zeptal se Tanis.

"Lituji, že jsem vůbec chodila do Tarsisu," řekla Alana temným, vášnivým hlasem. "Kéž bych tam byla nikdy nedošla! Nikdy!" Prudce se odvrátila a nechala Tanise ponurým myšlenkám.

Družina se právě dostala k řece, na dohled Věže Hvězd, která zářila jako šňůra perel ve slunci, když gryfové vypověděli poslušnost. Tanis hleděl kupředu, ale neviděl nic, co by vypadalo nebezpečně. Ale gryfové se přesto snášeli dolů.

Vlastně bylo téměř těžko uvěřit, že Silvanest byl v obležení. Nikde nebyly vidět tenké sloupy kouře z polních ohňů stoupající k obloze jako všude, kde drakoniáni vtrhli do země. Země nebyla černá a

zpustošená. Pod sebou viděl zeleň osik, které se leskly v slunečním světle. Tu a tam byly v zeleni lesa rozhozeny mramorové stavby zářící bílou krásou.
"Ne!" řekla Alana gryfům elfí řečí. "Leťte dál, poroučím vám to! Musím se dostat do Věže!"
Ale gryfové se v kruzích snášeli níž a níž a nevšímali si jí.
"Co to znamená?" zeptal se Tanis. "Proč zastavujeme? Věž už je na dohled. Co se děje?" Rozhlížel se kolem sebe. "Nevidím tu nic, co by nám mohlo hrozit."
"Odmítají letět dál," řekla Alana, tvář napjatou starostí. "Nechtějí mi říct proč, jenom opakují, že dál musíme pěšky. Já tomu nerozumím."
Tanisovi se to vůbec nelíbilo. Gryfové byli známi jako nezkrotní, svobodní tvorové, a pokud jste získali jejich přátelství, sloužili vám s bezbřehou oddaností. Královská rodina silvanestských elfů odedávna používala zkrocených gryfů. I když jsou menší než draci, rychlost jejich letu blížící se blesku, drápy ostré, zobáky zničující a zadní pracky stejně jako u lvů, z nich dělají obávané nepřátele. Na Krynnu se neměli čeho obávat, slyšel Tanis vyprávět. Pamatoval si dobře, že tito gryfové proletěli do Tarsisu skrze letky draků, aniž projevili sebemenší strach.
Ale teď se gryfové zcela nepochybně báli. Přistáli na břehu řeky a odmítali veškeré Alaniny hněvivé a velitelské rozkazy, aby letěli dál. Místo toho se jen čepýřili a rozhodně odmítali uposlechnout.
Družině nakonec nezbývalo než slézt a složit svá zavazadla. Pak tito napůl ptáci, napůl lvi důstojně a mocně rozepjali křídla a zmizeli.
"Tak to bychom měli," řekla Alana ostře a nevšímala si rozzlobených pohledů, které po ní ostatní vrhali. "Musíme prostě jít pěšky, to je všechno. Není to daleko."
Družina stála na břehu řeky a hleděla přes třpytivou vodu a do lesa na druhé straně. Nikdo nemluvil. Všichni byli napjatí a očekávali nesnáze. Ale neviděli nic než osiky v posledních paprscích zapadajícího slunce. Reka si pobublávala a šplouchala o břehy. Třebaže osiky byly zelené, zimní ticho padalo na krajinu.
"Říkala jsi, že tví lidé uprchlí, protože jim hrozilo obležení?" řekl nakonec Alane Tanis.
"Jestli tuto zemi obsadili draci, tak jsem tupý trpaslík," bručel si Karamon.
"Byli jsme obleženi!" odpověděla Alana a zrakem pátrala v lese na protější straně. "Draků bylo plné nebe - jako v Tarsisu. Dračí muži vtrhli do našich milovaných lesů, pálili a ničili -" Hlas jí odumřel.
Karamon se naklonil k Řekyvanovi a pošeptal mu: "Babské třesky plesky, co myslíš?"
Muž z Planin se ušklíbl. "Budeme mít velké štěstí, jestli to tak bude," řekl s očima upřenýma na elfí pannu. "Proč nás sem zatáhla? Co když je to past?"
Karamon to chvíli zvažoval a pak se nejistě podíval po bratrovi, který se nehýbal a nemluvil, jen od chvíle, co odlétli gryfové, upřeně hleděl do lesa. Mohutný bojovník povytáhl meč z pochvy a udělal krok k Tice. Jejich dlaně se spojily jakoby náhodně, Tika vrhla polekaný pohled na Raistlina, ale Karamona nepustila. Čaroděj jen upřeně zíral do divokého lesa.
"Tanisi!" řekla Alana náhle a jako by zapomněla na to, co předcházelo, položila mu ruku na paži. "Možná, že to vyšlo? Možná, že je můj otec porazil a my se můžeme vrátit domů! Ach, Tanisi -" Třásla se vzrušením. "Rychle, přebrodíme řeku a podívejme se! Pojďte! Přívoz je tady za zákrutem -"
"Počkej, Alano!" zvolal Tanis, ale ona už utíkala po svěží zelené trávě břehu a dlouhé sukně jí vlály kolem kotníků. "Alano! K čertu - Řekyvane, Karamone, běžte za ní. Zlatoluno, promluv s ní, ať dostane rozum."
Řekyvan si s Karamonem vyměnil nejistý pohled, ale poslechli Tanise a rozběhli se po břehu za Alanou. Zlatoluna s Tikou šly pomalu za nimi.
"Kdo ví, co v tom lese vlastně je?" mumlal si Tanis. "Raistline -"
Zdálo se, že čaroděj neslyší. Tanis k němu přistoupil blíž. "Raistline?" opakoval, když uviděl čarodějův nepřítomný pohled.
Raistlin se na něho podíval, jako by procital ze sna. Pak si uvědomil, že k němu někdo mluví. Sklopil oči.
"Co je, Raistline?" zeptal se Tanis. "Co cítíš?"
"Nic, Tanisi," odpověděl čaroděj.

Tanis zamrkal. "Nic?" opakoval.
"Je to jako neproniknutelná mlha, jako zeď," šeptal Raistlin. "Nic nevidím. Nic necítím."
Tanis ho upřeně pozoroval a najednou poznal, že Raistlin lže. Ale proč? Čaroděj oplatil půlelfovi upřený pohled stejně, i když se koutky úst maličko usmíval, jako kdyby věděl, že mu Tanis nevěří, ale bylo mu to jedno.
"Raistline," řekl tiše Tanis, "co když Lorak, elfí král, použil dračí královské jablko - co by se pak stalo?"
Čaroděj opět zvedl oči k lesu. "Myslíš, že je to možné?" zeptal se.
"Ano," řekl Tanis, "z toho mála, co mi Alana řekla, vím, že během zkoušek ve Věži Vysoké magie v Ištaru dračí královské jablko Loraka oslovilo a žádalo ho, aby je zachránil před blížící se katastrofou."
"A on poslechl?" zeptal se Raistlin hlasem tak tichým jako neslyšné šumem říčního proudu.
"Ano. Vzal ho sem, do Silvanestu."
"Takže to musí být dračí královské jablko z Ištaru," šeptal si Raistlin. Přimhouřil oči a pak toužebně vzdychl. "Když já nic nevím o dračích královských jablcích," poznamenal chladně, "kromě toho, co už jsem ti říkal. Ale jedno vím, Půlelfe - nikdo z nás nevyjde ze Silvanestu nepoznamenány, pokud se z toho dostaneme všichni."
"Co tím chceš říci? Co nám tam hrozí?"
"Na to nezáleží, co nám tam hrozí, ne?" odpověděl Raistlin otázkou a strčil ruce do rukávů svého pláště. "Do Silvanestu stejně musíme. To oba dobře víme. Nebo se chceš vzdát možnosti získat dračí královské jablko?"
"Ale jestli vidíš nebezpečí, tak to řekni! Ať tam aspoň jdeme připraveni -" začal hněvivě Tanis.
"Tak se tedy připrav," zašeptal tiše Raistlin, otočil se a vydal se pomalu po písčitém břehu za bratrem.
Družina přebrodila řeku ve chvíli, kdy se poslední paprsky slunce zatřpytily v listoví osik na druhém břehu, a bájný les Silvanestu se začal nořit do temnot. Stíny noci proudily mezi kořeny stromů jako temná voda proudící pod kýlem převoz-ní pramice.
Trvalo to dlouho. Přívoz - řezbami zdobená pramice s plochým dnem - spojoval oba břehy důmyslným systémem lan a kladek a vypadal na první pohled neporušeně. Ale když vstoupili na palubu a vydali se napříč starobylou řekou, zjistili, že lana jsou zpuchřelá a člun se pod nimi začal rozpadat. I sama řeka, zdálo se, se proměnila. Červenohnědá voda, která prosakovala trupem, byla cítit slabým pachem krve.
Když vystoupili na druhém břehu a zrovna vykládali své zásoby, nepevná lana praskla. V okamžiku řeka strhla pramici po proudu. A v témže okamžiku skončil soumrak a pohltila je noc. Obloha byla jasná, bez jediného mraku, který by narušoval jednolitost temné plochy bez viditelných hvězd. Ani rudý, ani stříbrný měsíc nevyšel. Jediné světlo vycházelo z řeky, která se třpytila voskovým leskem, jaký má mrtvá tvář.
"Raistline, hůl," řekl Tanis. Jeho hlas se hlučně rozlehl ozvěnou tichým lese. Dokonce i Karamon se přikrčil.
"Širak," Raistlin vyslovil povel a křišťálová koule sevřená v dračím pařátu se rozzářila. Ale bylo to chladné, bledé světlo. Zdálo se, že jediná věc, která září jasně, byly čarodějovy divné oči ve tvaru přesýpacích hodin.
"Musíme do lesa," řekl Raistlin hlasem, který se třásl. Otočil se a kulhal do temné divočiny.
Nikdo nepromluvil a nikdo se nepohnul. Stáli na břehu a strach je zachvacoval. Neměli k němu důvod a o to byl horší, že neměl smysl. Strach jimi prostupoval od země. Strach procházel jejich údy, měnil vnitřnosti ve vodu, bral sílu srdci a svalům a stravoval mozek.
Strach z čeho? Vždyť tam nic, ale vůbec nic není! Žádný důvod k obavám, a přece se tohoto nic všichni bojí víc než čehokoli, s čím se v životě setkali.
"Raistlin má pravdu. Musíme - musíme - do lesa - najít místo k přenocování..." promluvil namáhavě Tanis a zuby mu o sebe cvakaly. "Pojďme za Raistlinem."
Chvěl se, když se potácel vpřed, a nevšímal si, zda ho někdo následuje. Nezáleželo mu na tom. Za sebou uslyšel, jak Tika pofňukává a jak se Zlatoluna snaží modlit rty, které nejsou schopny utvořit slovo. Slyšel,

jak Karamon volá na bratra, aby zastavil a Řekyvana, jak křičí hrůzou, ale bylo mu to jedno. Musí utíkat, musí se dostat odtud! Musí se dát vést světlem Raistlinovy hole.
Zoufale se trmácel za čarodějem do lesa. Ale když dospěl ke stromům, zjistil, že mu došly síly. Byl příliš vyděšený, aby se pohnul. Chvěl se po celém těle, klesl na kolena, pak se ohnul a zaryl prsty do půdy.
"Raistline!" Hrdlo mu rval trhaný výkřik.
Čaroděj mu však nemohl pomoci. Poslední, co Tanis uviděl, bylo světlo z Raistlinovy hole padající k zemi, pomalu a ještě pomaleji, když ho upustila ruka mladého čaroděje, z níž zdánlivě unikl život.

Stromy. Překrásné stromy Silvanestu. Stromy ošetřované celá staletí, pěstěné do zázračných hájů plných okouzlení. Všude kolem Tanise byly stromy. Ale tyto stromy se teď obrátily proti svým pánům a proměnily se v živé sluje hrůz. Jedovatě zelené světlo prosvítalo chvějícími se listy.
Tanis se v hrůze rozhlížel. Už viděl v životě mnoho divných a děsivých věcí, ale něco takového ještě ne. Z tohohle, pomyslel si, bych se mohl zbláznit. Začal hledat, kudy by unikl, ale nebylo kam. Stromy byly všude kolem - stromy Silvanestu. Úděsně proměněné.
Zdálo se, že duse každého stromu kolem něho je uvězněna ve svém kmeni. Zkroucené větve stromů byly končetinami duše zkroucené v agónii. Sténající kořeny rvaly půdu v marném pokusu o vymanění. Míza živých stromů vytékala jako krev z hrozných ran v kmenech. Harašení listí bylo výkřiky bolesti a hrůzy. Stromy Silvanestu ronily krev.
Tanis neměl nejmenšího tušení, kde je nebo jak dlouho zde je. Pamatoval si, že vyšel k Věži Hvězd, kterou viděl čnít nad vrcholky osik. Šel a šel a nic mu nebránilo. Pak uslyšel, jak šotek kvílí děsem, jako když někdo mučí malé zvířátko. Otočil se a uviděl Tasslehoffa, jak ukazuje mezi stromy. Tanis se zděšeně podíval tím směrem, až se mu nakonec rozbřesklo, že Tasslehoff tu vlastně nemá být. Ale byl tu i Sturm, popelavý strachem, zoufale plačící Laurana a taky Flint, s očima vytřeštěnýma.
Tanis Laurami objal a v pažích cítil, že objímá živé tělo tepoucí krví, ale přesto věděl, že to není ona - přestože ji držel v náručí. To vědomí bylo hrozné.
Když stál v háji, který vypadal jako houfec zatracenců, hrůza v něm rostla. Pak ze zmučeného lesa vyrazila lesní zvěř a napadla družinu.
Tanis tasil, aby útok odrazil, ale zbraň klesla v třesoucí se ruce a musel odvrátit zrak, neboť tato živá zvířata byla zmrzačená a znetvořená děsem neumírající smrti.
A za znetvořenými zvířaty projížděly legie elfích bojovníků; jen na jejich kostlivý vzhled bylo hrozné pohledět. Ani se nezatřpytilo oko v prázdných očních důlcích, nikde ani kousek kůže nekryl jemné kůstky rukou. Projížděli mezi družinou s planoucími meči, jejichž plamen se živil krví. Když byli sami mečem zasaženi, rozplynuli se vniveč.
Ale rány, které zasazovali, byly skutečné. Karamon, který zápasil s vlkem, jemuž vyrůstali z těla hadi, vzhlédl a uviděl, jak na něho útočí elfí bojovník s lesklým kopím v bezmasé ruce. Vykřikl na bratra, aby mu pomohl.
Raistlin promluvil: "Ast kiranan kair Sothran/Suh kali Jaralan." Kulový plamen vyrazil z čarodějových dlaní a zasáhl elfa - bez účinku. Jeho kopí vržené neuvěřitelnou silou proklálo Karamonův pancíř, proniklo tělem a připíchlo ho ke stromu za ním.
Elfí bojovník vytrhl svou zbraň z ramene mohutného muže. Karamon se svezl k zemi a jeho krev se mísila s krví stromu. Raistlin, se vztekem, který i jeho samotného velice překvapil, vytáhl ze skrytého koženého pouzdra pod paží stříbrnou dýku a vrhl ji po elfovi. Čepel se zapíchla do nemrtvého ducha a elf, jeho kůň a všechno ostatní se rozplynulo. Ale Karamon ležel na zemi a paže mu visela jen na úponech svalů.
Zlatoluna k němu poklesla, aby ho uzdravila, ale pro strach se v modlitbě neustále zakoktávala. Strach byl silnější než její víra, která ji opouštěla.
"Pomoz mi, Mišakal," modlila se Zlatoluna. "Pomoz mi a pomoz mým přátelům."

Hrozná rána se zacelila. I když krev ještě prosakovala a stékala potůčkem po Karamonově paži, smrt už bojovníka pustila ze svého sevření. Raistlin poklekl vedle bratra a začal k němu mluvit. Pak se náhle čaroděj odmlčel. Upřeně hleděl za Karamona mezi stromy a jeho podivné oči se rozšířily nevírou.
"Ty!" zašeptal Raistlin.
"Kdo je to?" otázal se slabým hlasem Karamon, když v Raistlinově hlase rozpoznal zakviknutí hrůzy a strachu. Silný muž se snažil proniknout zeleným přísvitem, ale nic neviděl. "Koho jsi viděl?"
Ale Raistlin toužil po jiném společníku v hovoru, a neodpověděl.
"Teď mi musíš pomoci," řekl čaroděj stroze. "Teď, jako tenkrát."
Karamon uviděl, jak bratr natáhl ruku, jako by ji podával přes skalní průrvu, a zmocnil se ho neodůvodněný strach.
"Raiste, ne!!" vykřikl a chytil bratra. Raistlinova ruka klesla.
"Naše úmluva trvá. Cože? Ty chceš víc?" Raistlin chvíli mlčel a pak pravil: "Řekni, oč ti jde!"
Dlouhou chvíli čaroděj naslouchal zcela soustředěně. Karamon ho pozoroval se starostlivými obavami, viděl bratrovu hubenou, kovově lesklou tvář, která nabývala smrtelné bledosti. Raistlin zavřel oči, polykal, jako by pil svůj hořký bylinný odvar. Nakonec přikývl.
"Přijímám!"
Karamon hrůzou vykřikl, když uviděl, že Raistlinův plášť, červený plášť, který znamenal netečnost k věcem světa, začal tmavnout nejprv do karmínova, pak do barvy tmavé krve a pak ztmavl ještě víc - do černá.
"Přijímám to!" opakoval Raistlin ještě vážněji, "s výhradou, že budoucnost bude možno ještě změnit. Co musíme udělat?"
Poslouchal. Karamon mu svíral paži a bolestí sténal.
"Jak se dostaneme do Věže živí?" zeptal se Raistlin svého neviditelného učitele. Opět pozorně naslouchal a přikývl. "A dostanu k tomu vše, co budu potřebovat? Tak dobrá. Pak tedy jdi sbohem, je-li to na tvých temných cestách možné."
Raistlin vstal a černý plášť na něm šustil. Nevšímal si Karamonova sténání a ohromených vzdechů Zlatoluny a začal se ohlížet po Tanisovi. Nalezl půlelfa zády opřeného o strom, jak odráží několik elfích bojovníků.
Raistlin sáhl rozvážně do váčku a vyňal kousek králičí kožešiny a malou jantarovou tyčinku. Třel je o sebe v levé ruce a pravou natáhl a promluvil: "Asi kiranann kair Gadurm Sotharn/Suh kali Jaralan."
Z konečků prstů mu vyšlehly blesky, prolétly zelenavým vzduchem a zasáhly elfí bojovníky. Jako předtím zmizeli. Tanis se zapotácel a kácel se naznak vyčerpáním.
Raistlin stál uprostřed mýtiny mezi znetvořenými, zmučenými stromy.
"Postavte se všichni kolem mě!" poručil družině.
Tanis váhal. Elfí bojovníci se míhali po okraji mýtiny. Rozjeli se k útoku, ale Raistlin zvedl ruku a oni stanuli, jako by narazili do neviditelné zdi.
"Postavte se všichni kolem mě." Družina překvapeně naslouchala Raistlinovým slovům. Ponejprv - od zkoušky - promluvil normálním hlasem. "Pospěšte," řekl, "teď nezaútočí. Bojí se mě. Ale dlouho je neudržím."
Tanis k němu přistoupil, tvář pod rudým vousem bledou, krev stékající potůčkem po čele. Zlatoluna pomohla Karamonovi. Sevřel si bezvládnou paži a tvář se mu zkřivila bolestí. Pomalu, jeden po druhém se družina k němu přibližovala. Nakonec jenom Sturm zůstal mimo tento kruh.
"Vždycky jsem věděl, že to tak dopadne," řekl pomalu rytíř. "Raději zemřu, než bych se dal chránit od tebe, Raistline."
Když to řekl, rytíř se otočil a vešel hlouběji do lesa. Tanis zahlédl, že velitel elfů pokynul a několik přízraků z jeho doprovodu se vydalo za ním. Půlelf chtěl vykročit za nimi, ale zarazil ho překvapivě silný stisk na paži.

"Nech ho, ať jde," řekl čaroděj přísně, "nebo jsme ztraceni všichni. Musím vám ještě něco důležitého říct a nemám moc času. Musíme proniknout do Věže Hvězd. Musíme jít cestou smrti, protože každá hrozná stvůra, co jich vymyslí zmučená mysl.smrtelníka, povstane, aby nás zastavila. Ale vězte - budeme putovat snem, Lorakovým nočním děsem. A taky svými vlastními nočními děsy. Spatření budoucnosti nám může pomoci - ale také nás může srazit. Pamatujte si, že naše těla jsou sice bdělá, ale naše mysl spí. Smrt je jenom v našich myslích - pokud nechceme věřit, že přebývá i jinde."
"Tak proč se nemůžeme vzbudit rovnou?" chtěl vědět rozzlobený Tanis.
"Protože Lorak věří v sen silně a ty jen slabě. Kdybyste byli přesvědčeni mimo veškerou pochybnost, že to je jenom sen, vrátíte se do skutečnosti."
"Kdyby to byla pravda," řekl Tanis, "a tys byl tak přesvědčen, že je to jenom sen, proč se ty sám neprobudíš?"
"Možná," řekl Raistlin s úsměvem, "že ani nechci."
"Mluv jasně!" zařval Tanis zmateně.
"Však porozumíš," předpověděl mu s vážnou tváří Raistlin, "nebo zemřeš. V takovém případě na tom však už nebude záležet."

10.Bdělé sny. Vidění budoucnosti.

Raistlin si nevšímal zděšených pohledů svých společníků a šel přímo k bratrovi, který si tiskl krvácející paži.
"Postarám se o něho," řekl Zlatoluně a položil ruku v černém plášti na paži svého bratra-dvojčete.
"Ne," vydechl Karamon, "ty nemáš dost si-" Hlas mu odumřel, když pocítil oporu bratrovy paže.
"Teď mám síly dost, Karamone," řekl mírně Raistlin a tato mírnost způsobila, že se bojovníkovo tělo zachvělo. "Jen se o mě, bratře, opři."
Slabý bolestí a strachem se Karamon ponejprv v životě opřel o Raistlina. Čaroděj ho podepíral a oba se vydali do strašidelného lesa.
"Co se děje, Raiste?" zeptal se Karamon přiškrceným hlasem. "Proč teď nosíš černý plášť? A co ten tvůj hlas-"
"Šetři dechem, bratře," poradil mu Raistlin tiše.
Ti dva vstoupili hlouběji do lesa a nemrtví elfí bojovníci na ně hrozivě zírali mezi stromy. Viděli nenávist, kterou vůči živým pociťují mrtví, viděli ji, jak se leskne v prázdných očních důlcích. Ale napadnout čaroděje v černém plášti se žádný neodvážil. Karamon cítil, jak mu hustá krev protéká mezi prsty. Když viděl její kapky dopadat na zem, na slizem pokryté listí, pochopil, že to z něho uniká život a že slábne. Zmocnila se ho horečnatá představa, že jeho vlastní černý stín nabývá sil, zatímco on je ztrácí.
Tanis spěchal lesem a hledal Sturma. Našel ho, jak odráží útok několika třpytících se elfích bojovníků.
"To je jenom sen," zavolal na Sturma, který bodal a sekal nemrtvá stvoření. Pokaždé, když některému zasadil ránu, zmizelo, ale vzápětí se znova objevilo. Půlelf tasil a spěchal Sturmovi na pomoc.
"Pchá," zabručel rytíř a vzápětí zaúpěl bolestí, když se mu šíp zabodl do paže. Rána nebyla hluboká, chránila ho drátěná košile, ale hodně krvácela. "Tak tohle má tedy být snění?" řekl Sturm a vytáhl si z rány zkrvavenou střelu.
Tanis skočil před rytíře a držel nepřátele z dosahu, dokud si Sturm nezastavil krvácení.
"Raistlin nám řekl -" začal Tanis.
"Raistlin! Haha! Jen se podívej na jeho plášť, Tanisi!"

"Ale vždyť jsi tady, v Silvanestu!" namítal Tanis zmateně. Měl podivný pocit, že se dohaduje sám se sebou. "Alana říkala, že jsi na Ledové stěně."
Rytíř jen pokrčil rameny. "Třeba jsem tu, abych vám pomohl."
Ale nic se nestalo, elfové tu byli stále, jejich útoky neustávaly. Sturm má asi pravdu, Raistlin lže. Jako mi lhal, než jsme vstoupili do lesa. Ale proč? K čemu?
Pak na to přišel. No přece kvůli dračímu královskému jablku!
"Musíme se do Věže dostat dřív než on!" zavolal Tanis na Sturma. "Vím, o co mu jde!"
Rytíř nestačil víc než přikývnout. Tanisovi připadalo, že od této chvíle se jen probojovávali píď po pídi vpřed a nic jiného. Znova a znova odráželi oba bojovníci výpady nemrtvých, aby vzápětí čelili útoku vedenému dvojnásobnou silou. Čas plynul, to věděli, ale jeho běh nevnímali. Jednu chvíli probesklo skrze zelenavou dusivou mlhovinu slunce. Stíny noci se hromadily nad krajinou jako rozepjatá křídla draků.
Pak, ve chvíli, kdy temnota zhoustla, zahlédli Sturm a Tanis Věž. Mramorová Věž se bíle třpytila. Stála osamoceně na mýtině, sahala až k nebi jako kostlivý prst vyčnívající z hrobu.
Když spatřili Věž, oba muži se rozběhli. Třebaže byli zesláblí a vyčerpaní, žádný z nich nechtěl zůstat v těchto smrtících hvozdech po setmění. Když viděli, že jim kořist uniká, elfí bojovníci zařvali vztekem a prudce zaútočili.
Tanis běžel, dokud neměl pocit, že mu bolest roztrhne plíce. Sturm utíkal před ním a bil nemrtvé, kteří se před ním zjevovali a bránili jim v cestě. V okamžiku, kdy se Tanis přiblížil k Věži, ucítil, jak se mu kolem boty obtáčí kořen. Zakopl a jako podťatý padl k zemi.
Snažil se ze všech sil co nejrychleji se osvobodit, ale kořen ho držel pevně. Bezmocně s ním zápasil, když nemrtvý elf, s tváří groteskně zkroucenou, zvedl kopí, aby ho proklál. Vtom se elfovy oči rozšířily, kopí vypadlo z necitlivých prstů, když se meč dotkl průsvitného těla. Elf s výkřikem zmizel.
Tanis se rozhlédl po tom, kdo mu zachránil život. Byl to podivný bojovník, podivný - a přesto známý. Bojovník si sundal helmu a Tanis zíral do jasných hnědých očí!
"Kitiaro!" vydechl úžasem. "Ty jsi tady taky! Jak? Proč?"
"Slyšela jsem, že potřebujete pomoct," řekla Kit a její úsměv koutkem úst byl kouzelný jako vždycky. "Skoro to vypadá, že je to pravda." Podala mu ruku. Uchopil ji, zmítán pochybami, zatímco mu pomáhala na nohy. Ale byla to ona, z masa a krve. "Kdo je to tam vpředu? Sturm? Báječně! Jak za starých časů! Tak vyrazíme k Věži, ne?" zeptala se Tanise a rozesmála se, když uviděla jak se překvapeně tváří.

Řekyvan bojoval osamoceně s legiemi nemrtvých elfích bojovníků. Poznal, že už dlouho nevydrží. Vtom uslyšel jasné volání. Zvedl zrak a spatřil bojovníky kmene Que-šu. Vzkřikl radostí. Ale ke své hrůze uviděl, že jejich šípy míří na něho.
"Ne," zvolal v řeči Que-šu. "Copak mě neznáte? Já -"
Řekyvan ucítil, jak jeden opeřený šíp za druhým vnikají do těla.
"Ty jsi k nám přinesl modrý křišťál!" křičeli na něho. "Ty za všechno můžeš! To je tvoje vina, že zničili naši vesnici!"
"Já jsem nechtěl," šeptal, když se sesouval k zemi. "Já jsem nevěděl. Odpusťte mi to."

Tika si protloukala a probíjela cestu přes elfí bojovníky, když poznala, že se náhle proměnili v drakoniány. Jejich plazí oči se rudě leskly, jazyky olizovaly meče. Děvčetem z hospody pronikl mrazivý strach. Zapotácela se a klopýtla o Sturma. Rytíř se rozzlobeně obrátil a zakřičel na ni, ať mu jde z cesty. Couvla a narazila do Flinta. Trpaslík ji netrpělivě odstrčil.
Oslepená slzami a nehybná hrůzou při pohledu na drakoniány, kteří vyrůstali přímo ze svých mrtvých těl, přestala se Tika ovládat. V hrůze bodala kolem sebe do všeho, co se jen pohnulo.
Když jednou vzhlédla, uviděla, jak před ní stojí Raistlin v černém plášti, a smysly se jí vrátily. Čaroděj neřekl ani slovo, jen ukázal k zemi. U nohou jí ležel mrtvý Flint, probodený jejím vlastním mečem.

Já jsem je sem zavedl, myslel si Flint. Já jsem za ně odpovědný. Jsem tu nejstarší. Dostanu je z toho.
Trpaslík sevřel bojovou sekyru a zařval na elfí bojovníky bojový pokřik. Ale oni se mu smáli.
Rozzlobený Flint vykročil - zjistil, že se mu jde těžko. Klouby měl oteklé a hrozně ho bolela kolena. Prsty se mu třásly křečí, která mu zabraňovala sevřít pořádně sekyru. Docházel mu dech. Flint poznal, proč elfové neútočí; čekají, už ho vyřídí jeho stáří.
Když si to uvědomil, cítil, že se mu mate mysl a zatmívá vidění. Popleskal si na kapsičku u vesty, jestli tam má ty zatracené brýle. Náhle před ním vyrostl stín, stín, který znal. Je to Tika? Jenže bez brýlí nic neviděl!
-

Zlatoluna utíkala mezi zkroucenými a zničenými stromy. Ztracená a osamocená, zoufale hledala přátele. Kdesi daleko slyšela přes třesk mečů Řekyvana, jak ji volá. Pak zaslechla, jak jeho hlas odumírá v hrůzném zasténání. Divoce vyrazila vpřed, prodírala se křovím, až jí z rukou a z obličeje tekla krev. Konečně Řekyvana našla. Bojovník ležel na zemi pro-bodaný mnoha šípy - ty šípy poznala!
Doběhla k němu a poklekla. "Uzdrav ho, Mišakala!" modlila se tak, jak se modlila často.
Ale nic se nestalo. Do Řekyvanových popelavých tváří se nevrátila barva. Oči se nepohnuly, upřeně zíraly do zelené oblohy.
"Proč nic neříkáš? Uzdrav ho!" vykřikla Zlatoluna na bohyni. A pak pochopila. "To ne!" vzkřikla. "Mě potrestej, já jsem to byla, kdo pochyboval. Já jsem kladla zlé otázky, když hynul Tarsis a trpěly jeho děti! Jak jsi to mohla připustit? Dělám, co mohu, abych ti věřila, ale nemohu se zbavit pochyb, když vidím takovou hrůzu kolem! Jeho za to netrestej!" Plakala a skláněla se nad mrtvým tělem svého muže. Proto neviděla, že se elfí bojovníci shlukli kolem ní.

Tasslehoffa fascinovala hrůza zázraků odehrávajících se kolem. Sešel ze stezky a zjistil - že ho jeho přátelé ztratili. Nemrtvými se neznepokojoval. Ti, kteří se sytili hrůzou, proto žádnou hrůzu z jeho malého těla necítili.
Nakonec, když se potuloval sem a tam celý den, dorazil šotek k dveřím Věže Hvězd. Zde jeho lehkomyslné putování skončilo, protože tu nalezl přátele - nebo aspoň jednoho z nich.
Opřena zády o dveře, bojovala proti houfu beztvarých, přízračných nepřátel o život Tika. Tas viděl, že když se jí podaří dostat do Věže, bude v bezpečí. Vyrazil vpřed a jeho tělíčko se lehkomyslně vrhlo do největší vřavy. Dostal se ke dveřím a začal zkoumat zámek, zatímco Tika držela elfy v uctivé vzdálenosti divokým máváním meče.
"Dělej, Tasi!" zvolala, lapajíc po dechu.
Zámek se otevíral snadno, měl západku tak jednoduchou, že se Tas až divil, proč ji tam elfové vůbec dali.
"Otevřu to za pár vteřin," oznámil. Když se dal do práce, něco do něj zezadu narazilo a ztratil rovnováhu.
"Hele!" zakřičel na Tiku a otočil se. "Dávej přece trochu pozor -" Zmlkl hrůzou. Tika mu ležela u nohou a mezi jejími rudými vlasy se objevila krev.
"Ne, to ne, Tiko!" šeptal Tas. Třeba to bude jenom poranění! Třeba se mu podaří vtáhnout ji do Věže a někdo jí tam pomůže. Přes slzy skoro neviděl a ruce se mu třásly.
Musím sebou hodit, myslel si Tas horečnatě. Proč se to neotvírá? Vždyť to přece nic není! Vztekle zámkem trhl.
Když zámek cvakl, ucítil v prstu slabé píchnutí. Dveře do Věže se začaly otevírat. Ale Tasslehoff jen zíral na prst, na němž se třpytila kapička krve. Pak se zas podíval na zámek, z něhož zase vyčnívala zlatá jehla. Jednoduchý zámek a jednoduchá past. On spustil obě. A jak první příznaky jedu plnily jeho tělo hrozným teplem, podíval se na zem a uviděl, že je stejně pozdě. Tika byla mrtvá.

Raistlin a jeho bratr si razili cestu hvozdem nezranění. Karamon se vzrůstajícím údivem pozoroval, jak Raistlin odráží posly zla, kteří je napadali; chvílemi neobyčejnými a neuvěřitelnými kouzly, chvílemi jen pouhou silou vůle.

Raistlin byl laskavý, jemný a pozorný. Karamon se musel zastavovat, jak dne ubývalo. Když nastal soumrak, Karamon už mohl sotva klást jednu nohu před druhou a musel se opírat o bratra. A jak Karamon slábl, Raistlinovi sil přibývalo.
Nakonec, když na ně padly stíny noci a milosrdně ukončily mučivý, nazelenalý den, dorazila dvojčata k Věži. Tu se zastavila. Karamonem zmítala horečka a sténal bolestí.
"Musíme si odpočinout," zašeptal, "slož mě tu někde, Raiste."
"Jistě, bratře," řekl jemně Raistlin. Pomohl Karamonovi opřít se o perlovou stěnu Věže a pak bratra pozoroval chladnýma, lesknoucíma se očima.
"Sbohem, Karamone," řekl.
Karamon nevěřícně na bratra-dvojče pohlédl. Ve stínu stromu uviděl bojovník nemrtvé elfy, kteří je dosud pronásledovali v uctivé vzdálenosti, jak se blíži; poznali, že čaroděj, který je držel v odstupu, odchází.
"Raiste," řekl pomalu Karamon, "tady mě nemůžeš nechat. Já je neodrazím. Nemám na to sílu! Teď tě potřebuju!"
"To je možné, jenže já tě, bratře, nepotřebuju, víš? Tvou sílu mám teď já. Teď už jsem to, co mi krutá hra přírody dlouho odpírala - úplný člověk."
Karamon k němu vzhlédl, nevěřícně, nechápavě a Raistlin se otočil.
"Raiste!"
Karamonův hrozný výkřik ho zastavil. Obrátil se a díval se na bratra. Nebylo vidět víc než zlatavé oči, planoucí v temnu černé kápě.
"Jaké to je být slabý, bratře?" zeptal se tiše. Pak se Raistlin opět obrátil a šel k Věži, kde u vchodu ležela mrtvá Tika a Tas. Raistlin překročil šotkovo tělo a zmizel v temnotě.

Sturm a Tanis a Kitiara uviděli tělo ležící u úpatí Věže. Přízračné stíny nemrtvých elfů je obklopily, křičely, pištěly a mávaly chladnými meči.
"Karamone," zvolal Tanis a zdálo se mu, že mu puká srdce.
"A kde je jeho bratr?" zeptal se Sturm a vrhl kradmý pohled na Kitiaru. "Nechal ho tu určitě zemřít."
Tanis zavrtěl hlavou, když se všichni rozběhli bojovníkovi na pomoc. Sturm a Kitiara tasili a zatlačili útočící elfy. Tanis zatím poklekl u smrtelně zraněného bojovníka.
Karamon zvedl skelné oči a upřel je na Tanise, kterého sotva poznával. Krvavá mlha mu už kalila zrak, když se zoufale snažil ještě promluvit.
"Dávej pozor na Raistlina, Tanisi -" Karamon se dusil vlastní krví - "protože já už to nebudu. Dávej na něho pozor!"
"Dávat pozor na Raistlina?" opakoval Tanis zuřivě. "Vždyť tě tu nechal umřít!" Tanis sevřel Karamona v náručí.
Karamon unaveně zavřel oči. "Ne, tak to vůbec není, Tanisi. Já jsem ho poslal... pryč." Bojovníkovi klesla hlavu dopředu.
Stíny noci se nad nimi uzavřely. Elfové zmizeli. Sturm a Kit došli k mrtvému bojovníkovi.
"Co jsem ti říkal?!" zeptal se ostře Sturm.
"Chudák Karamon," zašeptala Kitiara a sklonila se nad ním. "Vždycky jsem si myslela, že to takhle nějak skončí." Chvíli mlčky postála a pak tiše řekla: "Takže z našeho malého Raistlina se stal doopravdy mocný muž." Zdálo se, že hovoří spíš k sobě.
"Tvého bratra to stálo život!"
Kitiara pohlédla na Tanise, jako by neměla tušení, co tím myslí. Pak pokrčila rameny a pohlédla na Karamona, který ležel v tratolišti krve. "Chudák kluk," řekla tiše.
Sturm zakryl Karamonovo tělo svým pláštěm a pak se vydali ke vchodu do Věže.
"Tanisi -" řekl Sturm a ukázal.
"Ne. Tas ne," mumlal Tanis zoufale. "A Tika!"

Šotkovo tělo leželo v zádveří, drobné údy zkroucené křečí způsobenou jedem. Poblíž leželo děvče z hospody, rudé vlasy slepené krví. Tanis vedle nich poklekl. V smrtelných záškubech se jedna z šotkových mošen otevřela a její obsah se vysypal. Tanis uviděl záblesk zlata. Sehnul se a sebral prstýnek elfí práce, spletený do tvaru listů břečťanu. Zrak se mu zakalil, slzy vstoupily do očí a zakryl si rukama tvář.
"Už jim nepomůžeme, Tanisi." Sturm mu položil ruku na rameno. "Musíme jít dál a skončit to. Když pro nic jiného, tak chci žít, abych zabil Raistlina."
Smrt je jen v mé mysli. Toto je sen, opakoval si Tanis. Ale byla to Raistlinova slova, na které si vzpomínal, když viděl, co se z čaroděje stalo.
Já se z toho probudím, myslel si a nutil vší silou svou vůli, aby věřila, že jde o sen. Ale když otevřel oči, šotkovo tělo stále leželo vedle něho.
Tanis sevřel prsten v dlani a následoval Kit a Sturma do temné, slizem pokryté vstupní síně. V zlatých rámech na mramorových stěnách visely malby, vysoká malovaná okna propouštěla sinavé, přízračné světlo. Síň mohla být kdysi překrásná, ale nyní se zdálo, že obrazy na stěnách představují pouze úděsné představy smrti. Postupně, jak ti tři šli dál, sílilo zelené světlo, proudící z jedné místnosti na konci chodby. To zelené světlo, jak všichni cítili, vyzařovalo čisté zlo, které naráželo o jejich tváře jakýmsi odporným teplem, přesto ale připomínajícím slunce.
"To je ten střed zla," řekl Tanis. Hněv mu naplnil srdce - hněv, zármutek a palčivá touha po pomstě. Rozběhl se kupředu, ale zdálo se, že nazelenalý vzduch ho tlačí zpět a znesnadňuje každý jeho krok. Vedle něho klopýtala Kitiara. Tanis ji vzal kolem ramen, třebaže měl jen taktak sil, aby se sám hýbal. Kitina tvář byla zbrocena potem a tmavé kudrnaté vlasy se jí lepily na čelo. Oči měla rozšířené strachem - to bylo ponejprv, co ji Tanis viděl, že se bojí. Sturmův přerývaný dech byl za nimi, i rytíř se snažil jít rychle, ale nesl ještě navíc pancíř.
Zpočátku se jim zdálo, že vůbec nepostupují. Pak si zvolna uvědomovali, že se píď po pídi pohybují vpřed a blíží se k zeleně osvětlené místnosti. Jasné světlo z ní je nyní bodalo do očí a každý pohyb vyžadoval nezměrné úsilí. Zmocňovalo se jich vyčerpání, svaly bolely, v plicích bodalo.
Tanis si pomyslel, že už neudělá ani krok, když uslyšel, jak ho někdo volá jménem. Zvedl hlavu a uviděl před sebou Laurami s elfím mečem v ruce. Jako by necítila jeho tíhu, rozběhla k němu s radostným výkřikem.
"Tantalasi! Měl jsi pravdu! Dočkala jsem se -"
Pak zmlkla a upřela oči na ženu v Tanisově objetí.
"Kdo -" chtěla se zeptat a pak to nějak pochopila. Ta člověčí žena je Kitiara. Žena, kterou Tanis miluje. Laurana zbledla a pak zrudla.
"Laurano -" začal Tanis a cítil v duši zmatek a vinu. V tu chvíli se nenáviděl za bolest, kterou jí působí.
"Tanisi! Sturme!" vzkřikla Kitiara a někam ukazovala.
Zděšeni jejím polekaným hlasem se všichni otočili a hleděli do mramorové chodby, ozářené zeleným světlem.
"Drakus Tsaro degnyah!" zvolal Sturm solamnijsky.
Na konci chodby se zjevil obrovský zelený drak. Jmenoval se Kyan Krvotok a byl jedním z nejtěžších na Krynnu. Jenom Největší Rudý ho předčil. Protáhl hlavu dveřmi a ztlumil svým mohutným tělem bolestivé zelené světlo. Kyan cítil ocel, lidské tělo a elfí krev. Palčivýma očima se zahleděl na skupinu.
Nemohli se ani pohnout. Zmocnil se jich dračí strach, nemohli než stát a upřeně zírat na draka, který se proboural dveřmi a smetl mramorovou zeď, jako by byla slepená z bláta. Tlama se široce rozevřela. Kyan se vplazil do chodby.
Nemohli dělat nic. Zbraně jim visely v bezvládných rukou. Myšlenky se upíraly k smrti. Ale když se drak blížil, z hlubokého stínu, z neviditelného výklenku dveří, se vyplížila nejasná postava a postavila se mezi ně a draka.
"Raistline!" řekl tiše Sturm. "U všech bohů mi teď zaplatíš za smrt svého bratra!"

V tu chvíli zapomněl rytíř na draka a s představou Karamonova mrtvého těla přiskočil k čaroději s taseným mečem. Raistlin na něho klidně hleděl.
"Když mě zabiješ, rytíři, odsoudils sebe a ostatní k smrti, protože jenom s mým kouzlem - a s ničím jiným - můžete porazit Kyana Krvotoka!"
"Stůj, Sturme!" I když měl duši plnou hnusu nad sebou samým, Tanis věděl, že čaroděj má pravdu. Cítil, jak Raistlinova síla sálá skrze jeho černý plášť. "Potřebujeme ho."
"Ne," řekl Sturm, zavrtěl hlavou a ustoupil, když Raistlin pokročil ke skupině. "Už jsem řekl - od něho ochranu nechci. Ani teď ne. Sbohem, Tanisi."
Než mu v tom mohli zabránit, prošel Sturm kolem Raistlina ke Kyanu Krvotokovi. Obrovská dračí hlava se pohnula dopředu a zpět v radostné naději, že konečně někdo zaútočí - ponejprv od chvíle, co si podmanil Silvanest.
Tanis chytil Raistlina: "Dělej něco!"
"Rytíř mi stojí v cestě. Když vyšlu kouzlo, zničí ho to," odpověděl Raistlin.
"Sturme!" vykřikl Tanis a ozvěna jeho hlasu se truchlivě rozlehla.
Rytíř zaváhal. Naslouchal sice, ale nikoli tomu, co říkal Tanis. To, co slyšel, byl jasný hlas polnice, její melodie chladná jako vzduch zasněžených hor jeho domoviny. Čistý a svěží stoupal tón trubky statečně nad temnotu, smrt a zoufalost a prostupoval k jeho srdci.
Sturm odpověděl na hlas trubky radostným bojovým pokřikem. Pozvedl meč - meč svého otce, na jehož čepeli se spolu splétali ledňáček a růže. Stříbrný svit měsíce, který pronikal rozbitým oknem, zachytil meč svou čistou bílou září, překonávající i odpudivý zelený svit.
Znovu se ozvalo volání trubky a znova Sturm odpověděl, ale tentokrát mu hlas selhal, trubka, kterou slyšel, změnila tón. Už nebyl sladký a čistý, teď byl dunivý, drsný a přeskakoval.
Ne! pomyslil si s hrůzou Sturm, když se blížil k drakovi. To jsou přece rohy drakoniánů! Vlákali ho do pasti. Kolem uviděl drakoniánské vojáky, jak se vplížili za drakovými zády a smějí se jeho pošetilosti. Sturm se zastavil, sevřel meč v ruce, která byla v rukavici vlhká. Nad ním se tyčil drak, neporazitelná stvůra, obklopena množstvím svých vojáků, a olizoval si zakrouceným jazykem hubu a čelist.
Strach stáhl Sturmovi žaludek; kůže vychladla a ztuhla. Zvuk rohu zazněl potřetí, hrozně a zlověstně. Bylo po všem. Všechno bylo kvůli ničemu. Smrt, potupná smrt ho očekávala. Zmocnila se ho zoufalost, když se rozhlížel kolem. Kde je Tanis? Potřebuje Tanise a nemůže ho najít. Zoufale si opakoval rytířský zákon. Má čest je můj život, ale slova zněla prázdně, v jeho uších ztrácela význam. On není rytíř. Čím mu tedy zákon? Vždyť žije ve lži! Sturmova ruka svírající zbraň se zachvěla a klesla; meč mu vypadl z prstů, pak padl na kolena, roztřásl se a rozplakal jako dítě, ukrývaje hlavu ve strachu a hrůze z něho.
Jediným vzmachem lesklého drápu ukončil Kyan Krvotok Sturmův život a nabodl rytíře zakrváceným pařátem. Pohrdavě odhodil zohavené tělo na podlahu. Drakoniáni se k němu vrhli a chtěli ho roztrhat na kusy.
Ale cesta byla přehrazena. Jasná postava zářící stříbrem v měsíčním svitu přiběhla k rytířovu tělu. Laurana se rychle shýbla a sebrala Sturmův meč. Pak se postavila čelem proti drakoniánům.
"Dotkněte se ho, a zemřete," řekla skrze slzy.
"Laurano," zaúpěl Tanis a snažil se jí rozběhnout na pomoc. Ale drakoniáni se po něm vrhli. Bil zoufale kolem sebe a snažil se dostat k elfí panně. Ve chvíli, kdy se probojoval až k ní, uslyšel, jak ho Kitiara volá. Otočil se a uviděl, jak na ni útočí čtyři drakoniáni. Půlelf strnul v hrozném zaváhání a v té chvíli už Laurana padla přes Sturmovo tělo, probodena drakoniánskými meči.
"Ne, Laurano! Ne!" vzkřikl Tanis. Chtěl jít k ní, ale uslyšel opět Kitiařino volání. Zastavil se a obrátil. Držel se za hlavu, stál nerozhodně a bezmocně, musel se dívat, jak Kitiara padá pod náporem nepřátel.
Půlelf se zoufale rozplakal, cítil, že se mu rozum zatemňuje, že touží po smrti, která by skončila jeho utrpení. Sevřel kouzelný Kit-Kananův meč a rozběhl se proti drakovi. Měl jedinou myšlenku: zabít a dát se zabít.
Ale Raistlin mu zastoupil cestu, stál před drakem jako černý obelisk.

Tanis padl na zem a poznal, že smrt je neodvratná. Pevně sevřel malý zlatý prstýnek v ruce a přál sil, aby to bylo rychle.
Pak slyšel, jak čaroděj recituje divná a mocná slova. Slyšel, jak drak vztekle řve. Ti dva se pustili do boje, ale Tanisovi na tom nezáleželo. S pevně sevřenýma očima už neposlouchal zvuky kolem sebe, nevšímal si života, který ho obklopoval. Jenom jedna věc byla skutečná. Prstýnek, který pevně svíral.
Náhle si byl naléhavě vědom, že ho prstýnek bodá do dlaně; chlad kovu, ostrost hran. Skoro cítil zkroucené břečťanové lístky, jak se mu zařezávají do masa.
Tanis sevřel dlaň ještě víc. Zlato se zařízlo hlouběji. Bolest... skutečná bolest...
Vždyť se mi to jen zdá!
Tanis otevřel oči. Solinár, stříbrný měsíc, zaplavoval Věž a mísil se s červenými paprsky Lunitáru. Ležel na studené mramorové podlaze. Ruce měl zaťaty křečí, tak silnou, že ho vzbudila bolest. Bolest! Ten prstýnek. Ten sen! Když si vzpomněl na sen, Tanis se posadil a v hrůze se rozhlédl. Ale síň byla prázdná - s výjimkou jednoho člověka, Raistlin se opíral o zeď a kašlal.
Půlelf se namáhavě postavil na nohy a nejistě se k němu dopotácel. Když došel blíž, uviděl na čarodějových rtech krev. Ta krev se v stříbrném světle Lunitáru leskla - stejně jako rudá, do které bylo oblečeno Raistlinovo třesoucí se hubené tělo.
Ten sen.
Tanis otevřel ruku. Byla prázdná.

11.Sen končí. Začíná děsivé noční vidění

Půlelf upřeně hleděl prázdnou síní. Byla prázdná jako jeho ruka. Těla jeho přátel zmizela. Drak zmizel. Vítr profukoval pobořenou zdí a povíval Raistlinovy červeným pláštěm. Uschlé osikové listy se honily po podlaze. Půlelf došel k Raistlinovi a zachytil mladého, hroutícího se čaroděje do náručí.
"Kde jsou?" zeptal se Tanis a zatřásl Raistlinem. "Laurana a Sturm? A ostatní, tvůj bratr? Jsou mrtvi?" Opět se rozhlédl. "A co ten drak -"
"Drak je pryč. Jablko ho zahnalo a pochopil, že mě už nepřemůže." Raistlin se vymanil z Tanisova sevření a vyčerpaně se opřel o mramorovou zeď. "Před chvílí už by mě nemohl porazit. Teď by to dokázalo malé dítě," řekl lítostivě. "Pokud jde o ostatní," - pokrčil rameny - "nic o nic nevím." Upřel na Tanise své podivné oči. "Ty jsi, půlelfe, přežil, protože tvá láska je silná. Já jsem přežil díky své ctižádosti. My dva jsme lpěli na svém i uprostřed těch děsivých vidění. Kdoví, jak dopadli ostatní."
"Pak Karamon tedy žije," řekl Tanis. "Pro svou lásku. Posledním dechem mě prosil, abych ušetřil tvůj život. Řekni mi, čaroději, je ta budoucnost, kterou jsme spatřili, nezvratitelná?"
"Proč se ptáš?" zeptal se Raistlin unaveně. "Zabil bys mě, Tanisi? Třeba teď?"
"Já nevím," řekl Tanis tiše a vzpomněl si na Karamonova poslední slova. "Možná ano."
Raistlin se hořce usmál. "Šetři si síly," řekl. "Budoucnost se mění, zatímco tu stojíme, jinak bychom byli jen pěšáky ve hře bohů, nikoli jejich dědici, jak nám slíbili. Ale -" čaroděj se odstrčil od stěny, "zdaleka ještě není všemu konec. Musíme najít Loraka - a dračí královské jablko."
Raistlin se vydal síní a těžce se opíral o Magiovu hůl. Teď, když zelené světlo zmizelo, zářil její křišťál temnotou.
Zelené světlo. Zmatený Tanis stál v síni a snažil se probudit, oddělit sen od skutečnosti - neboť sen se zdál skutečnější než všechno kolem. Zíral na pobořenou zeď. Skutečně ji rozbořil drak? Bylo nějaké zelené světlo na konci této chodby? V síni byla tma. Byla hluboká noc. Když to začalo, bylo ráno. Měsíce ještě zdaleka nevyšly, teď byly v úplňku. Kolik nocí vlastně přešlo? Kolik dní? Vtom Tanis uslyšel hromový hlas na druhém konci chodby poblíž dveří.
"Raiste!"

Čaroděj strnul, ramena mu poklesla. Pomalu se otočil. "Bratře," zašeptal.
Karamon - živý a zjevně nezraněný - se rýsoval v otevřených dveřích proti hvězdnému nebi. Díval se na bratra-dvojče.
Pak Tanis slyšel, že si Raistlin tiše povzdechl.
"Jsem unavený, Karamone." Rozkašlal se a pak hvízdavě nabral dech. "A ještě hodně se toho musí udělat, než tento noční děs skončí, než tři měsíce zapadnou." Raistlin natáhl hubenou ruku. "Potřebuji, abys mi pomohl, bratře."
Tanis slyšel Karamona vzlykavě vydechnout. Velký muž vběhl do síně a meč mu narážel o stehno. Doběhl k bratrovi a objal ho.
Raistlin se opřel o Karamonovo mocné rameno. Dvojčata se vydala chladnou síní, prolezla zbořenou zdí do místnosti, odkud Tanis viděl zářit zelené světlo a z níž vylezl drak. Se srdcem sevřeným divnou předtuchou je Tanis následoval.
Vešli do přijímací síně Věže Hvězd. Tanis si ji zvědavě prohlížel. Celý život slýchal vyprávět o její kráse... Věž Slunce v Qualinestu byla postavena podle ní - podle Věže Hvězd. Ty dvě se sobě podobaly a nepodobaly. Jedna byla plná světla, druhá plná tmy. Bedlivě se rozhlížel. Věž se nad nimi tyčila v mramorových kružbách, které vydávaly perlovou záři. Byla postavena, aby sbírala měsíční svit, jako Věž Sluncí sbírala svit slunce. Okna proražená v této Věži byla vyložena drahokamy, které zachycovaly a zvětšovaly svit dvou měsíců, Solináru a Lunitáru. Jejich rudé a stříbrné papriky tančily síní. Ale klenoty byly vytlučeny. Měsíční svit, který propouštěly, byl zkreslený, stříbro se změnilo v bledou běl mrtvého těla, červeň v barvu krve.
Tanis se otřásl a vzhlédl přímo vzhůru. V Qualinestu byly na stropech fresky, které zobrazovaly slunce, souhvězdí a oba měsíce. Zde však nebylo nic než otvor proražený ve vrcholu věže. Tímto otvorem neviděl nic než prázdnou čerň. Hvězdy nesvítily. Bylo to, jako kdyby se v hvězdné obloze objevila dokonalá černá koule. Než si stačil rozmyslet, zda to má nějaký význam, slyšel, jak Raistlin něco tiše říká, a otočil se.
Ve stínu, v čele přijímacího sálu seděl Alanin otec, Lorak, elfí král. Jeho sehnuté a vychrtlé tělo se na velkém kamenném trůně, zdobeném překrásně tesanými ptáky a zvířaty, téměř ztrácelo. Kdysi to musela být opravdová nádhera, ale nyní se zvířecí hlavy proměnily v lebky.
Lorak seděl bez pohnutí, hlavu měl zakloněnu a ústa široce otevřená v mlčenlivém výkřiku. Ruka spočívala na křišťálové kouli.
"Žije?" zeptal se s hrůzou Tanis.
"Ano," odpověděl Raistlin, "pravděpodobně ke své lítosti "
"Co je s ním?"
"Prožívá děsivá noční vidění," odpověděl Raistlin a ukázal na Lorakovu ruku. "To je dračí královské jablko. Zřejmě se mu snažil poručit. Jablko sem povolalo Kyana Krvotoka, aby chránil Silvanest, ale drak se rozhodl, že ho zničí tím, že Lorakovi vnukne děsivá vidění. Lorakova víra v toto děsivé vidění byla tak silná, jeho citové pouto k vlastní zemi tak mocné, že se děs nakonec stal skutečností. Takže to byl jeho sen, který jsme prožili při vstupu. Jeho sen - a taky náš. I my jsme se dostali do dračího vlivu, když jsme vstoupili do Silvanestu."
"Takže tys věděl, co nás čeká!" obvinil Tanis Raistlina, chytil ho za rameno, sevřel a otočil k sobě. "Tys věděl, do čeho jdeme už tam, na břehu té řeky -"
"Tanisi," řekl varovně Karamon a sňal půlelfovu ruku. "Nech ho být."
"Možná," řekl Raistlin a třel si rameno. Oči se mu zúžily. "Možná taky ne. Nemusím se ti zodpovídat, co odkud vím!"
Než mohl odpovědět, zaslechl Tanis zasténání. Jako by zaznívalo někde pod trůnem. Tanis vrhl na Raistlina hněvivý pohled, odvrátil se a upřeně pohlédl do stínů. Opatrně přistupoval s taseným mečem.
"Alano!" Elfí panna se svíjela u otcových nohou, hlavu v jeho klíně a naříkala. Zdálo se, že Tanise neslyší. Došel až k ní. "Alano," řekl tiše.
Vzhlédla a vypadala, že ho nepoznává.

"Alano," řekl ještě jednou.
Zamrkala, pak se otřásla a chvatně ho uchopila za ruku, jako by se vracela do skutečnosti.
"Půlelfe!" zašeptala.
"Kde se tu bereš? Co se stalo?"
"Slyšela jsem, jak čaroděj říká, že je to sen," odpověděla Alana a otřásla se při té vzpomínce, "a já - já jsem tomu snu nechtěla uvěřit. Když jsem se probudila, zjistila jsem, že ta děsná vidění jsou skutečná! Má krásná země je plná hrůzy!" Skryla tvář v dlaních. Tanis k ní poklekl a přitáhl ji k sobě.
"Dostala jsem se až sem. Trvalo mi to - dny. Prošla jsem těmi děsnými nočními vidinami." Pevně se chytila Tanise. ,. Když jsem vstoupila do Věže, chytil mě ten drak. Zavedl mě sem k otci a myslel si, že Loraka donutí, aby mě zabil. Ale ani v nejhrůznějším snu by můj otec nedokázal zabít své dítě. Tak ho Kyan začal mučit vidinami - toho, co mi udělá."
"A co ty? Viděla's je taky?" zašeptal Tanis a hladil ji uklidňující rukou po dlouhých tmavých vlasech.
Alana promluvila až za okamžik. "Nebylo to tak zlé. Věděla jsem, že je to jenom sen. Ale pro chudáka otce to byla skutečnost -" Rozvzlykala se.
Půlelf pokynul Karamonovi. "Zaveď Alanu někam, kde si může lehnout. Pokusíme se postarat se o jejího otce."
"Já už jsem v pořádku, bratře," řekl Raistlin jako odpověď na Karamonův starostlivý pohled. "Udělej, co ti Tanis říká."
"Pojď, Alano," pobídl ji Tanis a pomohl jí vstát. Slabostí se zapotácela. "Můžeš si tu někde odpočinout? Ještě budeš sílu potřebovat."
Zdálo se, že chce něco namítnout, ale pak si uvědomila, jak je slabá. "Zaveď mě do otcova pokoje," řekla.
"Ukážu ti, kudy se tam jde." Karamon ji objal kolem ramen a pomalu odcházeli ze síně.
Tanis se obrátil k Lorakovi. Raistlin stál před elfím králem a Tanis slyšel, jak si čaroděj něco pro sebe mumlá.
"Co je mu?" zeptal se tiše půlelf. "Je mrtvý?"
"Kdo?" trhl sebou Raistlin a zamrkal. Spatřil Tanise, jak si prohlíží Loraka. "Och, Lorak? Ne, myslím, že ne. Ještě ne."
Tanis si uvědomil, že čaroděj upřeně hledí na dračí královské jablko.
"Má to jablko pořád ještě sílu?" zeptal se Tanis nervózně a upřel oči na předmět, pro který tolik zkusili, než ho nalezli.
Dračí královské jablko byla velká křišťálová koule, nejméně dvě stopy v průměru. Stálo na zlaté podnožce, která byla zdobena tajemnými kroucenými tvary, zobrazujícími zmrzačený, zmučený život Silvanestu. Třebaže jablko muselo předtím vydávat to jasné zelené světlo, nyní jen slabě světélkovalo a uprostřed v něm pulsovalo žhavé jádro.
Raistlinovy ruce se vztáhly po kouli, ale Tanis si všiml, že si dává pozor, aby se jí nedotkl, zatímco recituje pavoučí slova zaklínadla. Jemná záře začala pomalu obklopovat kouli. Tanis couvl.
"Neboj se," zašeptal Raistlin a sledoval, jak záře ubývá. "To je mé kouzlo. Koule je očarovaná - ještě pořád. Její kouzlo neodešlo s drakem, jak jsem si myslel. Ano, sílu pořád ještě má."
"Ovládá Loraka?"
"Ovládá sebe. Loraka už pustilo."
"To jsi udělal ty?" zabručel Tanis. "Tys tu sílu pokořil?"
"Jablko se nedá pokořit!" řekl ostře Raistlin. "S určitou pomocí jsem porazil draka. Když jablko poznalo, že Kyan Krvotok prohrává, poslalo ho pryč. Loraka pustilo, protože ten už mu k ničemu není. Ale je ještě pořád velmi mocné."
"Řekni mi, Raistline -"
"Už nemám, co bych ti řekl, Tanisi," mladý čaroděj se rozkašlal. "Musím si šetřit energii."
S čí pomocí Raistlin pracoval? Co ještě věděl o tom jablku? Tanis otevřel ústa, aby naléhal dál, ale uviděl, že se Raistlinovi chvějí oční víčka. Půlelf zmlkl.

"Teď osvobodíme Loraka," řekl Raistlin. Popošel až ke králi elfů, jemně sňal Lorakovu ruku z jablka a přitiskl štíhlé prsty k jeho krku. "Žije. Prozatím. Tep je slabý. Můžeš blíž."
Ale Tanis, nespouštěje zrak z dračího královského jablka, se držel zpátky. Raistlin se na půlelfa pobaveně podíval a pokynul mu.
Tanis se váhavě přiblížil. "Ještě mi řekni jednu jedinou věc - můžeme to jablko ještě k něčemu potřebovat?"
Raistlin se na strašně dlouhou, předlouhou dobu odmlčel. Pak slabým hlasem odpověděl: "Ano, můžeme, jestli se toho odvážíme."
Lorak vydal třaslavý povzdech a pak vykřikl hrůzou - slabé, kvílivé zaúpění, které bylo hrozné poslouchat. Jeho ruce - téměř nic víc než živé pařáty kostlivce - se kroutily a zalamovaly. Oči měl pevně zavřené. Marně ho Tanis uklidňoval. Lorak křičel, až mu došel dech, a pak jen bez dechu chrčel.
"Otče!" uslyšel Tanis Alanu. Objevila se ve dveřích přijímacího sálu a odstrčila Karamona. Rozběhla se k otci a sevřela jeho kostnaté prsty ve svých. Líbala mu ruce, plakala a prosila ho, aby se uklidnil.
"Odpočiň si, otče," neustále opakovala. "Noční děs je pryč. Drak je pryč. Už se můžeš postavit, otče."
Ale mužův nářek neumlkal.
"Ve jménu bohů!" řekl Karamon, který mezitím došel celý bledý až k nim. "Tohle už nevydržím."
"Otče!" prosila Alana a volala ho znova a znova. Pomalu mu hlas pronikal úděsnými sny, které se honily zmučenou Lorakovou myslí. Pomalu jeho nářek ustával a měnil se v ustrašené stkaní. Potom, jako by se bál toho, co spatří, pomalu otevřel oči.
"Alano! Mé dítě! Jsi živá!" Zvedl chvějící se ruku a dotkl se její tváře. "To nemůže být! Vždyť jsem tě viděl umírat, Alano. Stokrát jsem tě viděl umírat, pokaždé vždy hůře než předtím. On tě zabil, Alano. Chtěl, abych tě zabil já! Ale to jsem nemohl. I když nevím proč - zabil jsem jich přece tolik." Pak mu zrak padl na Tanise. V očích se mu zablesklo u pak se v nich rozhořela nenávist.
"Ty," vykřikl Lorak a vstal z trůnu. Jeho prsty sevřely opěradla. "Ty, půlelfe! Tebe jsem zabil - aspoň jsem chtěl. Musím Silvanest ochránit! Zabil jsem tě! A zabil jsem i ty, co byli s tebou!" Pak přeběhl očima k Raistlinovi. Nenávistný pohled vystřídal strach. Celý se chvěl, když se odvrátil od čaroděje. "Tebe, tebe jsem ale nemohl zabít!"
Lorakův pohled plný děsu se změnil v zmatený. "Ne," vykřikl. "Ty nejsi on! Ty nemáš černý plášť! Kdo jsi?" Opět se zrakem vrátil k Tanisovi. "A to ty? Copak ty nejsi ohrožený? Co jsem to jen udělal?" Zaúpěl.
"Otče, přestaň," prosila ho Alana a tišila hlazením jeho horečnatou tvář. "Musíš si odpočinout. Děsivé vidiny skončily. Silvanestu už nic nehrozí."
Karamon silnými pažemi zvedl Loraka a odnášel ho do jeho komnat. Alana šla vedle nich a objímala pevně otcovu hlavu.
Nic už nehrozí, myslel si Tanis a pohlédl oknem na znetvořené stromy. I když se nemrtví elfí bojovníci již neplížili lesem, tak mučivá vidění, která vytvořila Lorakova pološílená mysl, přetrvávala. Stromy, zkroucené agónií, stále ronily krev. Kdo s nimi teď bude žít? pomyslel si smutně Tanis. Elfové se sem už nevrátí. Do tohoto temného lesa vstoupí leda síly zla a Lorakův děsivý sen se stejně naplní.
Když přemýšlel o lese plném úděsných vidin, Tanise napadlo, kde jsou ostatní. Nestalo se jim nic? Co když uvěřili v hrozné vidiny - jak říkal Raistlin? Což doopravdy zemřeli? Srdce se mu sevřelo, ale věděl, že se bude muset znovu vydat do šíleného lesa a hledat je.
Zrovna, když se půlelf snažil přinutit zesláblé tělo, aby začalo jednat, vešli do věžní síně přátelé.
"Já ho zabila!" naříkala Tika, když uviděla Tanise. Oči měla doširoka otevřené hrůzou a zármutkem. "Ne! Vůbec se mě nedotýkej, Tanisi! Ty si nedovedeš představit, co jsem udělala. Zabila jsem Flinta, Karamone! Nepřibližuj se ke mně!"
"Pššt," řekl jí tiše Karamon a skryl ji ve svém mohutném náručí. "To byl jenom sen, Tiko, Raist nám to vysvětlil. Trpaslík tam vůbec nebyl. Šššš-pšš." Hladil ji po rudých kučerách a pak ji políbil. Tika se na něho pověsila. Karamon ji sevřel a tak čerpali sílu jeden od druhého. Nakonec postupně Tičiny vzlyky ustávaly.
"Příteli," řekla Zlatoluna a vztáhla k Tanisovi paže...

Když půlelf uviděl vážný a smutný výraz její tváře, objal ji pevně a tázavě pohlédl na Řekyvana. Co se asi zdálo jim? Ale muž z Planin jenom zavrtěl hlavou, sám bledý a ustaraný.
Pak Tanise napadlo, že každý si musel prožít svůj vlastní sen, a vzpomněl si na Kitiaru. Vždyť přece byla tak skutečná! A pak na to, jak umírala Laurana. Zavřel oči a položil svou tvář na Zlatoluninu. Cítil, že je Řekyvan objímá oba. Jejich láska ho zklidnila. Hrůza snu se začala vzdalovat.
A pak ho zmrazila úděsná myšlenka. Lorakovy sny se naplnily. Co když se naplní i jejich?
Za sebou slyšel, jak Raistlin kašle. Čaroděj se držel za prsa a svezl se na schody Lorakova trůnu. Tanis uviděl, jak Karamon, pořád s Tikou v objetí, starostlivě pozoruje bratra. Ale Raistlin si ho nevšímal. Přitáhl si plášť a ulehl na podlahu, oči zavřené vyčerpáním.
Karamon si vzdychl a sevřel pevněji Tiku. Tanis pozoroval její drobný stín, který se stal součástí velkého stínu Karamona, a oba tam stáli spolu, těla ozářená podivnými stříbrnými a červenými paprsky rozptýleného měsíčního svitu.
Musíme se vyspat - všichni, pomyslel si Tanis a cítil, jak ho pálí oči. Ale jak? Jak se po tom všem dá vůbec spát?

12.Všem se zjevuje totéž.Lorakova smrt.

A přece nakonec usnuli. Stočeni do klubíčka na kamenných dlaždicích Věže Hvězd, tiskli se k sobě co nejblíže. Zatímco oni spali, ostatní v chladných a nepřátelských krajinách, krajinách vzdálených od Silvanestu, se probouzeli.
První se vzbudila Laurana. Probrala se z hlubokého spánku vlastním výkřikem. Zpočátku nevěděla, kde je. Pak pronesla jediné slovo "Silvanest!"
Třesoucí se Flint se probudil a zjistil, že ještě může hýbat prsty, bolesti v kolenou nebyly o nic horší než obvykle.
Sturm procitl leknutím. Třásl se hrůzou a dlouhé minuty se choulil pod pokrývkou a lomcovala s ním křeč. Pak uslyšel někoho před stanem. Vyskočil, chopil se meče, postavil se do střehu a rázně odhrnul chlopeň stanu.
"Och!" polkla leknutím Laurana, když uviděla strachem ztrhanou tvář.
"Promiň," řekl Sturm. "Nechtěl jsem -" Pak uviděl, že i ona se třese tak, že sotva drží svíci, aby nezhasla.
"Co je ti?" zeptal se polekaně a vtáhl ji do stanu.
"Já... já vím, bude to znít hloupě," řekla Laurana zrudlá rozpaky, "ale měla jsem tak hrozný sen, že už jsem nemohla spát."
Ještě stále se chvěla, když ji Sturm usazoval ve stanu. Plamen svíce poskakoval po stanovém plátně. Sturm se začal bát, že svíčku upustí, a vzal ji Lauraně z prstů.
"Vůbec jsem tě nechtěla budit, ale slyšela jsem, že křičíš. A ten můj sen byl tak skutečný. I o tobě se mi zdálo - viděla jsem tě, jak -"
"Jak to vypadá v Silvanestu?" skočil jí do řeči Sturm.
Laurana na něho překvapeně pohlédla. "Ale o tom se mi právě zdálo! Proč se ptáš? Anebo... snad se ti taky nezdálo o Silvanestu?"
Sturm si úžeji přitáhl plášť a přikývl. "Já -" začal a pak zaslechl nějaký hluk před stanem. Tentokrát jen odhrnul chlopeň. "Pojď dál, Flintě," řekl unaveně.
Trpaslík se vhrnul dovnitř, tvář celou rudou. Vypadal neobyčejně rozpačitě, když uviděl Lauranu, něco zakoktal a zarazil se. Laurana se na něho usmála.
"My víme," řekla. "Měl jsi sen. O Silvanestu."
Flint si odkašlal, pročistil si hrdlo a otřel si hřbetem ruky tvář, "Ještě že nejsem sám," řekl a očima přivřenýma pod huňatým obočím pozoroval ty dva. "Myslím, že - že mi taky povíte, o čem se mi zdálo?"

"Ne!" řekl spěšně Sturm a zbledl. "Ne, nechci o tom mluvit - nikdy!"
"Já taky ne," řekla tiše Laurana.
Flint ji váhavě pohladil po rameni. "To jsem rád," řekl bručivě. "Taky bych o tom nerad vyprávěl. Jen bych rád věděl, jestli to byl jenom sen. Byl tak živý, že jsem čekal, že najdu vás dva -"
Trpaslík se odmlčel. Zvenčí se ozvalo zapraskání, chlopeň stanu odlétla a Tasslehoff vtrhl dovnitř.
"Slyšel jsem dobře, že si povídáte, co se vám zdálo? Mně se nikdy nic nezdálo, co si pamatuju. Šotci nemají moc snů. Anebo možná mají, dokonce i zvířatům se prý něco zdává, ale -" Zachytil Flintův pohled a okamžitě se vrátil k tomu, co chtěl říci. "Představte si! Já jsem měl ten nejfantastičtější sen, co si umíte představit. Stromy, které pláčou krev. Příšerní mrtví elfové, kteří zabíjejí lidi kolem sebe! Raistlin v černém plášti! To bylo úplně neuvěřitelné! A tys tam byl taky, Sturme. Taky Laurana a Flint. A všichni jste umřeli! No, teda vlastně skoro všichni, jen Raistlin ne. A pak tam byl zelený drak -"
Tas se zarazil. Co se stalo jeho přátelům? Tváře měli smrtelně bledé, oči vytřeštěné. "Z-z-zelený drak," vykoktal. "Raistlin v černém. To už jsem vám říkal, ne? Docela mu to pasovalo, fakt. V té červené vypadá jako po žloutence, nezdá se vám? Nezdá? No, j-j-já počítám, že ještě zalehnu. Když vás nezajímá, co říkám." V naději se rozhlédl kolem sebe. Nikdo mu neodpověděl.
"Tak, d-dobrou," zamumlal. Spěšně vycouval ze stanu a vrátil se do postele. Kroutil přitom hlavou a tvářil se rozpačitě. Co se to s nimi stalo? Vždyť to byl jenom sen -
Dlouhou chvíli nikdo nic neříkal. Pak si Flint povzdychl.
"Nevadí mi, když mě v noci tlačí můra," řekl chmurně. "Ale nerad bych se o ni dělil zrovna s šotkem. Jak to přijde, že jsme měli všichni stejný sen? A co to znamená?"
"Divná zem - ten Silvanest," řekla Laurana. Sebrala svíčku a chtěla odejít. Pak se ohlédla. "Myslíš - myslíš, že to byla skutečnost? Doopravdy zemřeli - jak jsme to viděli?" A byl Tanis s tou člověčí ženou? pomyslela si, ale nezeptala se nahlas.
"My jsme tady," řekl Sturm. "My jsme nezemřeli. Můžeme tedy doufat, že ani ostatní ne. A" - odmlčel se na chvíli - "vím, že to vypadá jako špatný žert, ale nějak vím, že se jim nic nestalo."
Laurana na něho pár okamžiků upřeně hleděla, pozorovala jeho vážnou tvář, která se po počátečním strachu a hrůze uklidnila. I ona cítila, že ji prostupuje klid. Natáhla dlaň k Sturmově hubené, silné ruce a mlčky ji stiskla. Pak se obrátila a vyklouzla do hvězdné noci.
Také trpaslík se zvedl. "No, už toho moc asi nenaspím. Půjdu hlídat."
"Půjdu s tebou," řekl Sturm, vstal a zapjal přezku bandalíru.
"Myslím, že se nikdy nedozvíme," řekl Flint, "proč se nám všem zdál stejný sen."
"Taky si myslím," souhlasil Sturm.
Trpaslík vyšel ze stanu a Sturm šel za ním, pak stanul, když jeho oči zachytily záblesk světla. Zprvu ho napadlo, že je to kousek knotu Lauraniny svíce, a shýbl se, aby ji zhasil. Zjistil, že mu šperk, který měl od Alany, vypadl z opasku a leží na zemi. Sebral ho a všiml si, že září vlastním vnitřním světlem, jaké v něm doposud nespatřil.
"Taky myslím, že ne," opakoval si a zamyšleně otáčel klenotem v prstech.

Nad Silvanestem, ponejprv po dlouhých měsících plných hrůzy, vzešlo ráno. Ale pouze jediný ho viděl. Lorak vyhlížel z okna své ložnice a viděl, jak vychází slunce nad lesknoucí se osiky. Ostatní, zmoženi námahou, tvrdě spali.
Po celou noc se Alana nehnula od jeho lůžka. Ale vyčerpání se nakonec zmocnilo i jí a usnula sedíc v křesle. Lorak si všiml, jak jí bledé světlo dopadlo na tvář. Dlouhé černé vlasy spadaly na tvář, jako praskliny v bílém mramoru. Kůži měla potrhanou trny a potřísněnou zaschlou krví. Viděl krásu, ale tuto krásu hyzdila pýcha. V tom se podobala lidu svého kmene. Obrátil se, opět pohlédl k Silvanestu a opět ho tento pohled neuklidnil. Zelená dusivá mlha stále visela nad Silvanestem, jako kdyby hnila samotná země.
"To jsem způsobil já," řekl si, když spočinul očima na zkroucených, zmučených stromech, příšerně znetvořené zvěři, která bezcílně bloudila krajem a hledala vysvobození z muk.

Víc jak čtyři sta let žil Lorak v této zemi. Viděl, jak se pod jeho rukama přetváří a rozkvétá.
Byla léta, kdy bylo opravdu zle. Lorak byl jeden z posledních živých, co pamatovali na Krynnu Pohromu. Ale elfové ji v Silvanestu přežili lépe než kdokoli jiný na světě - tím, že se vzdálili ostatním pokolením. Oni dobře věděli, proč staří bohové opustili Krynn - byli to přece lidé, kteří způsobili to zlo - i když nedovedli vysvětlit, proč přitom zmizeli i elfští kněží.
Elfové ze Silvanestu samozřejmě slyšeli od větru a ptáků a jiným tajemným způsobem o utrpení svých bratranců v Qualinestu, které je postihlo po Pohromě. A třebaže litovali násilí a vražd, zároveň si kladli otázku, zda se dá očekávat něco jiného, když se někdo zaplete s lidmi. Stáhli se do svých lesů, zřekli se ostatního světa a pranic nedbali na to, že ostatní svět se zřekl jich.
Proto Lorak neuměl pochopit nové zlo, které jeho domovinu tak hrozivě zaplavilo od severu. Proč by se tím v Silvanestu měli zabývat? Setkal se s Dračími Velmistry a vysvětlil jim, že ze Silvanestu jim žádné potíže nevzejdou. Elfové věří, že každý má právo na Krynnu žít, každý po svém vlastním způsobu, v dobrém i zlém. Mluvil a oni mu naslouchali a zpočátku se zdálo, že všechno půjde dobře. Dokud nepřišel den, kdy Lorak pochopil, že ho oklamali - ten den, kdy se obloha hemžila draky.
Elfové však přece jen nebyli zaskočeni nepřipraveni. Na to Lorak žil na tomto světě už příliš dlouho. Lodě byly připraveny a odvezly lidi do bezpečí. Lorak svěřil jejich velení své dceři. Pak, docela samotný, sestoupil do komor pod Věží Hvězd, kde tajně ukrýval dračí královské jablko.
Pouze jeho dcera a dávno zmizelí elfští kněží věděli, že tam je. Ostatní věřili, že bylo zničeno během Pohromy. Lorak se posadil vedle něho, dlouhé dny na něj upřeně hleděl. Vzpomněl si na varování Velkých Mágů a snažil se vybavit si každičkou podrobnost, která se královských jablek týkala. Nakonec, třebaže věděl, že nemá nejmenšího tušení, co se může přihodit, rozhodl se ho použít a pokusit se o záchranu své země.
Tu kouli si vybavoval v mysli docela jasně. Jak v ní uvnitř hořelo kolotavým, omamujícím zeleným světlem, které pulsovalo a sílilo pokaždé, když do něho pohlédl. A také si pamatoval, že od prvního okamžiku, kdy na ní spočinuly jeho prsty, poznal, že učinil hroznou chybu. Neměl ani sílu, ani vědomosti, kterými by ovládl kouzlo. V té chvíli však již bylo pozdě. Královské jablko se ho zmocnilo a drželo v omámení; to nejhroznější v jeho děsivých vidinách bylo neustálé vědomí, že je to sen, ze kterého se nemůže vymanit.
A teď se tato děsivá noční hrůza stalá bdělou skutečností. Lorak sklonil hlavu, až na rtech ucítil hořkou chuť slz. Pak na rameni ucítil jemný tlak ruky.
"Otče, nemohu snést, když pláčeš. Běž od toho okna. Jdi si lehnout. Ta země zase zkrásní, až přijde čas. Ty jí pomůžeš, aby -"
Ale ani Alana nemohla vyhlédnout oknem a neotřást se přitom. Lorak ucítil, že se chvěje, a smutně se usmál.
"Vrátí se náš lid, Alano?" Vyhlížel ven do zeleně, která se vůbec nepodobala tepající zeleni života, nýbrž zeleni rozkladu a zmaru.
"Jistěže," řekla rychle Alana.
Lorak ji lehce poplácal po hřbetu ruky. "Proč mi lžeš, dítě? Odkdy si my dva lžeme?"
"Myslím, že jsme si možná lhali pořád," zamumlala Alana a vzpomněla si na Zlatolunino učení. "Staří bohové Krynn neopustili, otče. Kněžka Mišakal, Léčitelky, putovala s námi a vyprávěla nám, co věděla. Já - já jsem, otče, zprvu nechtěla věřit. Žárlila jsem. Ona je přece jen člověk, proč by bohové měli chodit právě k lidem s poselstvím naděje? Ale teď to vidím, bohové jsou moudří. Přišli k lidem, protože my elfové bychom je nepřijali. Teprve utrpením, životem v této zničené zemi poznáme - jak jsi poznal ty a já - že už nemůžeme žít na tomto světě a zároveň mimo něj. Elfové budou pracovat ne pouze pro tuto zemi, ale pro všechny země, které postihlo tohle zlo."
Lorak naslouchal. Jeho oči se odvrátily od ztýrané země k dceřině bledé tváři, avšak zářící jako stříbrný měsíc, pak vztáhl ruku a dotkl se její.
"Ty je přivedeš zpátky? Náš lid?"

"Ano, otče," slíbila mu a pevně stiskla jeho chladnou kostnatou ruku ve své a chvíli ji pevně podržela. "Budeme těžce pracovat. Požádáme bohy, aby nám odpustili. Půjdeme mezi pokolení Krynnu a -" Slzy jí vstoupily do očí a hlas se zadrhl, uviděla, že Lorak ji už neslyší. Oči se mu kalily a tělo se začalo hroutit do křesla.
"Odevzdám se zemi," zašeptal. "Pohřbi mé tělo do této země, dcero. Můj život jí přinesl prokletí, snad má smrt jí přinese požehnání."
Lorakova dlaň vyklouzla z dceřina sevření. Oči bez života zíraly na zmučený Silvanest. Ale výraz hrůzy v jeho tváři pominul a vystřídal ho mír.
A Alana nemohla truchlit.

Té noci se družina přichystala, že Silvanest opustí. Museli většinou cestovat na sever pod pláštěm tmy, protože věděli, že kraje, jimiž budou procházet, teď ovládají dračí armády. Neměli mapy, které by jim ukázaly cestu. Starým mapám se po zkušenosti s přístavem Tarsisem, který se ocitl na souši, neodvažovali věřit. Ale jediné mapy, které byly k maní v Si-vanestu, byly staré přes tisíc let. Družina se rozhodla vydat se k severu naslepo a doufat, že časem dojde k přístavu, odkud se dostane na Sankrist.
Cestovali nalehko, proto cestovali rychle. Nebylo ostatně nic, co by byli mohli vzít s sebou. Elfové, než odešli ze země, vybrali dokonale všechny potraviny a zásoby.
Čaroděj si vzal dračí královské jablko - tuto kořist mu nikdo neupíral. Tanis se zpočátku trápil, jak ponesou takový kus křišťálu - byl přes půl sáhu v průměru a velice těžký.
Ale ten večer před odchodem přišla za Raistlinem Alana a v ruce měla malý váček.
"V tomto váčku můj otec jablko přechovával. Vždycky mi to připadalo divné, když si uvědomíš jeho velikost, ale říkával, že ten váček dostal ve Věži Vysoké magie. Třeba ti pomůže."
Čaroděj natáhl hubenou ruku a dychtivě se ho chopil.
"Jistrah tagopar Ast moirparann Kini," mumlal a spokojeně pozoroval, když se obyčejný pytlík rozzářil bledým, narůžovělým svitem.
"Ano, je očarovaný," zašeptal. Pak zvedl zrak ke Karamonovi. "Běž a přines to jablko."
Karamon vytřeštil hrůzou oči. "Ani za všechny poklady světa!" řekl mohutný muž a zaklel.
"Přines mi královské jablko," poručil mu Raistlin a rozzlobeně na něho hleděl. Bratr opět zavrtěl hlavou.
"Nebuď osel, Karamone!" vybafl netrpělivě Raistlin. "Královské jablko neublíží nikomu, kdo ho nezamýšlí využít. Věř mi, milý bratře, ty nemáš sílu, abys využil švába, natož dračí královské jablko!"
"Může to být na mě past," namítal Karamon.
"Pchá! Vyhledává ty, co -" Raistlin prudce zmlkl.
"Ano?" řekl tiše Tanis. "Pokračuj. Koho vyhledává?"
"Lidi, kteří mají inteligenci," zavrčel Raistlin. "Proto jsem tak přesvědčen, že lidem v této družině od něho naprosto nic nehrozí. Přines to jablko, Karamone! Nebo si ho chceš vzít sám? Nebo ty, Půlelfe? Nebo ty, kněžko Mišakal?" Karamon se rozpačitě díval na Tanise a Tanis si uvědomil, že mohutný muž chce, aby ho pro jablko poslal on. To bylo od dvojčete, který vždy bez ptaní udělal to, co mu Raistlin poručil, velmi podivné.
Potom si Tanis všiml, že není sám, kdo si uvědomil Karamonovu tichou vzpouru. V Raistlinových očích blýsklo vztekem.
Teď snad více než kdykoliv předtím se Tanis čaroděje obával, nedůvěřoval Raistlinově podivné a rostoucí moci. To nedává smysl, namítal sám sobě v duchu. To způsobil ten noční děs, nic víc. Ale to přece neřeší můj problém. Co bych dělal s dračím královským jablkem? Vlastně, pomyslel si smutně, nic jiného mi nezbývá.
"Raistlin je z nás jediný, který má vědomosti a - přiznejme si to - taky odvahu s tou věcí zacházet." Tanis to řekl skoro trucovitě. "Já říkám, ať si to vezme, pokud si to ovšem někdo z vás nechce vzít na zodpovědnost sám?"

Nikdo nepromluvil, třebaže Řekyvan kroutil hlavou a ponuře se mračil. Tanis věděl, že muž z Planin by nejraději nechal dračí královské jablko - a Raistlina nejspíš taky - tady v Silvanestu; kdyby to ovšem záleželo na něm.
"Tak běž, Karamone," řekl Tanis. "Jsi jediný, kdo má takovou sílu, aby ho uzdvihl."
Karamon se váhavě vydal k zlatému stojanu pro jablko. Ruce se mu třásly, když je vztáhl, aby ho uchopil, ale když se ho dotkl, nestalo se nic. Vzhled koule se vůbec nezměnil. Karamon si s úlevou vydechl, zvedl jablko, vyhekl pod jeho tíhou a nesl ho bratrovi, který držel otevřený připravený váček.
"Hoď ho do toho pytlíku," poručil Raistlin.
"Cože?" Karamonovi poklesla čelist. Vykukoval za obrovskou koulí na pytlíček v čarodějových křehkých rukách. "To nejde, Raiste! Je moc veliká! Rozbije se!"
Mohutný muž zmlkl, když Raistlinovy oči zazářily v umírajícím svitu dne zlatem.
"Ne! Počkej, Karamone!" Tanis skočil kupředu, ale tentokrát Karamon Raistlina poslechl. Pomalu, s očima upřenýma do bratrova palčivého zraku, upustil Karamon dračí královské jablko.
Dračí jablko zmizelo!
"Co? Kam jsi -" Tanis podezíravě hleděl na Raistlina.
"V pytlíku," odpověděl klidně čaroděj a natáhl ruku s malým váčkem kupředu. "Přesvědč se sám, když mi nevěříš."
Tanis nahlédl do váčku. Královské jablko bylo uvnitř a bylo to pravé dračí královské jablko, o tom nebylo pochyb. A on o tom nepochyboval. Dobře rozeznával vířící zelenou mlhu, jako by uvnitř kolotal jakýsi drobounký život. Muselo se scvrknout, pomyslel si s hrůzou, ale jablko vypadalo, jako by mělo svou obvyklou velikost. Tanis měl hrozný pocit, jako by to byl on, kdo vyrostl.
Tanis se otřásl a odstoupil. Raistlin škubnutím zatáhl šňůrku na horním konci pytlíku. Pak se na všechny nedůvěřivě podíval, obrátil se k nim zády a chtěl nechat váček zmizet v záhybech svého pláště v jedné z početných tajných kapes. Ale Tanis ho zadržel.
"Mezi námi to už nikdy nebude tak jako dřív, že?" řekl tiše půlelf.
Raistlin ho chvíli pozoroval a Tanis viděl, že čarodějovýma třpytnýma očima přeběhl prchavý záblesk lítosti, touhy po důvěře a přátelství a návratu do šťastných dnů mládí.
"Ne," zašeptal Raistlin. "To je cena, kterou jsem musel zaplatit." Opět začal kašlat.
"Zaplatit? Komu? Za co?"
"Nevyptávej se, Půlelfe." Čarodějova hubená ramena se sehnula kašlem. Karamon položil silnou paži kolem bratrových ramen a Raistlin se o bratra-dvojče vyčerpaně opřel. Když ho přešel záchvat křečovitého kašle, zvedl své zlatavé oči. "Nemohu ti odpovědět, Tanisi, protože sám odpověď neznám." Pak sklonil hlavu a nechal Karamona, aby ho odvedl někam, kde by si odpočinul před cestou.

"Byli bychom opravdu rádi, kdyby sis to znovu promyslela a dovolila nám, abychom ti pomohli pohřbít otce," řekl Tanis Alane, která stála ve dveřích Věže Hvězd a loučila se s nimi. "Jeden den nehraje pro nás roli."
"Ano, zůstaňme," skočila mu horlivě do řeči Zlatoluna. "Dost o tom vím od našeho lidu a naše pohřební obřady jsou podobné vašim, jestli jsem Tanisovi dobře rozuměla. Byla jsem kněžkou svého kmene, vím, jak se tělo balí do vonných pláten, které ho uchovají -"
"Ne, přátelé," řekla pevně Alana, s tváří pobledlou. "Bylo to otcovo přání, abych - udělala všechno sama." Nebyla to sice pravda, ale Alana věděla, jak zděšeni by tito lidé byli při pohledu na to, jak otcovo tělo ukládá do země - zvyk, který zachovávali pouze skřeti a podobné stvůry. Ta myšlenka ji zděsila. Mimoděk se její pohled stočil k zmučenému stromu, stojícímu jako osamělý sup, který měl označovat budoucí hrob. Rychle se odvrátila a hlas jí selhal.
"Jeho hrobka je - již dlouho připravena a já sama již určitou zkušenost mám. Nedělejte si se mnou starosti, prosím."
Tanis jí četl utrpení ve tváři, ale nemohl se ctí odmítnou její žádost.

"Chápeme tě," řekla Zlatoluna. Pak vedená náhlým hnutím, objala žena Que-šu z Planin elfí princeznu a sevřela ji, jako by svírala ztracené a polekané dítě. Alana ztuhla, pak se v Zlatolunině soucitném objetí uvolnila.
"Pokoj s tebou," šeptala Zlatoluna a odhrnula Alaně černé vlasy z tváře. Pak žena z Planin odstoupila.
"Až pochováš svého otce, co pak?" zeptal se Tanis, když stál s Alanou o samotě na schodech Věže.
"Vrátím se ke svým lidem," odpověděla Alana vážně. "Přiletí gryfové, až zlo v této zemi pomine, a zanesou mě do Ergotu. Uděláme, co bude v našich silách, abychom pomohli zahnat to zlo všude. Pak se vrátíme domů."
Tanis se rozhlédl po Silvanestu. V denním světle to byl pohled nevýslovné hrůzy, v noci se děs nedal vůbec popsat.
"Já vím," řekla Alana, jako by mu odpovídala na nevyslovené myšlenky. "To bude naše pokání."
Tanis pochybovačně zvedl obočí, protože věděl o zápase, který bude muset vybojovat, aby přiměla svůj lid k návratu. Pak zahlédl přesvědčení a víru v Alanině tváři. Naděje na úspěch nebo porážku jsou vyrovnané, pomyslel si.
Usmál se a obrátil list. "Budeš mít čas zajet na Sankrist?" zeptal se. "Rytíři by byli poctěni tvou návštěvou. Zejména jeden z nich."
Alanina bledá tvář se zalila červení. "Možná," řekla sotva slyšitelným šepotem. "To se teď ještě nedá říct. Dověděla jsem se o sobě spoustu nového. Ale ještě mi dlouho potrvá, než se to nové ve mně usadí." Zavrtěla hlavou a vzdychla. "Možná, že už se s ním vůbec nesžiju."
"Máš na mysli, zamilovat se do člověka?"
Alana zvedla hlavu a jasnýma očima pohlédla na Tanise. "Copak by byl šťastný, Tanisi? Daleko od domova, protože já se musím vrátit do Silvanestu? A copak by byl šťastný, kdyby věděl, že se budu, stále mladá, dívat, jak on stárne a umírá?"
"Já jsem si také položil stejnou otázku, Alano," řekl Tanis a znovu ho přepadla bolest nad rozhodnutím, které udělal, pokud šlo o Kitiaru. "Jestliže odmítneme lásku, která se nám nabídla, jestli odmítneme takovou lásku oplácet, protože se bojíme bolesti nad ztrátou, pak budou naše životy prázdné a naše ztráta o to větší."
"Víš, když jsme se ponejprv setkali, bylo mi divné, Tanisi Půlelfe, proč za tebou ti lidé tak jdou," řekla tiše Alana. "Teď jim rozumím. Budu přemýšlet o tom, cos' mi řekl. Jdi v pokoji, dokud se cesta tvého života neskončí."
"I ty jdi v pokoji, Alano," odpověděl jí Tanis a chopil se podávané ruky. Už vlastně vůbec nevěděl, co by řekl, a otočil se k odchodu.
Nemohl si ale pomoci, aby nepřemýšlel o tom, proč je jeho život taková motanice zmatků, když prý je tak zatraceně moudrý.
Tanis dohnal družinu na okraji lesa. Na okamžik se zastavili, báli se vstoupit do lesa Silvanestu. Třebaže věděli, že zlo pominulo, pomyšlení na celé dny cesty skrze pokroucený, zmučený les nebylo příjemné. Ale neměli na vybranou. Už opět cítili tu naléhavost, která je hnala až sem. Čas plynul jako písek v hodinách a oni věděli, že ho nesmí nechat jen tak protéci, aniž vlastně tušili proč.
"Pojď, bratře," řekl nakonec Raistlin. Čaroděj vešel do lesa první a Magiova hůl vrhala bledé světlo na jeho šlépěje. Karamon ho s povzdechem následoval. Jeden po druhém se dávali na cestu. Tanis jediný se ohlédl.
Té noci měsíce nebylo vidět. Krajinu pokrývala temnota a jako by truchlila za zemřelého Loraka. Alana stála ve dveřích Věže Hvězd, postava orámovaná Věží, třpytící se v měsíčních paprscích, které na ni dopadly již celé věky předtím. Jen Alaninu tvář bylo vidět ve stínech, jako ducha stříbrného měsíce. Tanisovi se zdálo, že se něco pohnulo. To když zvedla ruku a on zahlédl krátký, ostrý záblesk čistého bílého světla - Hvězdný kámen. A pak už bylo pryč i to.

KNIHA 2

Příběh cesty družiny k Hradu na Ledové skále a jejich vítězství nad zlým Dračím Velmistrem, Feal-thasem, se mezi Sněžnými barbary stal legendou. Za dlouhých zimních nocí, v onom čase, kdy se hrdinské skutky sluší připomenout a zapět o nich písně, je kněží Sněžných barbarů doposud vyprávějí.

PÍSEŇ O MEČI-LEDOBIJCI

Já jsem to byl, kdo přiveď je zpět
Já, Raqqart, teď vyprávím příběh.
Sníh na sníh, když ruší znamení ledu,
Na sněhu slunce, když krvácí bílou
V studeném světle, co dlouho nedá se snášet.
Jestli já nepovím vám,
Hrdinské skutky zakryje sníh
A jejich síla, o které zpívám,
Skryje se v jádru samého mrazu,
Ztratí se stejně jak mrtvého dech.

Z teplých krajů přišlo jich sedm
(Já jsem to byl, kdo přiveď je zpět).
Rytíře čtyři přísaha na sever vedla,
Pak Laurana, z Elfů žena,
Trpaslík z kamenů říše a ker
A šotek malý a hbitý jak jestřáb
Čepele tři počaly hloubiti tunel
Ku srdci, hrdlu samého hradu.

Vpřed dolů na Thanoi - pobijem' stráže!
Meče pak počaly žhaviti vzduch
Praskaly kosti i trhly se šlachy,
Až rudá chodby tavila led,
Na minotaura - medvěda ledního!
Znovu se pozvedly meče,
Směle, byť šílenství bylo již blízko,
Chodba se plnila zbrojí
Třímaných pařáty stvůr.
Leč rytíři směle brali se dál,
Pot a dech za nimi měnil se v led.

Do komnat vzhůru, kde hradu je srdce,
Kde Feal-thas čeká, pán draků a vlků!
Ve zbroji bílé, která jest ničím,

Jež kryje led jak slunce, když krvácí bílou.
On povolal vlky, co v kolébkách zloupí ti dítě,
Co krví se sytí v komorách předků.
A kolem hrdinů čepelí svírá se kruh
Vlci se plíží, Pánův je pobízí zrak.

Aran byl první, kdo prolomil kruh,
Feal-thase hrdla palčivý dech,
Nezkrotný, ze šňůry puštěný,
Jak ho byl vycvičil kolový hon.
Druhý byl Brian, když mávnutí vlčího pána
Meč jeho poslalo hledati teplo,
Jak z ledu zůstali všichni ve víru čepelí kolem,
Jak z ledu stáli, až Laurana sama,
Sluneční září slepá, jen kousíčkem mysli,
   Kde s západem slunce mísí se smrt,
Chopí se Ledobijce.
Na smečku vlků! Bijte je všechny!

Ledové ostří, temnotu sevřela pevně,
Vlčího pána proťala hrdlo,
Vlkové zmlkli, když od hlavy odpadl trup.

Nezbývá toho již povědět mnoho,
Zničili vejce, divokou setbu to draků,
Tunelem hnojným a od šupin plným
Hrozného doupěte došli.
Došli i dále, pokladu došli,
Kde jablko králů tančilo modře a bíle
Zpuchlé jak srdce znavené bitím,
(Moh' jsem je podržet, vždyť já jsem je přivedl zpět)
Pak z tunelu pryč a krev, krev a led sám
Nesouce břímě tak velké a těžké.
Rytířů mladých zmlklých a zbitých
Zbývalo nyní jen pět.
Poslední šotek, kapsy měl plné,
Já Raqqart teď vyprávím příběh,
Byl jsem to já, kdo přiveď je zpět.

1.Útěk od Ledové stěny.

Starý trpaslík ležel a umíral. Nohy už ho nenesly, žaludek a vnitřnosti se kroutily jak hadi. Vlny nevolnosti přicházely jedna za druhou. Dokonce ani hlavu nemohl zvednout z lůžka. Jen zíral vzhůru na olejovou

lampu, která se nad ním kymácela. Zdálo se mu, že její světlo slábne. A je to, pomyslel si.. Konec. Tma mi stoupá do očí...
Kousek od sebe uslyšel skřípění, jako by se někdo k němu tichounce kradl po dřevěné podlaze. Flintoví se podařilo otočit tím směrem hlavu.
"Kdo je tu?" zakrákal.
"Tasslehoff," zašeptal starostlivý hlas. Flint si povzdechl a natáhl uzlovitou ruku. Tas ji uchopil.
"Jsi hodný, že ses přišel rozloučit, chlapče," řekl trpaslík slabým hlasem. "Já, můj milý, umírám. Jdu k Reorxovi -"
"Kam?" zeptal se Tas a naklonil se k němu blíž.
"K Reorxovi," řekl trpaslík podrážděně. "Ubírám se do Reorxova náručí."
‚Ale tam přece nejdeme," namítl Tas. "My plujeme na Sankrist. Počkej, ty myslíš nějakou hospodu. Zeptáme se Sturma, ten to bude znát. Reorxovo náručí. Ahá..."
"Reorx je bůh trpaslíků, ty poleno," zařval Flint.
"Jo tak," řekl po chvíli Tas. "Myslíš toho Reorxe."
"Poslouchej mě, chlapče," řekl Flint už klidněji, protože se rozhodl, že po sobě nezanechá špatný dojem. "Chtěl bych, aby sis vzal mou helmu. Tu, cos' mi přinesl v Xak Sarotu, víš, tu s hřívou gryfa."
"Skutečně?" Tohle na Tase udělalo dojem. "Ale to je od tebe děsně hezké, Flintě, ale to co budeš nosit ty?"
"Tam, kam půjdu, chlapče, žádnou helmu nebudu potřebovat."
"V Sankristu ji potřebovat rozhodně budeš," řekl Tas pochybovačně. "Derek si myslí, že Dračí Velmistři se připravují k všeobecnému útoku. Myslím, že se ti pak helma šikne -"
"Já nemluvím o Sankristu," zabrumlal Flint a pokusil se posadit. "Helmu potřebovat už nebudu, protože umírám!"
"Jo, taky už jsem jednou skoro umřel," řekl šotek vážně. Postavil na stůl misku, z níž se kouřilo, pohodlně se usadil v křesle a chystal se k vyprávění. "To bylo tenkrát v Tarsisu, když mi ten drak zbořil dům nad hlavou, Elistan pak říkal, že jsem utekl hrobníkovi z lopaty. Vlastně to takhle přímo neřekl, ale vyjádřil se, že to bylo skrze nesko, nesko..., zkrátka, skrze cosi nesko- bohů, co mě zachovalo při životě."
Flint silně zaúpěl a klesl zpět na lůžko. "Snad nechci až tak moc," řekl směrem k lampě, která se mu kymácela nad hlavou, "ale rád bych zesnul v míru. Rozhodně ne obklopen šotky!" To poslední už skoro křičel.
"Ale běž! Moc dobře víš, že neumíráš," řekl mu Tas. "Máš jen mořskou nemoc."
"Umírám," řekl trpaslík umíněně. "Nakazil jsem se vážnou chorobou a teď umírám. A můžeš za to ty. Tys mě zatáhl na tenhle proklatý člun -"
"To je loď," přerušil ho Tas.
"Člun," stál na svém rozzuřený Flint. "To tys mě zatáhl na ten prokletý člun a nechals mě tu pojít na hroznou nemoc v téhle krysí díře -"
"Víš, ono by bylo šlo nechat tě na Ledové stěně s mrožími muži a -" Tasslehoff se odmlčel.
Flint se opět pokusil sednout si, ale tentokrát už měl divoký pohled v očích. Šotek rychle povstal a začal se sunout ke dveřím. "No nic, myslím, že už půjdu. Zaskočil jsem jen na chvilku - hmm - jestli třeba nemáš hlad. Lodní kuchař dnes uvařil cosi, čemu říká hrachová polévka -"

Laurana se na přídi krčila před větrem, vylekaná příšerným řvaním, které vycházelo z podpalubí, provázené třeskem rozbíjeného nádobí. Pohlédla na Sturma, který stál opodál. Rytíř se usmál.
"Flint," řekl.
"Ano," řekla ustaraně Laurana. "Asi bych měla -"
Nedořekla, protože se objevil Tasslehoff a oklepával ze sebe hrachovou polévku.
"Flintovi už je o moc líp," řekl Tasslehoff vážně. "Ale jíst ještě nemůže."

Plavba od Ledové stěny byla rychlá. Jejich nevelká loď se na otevřeném moři držela docela dobře, unášená severními proudy a převládajícím směrem silného, chladného větru.
Družina putovala k Ledové stěně, kde podle Tasslehoffa spočívalo v Ledovém hradě dračí královské jablko. Jablko nalezli a porazili jeho zlého strážce, Fealt-hase - mocného Dračího Velmistra. Za pomoci Sněžných barbarů jen tak tak unikli ze zničeného hradu a nyní směřovali na Sankrist. Třebaže drahocenné jablko již dávno spočívalo bezpečně v truhlici v podpalubí, hrůzy cesty k Ledové stěně je pořád ještě strašily ve snách.
Ale děsivé vidiny Ledové stěny byly ničím ve srovnání s příšernými a hroznými sny, které se jim zdály zhruba před měsícem. Nikdo se o nich slovem nezmínil, ale Laurana tu a tam zahlédla výraz plný strachu a ztracenosti - u Sturma velice neobvyklý - který svědčil o tom, že také jemu se sen občas vybavuje. Přesto byla družina dobré mysli - až na trpaslíka, kterého bylo na loď nutno doslova dovléci, načež dostal okamžitě mořskou nemoc. Cesta k Ledové stěně byla nepochybně vítězná. Kromě dračího královského jablka přinášeli i zlomené dřevce starobylé zbraně, o níž se věřilo, že bývala dračím kopím. A ještě něco přinášeli, něco daleko důležitějšího, třebaže ještě nevěděli, co vlastně nalezli...

V Tarsisu se k družině připojil Derek z Korunní Stráže a dva mladí rytíři a od té chvíle je doprovázeli na výpravě k hradu na Ledové stěně pro dračí královské jablko. Výpravě se zpočátku příliš nedařilo. Znovu a znovu museli odrážet útoky mrožích mužů, zimních vlků a medvědů. Družiny se zmocnilo přesvědčení, že jdou zbytečně, ale Tas se zapřísáhl, že v knize, kterou četl v Tarsisu, stálo, že dračí královské jablko je zde. A tak hledali dál.
Bylo to právě během hledání, když narazili na strašný pohled - obrovský drak, snad patnáct sáhů dlouhý, s kůží stříbrně se třpytící, zamrzlý zcela v ledové hoře. Křídla měl roztažena, jako by se chystal k letu. Jeho výraz byl divoký, ale hlava ušlechtilá a nebudil strach a hnus, který si pamatovali u rudých draků. Namísto toho pociťovali nevýslovný smutek nad tímto vznešeným stvořením.
Daleko podivnější však bylo to, že tento drak nesl jezdce! Už dříve vídali Dračí Velmistry jezdit na dracích, ale tento muž byl podle starobylého brnění nepochybně Solamnijský rytíř! V ruce kryté rukavicí svíral dřevce něčeho, co zřejmě bývalo mocné kopí.
"Proč rytíř ze Solamnie jezdí na drakovi?" zeptala se Laurana, která si první vzpomněla na Dračí Velmistry.
"Byli i rytíři, kteří se přiklonili ke zlu," řekl stroze Pan Derek z Korunní Stráže., je to tak, i když je mi za ně stydno."
"Já zde žádné zlo necítím," řekl Elistan. "Jen velký smutek. Chtěl bych vědět, jak oba zemřeli. Nevidím žádná zranění-"
"To je mi jaksi povědomé," přerušil ho Tasslehoff a usilovně se mračil. "Jako nějaký obrázek. Rytíř na stříbrném drakovi. Jednou jsem viděl -"
"Pfff!" vybafl Flint. "Tys' taky viděl huňaté slony -"
"Ale já to myslím vážně," bránil se Tas.
"A kde to bylo, Tasi?" zeptala se mírným hlasem Laurana, když uviděla ublížený výraz na šotkově tváři. "Vzpomněl by sis?"
"Myslím..." Tasovy oči jako by se rozostřily. "Souvisí to nějak s Pax Sarkasem a Fišpánem..."
"Tak Fišpán!" vybuchl Flint. "Ten starej černokněžník byl ještě větší blázen než Raistlin, jestli je to vůbec možné."
"Já sice Tasovi vůbec nerozumím," řekl Sturm a zamyšleně hleděl na draka a jezdce. "Ale vzpomínám si, jak mi matka vyprávěla, že Huma jel na stříbrném draku a s Dračím kopím do své poslední bitvy."
"To já si zas vzpomínám, že mi matka říkala, ať dám koláč starci v bílém plášti, který pokaždé o Vánocích přicházel na náš hrad," řekl posměšně Derek. "Ne, to je zcela určitě zrádný rytíř, kterého se zmocnily nečisté síly."
Derek a dva mladí rytíři se otočili k odchodu, ale ostatní zůstali a zírali na postavu na dračím hřbetu.
"Máš pravdu, Sturme, to je Dračí kopí," řekl Tas zamyšleně. "Já nevím, jak to vím, ale vím to určitě."

"Viděl jsi to v té knize v Tarsisu?" zeptal se Sturm a vyměnil si pohled s Lauranou. Oba naráz napadlo, že šotkova neobvyklá vážnost nevěští nic dobrého.
Tas pokrčil rameny. "Já nevím," řekl skoro neslyšně. "Odpusťte."
"Co kdybychom si je vzali s sebou," navrhla Laurana nejistě. "Uškodit to nemůže."
"Tak pohyb, Ostromeči!" rozlehl se panovačně Derekův hlas. "Thanoi nás sice ztratili, ale objeví naši stopu velmi brzy."
"Jak bychom ho mohli vzít," řekl Sturm a nevšímal si Derekova pobídnutí. "Je zamrzlé do ledu na dobrý sáh!"
"Já to umím," řekl Giltanas.
Elf vyskočil na ledový útes, který se kolem draka a jezdce utvořil, zachytil se a začal šplhat vzhůru. Po zmrzlém dračím křídle se plazil po čtyřech, až dosáhl kopí, které jezdec svíral v ruce. Giltanas přitiskl dlaň k ledové ploše nad kopím a pronesl několik divných slov v pavouci řeči kouzel.
Z elfovy ruky se začala šířit rudá záře a rychle tavila led. Za pár chvil již mohl prostrčit ruku otvorem a uchopit kopí. Ale rytířova ruka sevření neuvolnila.
Giltanas táhl vší silou a snažil se vykroutit kopí ze zmrzlých prstů. Nakonec již nemohl vydržet chlad ledu a pustil se. Když dopadl na zem, řekl: "Nejde to, drží ho příliš pevně."
"Zlom mu prsty," nabídl řešení Tas.
Sturm šotka umlčel zuřivým pohledem. "Nedovolím zneuctít jeho tělo," vybafl. "Snad by přece jen šlo vykroutit. Zkusím to -"
"Je to marné," řekl Giltanas sestře, když pozorovali, jak Sturm leze po ledové stěně. "To kopí jako by bylo částí jeho těla. Já -" Elf překvapeně zmlkl.
Když Sturm prostrčil ruku otvorem a dotkl se kopí, zdálo se, že se postava rytíře vrostlá do ledu náhle nepatrně pohnula. Ztuhlá a zmrzlá ruka uvolnila sevření otlučeného kopí. Sturma to tak překvapilo, že málem sletěl; pustil zbraň a klouzal po zmrzlém dračím křídle.
"Vždyť ti ho dává," zvolala Laurana. "Vezmi si to kopí, Sturme! Copak nevidíš - chce ho předat dalšímu rytíři."
"Což já nejsem," řekl hořce Sturm. "Možná, že to něco znamená. Možná je to znamení nečistých sil -"
Váhavě se připlazil zpět k otvoru a uchopil znovu kopí. Ledová rytířova ruka uvolnila sevření. Sturm uchopil zlomenou zbraň a opatrně ji protáhl ledem. Pak seskočil na zem a zíral na starobylé dřevce.
"To byla nádhera!" řekl zaraženě Tas. "Už jsi někdy, Flintě, viděl, že by mrtvola obživla?"
"Ne!" vybafl trpaslík. "A ty taky ne. Padejme odtud," řekl a otřásl se.
Vtom se objevil Derek. "Vydal jsem rozkaz, Sturme Ostromeči! Tak proč zdržujete?" Derekova tvář tmavla hněvem, když spatřil kopí.
"Požádala jsem ho, aby mi ho vzal," řekla Laurana hlasem, který byl stejně studený jako ledová stěna za ní. Vzala kopí a začala ho spěšně balit do kožešinového pláště, který vytáhla z tlumoku.
Derek ji chvíli rozzlobeně pozoroval, pak se ztuha uklonil, otočil se na podpatku a odcházel.
"Mrtví rytíři, živí rytíři, jeden horší než druhý," mručel si Flint. Sebral Tase a vlekl ho za Derekem.
"Co když je to nástroj zla?" zeptal se Sturm tiše Laurany, když šli dál k ledovým chodbám hradu.
Laurana se naposledy ohlédla na mrtvého rytíře v sedle draka. Bledé studené slunce jižní země zapadalo, jeho světlo ozařovalo rozplizlé stíny obou mrtvých těl a dodávalo jim vzhledu ještě podivnějšího. Když na ně hleděla, zdálo se jí, že tělo se zas bez života zhroutilo.
"Věříš vyprávění o Humovi?" zeptala se tiše.
"Už sám nevím, čemu mám věřit," řekl Sturm a hořkost mu přitvrdila hlas. "Věci bývaly černé nebo bílé, jasně ohraničené a přesně pojmenované. Věřil jsem příběhu o Humovi. Má matka mě naučila, abych ho bral jako pravdu. Pak jsem se vydal do Solamnie." Odmlčel se, jako by neměl chuť pokračovat. Když uviděl Lauraninu tvář plnou zájmu a soucitu, přece jen nakonec polknul a mluvil dál. "Tohle jsem nikomu neříkal. Ani Tanisovi ne. Když se vrátil domů, poznal jsem, že Rytířstvo již není tím řádem ctihodných a obětavých mužů, o kterém mluvila moje matka. Bylo rozerváno politickou záští. Ti nejlepší byli jako

Derek, čestní, ale přísní a nepodajní, pohrdající těmi pod sebou. A ti nejhorší -" zavrtěl hlavou. "Když jsem začal o Humovi, jenom se smáli. Potulný rytíř, tak mu říkali. Podle nich ho řád vyloučil, protože neuposlechl Zákon. Huma se pak začal potulovat po venkově, říkali, lichotil se sedlákům a ti si o něm začali vymýšlet legendy."
"A žil vlastně doopravdy?" naléhala Laurana, kterou Sturmova tvář dojímala.
"Ale jistě. O tom není nejmenších pochyb. Zápisy, které přežily Pohromu, uvádějí jeho jméno mezi členy menších řádů Rytířstva. Ale příběhy o Stříbrném drakovi, Poslední bitvě a dokonce i o Dračím kopí - tomu dnes už nikdo nevěří. Jak říká Derek: chybí důkazy. Humova mohyla je podle legend věžová stavba - jeden z divů světa. Ale nenajdeš živáčka, který by ji kdy viděl. Jediné, co nám zůstalo, jsou pohádky pro děti - řekl by Raistlin." Sturm si přejel rukou tvář, zavřel oči a zhluboka vzdychl.
"Víš," řekl tiše, "nikdy by mě nenapadlo, že takovou věc vůbec vyslovím, ale Raistlin mi chybí. Všichni mi chybí. Cítím se teď, jako bych nebyl celý a úplný. Je to stejné jako tenkrát, když jsem byl v Solamnii. Proto jsem se vrátil, nečekal jsem, až mi dovolí dokončit rytířské zkoušky. Ti lidé - moji přátelé - udělali pro potření zla na tomto světě víc než všichni rytíři dohromady. Dokonce i Raistlin, i když způsobem, kterému nerozumím. On by nám ale vysvětlil, co tohle všechno znamená." Ukázal palcem přes rameno směrem k rytíři vmrzlému do ledu. "On by tomu aspoň věřil. Kdyby tady byl. Kdyby tady byl Tanis -" Dál Sturm nemohl pokračovat.
"Já vím," řekla tiše Laurana. "Kdyby tady byl Tanis -"
Sturm si uvědomil, že Lauranin zármutek je daleko větší než jeho, objal ji a přitiskl k sobě. Chvíli oba stáli a jeden utěšoval druhého pouhou přítomností. Pak k nim dolehl ostrý Derekův hlas, který je opět napomínal, ať se zbytečně neopožďují.
A tak nyní leželo zlomené kopí v truhlicích, zabalené do Lauranina kožešinového pláště, spolu s královským dračím jablkem a Plazomorem, Tanisovým mečem, který Laurana a Sturm vynesli z Tarsisu. Vedle truhly ležela těla dvou rytířů, kteří položili životy bráníce družinu a které odváželi pohřbít v domovině.
Silný jižní vítr ostře a ledově dul od ledovců a hnal loď Sirionským mořem. Kapitán říkal, že vydrží-li vítr, dorazí do Sankristu za dva dny.
"Tím směrem leží Jižní Ergot," ukázal Elistanovi kapitán na pravoboku. "Proplujeme kolem jeho jižního pobřeží. Navečer uvidíte Kristýnin ostrov. Pak už se, bude-li příznivý vítr, objeví Sankrist. V Jižním Ergotu se teď dějí divné věci," dodal a kradmo pohlédl na Laurami. "Je prý tam plno elfů, ale já jsem tam nebyl, takže nemůžu říct."
"Elfů?" řekla dychtivě Laurana a přistoupila až ke kapitánovi, ranní vítr jí nadouval plášť.
"Museli prý utéci ze své domoviny," pokračoval kapitán. "Dračí armády je vyhnaly."
"Možná jsou to naši!" řekla Laurana a zavěsila se do Giltanase, který jí stál po boku. Vyhlížela k přídi, napjatá, jako by vůlí přitahovala pevninu, aby se objevila.
"To budou asi Silvanestští," Giltanas. "Dokonce se mi zdá, že se paní Alana v nějaké souvislosti o Ergotu zmiňovala. Vzpomínáš si, Sturme?"
"Ne," řekl Sturm příkře. Šel až k pravoboku, opřel se o zábradlí a vyhlížel na růžové zpěněné moře. Laurana viděla, že cosi vyňal z opasku a zálibně si s tím pohrával v prstech. Vyšlehl ostrý záblesk, když na to dopadly sluneční paprsky, ale on to opět skryl. Hlava mu poklesla, Laurana chtěla jít k němu, ale náhle strnula, když ji zaujal nečekaný pohyb.
"Co je to tam na jihu za podivný mrak?"
Kapitán se okamžitě otočil, vytáhl z kožešinového kabátce dalekohled a přiložil ho k oku. "Pošlete muže do koše," vyštěkl na prvního důstojníka.
Ve chvíli už stoupal námořník lanovím. V závratné výšce se jednou rukou přidržoval stožáru a druhou mířil dalekohledem k jihu.
"Co vidíš?" volal kapitán vzhůru.
"Nic, pane," překřikoval muž vítr. "Mrak to není. Aspoň já jsem ještě takový nikdy neviděl."

"Já se podívám sám," nabídl se Tas horlivě. Šotek začal zručně šplhat po lanoví jako námořník. Když se dostal ke špici stožáru, zaklesl se loktem pod mužem v strážním koši a upřeně hleděl k jihu.
Určitě to bude mrak. Bylo to velké a bílé a letělo to nad vodou. Jenže se to pohybovalo rychleji než všechny mraky, co jich na nebi je, a -
Tasslehoff polknul. "Půjčte mi to," požádal a natáhl ruku po námořníkově dalekohledu. Muž mu ho váhavě podal. Tas si ho přiložil k oku a tiše zasténal. "Propánajána," zamumlal. Odtáhl dalekohled od oka, s klapnutím ho složil a bezmyšlenkovitě zastrčil do kapsy. Námořník ho chytil za hrnec, když se chystal sešplhat dolů.
"Co je?" zeptal se překvapeně Tas. "Jo tak! To je vaše? Pardon." Lítostivě dalekohled pohladil a podal námořníkovi. Lehce sklouzl po lanech a snadno přistál na palubě. Pak se rychle rozběhl k Sturmovi.
"Je to drak," řekl, lapaje po dechu.

2.Bílý drak. Chyceni!

Ten drak se jmenoval Krupka. Byl bílý, toho dračího druhu, který je menší než ostatní draci Krynnu. Zrodil se a vyrostl v polárních krajích, jako jeho druhové snadno snášel nadměrný chlad a ovládal nejjižnější země Ansalonu.
Protože byli menší, bílí draci byli nejrychlejšími letouny dračího pokolení. Dračí Velmistři jich často užívali jako špehů a ztracenců. Krupka tehdy nebyl ve svém doupěti na Ledové stěně, když tam družina hledala dračí královské jablko. Královna Temnot dostala zprávu, že družina dobrodruhů vnikla do Silvanestu. Podařilo se jim - nějak - porazit Kyana Krvotoka a podle této zprávy se zmocnili jednoho dračího královského jablka.
Královna Temnot se domnívala, že odtud půjdou přes Prašné planiny po staré Královské cestě, která vedla přímo do Sankristu, kde prý se znovu shromažďovali k boji Solamnijští rytíři. Královna Temnot poručila Krupkoví a celé letce bílých draků, aby spěchali k severnímu okraji Prašných planin, nyní ležících pod silnou přikrývkou sněhu, a dračí královské jablko našli.
Když Krupka pozoroval třpyt sněhu pod sebou, velice pochyboval, že dokonce i lidé by byli natolik hloupí, aby se vydali napříč takovou pustinou. Ale měl své rozkazy a poslouchal. Rozptýlil letku a sám prošťourával každou píď země od hranic Silvanestu na východě až k západnímu Karolisu. Několik jeho draků zalétlo daleko na sever k Novému Pobřeží, které měli v držení modří.
Když se draci opět slétli a hlásili, že na planinách nespatřili nejmenší stopy po živých tvorech, obdržel Krupka zprávu, že nebezpečí vklouzlo zadními dveřmi, zatímco prohledával průčelí.
Rozzuřený Krupka se okamžitě vrátil, ale přišel pozdě, Feal-thas byl mrtev a jablko pryč. Ale jeho spojenci, mroží muži - Thanojové, mu podrobně popsali skupinu, která se dopustila tohoto odporného činu. Dokonce mu ukázali i směr, jímž odplula jejich loď, třebaže od Ledové stěny se dalo odplout pouze jedním směrem - na sever.
Krupka ohlásil ztrátu dračího královského jablka Královně Temnot, které se zmocnila zuřivost a strach. Teď už chyběla dvě jablka! Třebaže jí vědomí vlastní nepřemožitelné síly zla dávalo pocit bezpečí, Královna Temnot rovněž věděla s palčivou jistotou, že síly dobra pořád ještě chodí po Krynnu. Jedna z nich se nakonec ukáže tak silnou a moudrou, že pochopí tajemství královských jablek.
Proto dostal Krupka rozkaz, aby jablko našel a přinesl ho zpět nikoli na Ledovou stěnu, ale přímo Královně Temnot. Za žádných okolností ho drak nesměl opět ztratit nebo jeho ztrátu způsobit. Jablka měla svou vlastní inteligenci a byla nadána sebezáchovným pudem. Proto také žila tak dlouho, třebaže ti, kteří je vytvořili, byli již dávno mrtví.
Krupka spěchal přes Sirionské moře a jeho silná bílá křídla ho rychle donesla na dohled lodi dobrodruhů. Nyní ale musel důvtipně vyřešit náročný problém, na který nebyl připraven.

Snad proto, že bylo nutno vytvořit plaza mimořádně schopného snášet velice nízké teploty, jsou na druhé straně bílí draci nejméně chytří mezi vším dračím pokolením. Krupka nikdy nemusil příliš přemýšlet. Feal-thas mu vždycky řekl, co má dělat. Teď ale, když kroužil kolem lodi, byl velmi zmatený, neboť náhle neznal řešení, totiž: jak se zmocnit jablka?
Nejprve zamýšlel, že zamrazí loď svým ledovým dechem. Potom pochopil, že by tím zakoval jablko do zmrzlého bloku ledu a dřeva, z něhož by ho jen s velkými obtížemi dostával. Byla zde i velká pravděpodobnost, že se loď potopí dříve, než ji bude moci rozervat na kusy. A i kdyby se mu povedla rozervat ji na kusy, mohlo by se jablko potopit. Loď byla příliš těžká, aby ji uchopil do pařátů a zanesl na pevnou zemi. Krupka kroužil kolem lodi a rozvažoval, zatímco pod sebou viděl, jak človíčkové zběsile pobíhají, připomínajíce polekané myši.
Bílý drak se rozhodoval, zda vyslat myšlenku ke své Královně, poradit se a požádat o pomoc. Ale to se Krupkoví příliš nechtělo. Připomínat pomstychtivé Královně svou přítomnost a svou hloupost se mu ale vůbec nechtělo. Tak drak celý den sledoval loď, držel se v dohledu a rozvažoval. Lehce se dal unášet větrnými proudy, nechal na lidi tam dole působit dračí strach, až v nich vybičoval paniku na nejvyšší míru. Pak, když zapadalo slunce, dostal Krupka nápad. Už nepřemýšlel a rozhodl se, že ho uskuteční.

Tasslehoffova zpráva o bílém drakovi sledujícím loď vyvolala v posádce vlnu hrůzy. Ozbrojili se tesáky a sveřepě se hotovili k zápasu s bestií, třebaže věděli, jak takový boj musí dopadnout. Giltanas a Laurana, oba výborní lukostřelci, založili šípy do tětiv. Sturm a Derek měli meče a štíty. Tasslehoff pevně sevřel svou prakovku. Flint se pokusil vylézt z lůžka, ale neudržel se na nohou. Elistan byl klidný, modlil se k Paladinovi.
"Věřím víc svému meči než tomu dědkovi a jeho bohům," řekl Derek Sturmovi.
"Rytíři vždycky uctívali Paladina," odvětil mu káravě Sturm.
Vždyť já uctívám - jeho památku," řekl Derek. "Považuji ty řeči o Paladinově ‚návratu' za pobuřující, Ostromeči. A Rada, až o nich uslyší, rovněž. Udělal bys dobře, kdybys to měl na mysli, až se bude uvažovat o tvém rytířství."
Sturm se kousl do rtu a polknul hněvivou odpověď jako hořkou medicínu.
Uplynuly dlouhé minuty. Zraky všech byly upřeny na bělokřídlé stvoření letící nad nimi. Ale nemohli dělat nic než čekat.
A tak čekali a čekali. Drak neútočil.
Donekonečna nad nimi kroužil, jeho stín chvíli stínil, chvíli tančil po palubě, až se ustálil na děsivé pravidelnosti. Námořníci, kteří se bez jediné námitky chystali k boji, si posléze začali cosi mezi sebou mumlat a čekání se stalo nesnesitelné. A bylo hůř, zdálo se, že drak přímo do sebe saje vítr, protože plachty zplihly a visely jako bez života. Loď ztratila svou nádhernou rychlost a začala se pomalu ploužit. Na severním obzoru se objevila bouřná mračna a pomalu se plížila nad vodami. Jasné moře pod nimi temnělo.
Nakonec Laurana sklonila luk a třela si ztuhlá ramena a paže. Oči měla od hledění do slunce zanícené a plné slz.
"Posaďte je do člunu a pusťte na moře," zaslechla jednoho starého námořníka s šedivým strništěm vousů. Mluvil sice ke svým kamarádům, ale zřejmě chtěl, aby to slyšeli všichni. "Pak nás třeba ta potvora nechá na pokoji. Jde přece po nich, ne po nás."
Ona nejde ani po nás, pomyslila si Laurana nejistě. Chce s největší pravděpodobností dračí královské jablko. Proto taky neútočí. Ale tohle Laurana nemohla nikomu říci, dokonce ani kapitánovi ne. Dračí královské jablko musí zůstat tajemstvím.
Odpoledne pomalu plynulo a drak stále kroužil jako děsný mořský pták. Kapitán se chmuřil víc a víc. Vypadalo to, že bude muset čelit nejen drakovi, ale i vzpouře mužstva. Kolem večeře poručil družině, aby se shromáždila v podpalubí.
Derek a Sturm odmítli a zdálo se, že se jim to celé vymkne z rukou, když tu "Země, země na pravoboku!".

"Jižní Ergot," řekl chmurně kapitán. "Proud nás zanese na skály." Vzhlédl na kroužícího draka. "Jestli se nezvedne vítr, rozbijeme se na cucky."
V té chvíli drak přestal kroužit. Chvíli stál nepohnutě a pak se vznesl vzhůru. Námořníci vypukli v jásot, protože si mysleli, že letí pryč. Ale Laurana dobře chápala jeho záměr, měla zkušenost z Tarsisu.
"Zaútočí střemhlav!" vykřikla.
"Všichni do podpalubí!" zvolal Sturm a námořníci jeden po druhém mizeli v poklopech, vzhlížejíce rozpačitě k oblakům. Kapitán se rozběhl ke kormidelnímu kolu.
"Do podpalubí," nařídil kormidelníkovi a převzal loď.
"Tady nemůžete zůstat!" volal na něho Sturm, který už stál u poklopu a teď se vracel k němu. "Zabije vás!"
"Převrhneme se, když tu nezůstanu," volal na něho rozzlobený kapitán.
"Když budete mrtvý, převrhneme se stejně!" řekl Sturm. Zaťal pěst a udeřil kapitána do čelisti. Pak ho odtáhl dolů.
Laurana klopýtala dolů po schůdcích a Giltanas lezl za ní. Elfí pán počkal, dokud Sturm nesnesl omdlelého kapitána dolů, pak přiklopil pevně světlík.
V té chvíli zasadil drak lodi takový úder, že ji málem poslal ke dnu. Loď povážlivě zakolísala a dokonce i ti nejzkušenější námořníci ztratili rovnováhu a v přeplněném podpalubí padali jeden přes druhého. Flint se s kletbami vykutálel na podlahu.
"Teď je čas, aby ses modlil ke svému bohu," řekl Derek Elistanovi. "Já se modlím," odpověděl klidně Elistan a pomáhal trpaslíkovi vstát.
Laurana se pevně přidržovala sloupku a čekala se strachem na palčivou oranžovou zář, žár, plameny. Místo toho náhle nastala krutá a kousavá zima, která jí brala dech a po níž jí tuhla krev. Nad sebou slyšela zvonivé praskání, třeskot a pleskání plachet ustalo. Pak, když pohlédla vzhůru, uviděla, jak se štěrbinami v palubě sype zmrzlý sníh.
"Bílí draci nevydechují plamen!" řekla Laurana s hrůzou. "Ti vydechují led! Elistane! Tvé modlitby byly vyslyšeny!"
"Pchá! Klidně by to mohl být i plamen," řekl kapitán, který třepal hlavou a třel si čelist. "Zmrzneme tady stejně na kost."
"Drak, který vydechuje led!" řekl přemýšlivě Tas. "Tak to bych moc rád viděl!"
"Co myslíte, že se stane?" zeptala se Laurana, když se loď s praskáním a sténáním narovnala.
"Nemůžeme nic dělat," vybafl na ni kapitán. "Lanoví praskne pod tíhou ledu a strhne plachty. Stožáry se zlomí jako v bouři. Loď bude neovladatelná, proud nás rozbije o skaliska a to bude konec. Nedá se, ke všem čertům, dělat vůbec nic!"
"Co kdybychom se pokusili trefit ho, jak bude prolétat," řekl Giltanas. Ale Sturm zavrtěl hlavou, když se zkusmo opřel o poklop. "Musí na něm být dobrého půl sáhu ledu," řekl rytíř. "Jsme tu jako zapečetění."
Takhle se tedy drak dostane k jablku, pomyslila si utrápená Laurana. Zažene loď k pevnině, zabije nás, pak vezme jablko, až už nebude hrozit, že se utopí v oceánu.
"Ještě jeden takový úder a jdeme ke dnu," předpovídal kapitán, avšak další úder už nepřišel. Ten následující byl daleko jemnější a všichni pochopili, že drak je svým dechem žene proti břehu.

Byl to skvělý plán a Krupka byl na něj pyšný. Plachtil za lodí a nechal proud a příliv, ať ji nesou ke břehu, tu a tam lehce foukl, aby ji usměrnil. Teprve ve chvíli, kdy uviděl rozeklané útesy vyčnívající z vody ozářené měsíčním svitem, pochopil, že jeho plán má trhlinu. Pak zmizel měsíc, zakrytý bouřkovými mračny a drak neviděl nic. Bylo víc tma než v duši jeho Královny.
Drak proklel bouřková mračna, která tak dobře posloužila Dračím Velmistrům na severu. Ale zde, když zastínily oba měsíce, byly mraky proti němu. Krupka sice slyšel trhání a praskání tříštěného dřeva, když loď narazila na skály. Slyšel i výkřiky a volání námořníků - ale neviděl nic! Střemhlav se snesl až k hladině

a doufal, že ty ubohé chudáky zamrazí aspoň do svítání. Ale pak uslyšel jiný, daleko nepříjemnější zvuk pronikající temnotou - drnčení napínaných tětiv.
Kolem hlavy mu prolétl šíp. Jiný mu protrhl tenkou blánu křídla. Krupka vykřikl bolestí a vybral střemhlavý let. Musí tam být elfové, tam dole, vztekle si uvědomil. Kolem prosvištěly další šípy. Ti proklatí elfové, kteří vidí potmě! Pro jejich elfí oči představuje snadný cíl, zvlášť teď se zmrzačeným křídlem.
Drak cítil, jak mu ubývá sil, a rozhodl se, že se vrátí na Ledovou stěnu. Celodenní let ho unavil a šíp v ráně příšerně bolel. Pravda, bude muset hlásit Královně Temnot další neúspěch, ale - když se to tak vezme - takový neúspěch to zase nebyl. Dračí královské jablko se nedostalo na Sankrist a zničil loď. Věděl, kde se jablko nachází. Královna se svou rozsáhlou sítí špiclů, rozprostřenou po celém Ergotu, si ho snadno najde sama.
Drak celkem spokojeně zamířil k jihu. Letěl pomalu a nad ránem přistál ve svém rozlehlém ledovcovém domově. Když podal zprávu, která byla docela uspokojivě přijata, mohl si Krupka zalézt do své ledové jeskyně a hojit si tam své zraněné křídlo.

"Je pryč," řekl překvapeně Giltanas.
"Pochopitelně," řekl Derek unaveně, protože se pokoušel zachránit ze ztroskotané lodi tolik zásob, kolik jen bylo možné. "Jeho zrak se s vaším elfím nedá srovnávat. Kromě toho jsi ho zasáhl."
"To trefila Laurana, a ne já," řekl Giltanas a usmál se na sestru, která stála s lukem v ruce na břehu.
Derek si pochybovačně odfrkl. Opatrně položil na zem bednu, kterou nesl, a vydal se zpátky k vodě.
Postava, která se vynořila ze tmy, ho zastavila. "Nemá to cenu, Dereku," řekl Sturm. "Loď šla ke dnu."
Sturm nesl na zádech Flinta. Když ho Laurana viděla potácet se únavou, vběhla do vody, aby mu pomohla. Vzali trpaslíka mezi sebe, vytáhli ho společně na břeh a položili na písek. Praskání lámajícího se dřeva přicházející od moře ustalo, vystřídalo je nekonečné hučení vln.
Pak se ozval pleskavý zvuk. Tasslehoff se brodil ke břehu, zuby mu cvakaly, ale jeho úsměv byl stejně široký jako jindy. Za ním následoval kapitán, kterého podpíral Elistan.
"Co se stalo s těly mých mužů?" chtěl vědět Derek hned, jak spatřil kapitána. "Kde jsou?"
"Museli jsme vynášet daleko důležitější věci," řekl Elistan rozhodně. "Věci, které budou potřebovat živí, zbraně a jídlo."
"Spousta dobrých lidí našla svůj poslední odpočinek ve vlnách. Vaši nejsou první - nebudou ani poslední, myslím," řekl kapitán.
Vypadalo to, že Derek chce něco říci, ale kapitán se smutkem v očích ještě dodal: "Já jsem minulé noci přišel o šest svých mužů, pane. Ti byli, na rozdíl od vašich, na začátku plavby ještě živí. A to nemluvím o tom, že má loď, mé živobytí, šla taky ke dnu. Už bych tedy, pane, být vámi, raději o té věci nemluvil, jestli mi rozumíte."
"Vašich ztrát upřímně lituji, kapitáne," odpověděl Derek odměřeně. "Doporučím vás a posádku za všechno, co jste se pokusili vykonat."
Kapitán něco zamumlal a bezcílně se rozhlížel po břehu, jako kdyby se zde ztratil.
"Poslali jsme vaše muže po břehu více k severu, kapitáne," řekla Laurana a ukázala tím směrem. "Tam mezi těmi stromy je jakýsi přístřešek."
Jako by jí chtělo dát za pravdu,vzplálo tam jasné světlo - zář velkého ohně.
"Pitomci!" zaklel ostře Derek. "Přivolají na nás draka zpátky."
"Buď to, anebo umřít podchlazením," řekl zlobně přes rameno kapitán. "Můžete si vybrat sám, pane rytíři. Mně je to jedno." Pak zmizel ve tmě.
Sturm se protahoval a kroutil, snažil se rozehnat ztuhlost prochladlých a ztuhlých svalů. Flint ležel jak hromádka neštěstí a třásl se tak, že přezky na jeho brnění klepaly o pancíř. Laurana, která se k němu sklonila, aby ho zabalila do svého pláště, si uvědomila, jak je jí hrozná zima.

Samým vzrušením z útěku a ze zápasu s drakem zapomněla na chlad. Ani si nedovedla vzpomenout na jednotlivé úseky toho, jak utíkala. Pamatovala si, jak se dostala na břeh a jak na ně drak nalétával, jak zkřehlými, třesoucími se prsty neobratně šátrá po luku. Vůbec nechápala, jak může být někdo tak duchapřítomný a ještě něco zachraňovat - "Dračí královské jablko!" řekla se strachem. "Je zde, v truhle," odpověděl Derek. "A kopí také a taky ten elfí meč, kterému říkáš Plazomor. Ale myslím, že teď, když už ten oheň máme, měli bychom ho jít využít -"
"To tedy ne." Ze tmy promluvil podivný hlas a kolem vzplanuly pochodně, které je oslepily.
Družina se v mžiku semkla kolem ležícího bezmocného trpaslíka a všichni tasili. Ale Laurana, po chvilce zděšení, rozeznala za pochodněmi tváře. "Přestaňte!" zvolala. "To jsou naši! To jsou elfové." "To jsou Silvanestští!" řekl radostné Giltanas. Hodil luk na zem a šel k elfovi, který promluvil.
"Dlouho jsme putovali v temnotách," řekl v elfí řeči a rozpřáhl paže. "Konečně jsme se setkali, bra -" Starobylou zdravici nedokončil. Vůdce elfí hlídky udělal krok vpřed a udeřil Giltanase vší silou do tváře koncem své hole. Giltanas padl v bezvědomí do písku.
Sturm a Derek se okamžitě postavili zády k sobě a napřáhli meče. Také mezi elfy to blýsklo ocelí.
"Přestaňte," zvolala Laurana elfsky. Poklekla u bratra a stáhla mu kápi pláště, aby světlo mohlo dopadnout na jeho tvář. "My jsme bratranci z Qualinestu! Ti lidé jsou rytíři ze Solamnie!"
"My víme dobře, kdo jste!" Elfí vůdce přímo plival svá slova. "Jste qualiněstští špehové! Vůbec se nedivíme, že cestujete spolu s lidmi. Vaše krev je špatná a zkažená. Seberte je," řekl a pokynul svým mužům. "Kdyby nechtěli dobrovolně, konejte svou povinnost. A taky zjistěte, co mysleli tím dračím královským jablkem, o kterém mluvili."
Elfové se přiblížili k družině.
"Ne!" vykřikl Derek a skokem se postavil před truhlici. "Sturme, to jablko nesmějí dostat!"
Sturm již vzdal rytířskou poctu nepříteli a s taseným mečem postupoval vpřed.
"Vypadají, že chtějí bojovat. Dobrá, budiž," řekl vůdce elfů a pozvedl meč.
"Říkám vám, že je to šílenství!" zvolal hněvivě Laurana. Vrhla se mezi blýskavá ostří mečů. Elfové se nejistě zastavili. Sturm po ní sáhl, aby ji strhl zpátky, ale prudce se mu vytrhla.
"Ani skřeti a drakoniáni ve své odporné špíně nebojují mezi sebou" - její hlas se chvěl vztekem - "a elfové, to staré vtělení dobra, se snaží zabít jeden druhého! Podívejte!" Zvedla jednou rukou víko truhly. "Zde je naděje světa. Dračí královské jablko, které jsme získali s nasazením života na Ledové stěně. Naše loď ztroskotala tamhle u skalisek. Museli jsme odehnat draka, abychom to jablko zachránili. A teď jsme v největším nebezpečí mezi vlastním pokolením! Jestli je to pravda a my jsme klesli tak nízko, zabijte nás hned teď a já tady slibuji, že vám v tom nikdo z nás nebude bránit."
Sturm nerozuměl elfsky a tak jenom přihlížel, jak elfové po chvíli sklánějí zbraně. "Vypadá to, že řekla něco, co zapůsobilo." Váhavě zastrčil meč do pochvy. Derek pár vteřin rovněž váhal, pak meč sklonil, ale do pochvy ho nevložil.
"Rozmyslíme si, co jste nám řekli," řekl elfí vůdce v klopotné obecné. Pak zmlkl a pobřežím se rozlehl křik a volání. Družina viděla, jak se k ohni sbíhají stíny. Také elf pohlédl tím směrem, chvíli počkal, než se všechno uklidnilo, a obrátil se k družině. Jeho oči dlouho spočívaly na Lauraně, která se skláněla nad bratrovým tělem. "Možná jsme jednali zbrkle, ale až tu budete žít déle, pochopíte nás."
"Takové jednání nepochopím nikdy!" Laurana se dusila slzami.
Ze tmy se vynořil jeden z elfů. "Lidé, pane." Laurana ho slyšela, jak elfsky podává zprávu. "Podle vzhledu námořníci. Říkají, že na jejich loď zaútočil drak a že ztroskotali na skalinách."
"Důkazy?"
"Našli jsme na břehu trosky lodi. Ráno se podíváme důkladněji. Lidé jsou promočení, ve špatném stavu a napůl mrtví. Vůbec se nebránili. Myslím, že nelžou."
Vůdce elfů se obrátil k Lauraně. "Vypadá to, že mluvíš pravdu," řekl a opět přešel do obecné. "Moji lidé mi hlásí, že ti chycení lidé jsou námořníci. Nedělej si o ně starosti. Musíme je ovšem vzít do zajetí.

Nemůžeme nechat lidi volně se potulovat po ostrově, už tak máme potíží dost. Ale dobře se o ně postaráme. My nejsme skřeti," dodal příkře. "Je mi líto, že jsem musel udeřit tvého přítele -"
"Bratra," odpověděla Laurana. "A mladšího syna Mluvčího Sluncí. Já jsem Laurantalasa a to je Giltanas. Jsme z královské rodiny Qualinestu."
Zdálo se jí, že elf při těchto slovech pobledl, ale okamžitě se ovládl. "Tvého bratra dobře ošetříme. Pošlu pro léčitele___"
"Nepotřebujeme vaše léčitele!" řekla Laurana. "Tento člověk" - ukázala na Elistana - "je Paladinův kněz. On pomůže mému bratrovi. -"
"Člověk?" zeptal se elf přísně.
"Ano, člověk!" zvolala netrpělivě Laurana. "Elfové zranili mého bratra! Požádám lidi, aby ho ošetřili. Elistane -"
Elistan pokročil, ale vůdce dal znamení a několik elfů se ho rychle chopilo a zkroutili mu ruce za zády. Sturm mu chtěl jít na pomoc, ale Elistan ho pohledem zastavil a významně kývl k Lauraně. Sturm couvl, pochopil Elistanovo varování. Jejich životy závisely na ní.
"Pusť ho!" řekla Laurana ostře. "Ať může ošetřit mého bratra!"
"Jen těžko mohu uvěřit tomu, co říkáte o Paladinově knězi, paní Laurano," řekl vůdce elfů. "Já vím, že jeho kněží zmizeli z Krynnu, když se bohové od nás odvrátili. Nevím sice, kdo je ten šarlatán, ani jakými triky vás oklamal, že mu věříte, ale my nikdy nedovolujeme člověku, aby položil ruku na elfa!"
"I když je ten elf nepřítel?" vzkřikla vztekle.
"I kdyby ten elf zabil mého otce," řekl elf rozvážně a pomalu. "A nyní, paní Laurano, si musím s vámi promluvit mezi čtyřma očima. Vysvětlím vám, co se v Jižním Ergotu děje."
Když Elistan viděl, že Laurana váhá, promluvil: "Běž, drahá. Ty jsi jediná, kdo nás teď může zachránit. Budu Giltanasovi nablízku."
"Tak dobře," řekla Laurana a zvedla se. Pobledlá, následovala elfího vůdce stranou.
"Mně se to nelíbí," řekl Derek a zamračil se. "Řekla jim o dračím královském jablku, a to neměla."
"Slyšeli nás, že o něm mluvíme," řekl unaveně Sturm.
"Ano, ale ona jim řekla, kde je! Já jí nevěřím - ani jejím lidem. Kdoví, co mezi sebou upečou?" dodal Derek.
"Tak už dost!" zaskřípal nějaký hlas.
Oba muži se překvapeně obrátili a uviděli, jak se Flint hrabe na nohy. Zuby mu ještě cvakaly o sebe, ale v očích měl chladný svit, když hleděl na Dereka. "Už-už vás vám plné zuby, m-mocný a vzne-vznešený pane." Trpaslík stiskl zuby, aby zastavil drkotání, a chystal se pokračovat.
Sturm chtěl zasáhnout, ale trpaslík ho odstrčil a postavil se před Dereka. Byl to velice zvláštní pohled, který si Sturm s úsměvem uložil do paměti, aby ho mohl jednou vyprávět Tanisovi. Představ si: trpaslík s divokýma mokrýma fouskama, z kalhot mu kape voda a dělá mu u nohou kaluže. Derekovi sahá tak sotva k přezce opasku a péruje toho vysokýho, namyšlenýho Rytíře se Solamnie jako malýho Tasslehoffa.
"Vy rytíři jste žili tak dlouho v brnění, že se vám z mozku udělala břečka!" vrčel trpaslík. "Jestli jste vůbec nějaký mozek kdy měli, o čemž já teda pochybuju. Viděl jsem to děvče, jak se z rozmazlené panenky stala krásnou ženou. A řeknu vám, že na Krynnu není odvážnější a ušlechtilejší bytost. Vás žere, že vám zachránila vaše zadky. A to jste vy sami nedokázali!"
Derekova tvář potemněla i ve svitu pochodní. "Nepotřebuju ani trpaslíky, ani elfy, aby za mě bojovali -" začal Derek rozčileně, když k nim přiběhla Laurana a oči se jí horečnatě leskly.
"Jako by už zlého nebylo dost," procedila skrze sevřené rty. "Dokonce i mezi našimi vlastními lidmi to vře!" "Co se děje?" zeptal se Sturm.
"Vypadá to, že v Jižním Ergotu teď žijí tři kmeny elfů -" "Tři kmeny?" skočil jí do řeči Tasslehoff a zvědavě hleděl na Lauranu. "Jaký je ten třetí kmen? Kde se tu vzal? Můžeme se na ně jít podívat? Nikdy jsem neslyšel -"

To bylo i na Lauranu moc. "Tasi," řekla a hlas se jí chvěl. "Běž ke Giltanasovi. Řekni Elistanovi, aby sem přišel." "Ale -"
Sturm šotka postrčil. "Pal!" poručil mu. Uražený Tasslehoff se pomalu vlekl k místu, kde ležel Giltanas. Šotek se svalil do písku a trucoval. Elistan ho laskavě pohladil, když odcházel k ostatním.
"Kaganestští, kterým se v obecné řeči říká Diví elfové, jsou ten třetí kmen," pokračovala Laurana. "Bojovali na naší straně v Bratrovražedných válkách a za jejich pomoc jim Kit-Kanan dal území v horách Ergotu - to bylo ještě v dobách, kdy Qualinest a Ergot neoddělila Pohroma. Nepřekvapuje mě, že jste neslyšeli o Divých elfech. Jsou to tajnůstkáři a drží se se svými. Kdysi se jim taky říkalo Hraničáři, jsou to zuřiví bojovníci a věrně Kit-Kananovi sloužili, ale nesnášejí život ve městech. Hodně se stýkali s druidy a převzali jejich báje a pověsti. Obnovili život starých elfů. My je považujeme za barbary - tak jak lidé považují za barbary lidi z Planin.
Před pár měsíci, když byli Silvanestští vyhnáni ze svého starého domova, uprchlí sem a žádali Kaqanestské, aby se tu v Ergotu směli dočasně usadit. Pak připluli přes moře moji lidé, Qualinestští. A tak se nakonec všichni sešli tady, kmeny, které byly odděleny stovky let."
"To není podstatné -" přerušil ji Derek.
"Je," řekla a zhluboka se nadechla. "Na tom, jestli pochopíte, co se děje v této zemi, závisí vaše životy." Hlas se jí zlomil. Elistan k ní přistoupil a zlehka ji objal.
"Všechno začalo velice klidně. Vlastně ty dva vypuzené kmeny měly mnoho společného - oba přišly o milovaný domov skrze zlo tohoto světa. Vybudovaly si domov na Ostrově - Silvanestští na západním pobřeží, Qualinestští na východním; odděluje je úžina, která se jmenuje Ton-Tsalarian, což znamená v řeči elfů z Kaganestu Řeka mrtvých. Kaganestští žijí na vysočině na sever od řeky.
Zpočátku byla snaha, aby Silvanestští a Qualinestští žili v přátelství. A pak to začalo. Elfové se ani po sto letech nemohli sejít, aby hned nezačali připomínat staré křivdy a nedorozumění přerůstající v nenávist." Laurana zavřela na chvíli oči. "Řeka mrtvých by klidně mohla mít nové jméno - Ton-Tsalarot - Řeka smrti."
"Ale no tak, děvče," řekl Flint a pohladil jí ruku. "U trpaslíků je to to samé. Vždyť si vzpomeň, co mně dělali v Thorbardinu - Vršeckému trpaslíku mezi horskými trpaslíky. To je stará věc: nejhorší nenávist je vždycky v rodině."
"Ještě se mezi sebou nepobíjejí, ale vůdcové a starší jsou otřesení nad tím, co by se mohlo stát - elfové zabíjející elfy. Proto nařídili, že úžinu nesmí nikdo pod nejpřísnějším trestem překročit," pokračovala Laurana. "A do toho jsme přišli my. Nikdo nikomu nevěří. Dokonce se obviňují ze zaprodanosti Dračím Velmistrům! Na obou stranách se objevili špehové."
"To vysvětluje, proč nás napadli," zabručel Elistan. "A co ti Kag - Kag -" koktal Sturm obtížné elfí slovo.
"Kaganestští." Laurana si unaveně povzdychla. "Ti, kteří nám dovolili, abychom se usadili v jejich zemi, dopadli nejhůř. Kaganest byl vždycky v hmotných věcech chudá země. Chudá podle našeho, ne podle jejich. Žili v lesích a kopcích a živili se tím, co jim země dala. Sbírali plodiny a lovili. Nic nepěstovali, netavili kovy. Když jsme sem přišli, naši lidé jim připadali strašně bohatí se svými zlatými šperky a ocelovými zbraněmi. Mnoho mladých přešlo k Silvanestu a Qualinestu a chtěli se naučit tajemství výroby zářícího zlata a stříbra a taky - oceli."
Laurana se kousla do rtu a tvář nabyla přísného výrazu. "Stydím se, že musím říct, že to byli moji, kteří využili chudoby Divokých elfů. Kaganestští teď u nás pracují jako otroci. A kvůli tomu Kaganest chce jít do války a bojovat. Vidí, jak jim mladí odcházejí a jak je jejich způsob života ohrožený." "Laurano!" zavolal Tasslehoff.
Otočila se. "Podívej," řekla tiše Elistanovi. "Tam je jedna z nich." Kněz sledoval její pohled k mladé, štíhlé ženě - aspoň si myslel, že je to žena podle dlouhých vlasů; byla oblečena do mužských šatů - která poklekla vedle Giltanase a pohladila ho po čele. Elfí pán se zavrtěl a zasténal bolestí. Žena z Kaganestu sáhla do mošny po boku a začala cosi rychle třít v malé hliněné misce. "Co to dělá?" zeptal se Elistan.
"To je ta ‚léčitelka', pro kterou zřejmě poslali," řekla Laurana a bedlivě dívku pozorovala. "Kaganest je známý tím, že spoustu věcí převzal od druidů."

Když se Elistan díval na dívku, pomyslel si, že Diví elfové je vhodné pojmenování. Nikdy ještě neviděl na Krynnu žádnou rozumnou bytost, která by vypadala tak divoce. Měla na sobě kožené kalhoty zastrčené do kožených bot. Košile, kterou patrně odložil nějaký elfí pán, jí plandala z ramen. Byla přepadlá a příliš hubená, zřejmě nedostávala najíst. Vlasy měla slepené a tak špinavé, že se nedala určit jejich barva. Ale ruka, kterou se dotýkala Giltanase, byla štíhlá a jemně tvarovaná. Starost a soucit se odrážel v jemné tváři.
"No dobře," řekl Sturm, "a co tedy v tomhle zmatku budeme dělat my?"
"Silvanestští jsou ochotni dopravit nás k našim," řekla Laurana a zrudla. Zřejmě to musela dlouho a těžce vyjednávat. "Nejprve trvali na tom, že musíme jít před jejich radu starších, ale řekla jsem jim, že nepůjdu nikam, dokud nepozdravím svého otce a o všem si s ním nepromluvím. Na to nemohli nic moc namítat." Laurana se pousmála, i když hlas stále zněl trpce. "Všechny kmeny uznávají, že dcera patří do otcova domu, dokud není plnoletá. Kdyby mě tu drželi proti mé vůli, bralo by se to jako únos a důvod k otevřenému nepřátelství. A na to ještě není žádná strana připravená."
"To nás nechají jít, i když vědí, že máme dračí královské jablko?" zeptal se překvapeně Derek.
"Nenechají nás jít," řekla ostře Laurana. "Pouze nás dopraví k našim."
"Ale na severu jsou předsunuté hlídky Solamnijských," namítl Derek. "Můžeme tam sehnat loď a odplout do Sankristu -"
"Nezůstal bys naživu tak dlouho, aby ses stačil dostat tam k těm stromům, kdybys to zkusil," řekl Flint a divoce se rozkýchal.
"Má pravdu," řekla Laurana. "Musíme ke Qualinestským a přesvědčit mého otce. aby nám pomohl dopravit jablko na Sankrist." Mezi obočím se jí objevila tmavá čára, která Sturmovi napověděla, že to zdaleka nebude tak snadné, jak se to vyslovuje. "Ale už se tu bavíme moc dlouho. Dovolil mi, abych vám to vysvětlila, ale chtěli by vyrazit na cestu co nejdřív. Ještě musím ke Giltanasovi. Jsme tedy domluveni?"
Laurana se podívala na každého rytíře pohledem, který ani tak moc nevyžadoval souhlas, jako spíše čekal na potvrzení jejího vůdcovství. Na okamžik se zdálo, že se sevřením úst a chladným, rozhodným pohledem očí tak podobá Tanisovi, že se Sturm musel usmát. Ale Derekovi do úsměvu nebylo. Zuřil a nevěděl co počít, a navíc mu bylo jasné, že není ani co.
Nakonec, třebaže nespokojeně mumlal, vybafl odpověď, že se musí věci brát tak, jak přicházejí, a hněvivě se odploužil, aby si naložil truhlici. Flint a Sturm ho následovali, trpaslík tak kýchal, až se málem zvedal od země.
Laurana šla za bratrem tiše našlapujíc v písku botami z měkké kůže. Ale žena z Divokých elfů slyšela, jak se blíží. Zvedla hlavu a ustrašené na Lauranu pohlédla. Pak se chtěla odplížit do tmy, jako se plíží divá zvěř, když se setká s člověkem. Ale Tas, který s ní klábosil v strašné směsi obecné a elfštiny, ji jemně uchopil za rameno.
"Kam bys chodila," řekl dobromyslně šotek. "To je sestra tady toho pána. Podívej, Laurano, Giltanas už přichází k sobě. To musí být tím blátíčkem, co mu napadala na čelo. Já bych se byl vsadil, že se neprobere hezkých pár dní." Tas vstal. "Laurano, to je má kamarádka - jak jsi říkala, že se jmenuješ?"
Dívka klopila oči k zemi a prudce se třásla. Ruce nervózně sbíraly písek a zase ho pouštěly. Zamumlala cosi, čemu nikdo nerozuměl.
"Jak to bylo, děvče?" zeptala se Laurana tak sladkým a jemným hlasem, že dívka ostýchavě zvedla zrak.
"Silvart," řekla hlubokým hlasem.
"V kaganestské řeči to znamená ‚stříbrovlasá', že?" zeptala se Laurana. Poklekla vedle Giltanase a pomohla mu posadit se. Jako omámený si položil ruku na tvář, kde mu dívka tlustě pomazala zkrvavenou ránu.
"Nesahej si na to," varovala ho Silvart a rychle sevřela jeho ruce ve svých. "To ti udělá dobře." Promluvila v obecné, ale ne lámaně, nýbrž jasně a správně.

Giltanas zasténal bolestí, zavřel oči a nechal ruce klesnout. Silvart ho pozorovala s hlubokou účastí. Chtěla ho pohladit po tváři, ale pak - když rychle vzhlédla k Lauraně - odtáhla spěšně raku a chtěla se zvednout.
"Počkej," řekla Laurana. "Počkej, Silvart."
Dívka ztuhla jako králík a zírala na Lauranu s takovým strachem ve velkých očích, že se Laurana zastyděla.
"Neboj se. Chci ti poděkovat, žes ošetřila mého bratra. Tasslehoff má pravdu. Jeho poranění je vážné, ale tys mu pomohla. Zůstaň, prosím tě, u něho, jestli můžeš."
Silvart hleděla k zemi. "Já u něho zůstanu, paní, jestli mi to poručíte."
"Já ti to neporoučím, Silvart," řekla Laurana. "Jen bych si to přála. A jmenuji se Laurana."
"Já s ním ráda zůstanu, paní Laurano, když si to přejete." Sklonila hlavu, takže ji skoro nebylo slyšet.
"Moje pravé jméno je Silvara, ‚stříbrovlasá'. Silvart mi říkají oni." Pohlédla na silvanestské bojovníky a pak zas zpátky na Lauranu. "Prosím vás, říkejte mi Silvara."
Elfové ze Silvanestu přinesli jednoduchá nosítka, která udělali z přikrývky a větví stromů. Položili na ně - už ne hrubě - elfího pána. Silvara šla podél nich a Tasslehoff se držel poblíž a potěšené povídal a povídal, protože objevil někoho, kdo ještě neznal jeho příběhy. Laurana a Elistan kráčeli po druhé straně. Laurana držela Giltanase za ruku a s láskou ho pozorovala. Za nimi šel Derek, tvář temnou a zachmuřenou, na rameni nesl truhlici s dračím královským jablkem. Za nimi šel strážný silvanestský elf.
Začalo se rozednívat, šedě a chmurně, když dosáhli okraje lesa podél pobřeží. Flint se otřásl. Otočil hlavu a zahleděl se na moře. "Co to říkal Derek o - té lodi do Sankristu?"
"Skutečně o ní mluvil," řekl Sturm. "Tohle je totiž taky ostrov."
"A to tam skutečně musíme?" "Ano."
"Udělat něco s dračím jablkem? Ale vždyť to vůbec neumíme!"
"Rytíři se to naučí," řekl Sturm tiše. "Na tom záleží osud světa."
"Pchú!" řekl trpaslík a kýchl. Vrhl zděšený pohled na noční moře a smutně zakroutil hlavou. "Vím jen, že jsem se dvakrát málem utopil, smrtelně onemocněl -"
"Měl jsi mořskou nemoc."
"Smrtelně onemocněl," opakoval tvrdošíjně a nahlas Flint, "a ztroskotal jsem. Pamatuj na má slova, Sturme Ostromeči - čluny nám přinášejí smůlu. Vždyť je to smůla na smůlu od chvíle, co jsme vlezli do toho zatraceného člunu na Krystalmirském jezeře. Tam, co ten potrhlý čaroděj uviděl, že zmizela dvě souhvězdí, a od té chvíle to jde s námi z kopce. A jestli se budem spoléhat na čluny, půjde to dál od desíti k pěti."
Sturm pozoroval trpaslíka, jak se přitom plouží pískem, a usmál se. Ale pak úsměv přešel v povzdech. Kéž by to všechno bylo tak jednoduché, pomyslil si rytíř.

3.Mluvčí Sluncí .Lauranino rozhodnutí.

Mluvčí sluncí, vůdce Qualinestských elfů, seděl v chatrči hrubě sroubené z větví a bláta, kterou mu postavili kaqanestští elfové. Za hrubě sroubenou ji považoval on - Kaganestští si mysleli, že je velká, dokonalé tesařské práce, vhodná pro pět nebo šest rodin. Vlastně to tak i zamýšleli a zděsilo je, když Mluvčí prohlásil, že bude sotva stačit pro něho, a přestěhoval se tam s manželkou - a už s nikým jiným. To, co Kaganestští nemohli vědět, bylo, že vyhnanecký domov Mluvčího byl také ústřední vládní budovou Qualinestských. Čestné stráže stály přesně tak, jak stávaly v sochami zdobených sálech paláce v Qualinestu. Mluvčí uděloval slyšení ve stejnou dobu a se stejným dvorským ceremoniálem, pouze s tím, že strop síně byl z nasekané trávy slepené blátem a nepokrytý mozaikou. Stěny byly ze dřeva, a ne z křišťálového křemene.

Mluvčí zde sedával každý den, neteř jeho manželky mu seděla po boku a zapisovala. Na sobě měl to stejné roucho a jednal se stejnou chladnou vznešeností. Nicméně rozdíly i tu byly. Za poslední měsíce se Mluvčí neobyčejně změnil. Avšak mezi Qualinestskými nebylo nikoho, kdo by se tomu podivil. Mluvčí poslal svého mladšího syna na výpravu, která vypadala jako sebevražedná. A co horšího, jeho milovaná dcera mu utekla za svým milencem-půlelfem. Mluvčí přestal doufat, že některé z těchto svých dětí ještě kdy spatří.

Ztrátu syna, Giltanase, by byl ochoten přijmout. Jednalo se, koneckonců, o hrdinský, ušlechtilý čin. Mladík vedl skupinu dobrodruhů do Pax Sarkasu, aby osvobodili lidi otročící v tamějších šachtách a odvrátili vpád dračích armád, které ohrožovaly Qualinest. Tento záměr se naplnil - až neočekávaně úspěšně. Dračí vojska byla stažena k Pax Sarkasu a elfům se dostalo času, aby opustili zemi směrem k západnímu pobřeží a dál přes moře, do Jižního Ergotu.

Mluvčí se však nemohl smířit se ztrátou dcery - vlastně s jejím zneuctěním.

Byl to starší syn Mluvčího - Portios, který mu celou věc chladně vyložil, když se zjistilo, že Laurana utekla. Utekla za svým přítelem z dětství - Tanisem Půlelfem. Mluvčí myslel, že mu pukne srdce žalem, a zármutkem se hroutil. Jak mu to mohla udělat? Jak mohla tak zostudit rodný dům? Princezna vznešeného domu uteče za parchantem!

Lauranin útěk jejímu otci zhasl sluneční světlo. Naštěstí bylo zapotřebí vést kmen, dodávat mu sil, aby se nevzdával. Ale Mluvčí se častokrát ptal sám sebe, k čemu to všechno je. Mohl se stáhnout, odevzdat trůn nejstaršímu synovi. Portios stejně už řídil skoro všechno, obracel se sice formálně k otci, ale většinou rozhodoval sám. Mladý elfí pán, na svůj věk neobyčejně vážný, se ukázal jako skvělý vůdce, i když ho mnozí považovali za příliš útočného při jednání se Silvanestskými a Kaganestskými.

K těmto mnohým patřil i Mluvčí a to byl hlavní důvod, proč Portiovi nepředal naprosto všechno. Tu a tam se snažil nejstaršímu synovi naznačit, že mírností a trpělivostí se dosáhne vítězství spíš než hrozbami a řinčením mečů. Ale Portios si myslel, že otec je už měkký a přecitlivělý. Silvanestští se svým pevným kastovním řádem již samotné Qualinestské málem nepovažovali za příslušníky elfího pokolení a Kaganestští k elfům podle nich nepatřili vůbec. Měli je nejvýše za podkmen elfů, tak jak byli tupí trpaslíci podkmenem trpaslíků. Portios byl pevně přesvědčen, i když se s tím nikdy nesvěřil otci, že to jednou skončí krveprolitím.

Na druhém břehu Ton-Tsalarianu sdílel jeho názory pyšný a chladnokrevný pán jménem Quinat, o němž se pravilo, že je snoubencem princezny Alany Hvězdbrízy. Pan Quinat nyní, když nebyla přítomna, vedl Silvanestské a spolu s Portiem si rozdělili ostrov mezi své bojovné národy, aniž se v nejmenším zabývali třetím kmenem.

Hranice, které mezi sebou vytyčili, byly povýšeně sděleny do Kaganestu, zhruba stejným způsobem, jakým říkáte psovi, aby nechodil do kuchyně. Kaganestští, známí svou prchlivostí, se urazili, když jim kdosi oznámil, že si rozdělili jejich zemi. Už tak byly lovy dost špatné. Zvěř, na níž Diví elfové životně záviseli, byla z větší části vybita, aby nasytila příliv uprchlíků. Jak Laurana řekla: Řeka mrtvých mohla každou chvíli zrudnout čerstvě prolitou krví a tragicky změnit své jméno.

A tak Mluvčí zakrátko zjistil, že žije ve vojenském ležení. Litoval-li toho, byl nepochybně natolik ztracen v moři vlastního hoře, že nedával nic najevo. Nic, zdálo se, se ho nedotýkalo. Stáhl se do svého domu z bláta a nechal Portiose, aby si ukrajoval stále větší a větší kus moci.

Toho rána, co dorazila družina do místa, které se nazývalo Qualin Moři, vstal Mluvčí časně. Vždycky vstával časně. Ne, že by měl mnoho co na práci, ale proto, že stejně trávil většinu svých nocí zíráním do stropu. Připravoval si poznámky k setkání s Hlavami rodin - úkol, který ho netěšil, protože Hlavy rodin stejně nebudou dělat nic než si stěžovat - když zvenčí uslyšel hluk.

Mluvčímu se stáhlo srdce úzkostí. Cože, už? pomyslel si se strachem. Zdálo se, že tyto poplachy jsou stále častější - teď nejméně dvakrát denně. Portios asi chytil horkokrevné mládence z Qualinestu a Silvanestu, jak se perou. Psal dál a doufal, že hluk ustane a poplach bude odvolán. Ale místo toho se hluk přibližoval.

Teď už Mluvčí musel předpokládat, že se něco vážného stalo. A nebylo to ponejprv, kdy rychle uvažoval, co bude dělat, až elfové opět potáhnout do boje.
Odložil brk, přitáhl si obřadní roucho blíže k tělu a se strachem vyčkával. Slyšel, jak venku strážce velí ‚pozor'. Slyšel, jak Portios odříkává ceremoniální formuli žádosti o mimořádný vstup, protože pracovní den ještě nezačal. Mluvčí s obavami pohlédl ke dveřím do soukromých místností, nechtěl, aby se vzbudila jeho žena. Od odchodu z Qualinestu bylo její zdraví nepříliš pevné. Celý svět se chvěl, když vstával a zaujímal postavení chladné přísnosti, kterému dávno uvykl, stejně jako někdo uvykne tomu či onomu kabátci, a pak poručil, ať nechají příchozí vstoupit.
Jeden strážný otevřel dveře a chtěl něco ohlásit. Nedostávalo se mu však slov, a dřív než mohl vydat hlásku, vysoká štíhlá postava oblečená do těžkého kožešinového pláště a kápě, proklouzla kolem něho a rozběhla se k Mluvčímu. Mluvčí, který zděšeně zahlédl, že postava je ozbrojena mečem a lukem, poplašeně couval.
Postava shodila kápi. Mluvčí uviděl medově zlaté vlasy padající do ženské tváře - tváře, která i mezi elfy platila za překrásnou.
"Otče!" vykřikla Laurana a vrhla se mu do náručí.
Návrat Giltanase, považovaného za mrtvého a oplakaného, byl příležitostí k těm největším oslavám, které Qualinestští uspořádali od toho večera, kdy se družina vypravila do Sla-Mori.
Giltanas se pozdravil z ran, takže se mohl oslav zúčastnit, pouze jizvička na líci svědčila o dřívějším zranění. Lauraně a jejím přátelům to připadalo divné, protože si ještě pamatovali tu hroznou ránu, kterou mu zasadil silvanestský elf. Ale když se o tom Laurana zmínila otci, pokrčil jenom rameny a řekl, že Kaganestští elfové si příznivě naklonili druidy, kteří žijí v hlubokých lesích; od nich se asi naučili mnoho z jejich léčitelského umění.
To vyvedlo Lauranu z míry, protože věděla, jak je skutečné léčitelské umění na Krynnu vzácné. Toužila si o tom promluvit s Elistanem, ale kněz se na dlouhé hodiny uzavřel s jejím otcem, který byl hluboce zaujat jeho schopnostmi.
Lauranu ovšem těšilo, že otec Elistana vzal na vědomí - ještě si pamatovala, jak Mluvčí zacházel se Zlatolunou, když ponejprv přišla do Qualinestu s medailonem Mišakal - bohyně léčitelství! Teď ale svého moudrého vychovatele postrádala. Sice ji neobyčejně těšilo, že je zase doma, začínala si však uvědomovat, jak se domov změnil a že nikdy už nebude takový, jaký ho znala.
Každý se tvářil velice radostně, když ji spatřil, ale dostávalo se jí stejné zdvořilosti jako Derekovi, Sturmovi, Flintoví a Tasovi. Už ji nepovažovali za vlastní. Dokonce i chování jejích rodičů se po dojemném přivítání proměnilo v chladné a odměřené. Nedivila by se tomu, kdyby se stejného zacházení dostalo i Giltanasovi. Ale proč ten rozdíl? Laurana to nechápala. Její starší bratr Portios jí tedy musel otevřít oči.
Hádka vypukla hned při slavnosti. "Uvidíš, jak se náš život proti Qualinestu změnil," řekl jí bratr toho večera, když seděli na banketu ve velkém sále, který postavili Kaganestští. "Ale brzo si zas zvykneš." Pak se obrátil k Lauraně a promluvil se vší obřadností: "Byl bych velmi potěšen, kdyby ses opět ujala svého místa jako moje písařka, ale vím, že budeš mít mnoho práce se dvorem."
Laurana se polekala. Nechtěla zůstat a nechtěla se dostat do postavení, které bylo tradičně přisuzováno královským dcerám. Také jí vadilo, že třebaže se Mluvčímu výslovně zmínila o tom, že odnesou královské jablko na Sankrist, Mluvčí se k tomu slovem nevyjádřil.
"Mluvčí," řekla pomalu a snažila se, aby její hlas nezněl podrážděně. "Už jsem řekla. Nemůžeme zůstat. Neslyšel jsi má a Elistanova slova? Objevili jsme dračí královské jablko! Teď máme prostředek, jak ovládnout draky a ukončit válku! Musíme donést královské jablko do Sankristu -"
"Mlč, Laurano!" řekl jí otec ostře a vyměnil si pohled s Portiem. Také její bratr ji přísně pozoroval. "Nevíš, o čem mluvíš, Laurano. Dračí královské jablko je příliš důležitou kořistí, o které teď nebudeme mluvit. A pokud jde o to, že by putovalo na Sankrist, to vůbec nepřichází v úvahu."

"Promiň, Pane," řekl Derek a s úklonou povstal, "ale tato věc se tě ani v nejmenším netýká. Dračí královské jablko ti nepatří. Mne vyslala Rada rytířů, abych ho přinesl, pokud to bude v mých silách. Uspěl jsem a zamýšlím ho přinést Radě, jak mi bylo uloženo. Nemáš právo mi v tom bránit."
"Že nemám?" oči Mluvčího se třpytily hněvem. "Můj syn, Giltanas, ho přinesl sem, do této země, která je teď naším domovem vyhnanců. Tím toto právo nabýváme."
"Nikdy bych ho neuplatnil, otče," řekl Giltanas, celý rudý, protože ho celá družina pozorovala. "Není moje. Patří nám všem -"
Portios střelil po svém bratrovi zlým pohledem. Giltanas se zakoktal a zmlkl.
"Má-li na ně někdo právo, pak je to Laurana," promluvil Flint Křesadlo, kterého hněvivé pohledy elfů nevyváděly ani v nejmenším z míry. "Ona totiž zabila Feal-thase, zlého elfího černokněžníka.
"Je-li tedy její," řekl Mluvčí hlasem starším než jeho pár staletí, "je právem moje. Není ještě plnoletá - co patří jí, spravuji já, protože jsem její otec. To je zákon elfů a zákon trpaslíků, pokud se nepletu, také."
Flintová tvář ztuhla. Otevřel ústa, aby odpověděl, ale Tasslehoff ho předešel.
"To je podivné," řekl šotek vesele, protože vážný smysl hovoru mu unikl. "Podle zákona šotků, tedy jestli vůbec nějaký zákon šotků je, každému tak nějak patří všechno." (Což je pravda. Šotkové mají k vlastnictví druhých velice volný a svobodomyslný přístup. V šotčím domě nezůstává nikdy nic příliš dlouho, pokud to není přibito k podlaze nebo ke zdi. Soused, například, vstoupí do domu a obdivuje nějakou věc, mimoděk si ji posléze odnese. Za dědičný rodinný majetek se tudíž mezi šotky považuje to, co v domě vydrží déle jak tři týdny.)
Nikdo nemluvil. Flint pod stolem Tase kopl a šotek uraženě zmlkl. Ticho trvalo do chvíle, než objevil, že elfí pán, jeho soused u stolu, byl odvolán a nechal ležet na místě váček. Šotek se jím začal dychtivě prohrabovat a zabýval se tím po celý zbytek večeře.
Flint, který obyčejně Tase hlídal, měl teď jiné starosti, než aby si toho všímal. Bylo zřejmé, že zcela jistě dojde ke střetu. Derek zuřil. Jenom přísný zákon rytířů ho držel v židli a u stolu. Laurana seděla mlčky a nejedla. Tvář měla pod opálenou pletí bledou a vidličkou dělala do ubrusu malé dírky. Flint šťouchl do Sturma.
"Mysleli jsme, že vzít dračí královské jablko z Ledové stěny bylo těžké," řekl mu trpaslík polohlasem. "Museli jsme přeprat jednoho bláznivého černokněžníka a utéct pár mrožím mužům. Teď jsme v obklíčení tří elfích kmenů!" "Musíme se s nimi domluvit," řekl tiše Sturm. "Domluvit?" zachraptěl trpaslík. "To se spolu snáz domluví dva mlýnské kameny!"
Ukázalo se, že je to tak. Na žádost Mluvčího zůstala družina sedět, když po večeři ostatní elfové odešli. Giltanas a jeho sestra seděli vedle sebe, tváře napjaté a ustarané, když se Derek postavil před Mluvčího, aby se s ním ‚domluvil'.
"Jablko je naše," prohlásil Derek chladně. "Nemáte na něj ani ten nejmenší nárok. V žádném případě nepatří vaší dceři nebo vašemu synovi. Putovali se mnou pouze proto, že jsem k tomu z dobré vůle svolil, když jsem je já sám zachránil ze zničeného Tarsisu. Jsem šťastný, že se mi je podařilo dopravit ve zdraví ke svým, a děkuji vám za pohostinství. Ale zítra se vydávám do Sankristu a jablko beru s sebou."
Portios povstal a pohlédl Derekovi do tváře. "I tady ten šotek může říct, že jablko patří jemu. Vůbec na tom totiž nezáleží." Elfí pán mluvil uhlazeným, zdvořilým tónem, který pronikal nočním vzduchem jako nůž. "Jablko je nyní v rukou elfů, a tak tomu bude i nadále. Myslíte si, že budeme tak hloupí, abychom lidem dovolili držet věc, která světu může přinést další utrpení?"
"Další utrpení?" Derekova tvář se zbarvila temnou červení. "Uvědomujete si aspoň ta utrpení, která světu už nastala? Draci vás vyhnali z domova! Právě se blíží k našemu domovu! Na rozdíl od vás, my nehodláme utéct. Zůstaneme a budeme bojovat. To jablko se může stát naší jedinou nadějí -"
"Vy můžete jít domů a dát se tam spálit třeba na škvarek, pokud stojíte o mé mínění," opáčil mu Portios. "Byli jste to vy, lidé, kteří probudili staré zlo. Sluší se tedy, abyste ho zas odstranili. Dračí Velmistři od nás dostali, co chtěli. Nepochybně už nás nechají být. Zde, v Ergotu, bude jablko v bezpečí."

"Pitomče!" Derek udeřil pěstí do stolu. "Dračí Velmistry pohání jediná myšlenka, a to je dobýt celý Ansalon! To jest i tento mizerný ostrůvek! Koupili jste si bezpečí na chvilku, a když padneme my, padnete s námi!"
"Víš přece, otče, že říká pravdu," řekla Laurana s velikou odvahou. Elfí ženy se nezúčastňují válečných porad a už vůbec na nich nemluví. Laurana byla přítomna jen kvůli své neobvyklé účasti na výpravě. Vstala a pohlédla do bratrovy tváře, zlostné a plné nesouhlasu. "Portie, náš otec nám v Qualinestu říkal, že Dračí Velmistr nechce jen naši zemi, ale vyhlazení celého našeho pokolení! Na to jsi už zapomněl?!"
"Pchá. To jen jeden Velmistr, Verminaard. A ten je mrtvý -"
"Ano, protože jsme tam byli my," řekla hněvivě Laurana, "a ne ty!"
"Laurano!" Mluvčí Sluncí se vztyčil v celé výšce, byl delší než jeho starší syn. Čněl teď nad nimi jako věž. "Zapomínáš se, ženo. Nemáš právo takhle se svým bratrem mluvit. I my jsme čelili nebezpečí cestou sem. On si svých povinností byl vědom a Giltanas rovněž. Žádný z nich neutekl za půlelfím bastardem jako sprostá člověčí děv-" Mluvčí se prudce odmlčel.
Lauraně zbělely rty. Zapotácela se a chytila se stolu, aby neupadla. Giltanas vyskočil a podržel ji, ale odstrčila ho. "Otče," řekla hlasem, který nepoznávala jako svůj, "dopověz, cos chtěl."
"Nech toho, Laurano," prosil ji Giltanas. "On to přece tak nemyslel. Promluvíme si o všem ráno."
Mluvčí neřekl nic, tvář šedou a chladnou.
"Chtěl jsi nepochybně říci ‚člověčí děvka'," řekla tiše Laurana a její slova bodala do napjatých nervů jako jehly.
"Jdi do svého pokoje, Laurano," poručil jí Mluvčí staženým hrdlem.
"To si tedy o mně myslíš," zašeptala přiškrceně Laurana. "Tak proto na mě každý hledí a zmlkne, když přijdu blíž. Člověčí děvka."
"Sestro, poslechni otce," řekl Portios. "A pokud jde o to, co si o tobě myslíme - pamatuj si: můžeš si za to sama. Co vlastně očekáváš? Jen se na sebe podívej, Laurano! Oblečená jsi jako muž. Pyšně stavíš na odiv meč potřísněný krví. S potěšením líčíš svá ‚dobrodružství'! Putuješ s muži, jako jsou tihle - lidé a trpaslíci! Trávíš noci se svým miláčkem-bastardem. Kde vůbec je, že není s tebou? To už tě má dost a -"
Před Lauraninýma očima přelétl plamen. Pak zasáhl tělo a změnil se v hrozný chlad. Nic neviděla a utkvěl jí jen hrozný pocit volného pádu. Hlasy k ní přicházely z hrozné dálky, zrůdně pokroucené tváře se nad ní skláněly.
"Laurano, má dcero..."
A pak už nic.
"Paní..."
"Co? Kde jsem? Kdo jsi ty? Já... nic nevidím! Pomoz mi!"
"Tiše, paní. Vezměte mě za ruku. Pššt. Jsem tu s vámi. Jsem Silvara. Pamatujete si na mě?"
Laurana cítila, jak jí jemná ruka bere ruku do své, a posadila se.
"Vypijte to, paní."
Ucítila na rtech pohár. Laurana usrkla a ucítila chuť čisté studené vody. Nadechla se a dychtivě pila, studená jí ochlazovala horečnatou krev. Síla se jí vracela a začala rozeznávat věci kolem. U lůžka jí hořela svíčka. Byla ve svém pokoji, v domě svého otce. Šaty ležely na zhruba tesané lavici, vedle byl opřený meč a pochva. Vak se povaloval na zemi. U stolu stranou od lůžka seděla služebná s hlavou na desce a spala. Laurana se otočila k Silvaře, která jí přečetla v očích, na co se chce zeptat, a položila jí prst na ústa.
"Mluvte tiše," řekla Divá elfka. "Ne, ne kvůli tamté" - Silvara letmo pohlédla na služku - "Ta bude pokojně spát celé dlouhé hodiny, než dryák přestane působit. Ale v domě mohou být takoví, co nikdy nespí. Už je vám líp?"
"Ano," odpověděla Laurana. "Vůbec si nepamatuji -"
"Omdlela jste," odpověděla Silvara. "Slyšela jsem, jak si o tom povídají, když vás sem nesli. Váš otec je velice rozrušen. Nikdy nechtěl nic takového říct. Prostě měl o vás příliš velikou starost -"
"Kdes to slyšela?"

"Schovávala jsem se v koutě. To my dokážeme velice snadno. Stará chůva říkala, že se z toho dostanete, že potřebujete jenom odpočinout, a tak nás všichni nechali. Když vám šla pro přikrývku, tak jsem jí dala uspávací šťávu do čaje."
"Proč?" zeptala se Laurana. Podívala se na dívku pozorněji a uviděla, že Divá elfka musí být krásná - nebo by byla, kdyby se umyly vrstvy sazí a špíny.
Silvara se pod Lauraniným zkoumavým pohledem začervenala rozpaky. "Já... já jsem utekla od Silvanestských, paní, když vás převáděli přes řeku."
"Už jsem ti říkala, že se jmenuji Laurana."
"Laurano," opravila se Silvara celá rudá. "Přišla jsem vás... poprosit, abyste mě vzala s sebou, až budete odcházet."
"Odcházet?" řekla Laurana. "Já přece nikam neod-" Zarazila se.
"Opravdu ne?" řekla tiše Silvara.
"Já... já... ještě nevím," řekla Laurana zmateně.
"Mohu vám pomáhat," řekla dychtivě Silvara. "Znám cestu přes hory k předsunutým hlídkám rytířů, kde kotví lodě s ptačími křídly. Pomůžu vám utéci."
"Proč bys to pro nás dělala?" zeptala se Laurana. "Promiň, Silvaro. Nechci tě z ničeho podezírat, ale vůbec nás neznáš a to, co my děláme, je nebezpečné. Samotné by se ti rozhodně utíkalo líp."
"Já vím, že máte dračí královské jablko," zašeptala Silvara.
"Jak ses o tom dozvěděla?" zeptala se překvapená Laurana.
"Slyšela jsem, co si Silvanestští vyprávěli, když vás u řeky opustili."
"A ty víš, co to je? Jak?"
"U nás si povídáme... pohádky... o nich," řekla Silvara a kroutila si přitom prsty. "Já... já vím, že je to důležité, aby se skončila válka. Tvoji a Silvanestští se vrátí domů a nechají Kaganest žít v pokoji. Takže mám důvod a kromě toho -" Silvara se na okamžik odmlčela a pak promluvila tak tiše, že ji Laurana sotva slyšela. "Ty jsi první, která poznala, co znamená mé jméno."
Laurana se na ni dívala s velkými rozpaky. Dívka vypadala upřímně, ale Laurana jí nevěřila. Proč by dávala v sázku život a pomáhala jim? Možná proto, že ji sem Silvanestští poslali jako špeha, poslali ji, aby ukradla královské jablko. Nezní to sice pravděpodobně, ale staly se už divnější věci -"
Laurana složila hlavu do dlaní a snažila se přemýšlet. Mohou Silvaře důvěřovat - aspoň natolik, že je dostane odtud? Nic jiného jim zřejmě nezbývá. Kdyby šli přes hory, musí jít Kaganestem - Silvařina pomoc pak bude neocenitelná.
"Musím si promluvit s Elistanem," řekla Laurana. "Můžeš ho někde najít a přivést?"
"To není zapotřebí, Laurano," odpověděla Silvara. "Čeká venku, až se vzbudíš.
"A ostatní? Kde jsou moji přátelé?" "Pan Giltanas je někde v domě s otcem -" Zdá se jí to, nebo Silvařina tvář skutečně zrudla, když vyslovila toto jméno. "Ostatní byli odvedeni do ‚pokojů hostí'." "Ano," řekla Laurana ponuře, "dovedu si představit." Silvara odstoupila od jejího lůžka. Tiše se kradla pokojem až ke dveřím, otevřela a pokynula. "Laurano?"
"Elistane!" natáhl ruce vstříc klerikovi. Pak mu položila hlavu na prsa, zavřela oči a nechala na sebe působit něžnou sílu jeho objímacích paží. Teď už bude všechno dobré, Elistan se postará, on už bude vědět. "Už je ti líp?" zeptal se kněz. "Tvůj otec -" "Ano, vím," přerušila ho Laurana. V srdci cítila tupou bolest, kdykoli padla zmínka o otci. "Musíš rozhodnout, co máme dělat, Elistane. Silvara se nabídla, že nám pomůže utéci. Mohli bychom sebrat jablko a zmizet ještě dnes v noci." "Jestliže to musíš udělat, má drahá, pak neplýtvej časem," řekl Elistan a usedl na židli u jejího lůžka.
Laurana polekaně vzhlédla a chytila ho za ruku. "Co to říkáš, Elistane? Ty přece musíš s námi -"
"Ne, Laurano," řekl Elistan a silně jí sevřel dlaň. "Jestli to uděláš, budeš to muset udělat sama. Prosil jsem Paladina o pomoc a vidím, že musím zůstat zde, s elfy. Myslím, že když zůstanu, přesvědčím tvého otce, že jsem kněz pravých bohů. Když odejdu, bude si myslet, že jsem šarlatán, za kterého mě má tvůj bratr."
"Co bude s dračím královským jablkem?"

"To je jen na tobě, Laurano. Elfové nemají pravdu. Doufejme, že to jednou uznají. Ale my nemáme staletí na to, abychom se domlouvali jako oni. Myslím, že bys měla zanést jablko do Sankristu."
"Já," Laurana polkla. "To nemůžu."
"Má drahá," řekl Elistan pevně, "musíš si uvědomit, že jakmile se rozhodneš, břemeno vůdcovství spočine na tobě. Sturm a Derek jsou příliš zaujati svým sporem a kromě toho - jsou to lidé. Ty budeš muset jednat s elfy - svými i kaqanestskými. Giltanas je pod vlivem tvého bratra. Jsi jediná, které se to může podařit."
"Já přece nejsem schopná -"
"Jsi schopnější, než si sama myslíš, Laurano. Možná, že to vše, čím jsi doposud prošla, byla jenom příprava na toto. Už neztrácej čas. Sbohem, má drahá." Elistan vstal a položil jí ruce na hlavu. "Nechť Paladinovo požehnání - a mé rovněž tě provází."
"Elistane," zašeptala Laurana, ale kněz už odešel. Silvara za ním tiše zavřela dveře.
Laurana usedla na lůžko a snažila se přemýšlet. Elistan má, pochopitelně, pravdu. Dračí královské jablko tu nemůže zůstat. A máme-li vůbec utéci, musí to být ještě dnes v noci. Ale všechno je to strašně rychlé. A všechno je to jenom na mně! Dá se věřit Silvaře? Proč se vlastně ptám? Je jediná, která zná Cestu a může vést. Nemohu tedy udělat nic než sebrat jablko a kopí a osvobodit přátele. Vím, kde jablko a kopí jsou, ale přátelé -
Laurana najednou poznala, co musí udělat. Napadlo ji, že si to někde hluboko v mysli připravovala, zatímco hovořila s Elistanem.
Tím budu zavázaná, myslela si, už pro mě nebude cesta zpátky. Ukradnu dračí královské jablko, uprchnu do temné noci a do cizí, nepřátelské země. Ale co bude s Giltanasem? Zažili jsme toho spolu tolik, že ho tu nemůžu přece jen tak nechat. Jenže, jeho ta myšlenka na krádež jablka a útěk vyděsí. A jestli nebude chtít jít se mnou, nezradí nás?"
Laurana na okamžik zavřela oči. Položila unaveně hlavu na kolena. Tanisi, napadlo ji, kde jsi? Co mám dělat? Proč to zůstalo na mně? To jsem přece nechtěla.
Jak tam tak seděla, vybavil se jí smutek a únava Tanisovy tváře, které se tak podobaly jejímu. Možná, že i on si kladl stejné otázky. Vždycky jsem si myslela, jak je silný, a on měl možná stejný pocit ztracení a strachu jako teď já. Určitě si taky myslel, že ho jeho vlastní opustili. Všichni jsme na něm záviseli, ať už chtěl nebo nechtěl. A on to přijal. Dělal to, co si myslel, že je správné.
To teď musím i já.
Spěšně, aby už se nemohla rozmýšlet dál, zvedla Laurana hlavu a kývla na Silvaru, ať jde blíž.

Sturm přecházel srubem, který jim byl určen k pobytu, protože nemohl spát. Trpaslík ležel jak dlouhý tak široký na palandě a nahlas chrápal. V druhém koutě ležel Tas, stočený do klubíčka, uzlíček neštěstí, přivázaný řetězem k noze postele. Sturm si povzdychl. Kolik trampot je ještě čeká?
Oslava šla od desíti k pěti. Když Laurana omdlela, musel Sturm vynaložit všechnu sílu, aby zadržel rozzuřeného trpaslíka. Flint přísahal, že Portiovi utrhne všechny údy, pomalu, jeden po druhém. Derek prohlásil, že se považuje za vězně zajatého nepřítelem, že je tudíž jeho povinností za každou cenu uprchnout a následně sem přivést Rytíře, aby bojem získali jablko zpět. Derek byl okamžitě odveden pod ozbrojenou stráží. Když se Sturmovi podařilo uklidnit Flinta, zničehonic se objevil elfí pán a obvinil Tasslehoffa, že mu ukradl peněženku.
Teď je hlídala zdvojená stráž - ‚hosty' Mluvčího Sluncí.
"Musíš pořád chodit?" zeptal se odměřeně Derek.
"Proč? Nemůžeš kvůli tomu spát?" vybafl Sturm.
"Jistěže ne. Jenom hlupák by usnul za takových okolností. Rušíš mě v soustře-"
"Pssst!" řekl Sturm a varovně zvedl ruku.
Derek okamžitě zmlkl. Sturm ukázal. Starší rytíř se postavil doprostřed místnosti vedle Sturma, který zíral vzhůru do stropu. Srub byl čtvercový, jedny dveře, dvě okna s ohništěm uprostřed. Otvor ve střeše zajišťoval odvod kouře.

Právě tímto otvorem slyšel Sturm ten podivný zvuk, který u upoutal jeho pozornost. Znělo to jako šustění a praskání. Dřevěné trámy stropu praskaly, jako by po střeše lezlo něco těžkého.
"Nějaké zvíře," zamumlal Derek. "A my nemáme ani zbraň!"
"Ne," řekl Sturm bedlivě naslouchaje. "Nedýchá jako zvíře, hýbe se to potichu, aby ho nebylo slyšet. Co dělají stráže tam venku?"
Derek přešel k oknu a vyhlédl ven. "Sedí u ohně. Dva spí. Moc si s námi hlavu nedělají, že?" zeptal se posměšně.
"Proč by měli?" odpověděl Sturm a neustále pozoroval mi op. "Je tu hezkých pár tisíc elfů kolem, které mohou přivolat pouhým šeptem. Tak proč -"
Sturm polekaně couvl, když hvězdy, které dírou ve stropě pozoroval, náhle zcela zakryla temná, beztvará věc. Rychle se shýbl a z uhasínajícího ohniště vytáhl poleno, které sevřel jako kyj.
"Sturme! Sturme Ostromeči!" řekla ta beztvará věc.
Sturm upřeně hleděl do tmy a snažil se rychle si vzpomenout, odkud zná ten hlas. Zněl mu povědomě. Vzpomínky na Útěšín mu zaplavily mysl. "Therosi!" vydechl. "To je Theros Železník! Kde se tu bereš? Vždyť jsem tě naposledy viděl umírat u elfů!"
Mohutný útěšínský kovář se namáhavě protahoval otvorem ve stropě a strhl přitom kus střechy. Ztěžka dopadl a probudil přitom trpaslíka, který vyletěl a rozespalýma očima zíral na příšeru uprostřed srubu.
"Co -" chtěl trpaslík něco říci, přičemž šátral po své bojové sekyře, kterou už dávno neměl u postele.
"Pššt!" poručil kovář. "Není čas na otázky. Paní Laurana mě poslala, abych vás osvobodil. Setkáme se s ní za táborem. Pohyb! Do svítání máme jen pár hodin a do té doby musíme být za řekou."
Theros popošel k Tasslehoffovi, který se marně snažil zbavit řetězu. "Nu, mistře chmatáku, vidím, že tě konečně někdo dostal."
"Nejsem žádný chmaták!" řekl Tasslehoff uraženě. "Ty mě přece dobře znáš, Therosi. Tu šrajtofli mi schválně podstrčili -"
Kovář se zachechtal. Omotal si řetěz kolem kloubů, zabral a roztrhl ho. Tasslehoff se však ani nepohnul. Upřeně zíral na kovářovy paže. Jedna, levá, byla skoro černá, měla barvu kovářovy kůže. Ale ta druhá, pravá - zářila jasným stříbrem!
"Therosi," řekl Tas přiškrceným hlasem. "Tvoje ruka -"
"Zeptáš se mě pak, mistře chmatáku," řekl úsečně kovář. "Tak pohyb a odteď naprosté ticho."
"Přes řeku," zasténal Flint a vrtěl přitom hlavou. "Zase čluny. Zase čluny..."

"Chci mluvit s Mluvčím," řekla Laurana strážci přede dveřmi do soukromých pokojů otce.
"Je pozdě," řekl Strážce. "Mluvčí už spí."
Laurana si stáhla kápi. Strážce se uklonil. "Odpusť, princezno, nepoznal jsem tě." Pak podezíravě pohlédl na Silvaru. "Kdo je to s tebou?"
"Komorná. Sama bych v noci nemohla přece chodit."
"To jistě ne," řekl spěšně strážný a,otevřel dveře. "Prosím. Třetí dveře vpravo jsou do jeho ložnice."
"Děkuji ti," řekla Laurana a proklouzla kolem strážce. Silvara zahalená do ohromného pláště se vkradla za ní.
"Truhlice je v jeho pokoji u nohou postele," šeptala Laurana Silvaře. "Myslíš, že dračí královské jablko uneseš? Je veliké a těžké."
"Není zas tak veliké," zašeptala Silvara a překvapeně pohledla na Lauranu. "Je asi tak velké jako -" Oběma rukama ukázala přibližně velikost dětského míče.
"To ne," mračila se Laurana. "Tys ho pořádně neviděla. Mi asi dvě stopy v průměru. Proto jsem chtěla, aby sis vzala ten velký plášť."
Silvara jen překvapeně zírala. Laurana pokrčila rameny. "Nemůžeme tu takhle stát a hádat se. Až na to přijde, však my něco vymyslíme."
Proplížily se síní, tiše jako šotkové, a dostali se až k ložnici.

Zadržujíc dech a se strachem, že tep jejího srdce je až příliš hlasitý, opřela se Laurana do dveří. Se zaskřípěním se otevřely a jí strachem zadrkotaly zuby. Vedle ní se Silvara třásla strachy. Postava na lůžku se zavrtěla a obrátila na druhý bok - to byla matka. Laurana uviděla, jak otec ve spánku natáhl ruku a matku pohladil. Oči jí zaplavily slzy. Rozhodně stiskla rty, vzala Silvaru za ruku a vtáhla ji dovnitř.
Truhlice stála v nohách otcova lože. Byla zamčená, ale družina měla od ní ještě jeden malý stříbrný klíč. Laurana rychle truhlu odemkla a zvedla víko. Pak málem překvapením upadla. Dračí královské jablko tam sice bylo a stále vydávalo měkké bílé a modré světlo. Ale nebylo to to samé jablko! Anebo, jestli bylo, pak se scvrklo! Jak řekla Silvara, teď nebylo o moc větší než. míček, se kterým si hrají děti! Laurana ho chtěla vzít. Bylo pořád hodně těžké, ale unesla ho snadno. Dychtivě ho uchopila, třesoucí se rukou vytáhla z truhly a podala Silvaře. Divá elfka ho okamžitě nechala zmizet v záhybech pláště. Laurana vzala zlomené dřevce dračího kopí a divila se sama sobě, proč se zdržuje starou rozbitou zbraní.
Beru ho jen proto, že ho rytíř podal Sturmovi, napadlo ji.
Chtěl, aby mu patřilo.
Na dně truhly ležel Tanisův meč, Plazomor, který mu dal Kit-Kanan. Laurana se dívala chvíli na meč, chvíli na kopí.
Obojí neodnesu, pomyslela si a chtěla kopí vrátit zpět. Ale Silvara ji chytila za ruku.
"Co to děláš?" Ústa němě tvořila otázku a v očích jí blýskalo. "Vezmi ho! Vezmi ho taky!"
Laurana pozorovala dívku, údivem neschopná slova. Pak spěšně sebrala kopí a skryla ho pod plášť, opatrně zaklapla víko truhly a meč tam nechala. V okamžiku, kdy se její prsty přestaly dotýkat víka, otec se zvedl na lůžku a napůl se posadil.
"Co? Kdo je tu?" zeptal se a snažil se rychle a postrašeně zbavit ospalosti.
Laurana cítila, jak se Silvara chvěje, a sevřela dívčinu ruku, aby ji uklidnila a přiměla mlčet.
"To jsem já, otče," řekla slabým hlasem Laurana. "Přišla jsem ti říct - že se omlouvám. Otče, prosím tě, odpusť mi."
"Ach, Laurano." Mluvčí klesl zpět na podušky a zavřel oči. "Zajisté ti odpouštím, dcero. Teď ale běž spát. Promluvíme si ráno."
Laurana vyčkala, dokud nezačal pravidelně dýchat. Pak odvedla Silvaru z ložnice a pod pláštěm pevně svírala dračí kopí.

"Kdo tam?" zvolal tiše lidský hlas elfsky.
"Kdo to chce vědět?" zeptal se jasný elfí hlas.
"Giltanasi! To jsi ty?"
"Therosi! Kamaráde!" Mladý elfí pán spěšně vystoupil ze stínů a objal člověčího kováře. Na chvíli byl Giltanas tak dojat, že nemohl mluvit. Pak se zděšeně vykroutil z kovářova medvědího objetí. "Therosi, ty máš obě ruce! Drakoniáni ti přece pravou tehdy v Útěšíně usekli. Byl bys vykrvácel, kdyby tě tenkrát Zlatoluna nevyléčila."
"Vzpomínáš, co ta svině pospolný tehdy řekl?" zeptal se Theros hlubokým hlasem, nyní donuceným k šepotu. "Nezbejvá ti nic jinýho, kováři, než aby sis ukoval jinou. No, tak jsem poslechl! A historie o tom, co jsem zažil, než jsem se dostal ke Stříbrný ruce, co teď mám, je moc dlouhá -"
"A teď se nehodí," zamumlal za ním další hlas. "Pokud nechceš, aby si ji poslechlo taky pár tisíc elfů."
"Takže tobě se také podařilo utéci, Giltanasi," ozvalo se ze stínů Derekův hlas. "Máš s sebou dračí královské jablko?"
"Já jsem neutekl," odvětil chladně Giltanas. "Opustil jsem otcův dům, abych doprovodil sestru a Sil- její komornou - temným hvozdem. Vzít s sebou to jablko, to je výhradně její nápad, ne můj. Pořád je ovšem ještě čas si tohle šílenství rozmyslet, Laurano." Giltanas se k ní otočil. "Vrať to jablko. Nedopusť, aby Portiova neuvážená slova zbavila i tebe zdravého rozumu. Když jablko necháme tady, poslouží k obraně našeho lidu. Můžeme zjistit, jak se s ním zachází, i mezi námi jsou čarodějové."

"A neměli bychom se tedy s takovou vydat zrovna ke strážím?! Třeba se pak vyspíme někde, kde je teplo!" Flintová slova zazněla, jako by mu u úst vybuchovaly mrazivé obláčky.
"Buď spusť poplach, elfe, nebo nás nech jít. A dej nám aspoň trochu času, než nás zradíš," řekl Derek.
"Nemám ani v nejmenším v úmyslu vás zradit," řekl rozzlobeně Giltanas. Ostatních si nevšímal a ještě jednou se obrátil k sestře. "Laurano!"
"Už jsem se rozhodla," odvětila pomalu. "Promyslela jsem to a myslím, že si počínáme správně. Elistan si to myslí taky, Silvara nás převede přes hory -"
"Já ty hory taky znám," promluvil z ničeho nic Theros, "měl jsem tam takovou menší práci, tak jsem je prošel. A budete mě potřebovat, abych vás protáhl kolem hlídek."
"Pak je rozhodnuto."
"Dobrá." Giltanas si povzdechl. "Pak jdu s vámi. Kdybych tu zůstal, Portios by mě neustále podezříval, že jsem vám pomohl."
"Skvěle," vybafl Flint. "Už tedy začneme prchat? Nebo máme ještě někoho vzbudit?"
"Tudy," řekl Theros. "Hlídky jsou zvyklé, že se po nocích toulám. Zůstaňte ve stínu a já to s nimi domluvím sám." Shýbl se, chytil Tasslehoffa za límec tlustého kožichu a zvedl ho na úroveň svých očí. "To platí hlavně pro tebe, mistře chmatáku," řekl rozložitý muž přísně.
"Dobrý, Therosi," souhlasil pokorně šotek a kroutil se v mužově stříbrné paži, až ho kovář konečně postavil zase na zem. Potom si otřesený Tas upravil své mošny a pokusil se nabýt uražené důstojnosti.
Družina následovala vysokého černého kováře až k okraji elfího tábora a snažila se nadělat přitom co nejméně hluku, pokud to u dvou rytířů v brnění a trpaslíka vůbec šlo. Lauraně se zdálo, že nadělají kraválu jako svatební průvod. Kousala se do rtu, aby nevybuchla, když rytíři cinkali a rachotili temnotou a Flint zakopával o každý kořen a každou kaluží se musel prošplouchat.
Ale elfové byli ve svém sebeuspokojení zabaleni jako ve vatičce. Bezpečně se přece už z veškerého nebezpečí dostali. Nikdo, mysleli si, je už nikdy nenajde. A tak spali a družina se proplížila kolem do noci. Silvara nesla dračí královské jablko a cítila, že se koule zahřívá, pohybuje se a pulsuje životem.
"Co si mám počít?" šeptala si v jazyce Kaganestu a téměř poslepu klopýtala temnotou. "Dostalo se to ke mne!.Proč? Já to nepochopím! Co mám dělat?"

4.Řeka mrtvých.Legenda o Stříbrném draku.

Noc byla tichá a dost chladná. Bouřková mračna halila svit měsíců a hvězd. Nepršelo, nefoukal vítr, ve vzduchu byl pouze nesnesitelný příznak vyčkávání. Laurana cítila, že celou svou osobností je ve střehu, ostražitá a vystrašená. A za ní spali elfové - zamotaní do svých závitků drobných půtek a nenávistí. Jaké hrozné křídlaté stvůry se jednou vyklubou z těch kukel, napadlo ji.
Družina neměla potíže dostat se kolem elfích stráží. Když poznali Therose, strážní se dávali do hovoru a přátelsky s ním klábosili, zatímco ostatní se proplížili lesem. S prvním studeným zásvitem jitra dorazili k řece.
"A jak se dostaneme na druhý břeh?" zeptal se trpaslík, který zachmuřeně hleděl přes vodu. "O člunech si myslím své, ale pořád lepší než plavat."
"To by neměl být problém." Theros se obrátil k Lauraně a řekl: "Zeptej se své kamarádky," hlavou kývl k Silvaře.
Laurana se překvapeně podívala na Divou elfku a ostatní rovněž. Silvara rozpačitěla, zrudla a sklopila hlavu. "Kargai Sargon má pravdu," řekla tiše. "Počkejte tady, mezi stromy." Oddělila se od nich a lehce a s okouzlujícím půvabem běžela ke břehu. Laurana si všimla, že zejména Giltanasův pohled dlouho prodlévá na Divé elfce.

Silvara strčila prsty do úst a zapískla tak, jak píská probuzený pták. Chvíli počkala a pak hvizd zopakovala třikrát. Za minutu se ozvala odpověď, nesla se přes vodu z druhého břehu.
Silvara se spokojeně vrátila k družině. Laurana viděla, že se sice obrací k Therosovi, její oči však přitahuje Giltanas. Když zjistila, že i on ji pozoruje, začervenala se a rychle se podívala do očí Therosovi.
"Kargai Sargone," řekla rychle, "naši přicházejí, ale buď, prosím tě, se mnou a vysvětli jim to." Silvařiny modré oči - teď v ranním světle je Laurana viděla zcela jasně - utkvěly na Sturmovi a Derekovi. Divá elfka nepatrně zavrtěla hlavou. "Nebude se jim líbit, že jim do naší země přivádím lidi - a tyhle elfy," řekla a omluvně se podívala na Lauranu a Giltanase.
"Já s nimi promluvím," řekl Theros. Hleděl na vodu a pak ukázal: "Podívej, už jdou."
Laurana uviděla dva černé obrysy, které klouzaly po šedivé hladině řeky. Zřejmě i Kaganest je na stráži nepřetržitě, pomyslila si. Poznali Silvařino volání. Divné, že otrokyně má takovou volnost. Bylo-li to tak snadné - proč Silvara vlastně utíkala ze Silvanestu? To nedávalo smysl... pokud její útěk neskrýval v sobě jiný záměr.
"Co znamená Kargai Sargon?" zeptala se zničeho nic Therose.
"Jenž má Stříbrnou paži," vysvětlil jí Theros s úsměvem.
"Vypadá to, že ti důvěřují."
"Ano. Už jsem ti říkal, že jsem u Silvařina kmene strávil nějaký čas." Kovářova umouněná tvář se stáhla do úšklebku. "Neber to, paní, jako urážku, ale nemáš ponětí, jaké těžkosti těm Divokým působí tvoji lidé; střílí jim a odhánějí zvěř, zotročují si zlatem, stříbrem a ocelí mladé." Theros si zhluboka povzdychl. "Udělal jsem pro ně, co se dalo. Ukázal jsem jim, jak se kovají zbraně a nářadí. Ale zima bude dlouhá a krutá. Zvěře v lesích rychle ubývá. Když nastane hlad a dojde k zabíjení; jejich elfí pří-"
"Kdybych ale zůstala," řekla polohlasně Laurana," třeba bych něčemu pomohla-" Pak si uvědomila, že je to hloupost. Co by mohla dělat? Ani její vlastní lidé ji neuznávali! "Nemůžeš být prostě všude," řekl Sturm. "Elfové si své spory musí řešit sami, Laurano. To, cos udělala, bylo správné."
"Já vím," řekla s povzdechem. Otočila se a hleděla zpět k táboru Qualinestských. "Byla jsem taková jako oni, Sturme," řekla a otřásla se. "Můj překrásný malý svět se točil kolem mě tak dlouho, že jsem si začala myslet, že jsem středem vesmíru. Utekla jsem za Tanisem, protože jsem si myslela, že dokážu, aby mě miloval. Proč by ne? Vždyť to tak dělal každý. A tak jsem přišla na to, že svět se kolem mě netočí. Ze jsem mu úplně lhostejná! Viděla jsem utrpení a smrt. Musela jsem sama zabíjet -" pohlédla zběžně na své ruce - "nebo by zabili mě. Viděla jsem skutečnou lásku. Lásku Řekyvana a Zlatoluny, která je ochotná všechno obětovat - dokonce i sám život. Poznala jsem, že jsem malicherná a nedůležitá. A moji lidé mi teď taky tak připadají; malicherní a nedůležití. Myslívala jsem si o nich, že jsou prostě dokonalí, ale teď chápu Tanise, jak mu bylo - a proč od nás utekl."
Čluny Kaganestských přirazily ke břehu. Silvara s Therosem šli napřed, aby promluvili s elfy. Když jim Theros posléze pokynul, vystoupili přátelé ze stínu stromů a došli ke břehu - ruce v bezpečné vzdálenosti od zbraní - aby si je Kaganestští mohli prohlédnout. Zpočátku to vypadalo beznadějně. Elfové drmolili cosi ve svém podivném, hrubém nářečí elfštiny, kterému Laurana jen s obtížemi rozuměla. Zřejmě naprosto odmítali mít s družinou cokoliv společného.
Z lesa za nimi se náhle ozval hlas rohu. Giltanas a Laurana se zděšeně podívali po ostatních. Theros se ohlédl a napřáhl naléhavým gestem stříbrnou paži ke skupině a pak ukázal na sebe - zřejmě se za družinu zaručoval svým slovem. Rohy se ozvaly znovu. Silvara přidala své prosby a sliby. Konečné Kaganestští souhlasili, třebaže se zřetelným odporem.
Družina spěchala do vody ke člunům, všichni si byli vědomi, že jejich útěk byl objeven a pronásledování začalo. Jeden po druhém lezli opatrně přes borty lodic, zrobených pouhým vypálením kmenů stromů. Všichni, kromě Flinta, který sténal a vrhal se na zem, kroutil hlavou a mumlal cosi v trpasličí řeči. Sturm ho starostlivě pozoroval a v duchu se bál, že se bude opakovat výstup u Krystalmirského jezera, kdy trpaslík jednoduše odmítl vstoupit do člunu. Avšak Tasslehoff ho tak dlouho tahal a cloumal s ním, že se vyděšený trpaslík nakonec postavil na nohy.

"Nic se neboj, my z tebe ještě uděláme námořníka," řekl vesele a šťouchl trpaslíka koncem své prakovky.
"Nikdy! A přestaň mě šťouchat tím klackem!" vybafl trpaslík. Když se přiblížil k vodě, zastavil se a nervózně si pohrával s kusem dřeva. Tas skočil do člunu a s nataženou rukou na něho čekal.
"Nezmatkuj, Flintě, a nastup," nařídil Theros.
"Jednu věc mi řekni," řekl trpaslík a s námahou polknul. "Proč té řece říkají Řeka mrtvých?"
"Brzo poznáš sám," zabručel Theros. Sáhl svou černou paží za sebe, sebral trpaslíka z břehu a hodil ho na sedátko jako pytel brambor. "Odrazte!" přikázal kovář Divým elfům, kteří se nedali pobízet. Vmžiku se jejich pádla zakousla do vody.
Člun vplul do proudu a rychle po něm klouzal směrem na západ. Břehy porostlé stromy uplývaly vzad docela slušnou rychlostí a družina se choulila na dne před studeným větrem, který je bodal do tváří a bral dech. Na jižním břehu, kde si zřídili svůj domov Qualinestští, nebylo vidět žádné známky života. Ale Laurana zahlédla nejasné, rychle se pohybující stíny, objevující se mezi stromy na severním břehu. Uvědomila si znovu, že Kaganestští nejsou takoví prosťáčkové, jak se zdálo - ostře sledovali své bratrance. Byla by ráda věděla, kolik kaganestských otroků bylo ve skutečnosti špehy. Její oči opět vyhledaly Silvaru.
Proud je rychle unášel k soutoku, kde se sléval s další řekou. Ta druhá přitékala od severu, ta jejich tekla od východu. Obě se spojovaly v široký proud směřující k jihu - k moři. Náhle Theros ukázal.
"Trpaslíku, tamhle máš odpověď," řekl vážně.
Po přítoku, který tekl od severu, se blížil další člun. Zpočátku se všem zdálo, že byl špatně uvázán a vzala ho voda. Pak podle ponoru poznali, že nemůže být prázdný. Diví elfové zpomalili, zakormidlovali na mělčinu a zůstali stát s hlavami skloněnými v tiché úctě.
Pak Laurana pochopila.
"Pohřební člun," zašeptala.
"Přesně," řekl Theros a smutně lodici pozoroval. Přeplouvala kolem a proud ji přiblížil. Uvnitř uviděli tělo mladého Divého elfa, podle koženého hrubě opracovaného prsního plátu patrně bojovníka. Ruce, složené na prsou, svíraly ve vychladlých prstech železný meč. Luk a toulec šípů mu ležely po boku. Oči měl zavřené, jako by pokojně spal a už nikdy se neměl probudit.
"Teď tedy víte, proč se jmenuje Thon-Tsalarian Řeka mrtvých," řekla Silvara melodickým hlasem. "Celá staletí už moji lidé vracejí mrtvé moři, z něhož jsme se zrodili. Také tento starodávný zvyk byl příčinou hořkého sporu mezi Kaganestem a našimi bratranci." Pohlédla na Giltanase. "Vaši lidé to považují za znesvěcování řeky. Nutí nás, abychom to nedělali!"
"Jenomže jednoho dne po řece popluje gualinestské nebo silvanestské tělo s kaganestským šípem v prsou," prorokoval Theros. "A pak vypukne válka."
"Já si myslím, že elfové budou mít brzy daleko horšího nepřítele," řekl Sturm a kroutil hlavou.
"Podívejte!" Ukázal do člunu.
U nohou mrtvého bojovníka ležel štít, štít soupeře, se kterým zemřel v boji. Když poznala na otlučeném štítě nečisté znamení, Laurana přestala dýchat.
"Drakonián!"
Cesta vzhůru proti proudu Ton-Tsalarianu byla pak dlouhá a namáhavá, proud řeky byl prudký a silný. Dokonce i Tas dostal pádlo, které vzápětí upustil do vody a málem sletěl za ním, když se ho snažil zachytit. Derek chytil Tase za opasek a vtáhl ho zpět, zatímco Kaganestští dávali najevo, že udělá-li ještě jednou něco podobného, hodí ho do řeky.
Tasslehoff se brzy začal nudit, obrátil se k hladině a doufal, že zahlédne nějakou rybu.
"To je ale divné!" řekl šotek náhle. Natáhl ruku, ponořil ji do vody. "Podívejte," řekl vzrušeně, když ji vytáhl. Ruka byla pokryta jemným stříbrným povlakem a leskla se v ranním světle. "Ta voda září! Podívej, Flintě," zavolal na trpaslíka v druhém člunu. "Podívej se do vody -"
"Nepodívám," řekl trpaslík drkotajícími zuby. Flint zasmušile vesloval, i když jeho přínos v tomto směru byl pochybný. Rozhodně odmítal třeba jen pohlédnout směrem k vodě, takže jeho tempo naprosto neodpovídalo ostatním veslařům.

"Máš pravdu, šotečku," usmála se Silvara. "Silvanestští tu řeku pojmenovali Thon-Sargon, což znamená Stříbrná cesta. Škoda, že nám počasí nepřeje. Když je stříbrný měsíc v úplňku, řeka se promění v tekuté stříbro a je skutečně překrásná."
"Ale jak to? Proč?" ptal se šotek a potěšené si prohlížel svou ruku.
"To nikdo přesně neví, ale moji lidé si o tom vyprávějí legendu -" Silvara se náhle odmlčela a tvář jí zrudla.
"Jakou legendu?" zeptal se Giltanas. Elfí pán seděl tváří k Silvaře, která kormidlovala. Jeho veslování nebylo o mnoho lepší než Flintovo, protože Giltanase daleko víc než veslování zajímala Silvařina tvář. Pokaždé když vzhlédla, setkala se s jeho pohledem. Jak hodiny plynuly, zneklidňovalo ji to víc a víc.
"To tě přece nemůže zajímat," řekla a hleděla na stříbrošedý proud, aby nemusela pohlédnout na Giltanase. "Je to taková pohádka pro děti. O Humovi -"
"O Humovi?!" řekl Sturm, který seděl za Giltanasem a jehož rychlé, silné záběry vesel vyvažovaly neobratnost jak elfa, tak i trpaslíka. "Pověz nám vaši legendu o Humovi, Divá elfko."
"Ano, vypravuj," řekl s úsměvem Giltanas.
"Tak dobře," řekla celá rudá. Odkašlala si a začala. "Podle kaganestských elfů, v posledních dnech hrozných dračích válek, putoval Huma po zemi a pomáhal lidem. Ale ke svému zármutku poznal - že je bezmocný, že nemůže zabránit drakům v jejich ničem. I modlil se k bohům, aby mu dali odpověď." Silvara pohlédla na Sturma, který vážně přikývl.
"To je pravda," řekl rytíř. "A Paladin jeho modlitby vyslyšel a poslal mu Bílého jelena. Ale kam ten ho zavedl, nikdo neví."
"My to víme," řekla Silvara tiše, "protože Jelen zavedl Humu po mnoha zkouškách a přestálých nebezpečenstvích sem, do země Ergot. V údolí zde potkal jednu ženu, krásnou a ctnostnou, která ho zbavila bolesti. Huma se do ní zamiloval a ona do něho. Ale dlouhé měsíce odmítala jeho vyznání a touhu. Nakonec, když už sama nemohla přemoci plamen, který ji spaloval, ta žena opětovala Humovu lásku. A jejich štěstí bylo jako stříbrná záře měsíce v noci plné hrozné tmy."
Silvara se na okamžik odmlčela - její oči hleděly do prázdna. Mimoděk se dotkla hrubé látky pláště ležícího u jejích nohou, který skrýval dračí královské jablko.
"Pokračuj," naléhal Giltanas. Elfí pán už přestal i jen předstírat, že vesluje, a tiše seděl, okouzlen Silvařinýma krásnýma očima a melodickým hlasem.
Silvara si povzdychla. Pustila látku, zahleděla se přes vodu do temných lesů. "Jejich štěstí netrvalo dlouho," řekla tiše.
"Protože ta žena měla hrozné tajemství - nebyla zrozena z ženy, ale z draka. Pouze svými kouzly mohla na sebe vzít ženskou podobu. Ale déle už Humovi lhát nemohla. Příliš ho milovala. Se strachem Humovi svěřila, kdo je, a jedné noci se před ním zjevila ve své pravé podobě - jako stříbrný drak. Doufala, že ji bude nenávidět, že ji snad dokonce zabije, neboť její bolest byla tak velká, že smrt by pro ni byla vysvobozením. Když však rytíř pohlédl na skvělé, zářící stvoření před sebou, poznal v něm vznešenou a ušlechtilou duši ženy, kterou miloval. Její kouzlo jí zas vrátilo ženskou podobu a ona se začala modlit k Paladinovi, aby ji ponechal ženou na věky. Že se vzdá svého kouzelnictví i dlouhého dračího věku za pozemský život s Humou."
Silvara zavřela oči a v tváři měla výraz bolesti. Giltanas ji pozoroval a ptal se sám sebe, proč ji tato legenda tak dojímá. Natáhl se a pohladil jí ruku. Škubla sebou jako divoké zvíře a odtáhla se tak prudce, že se člun zakolébal.
"Promiň," řekl Giltanas. "Nechtěl jsem tě polekat. Co je ti? Co odpověděl Paladin?"
Silvara se zhluboka nadechla. "Paladin vyhověl jejímu přání - ale pod hroznou podmínkou. Ukázal jim oběma, co je čeká. Když ona zůstane drakem, dostane Huma Dračí kopí a sílu, aby porazil zlé draky. Když se stane smrtelnicí, budou žít spolu s Humou jako muž a žena, zlí draci však zůstanou v zemi navěky. Huma hned přísahal, že se vzdá všeho - svého rytířství, své cti - a zůstane s ní. Ale ona spatřila, jak světlo v jeho očích hasne, když to sliboval, a poznala se slzami v očích, co musí odpovědět. Zlým drakům nesmí

být dovoleno, aby zůstali na zemi. A ta stříbrná řeka, říká se, jsou slzy, které prolil drak, když ji Huma opustil a šel hledat Dračí kopí.
"Hezké. Ale trochu smutné," řekl Tasslehoff a zívl. "A co starouš Huma? Vrátil se? Má to šťastný konec?"
"Legendy o Humovi se nekončí šťastně," řekl Sturm a zamračil se na šotka. "Zemřel slavně v boji, porazil vůdce draků a podlehl smrtelnému zranění, které přitom utrpěl. Ale slyšel jsem," dodal zamyšleně rytíř, "že do té poslední bitvy jel na stříbrném drakovi."
"A na Ledové stěně jsme viděli rytíře na stříbrném drakovi taky," řekl Tas. "Dal přece Sturmovi to -"
Rytíř zasadil šotkovi rychlý a pořádný šťouchanec do zad. Příliš pozdě si Tas vzpomněl, co má zůstat tajemstvím.
"Nevím o žádném stříbrném drakovi," řekla Silvara a pokrčila rameny. "Moji lidé toho o Humovi moc nevědí. Koneckonců, byl to člověk. Myslím, že si tuhle legendu vyprávějí hlavně kvůli milované řece, která odnáší jejich mrtvé."
V této chvíli ukázal jeden z kaganestských elfů na Giltanase a ostře něco řekl Silvaře. Giltanas se na ni podíval, protože nerozuměl. Elfí panna se usmála. "Ptá se, jestli jsi takový elfí pán, že už nehodláš veslovat. V případe, že ano, nemá námitek, aby prý ‚Vaše Výsost dále plavala'."
Giltanas se na ni usmál a zčervenal. Rychle sebral veslo a zabral.
Přes veškeré úsilí - a k večeru musel i Tasslehoff začít opět veslovat - byla cesta proti proudu pomalá a vyčerpávající. Když se rozhodli, že přistanou a utáboří se, vypětím je bolely svaly, ruce měli zkrvavené a plné puchýřů. Nezmohli se na víc, než že vytáhli čluny na břeh a pomáhali je ukrýt.
"Myslíš, že jsme je setřásli?" zeptala se Laurana unaveně Therose.
"Myslím, že tamhle máš odpověď," ukázal po proudu.
V rychle padajícím soumraku mohla Laurana sotva rozeznat několik tmavých stínů na vodní hladině. Byly ještě hodně daleko, ale Lauraně bylo jasné, že si této noci družina příliš neodpočine. Jeden z Kaganestských však něco řekl Therosovi a ukázal dolů po proudu. Mohutný kovář přikývl.
"Neboj se. Do rána se nám nic nestane. Říká, že oni taky musí přistát. V noci se po řece nikdo neodváží. Ani Kaganestští, a ti tu znají každý ohyb a kámen. Říká, že se utáboříme hned tady na břehu, v lese prý chodí po nocích divné stvůry - muži s hlavami ještěrů. Zítra poplujeme dál, pokud to jen půjde, ale brzy prý budeme muset po souši."
"Zeptej se ho, jestli se jeho lidé pokusí Qualinestské zastavit, když vstoupí do jejich země," řekl Sturm Therosovi.
Theros se obrátil ke kaganestskému elfovi a dal se s ním do řeči. Mluvil sice elfsky neohrabaně, ale natolik dobře, že řekl, co chtěl. Elf zavrtěl hlavou. Vypadal velmi divoce, Laurana teď dovedla pochopit, proč její lidé považovali jeho kmen téměř za zvěř. Na tváři bylo možno pozorovat dávné lidské předky. I když neměl vousy - Kaganestští měli příliš mnoho čisté elfí krve, takže to nebylo možné - připomněl elf Lauraně Tanise svým rychlým, rozhodným spádem řeči, silným svalnatým tělem a výraznými gesty. Vzpomínky ji přemohly a odvrátila hlavu.
Theros překládal: "Říká, že Qualinest musí striktně dodržovat protokol a požádat o svolení starších, aby mohli vstoupit do Kaganestu a pronásledovat vás. Starší ovšem svolení dají a možná jim nabídnou i pomoc. Nechtějí v Jižním Ergotu žádné lidi; v tom se od svých bratranců neliší. Vlastně," dodal Theros pomalu, "celkem jasně mi dal najevo, že nám se svými lidmi pomáhá jen proto, že mi chce oplatit, co jsem pro ně v minulosti udělal, a chce pomoci Silvaře."
Lauranin pohled se stočil k Silvaře. Stála na břehu a rozprávěla s Giltanasem.
Theros uviděl, jak Lauraně ztvrdly rysy. Když se podíval na Divou elfku a elfího pána, uhodl, na co myslí. "Vidět žárlit ženu, která prý utekla, aby se stala milenkou mého kamaráda, Tanise Půlelfa, to mi nějak nepasuje," poznamenal. "Myslel jsem, že jsi jiná než vaši, Laurano."
"V tom to vůbec není!" řekla ostře a cítila, jak ji pálí kůže na obličeji. "Předně nejsem Tanisova milenka. Ne, že by na tom záleželo. Já prostě tomu děvčeti nevěřím. Je taková - jak to říct - moc se snaží zavděčit. Ale to nedává smysl, že?"

"Možná, že to nějak souvisí s tvým bratrem."
"Je to elfí pán -" začala Laurana rozhněvaně. Pak si uvědomila, co chtěla říci, a zmlkla. "Co vlastně víš o Silvaře?" zeptala se místo toho.
"Málo," odpověděl Theros a díval se přitom na Laurami tak zklamaně, že ji to nepochopitelně dráždilo. "Vím, že mezi svými se těší úctě a lásce, hlavně kvůli tomu, že umí léčit." "A špehovat umí stejně dobře?" zeptala se Laurana chladně.
"Ti lidé zápasí o přežití. Dělají prostě jenom to, co musí," řekl odměřeně Theros. "Ale tam na břehu jsi mluvila hezky, Laurano. Málem jsem ti uvěřil."
Kovář šel pomáhat Kaganestským ukrýt čluny. Laurana měla vztek a styděla se. Nevěděla, co dělat, a kousala se do rtu. Má Theros pravdu? Žárlí na Giltanase? Myslí si, že ho Silvara není hodná? Ale přesně tak se vždycky Giltanas vyjadřoval o Tanisovi. Jasně! Ale kde je teď rozdíl?
Naslouchej svým pocitům, řekl jí Raistlin. To bylo všechno moc krásné, ale to bych napřed svým pocitům musela rozumět! Copak ji láska k Tanisovi ničemu nenaučila?
Naučila, rozhodla se nakonec Laurana a její mysl se rozjasnila. To, co řekla Therosovi, myslela upřímně. Jestli jí něco na Silvaře vadí, jestli jí nevěří, pak to nemá nic společného s tím, že Giltanase ta dívka přitahuje. Nedá se to přesně vyjádřit. Lauraně bylo moc líto, že jí Theros nerozumí, ale rozhodla se dát na Raistlinovu radu a věřit svým pocitům. Bude dál Silvaru pozorovat.

5.Silvara.

I když každý sval v Giltanasově těle volal po odpočinku a on sám si myslel, že nejspíš usne vestoje, pokud okamžitě neulehne, elfí pán najednou shledal, že je vzhůru a hledí ke hvězdám. Bouřková mračna stále ještě visela nízko nad hlavou, ale bríza vonící solí a vanoucí od západu je začala rozhánět. Tu a tam zahlédl hvězdy a jednou se na obloze objevil i rudý měsíc jako plamínek svíčky, ale hned jako by ho sfoukly mraky.
Elf si chtěl udělat pohodlí, obracel se, kroutil, až se přikrývky pod ním zmuchlaly a musel se posadit a přerovnat je. Nakonec uznal, že asi stejně na tvrdé a zmrzlé zemi neusne. Zdá se, že nikdo z družiny takové problémy nemá, pomyslel si podrážděně. Laurana ležela vedle něho a tvrdě spala, tvář položenu na paži, jak byla zvyklá od dětství. Jak je poslední dobou divná, napadlo Giltanase. Ale pak si pomyslil, že jí to sotva může mít za zlé. Opustila všechno, čemu doposud věřila a považovala za správné, a nese jablko do Sankristu. Otec by jí byl jednou jistě odpustil a přijal zpět, ale teď je z ní psanec navždycky.
Giltanas si povzdychl. A co já sám? Byl bych chtěl, aby jablko zůstalo v Qualin-Mori. Myslel jsem si, že otec má pravdu... Skutečně jsem si to myslel?
Asi ne, jinak bych tu nebyl, řekl si v duchu. U všech bohů, mám to v hlavě stejně pomíchané jako Laurana! Nejprve se jeho nenávist k Tanisovi - nenávist, kterou si pyšně pěstoval celá léta - začala rozplývat a vystřídal ji obdiv a potom i náklonnost. Pak cítil, že také nenávist k ostatním pokolením začíná odumírat. Znal jen pár elfů, kteří byli tak ušlechtilí a obětaví jako ten člověk - Sturm Ostromeč. A třebaže Raistlina neměl rád, záviděl mladému čaroději jeho kouzelnické schopnosti. To bylo něco, na co Giltanas, sám se tak trochu zabývající kouzlením, nikdy neměl dostatek odvahy a trpělivosti. Nakonec si připustil, že má rád i šotka a brblavého starého trpaslíka. Jenom si nikdy nepomyslil, že se zamiluje do Divé elfky.
"Tak!" pronesl Giltanas hlasitě. "Už je to tady. Já ji miluji!" Ale byla to láska nebo jen přitažlivost její tělesné krásy? V duchu se ušklíbl, pomyslel na Silvařinu tvář se šmouhami špíny, slepené vlasy a potrhané šaty. Můj vnitřní zrak musí asi vidět daleko jasněji, napadlo ho a s láskou pohlédl směrem k její přikrývce. Překvapeně zjistil, že místo je prázdné! Polekaně se rychle začal rozhlížet po ležení. Neodvážili se zažehnout oheň - nejenže měli v patách Qualinestské, ale Theros něco říkal o tlupách drakoniánů, potulujících se po kraji. Když na ně pomyslel, Giltanas rychle vstal a začal Silvaru hledat. Pohyboval se

tiše, nechtěl, aby se ho Derek a Sturm, kteří drželi hlídku, na něco vyptávali. Náhle ho napadla myšlenka, která jím projela jako mráz. Rychle se šel podívat na dračí jablko. Ale bylo tam, kam ho Silvara dala. Vedle leželo zlomené dřevce dračího kopí.
Giltanasovi se ulevilo. Pak jeho bystré uši zaslechly šplouchání vody. Bedlivě naslouchal a dospěl k názoru, že to není ani ryba, ani noční pták, který potmě loví v řece. Elfí pán se podíval na Dereka a Sturma. Stáli dost daleko od sebe na skalisku, z něhož obhlédli celý tábor. Giltanas slyšel, že se ostrým šeptem spolu o čemsi dohadují. Elfí pán se vyplížil z ležení a vydal se po zvuku šplouchající vody.
Giltanas šel temným lesem a nedělal přitom větší hluk než jakýkoli stín noci. Sem tam zahlédl řeku probleskující mezi stromy. Pak došel na místo, kde voda padala ze skály a pod ní tvořila malé jezírko. Zde se Giltanas zastavil a jeho srdce se téměř zastavilo také. Nalezl Silvaru.
Temný kruh stromů se ostře rýsoval proti letícím mrakům. Ticho noci rušil jen tichý šum řeky, která spěchala kamenným řečištěm, a šplouchavé zvuky, které Giltanas zaslechl. Teď poznal, co to je.
Silvara se koupala. Nevadil jí chladný vzduch a potápěla se pod vodu. Šaty ležely poházené na břehu vedle zmuchlané přikrývky. Giltanasovu elfímu zraku byla zřetelná pouze její ramena a paže. Hlavu měla zakloněnou zpět, jak si myla dlouhé vlasy, které za ní vlály na hladině jako tmavá pavučina na ještě tmavší hladině. Elfí pán zadržel dech a pozoroval ji. Věděl, že by měl odejít, ale jakoby držený kouzlem se nemohl pohnout.
Pak se mraky protrhly. Solinár, stříbrný měsíc, třebaže poloviční, propálil noční oblohu chladným jasem. Voda v tůňce se změnila v tekuté stříbro. Silvara vystoupila z tůně. Stříbrná voda se jí zaleskla na kůži -, zatřpytila se v stříbrných vlasech a v pramíncích stékala po těle, které pomaloval měsíční svit. Její krása zasáhla Giltanasovo srdce s takovou bolestí, že nemohl chytit dech.
Silvara sebou trhla a polekaně se rozhlédla. Její divoký, zanedbaný půvab její krásu ještě zvyšoval a Giltanas, třebaže chtěl promluvit, aby se tak nebála, nemohl kvůli palčivé bolesti v hrudi vydat ze sebe hlásku.
Silvara vyběhla z vody na břeh, kde měla šaty. Ale ani se jich nedotkla. Místo toho sáhla do mošny. Když se otočila, měla v ruce nůž, připravená k obraně.
Giltanas viděl, jak se její tělo v měsíčním světle chvěje, a vybavila se mu laň, kterou kdysi uštval po dlouhém honu.
Její oči se tehdy třpytily stejným strachem, jako to viděl teď v Silvařiných. Divá elfka se zděšeně rozhlížela. Copak mě nevidí? Giltanasovi to krátce blesklo hlavou, když zahlédl, že její oči několikrát přeletěly místo, kde stál. Jejímu elfímu zraku by se měl jevit jasně jako -
Náhle se Silvara odvrátila a dala se do běhu, jako by chtěla utéci před nebezpečím, které cítila, ale neviděla.
Konečně Giltanas mohl promluvit. "Ne! Silvaro, počkej! Neboj se! To jsem já, Giltanas." Mluvil zřetelně, ale nekřičel - stejně tak promlouval tehdy k té lani. "Nemáš chodit mimo ležení sama - je to nebezpečné..."
Silvara se zastavila, napůl ozářená měsícem, napůl krytá stínem, svaly napjaté, připravena skočit. Giltanas poslechl instinkt lovce, šel pomalu k ní, mluvil a pevně ji držel hlasem a pohledem.
"Nemáš co chodit sama. Zůstanu tady. Stejně jsem chtěl s tebou mluvit. Tak mě chvíli poslouchej. Potřebuji s tebou mluvit, Silvaro. Ale tady sám taky nemůžu zůstat. Nechoď ode mne pryč, Silvaro. Tolik mi už toho na světě odešlo. Nechoď..."
Mluvil tiše a nepřetržitě a přitom se pomalu a klidně přibližoval k Silvaře, až couvla o krok zpět. Vztáhl k ní ruce a rychle se posadil na balvan na kraji tůňky, aby mezi nimi byla voda. Silvara se zastavila a napjatě ho pozorovala. Nesnažila se obléknout, rozhodla se, že záchrana je důležitější než ostýchavost. Nůž stále držela připravený k bodnutí.
Giltanas její odvahu obdivoval, i když se před její nahotou styděl. Slušná elfí žena by omdlela a nyní by stála na pokraji smrti. Věděl, že by měl odvrátit zrak, ale byl příliš očarován její krásou. Krev mu hořela.

Jen s velkým úsilím mluvil dál a už ani nevěděl, co říká. Pak si pomalu uvědomoval, že se jí svěřuje s těmi nejtajnějšími myšlenkami, ukrytými v hloubi srdce.
"Silvaro, co tu vlastně dělám? Můj otec mne potřebuje, můj lid mě potřebuje. Ale já jsem přesto tady, a neposlouchám rozkazy svého pána. Mí lidé jsou ve vyhnanství. Našel jsem věc, která by jim možná pomohla - dračí královské jablko - a teď dávám v sázku život, abych ho vzal svým a dal ho lidem, kterým pomůže jen v jejich válce! Vždyť to ani není moje válka! Není to naše válka!" Giltanas se k ní dychtivě naklonil a všiml si, že ani ona od něho nedokáže odtrhnout oči. "Proč, Silvaro? Proč jsem tak pošlapal svou čest? Proč jsem to udělal svému lidu?"
Zadržel dech. Silvara vrhla rychlý pohled do tmy a bezpečí lesa a pak pohlédla na něho. Teď uteče, napadlo ho a srdce mu divoce bušilo. Pak Silvara pomalu sklonila nůž. V očích měla takový smutek a lítost, že to Giltanas nakonec nevydržel a se studem odvrátil zrak.
"Silvaro," začal znova a hlas se mu chvěl, "odpusť mi to. Nechtěl jsem tě do toho zatáhnout. Já jenom nevím, co teď musím udělat. Já jenom vím..."
"... že to udělat musím," dokončila Silvara za něho.
Giltanas k ní vzhlédl. Silvara se zabalila do odhozené přikrývky. Toto plaché gesto jenom rozdmýchalo plamen jeho touhy. Její stříbrné vlasy, které jí splývaly až k bokům, se leskly v měsíčním světle. Přikrývka halila její stříbrnou pleť.
Giltanas pomalu vstal a šel po břehu až k ní. Pořád stála na kraji lesa, na kraji bezpečí. Stále ještě cítil poryvy jejího strachu. Ale nůž pustila na zem.
"Silvaro," řekl, "to, co jsem udělal, je proti všem zvykům elfů. Když mi má sestra řekla o spiknutí a krádeži jablka, měl jsem okamžitě jít přímo za otcem. Měl jsem způsobit poplach. Měl jsem vzít jablko sám a -"
Silvara k němu přistoupila a stále si přidržovala kolem těla přikrývku. "Proč jsi to neudělal?" zeptala se ho vážným hlasem.
Giltanas byl poblíž kamenných stupňů na severní straně tůňky. Padající voda zde vytvářela záclonu měsíčního svitu. "Protože vím, že moji lidé nemají pravdu. Laurana má pravdu. Sturm má pravdu. Dát dračí královské jablko lidem je správné! V té válce musíme bojovat taky. Elfové nemají pravdu, jejich zvyky a zákony jsou špatné. Tady - v srdci - to vím! Ale rozumem to nemohu přijmout. Trhá mne to-"
Silvara šla pomalu po břehu tůňky. Přiblížila se ke stříbrné oponě z druhé strany.
"Já ti rozumím," řekla tiše. "Moji lidé také nerozumějí tomu, co dělám a proč. Ale já ano. Já vím, co je správné a čemu věřit."
"To ti závidím, Silvaro," zašeptal Giltanas.
Giltanas si stoupl na největší kámen, malý plochý ostrůvek v třpytné, skákavé vodě. Silvara s mokrými vlasy, které ji halily jako stříbrný plášť, stála od něho sotva pár stop.
"Silvaro," řekl Giltanas chvějícím se hlasem, "odešel jsem ještě z jednoho důvodu. Víš, z jakého?"
Natáhl k ní ruku, dlaní vzhůru.
Silvara couvla a zavrtěla hlavou. Dech se jí zrychlil.
Giltanas pokročil opět o krok. "Silvaro, já tě miluji," řekl tiše. "Vypadáš, že jsi sama, stejně sama jako já. Silvaro, slibuji, nebudeš už nikdy sama. Přísahám..."
Silvara k němu váhavě vztáhla ruku. Náhlým pohybem ji Giltanas uchopil za paži a zvedl přes vodu. Zachytil ji, když se zapotácela, a přitáhl ji na kámen, na němž stál.
Pozdě si divoká laň uvědomila, že je v pasti. Ne v mužově náručí - snadno by se z jeho objetí mohla vymanit. Byla to její láska k tomuto muži, která ji spoutala. To, že jeho láska k ní je hluboká a něžná, pak zpečetilo jejich osud. I on byl v pasti.
Giltanas cítil, jak se chvěje, ale teď věděl - když pohlédl do jejích očí - že se chvěje vášní, a ne strachem. Vzal jí tvář do dlaní a něžně ji políbil. Silvara si stále jednou rukou přidržovala přikrývku kolem těla, ale cítil, že ho druhou rukou objímá. Rty měla měkké a dychtivé. Pak Giltanas ucítil na rtech slanou slzu. Poodstoupil a překvapeně uviděl, že pláce.
"Silvaro, neplač. Promiň mi to -" Pustil ji.

"Ne," řekla a měla zastřený hlas. "Ty slzy nejsou proto, že bych se bála tvé lásky. To já kvůli sobě. Tomu ty nemůžeš rozumět."
Natáhla se, ostýchavě ho zas jednou rukou objala a přitáhla k sobě. A pak, když ji líbal, ucítil i druhou ruku - tu, kterou si přidržovala přikrývku kolem těla - jak ho hladí po tváři.
Přikrývka, aniž si jí všiml, spadla do vody a stříbrný proud ji odnesl pryč.

6.Pronásledování.Zoufalý záměr.

V poledne příštího dne musela družina opustit čluny, protože se dostala k místu, kde řeka vytékala z hor. Voda už zde byla mělká a zpěněná nepříliš vzdálenými prudkými horskými potoky. Na břehu bylo vytaženo mnoho kaganestských lodí. Když družina vytáhla své čluny na břeh, vyšla jim z lesa vstříc skupina kaganestských elfů. Nesli těla dvou mladých elfích bojovníků. Někteří elfové tasili zbraň a byli by je určitě napadli, kdyby jim Theros Železník a Silvara nepospíšili naproti, aby si s nimi promluvili.
Dlouho hovořili s Kaganestskými, zatímco družina neklidně pozorovala řeku dolů po proudu. I když vstávali ještě před úsvitem a vyrazili tak časně, jak to jen kaganestští elfové považovali za bezpečné na rychlé vodě, zahlédla nejednou stíny černých člunů, které je pronásledovaly.
Když se Theros vrátil, jeho černá tvář se chmuřila. Silvara byla rudá hněvem.
"Moji lidé pro nás nehnou prstem," hlásila Silvara. "V minulých dvou dnech je dvakrát napadli plazí muži. Kladou lidem za vinu příchod tohoto nového zla a říkají, že lidé je sem dopravili na bělokřídlých lodích -"
"To je nesmysl!" vybafla Laurana. "Therosi, proč jsi jim neřekl o drakoniánech?"
"Snažil jsem se," prohlásil kovář. "Ale důkazy, obávám se, svědčí proti vám. V Kaganestu viděli bílého draka kroužit nad lodí, ale zřejmě už neviděli, že jste ho zahnali. No nic, nakonec souhlasili, že nám umožní průchod zemí, ale pomoc nám rozhodně odmítli. Silvara a já jsme se zaručili svými života za vaše dobré chování."
"Co tady dělali drakoniáni?" zeptala se Laurana, která nemohla potlačit hrozné vzpomínky. "Je to vojsko? Vtrhli už také do Jižního Ergotu? Jestli ano, pak bychom se snad měli vrátit -"
"Ne, myslím, že ne," řekl zamyšleně Theros. "Kdyby armády Dračích Velmistrů byly už připraveny obsadit ostrov, nasadili by letky draků a tisíce vojáků. Tohle vypadá spíš na menší oddíly, které poslali, aby zhoršili už tak dost špatnou situaci. Velmistři nejspíš doufají, že jim elfové ušetří námahu a vybijí se navzájem."
"Nejvyšší dračí velitelé nejsou připraveni k útoku na Jižní Ergot," řekl Derek. "Ještě se ani pevně nezachytili na severu. Je to ovšem pouze otázka času. Proto je nezbytně nutné, abychom dopravili dračí královské jablko na Sankrist a svolali do Bělokamene sněm. Ten rozhodne, jak dál."
Družina si sbalila zásoby a vyrazila do hor. Silvara je vedla stezkou podél zurčící říčky, která stékala z hor. V zádech cítili nepřátelské pohledy Kaganestských, kteří je sledovali, dokud jim nezmizeli z dohledu.
Téměř okamžitě se krajina začala zvedat. Theros jim brzy řekl, že jdou krajem, ve kterém nikdy dříve nebyl; záleželo jenom na Silvaře, kam je povede. Lauranu toto sdělení ani v nejmenším nepotěšilo. Zdálo se jí, že mezi jejím bratrem a tou dívkou k něčemu došlo, když zahlédla, jak se na sebe potají něžně usmívají.
Ještě v nížině našla Silvara chvíli času, aby se převlékla. Teď byla oblečena jako kaganestská žena v delším koženém kabátci přes kožené kalhoty a v těžkém kožichu až na paty. Když si umyla a učesala vlasy, všichni poznali, jak přišla ke svému jménu. Vlasy divného, kovově stříbrného odstínu jí spadaly na ramena a byly překvapivě krásné.
Ukázalo se, že Silvara je vynikající horský vůdce a udržovala rychlé tempo. Kráčeli s Giltanasem vedle sebe a rozpráveli elfsky. Krátce před západem slunce došli k jeskyni.

"Tady přenocujeme," řekla Silvara. "Naši pronásledovatelé by měli být daleko za námi. Jenom pár z nás zná tyto hory tak dobře jako já. Ale oheň raději zapalovat nebudeme. Večeře bude studená."
Unaveni po celodenním stoupání, pojedli a chystali se ke spánku. Navlékli na sebe každičký kousek oděvu, co měli, zabalili se do přikrývek a tvrdě usnuli. Určili hlídky, přičemž Laurana i Silvara trvali na tom, že se zúčastní. Noc přešla klidně, jediné, co je budilo, bylo kvílení větru ve skalních rozsedlinách.
Když se ale ráno Tasslehoff protáhl štěrbinou kolem zakrytého vstupu do jeskyně, aby se porozhlédl, rychle couvl zpátky. Přiložil prst na rty a pokynul ostatním, aby rychle vyšli ven. Theros úplně odvalil balvan, který přikulili k ústí jeskyně, a družina vylezla za Tasem. Odvedl je sotva na pět, na šest sáhů od jeskyně a ukázal do bílého sněhu.
Byly na něm stopy, dost čerstvé, takže je silný vítr a poletující sníh nestačil zcela zakrýt. Lehké, drobné otisky se do sněhu příliš nebořily. Nikdo nepromluvil. Nebylo ani třeba. Všichni poznali ostré, čisté obrysy elfích bot.
"Museli kolem nás přejít v noci," řekla Silvara. "Ale zde už zůstat nemůžeme. Brzo přijdou na to, že ztratili stopu, a vrátí se. Nesmějí nás tu už najít."
"Já v tom nevidím velký rozdíl," mumal znechuceně Flint. Ukázal na jejich zřetelně viditelné stopy. Pak pohlédl vzhůru k modrému nebi. "Mužem si tu klidně sednout a počkat na ně. Jim to ušetří čas a nám námahu. Není způsob, jak zakrýt naše stopy!"
"Stopa možná zakrýt nemůžeme," řekl Theros, "ale můžeme možná získat pár mil."
"Možná," opakoval po něm zachmuřeně Derek. Sehnul se a uvolnil meč v pochvě, pak se vrátil do jeskyně.
Laurana chytila Sturma. "Nesmí dojít ke krveprolití!" šeptala horečnatě, poplašená Derekovým chováním.
Když šli za ostatními, rytíř zavrtěl hlavou. "Nemůžeme připustit, aby nám tvoji lidé zabránili dopravit jablko na Sankrist."
"To já vím," řekla tiše Laurana. Sklopila hlavu a vešla v mlčenlivé beznaději do jeskyně.
Byli sbaleni v několika okamžicích. Derek stál u vstupního otvoru, netrpělivě odfukoval a pozoroval Lauranu.
"Jdi napřed," řekla mu, protože nechtěla, aby viděl, že pláče.
Derek okamžitě zmizel. Theros, Sturm a ostatní pomalu vystupovali a nejistě se ohlíželi po Lauraně.
"Běžte napřed," pokynula jim. Potřebovala být chvíli sama. Ale jediné, co jí neustále tanulo na mysli, byla Derekova ruka, svírající meč. "Ne," řekla si rozhodně, "s vlastními bojovat nebudu. Toho dne, kdy se to stane, draci vyhráli. Já odložím svůj meč první -"
Vtom za sebou zaslechla pohyb. Otočila se a nevědomky sáhla po meči. Pak stanula.
"Silvaro?" řekla překvapeně, když uviděla dívku ve stínu jeskyně. "Myslela jsem, že už jsi pryč. Co tady děláš?"
Laurana rychle kráčela k Silvaře, která tam v temnotě klečela a její ruce se pohybovaly při podlaze jeskyně. Divá elfka rychle vstala.
"N-nic," zakoktala Silvara. "Sbírám si své věci."
Za Silvarou na zmrzlé zemi se Lauraně zdálo, že vidí dračí královské jablko, jeho křišťálový povrh vydávající divné třepotavé světlo. Ale dřív než se mohla podívat líp, Silvara rychle přehodila přes jablko plášť. Přitom si Laurana všimla, že stojí tak, aby nebylo vidět nic z toho, čím se zabývala na zemi.
"Pojď, Laurano," řekla Silvara, "musíme si pospíšit. Promiň, jestli jsem zdržovala -"
"Okamžik," řekla stroze Laurana. Chtěla projít kolem Divé elfky. Silvara ji v tom chtěla zabránit pohybem ruky.
"Musíme jít!" řekla a náhle jako by měl její hlas ocelové hrany. Bolestivě sevřela Lauraně paži, bolelo to dokonce i přes tlustý kožešinový plášť.
"Pusť mě," řekla Laurana chladně a pohlédla na dívku. Její zelené oči neukazovaly ani strach, ani hněv.
Silvara ji pustila a sklopila oči. Laurana šla dozadu do jeskyně. Když se podívala na zem, nespatřila nic, co by dávalo nějaký smysl. Leželo tam pár větviček, úlomky a oharky zuhelnatělého dřeva, pár kamínků a to

bylo všechno. Bylo-li to znamení, bylo velice neobratné. Laurana ho rozkopla, kamínky a klacíky se rozlétly. Pak se otočila a chytila Silvara za paži.
"Tak," řekla Laurana bezbarvým, tichým hlasem. "Jestli jsi tu zanechala svým přátelům znamení, teď ho už těžko rozluští."
V této chvíli byla Laurana připravena, že dívka projeví cokoli - hněv, stud, že byla odhalena. Napůl dokonce očekávala, že ji Divá elfka napadne. Ale Silvara se roztřásla. Její oči - které upřeně hleděly na Lauranu - prosily a byly plné smutku. Na chvíli se zdálo, že Silvara něco řekne, ale nemohla. Zavrtěla hlavou, vytrhla se z Lauranina sevření a vyběhla ven.
"Pospěš si, Laurano," volal nerudně Theros.
"Už jdu!" odpověděla a ještě jednou pohlédla na podlahu. Napadlo ji, že by si to celé měla prohlédnout podrobněji, ale neodvažovala se déle zdržovat.
"Co když jsem podezřívavá vůči tomu děvčeti, napadlo Lauranu. Povzdychla si a spěchala z jeskyně. Pak, napůl cesty po stezce vzhůru, se zastavila tak prudce, že do ní Theros, který šel jako poslední, vrazil. Chytil ji za paži, aby neupadla.
"Co je?" zeptal se.
"N-nic," odpověděla Laurana, která ho sotva vnímala.
"Jsi nějaká bledá. Stalo se něco?"
"Ne. Nic se nestalo," řekla rychle Laurana a začala šplhat po skalním útesu. Nohy jí ve sněhu klouzaly. Jaký jsem osel! Jací oslové jsou tady ti ostatní!
Najednou to viděla všechno jasně před očima: Silvara vstává a rychle přehazuje přes jablko plášť. Dračí královské jablko, které vydává zvláštní světlo!
Chtěla se na jablko Silvary zeptat, ale myšlenky se jí náhle rozběhly jinam. Vzduchem zabzučel šíp a zabodl se do stromu poblíž Derekovy hlavy.
"Elfové! Ostromeči, do střehu!" zvolal rytíř a tasil.
"Ne!" Laurana k němu doběhla a pověsila se na paži držící meč. "Nebudeme spolu bojovat! Nebudeme se zabíjet!"
"Ty ses zbláznila!" zařval Derek. Hněvivě se vymanil z Lauranina sevření a smýkl jí ke Sturmovi.
Další šíp prolétl kolem nich.
"Má pravdu!" zvolala Silvara, vracejíc se. "Nemůžeme s nimi bojovat. Musíme se dostat do průsmyku! Tam je zastavíme."
Další šíp trefil, neškodně zasáhl drátěnou košili, kterou Derek nosil přes kožený kabátec. Podrážděně ho vytáhl a zahodil.
"Střílejí tak, aby nezabili," dodala Laurana. "Kdyby chtěli zabíjet, tak jsi teď už mrtvý. Musíme odtud utéci. Stejně tady bojovat nemůžeme." Ukázala k hustému lesu. "V průsmyku se můžeme bránit líp."
"Dej ten meč pryč, Dereku," řekl Sturm a tasil. "Nebo budeš muset nejprve bojovat se mnou."
"Jsi zbabělec, Ostromeči!" zařval Dereka hlas se mu chvěl vztekem. "Utíkáš před nepřítelem!"
"Ne," odpověděl klidně Sturm. "Utíkám před svými přáteli."
Rytíř stál pořád s taseným mečem. "Tak pohyb, Pane z Korunní Stráže, nebo elfové zjistí, že pro zajatce přišli pozdě!"
Další šíp proletěl a zabodl se do stromu poblíž Dereka. Rytíř s tváří zkřivenou vztekem zasunul meč do pochvy, otočil se a vyrazil vzhůru stezkou. Ale dříve ještě vrhl na Sturma pohled plný tak nevýslovného nepřátelství, že se Laurana otřásla.
"Sturme -" začala, ale on ji chytil za loket a postrčil vpřed tak rychle, že nestačila nic říct. Rychle stoupali. Za sebou slyšela Therose, jak mu křupe sníh pod nohama, tu a tam se zastavil a svrhl za sebou balvan. Brzy to vypadlo, jako by se sesouvala celá tato strana hory a tarasila stezku. Šípy přestaly létat.
"To je zdrží jen na chvíli," supěl kovář, když došel Sturma s Lauranou. "Nebude to dlouho trvat a budou zas za námi."

Laurana nemohla odpovědět. Plíce měla v jednom plameni. Před očima se jí rozprskávaly modré a zlaté hvězdičky. Nebyla na tom špatně sama. Sturmovi dech chrčel v hrdle. Stisk na její paži slabil a ruka se mu třásla. Dokonce i silák kovář dýchal jako dýchavičný kůň. Obešli balvan a za ním našli klečet trpaslíka. Tasslehoff se ho marně snažil zvednout.
"Musíme si... odpočinout," řekla Laurana a hrdlo ji pálilo. Chtěla se posadit, ale silné paže ji uchopily.
"Ne," řekla naléhavě Silvara. "Tady ne! Ještě pár stop! Pojď! Nezastavuj se!"
Divoká elfka táhla Lauranu vpřed. Napůl omámená si uvědomovala, že Sturm pomáhá vstát Flintoví a že trpaslík sténá a kleje. Sturm a Theros vzali trpaslíka mezi sebe a táhli ho vzhůru. Tasslehoff se belhal za nimi, vyčerpáním ani nemluvil.
Konečně došli až do průsmyku. Laurana padla do sněhu. Bylo jí jedno, co se stane. Ostatní klesli vedle ní, kromě Silvary, která stála a hleděla dolů.
Kde se v ní bere ta síla? pomyslila si Laurana skrze temnou mlhu bolesti. Ale byla příliš vyčerpaná, aby se zeptala, aby přemýšlela. V té chvíli byla tak vyčerpaná, že jí bylo jedno, zda je elfové objeví nebo ne.
Silvara se k nim obrátila.
"Musíme se rozdělit," řekla rozhodně.
Laurana na ni zírala a nechápala ani slovo.
"Ne," chtěl začít Giltanas a pokusil se bez úspěchu vstát.
"Poslouchejte mě!" řekla naléhavě Silvara. Elfové už jsou moc blízko. Jistě nás chytí, nezbývá než bojovat, nebo se vzdát."
"Bojovat, " zamumlal divoce Derek.
"Je lepší způsob," zasykla Silvara. "Ty, rytíři, musíš zanést dračí královské jablko do Sankristu sám! My zatím zdržíme pronásledovatele."
Na chvíli nastalo ticho. Každý mlčky hleděl na Silvaru a přemýšlel o této nové možnosti. Derek zvedl hlavu a oči mu zářily. Laurana vrhla na Sturma poplašený pohled.
"Nemyslím, že bychom takovou obrovskou odpovědnost měli naložit jedinému člověku," řekl Sturm přerývaně dýchaje. "Měli by jít dva - to nejmíň."
"Máš na mysli sebe, Ostromeči?" zeptal se rozzlobeně Derek.
"Jistě. Musí jít Sturm," řekla Laurana. "Pokud někdo půjde."
"Nakreslím vám mapu hor," řekla horlivě Silvara. "Cesta není obtížná. Předsunutá hlídka rytířů je odtud dva dny cesty."
"Jenže my neumíme létat," namítl Sturm. "Co naše stopy? Elfové brzo poznají, že jsme se rozdělili."
"Lavina," navrhla Silvara. "Napadlo mě to, když Theros koulel za sebou ty balvany." Vzhlédla vzhůru. Všichni vzhlédli také. Sněhem pokryté štíty se tyčily nad nimi a sníh se hromadil v převisech.
"Umím kouzlo, kterým se spouští lavina," řekl pomalu Giltanas. "Ta zakryje všechny stopy."
"Ne tak docela," varovala je Silvara. "Musíme je nechat, aby nás zase našli - ne příliš nápadně, pochopitelně. Přece chceme, aby sledovali nás."
"Ale kam půjdeme?" zeptala se Laurana. "Nemám chuť bezcílně bloudit divočinou."
"Znám... jedno místo." Silvaře selhal hlas a sklopila oči. "Je to tajemství - známe ho jenom my. Zavedu vás tam." Sepjala ruce. "Prosím vás, musíme si pospíšit. Nemáme moc času!"
"Já dopravím jablko na Sankrist," řekl Derek, "a půjdu sám. Sturm půjde se skupinou. Budete potřebovat bojovníka."
"Máme bojovníky," řekla Laurana. "Therose, mého bratra a trpaslíka. Já sama už jsem také pár bitev zažila -"
"Já taky," pípl Tasslehoff.
"A šotka," dodala Laurana vážně. "Kromě toho, ke krveprolití nedojde." Uviděla Sturmovu utrápenou tvář a byla by chtěla vědět, o čem přemýšlí. Hlas jí změkl. "Rozhodnutí je pochopitelně na Sturmovi. Musí jednat tak, jak to považuje za nejlepší, ale já si myslím, že by měl jít s Derekem."

"S tím souhlasím," zabručel Flint. "Koneckonců, my v nebezpečí nebudeme. Bez dračího jablka je nezajímáme. Elfové chtějí především je."
"Ano," souhlasila Silvara tiše. "Bez dračího královského jablka nám nic nehrozí. V nebezpečí budete vy."
"Pak je vše jasné," řekl Sturm. "Půjdu s Derekem."
"A když ti dám rozkaz, abys zůstal s nimi?" řekl Derek.
"Nejsi mým velitelem," řekl Sturm a hnědé oči mu ztmavly. "Ty jsi už zapomněl? Já nejsem přece rytíř."
Nastalo bolestivé dlouhé mlčení. Derek upřeně hleděl na Sturma.
"Ne," řekl, "a pokud tomu budu moci zabránit, nikdy nebudeš." Sturm se, přikrčil, jako by ho Derek udeřil pěstí. Pak se narovnal a ztěžka oddychoval.
Derek se již začal rychle balit. Sturm se pohyboval pomaleji, zamyšleně skládal přikrývku. Laurana se s námahou zvedla a šla k němu.
"Tohle si vezmi," řekla a sáhla do svého vaku. "Budeš potřebovat jídlo -"
"Mohlas jít s námi," řekl Sturm tiše, když se dělili o zásoby. "Tanis ví, že jedeme na Sankrist. Bude-li to jen trochu možné, přijde tam taky."
"To máš pravdu," řekla Laurana a oči se jí rozjasnily. "Možná to není tak špatný nápad -" Pak její zrak zalétl k Silvaře. Divá elfka držela dračí královské jablko, stále ještě zabalené v plášti. Silvara měla zavřené oči, vypadalo to, jako by byla ve spojení s neznámým duchem. Laurana si povzdychla a zavrtěla hlavou.
"Ne, musím zůstat s ní, Sturme," řekla tiše. "Něco tu není v pořádku. Nerozumím to -" odmlčela se, neschopná vyslovit své myšlenky. "A co uděláš s Derekem?" zeptala se místo toho. "Proč tak trval na tom, že půjde sám? Trpaslík má s tím nebezpečím pravdu. Když vás elfové chytí bez nás, nezaváhají a zabijí vás."
Sturmova tvář byla napjatá a zahořklá. "Že se ptáš? Pan Derek z Korunní Stráže se vrací. Sám jediný překonal úděsná nebezpečenství a přináší spásné královské dračí jablko -" Sturm pokrčil rameny.
"Ale vždyť tady jde o všechno," namítala Laurana.
"Máš pravdu, Laurano," řekl drsně Sturm. "Tady jde skutečně o všechno! A ještě o víc, než tušíš - o to, kdo povládne Rytířům ze Solamnie. Teď ti to nemůžu vysvětlovat..."
"Tak co je, Ostromeči, půjdeš už!" vyštěkl Derek.
Sturm sebral potraviny a zavázal svůj vak. "Sbohem, Laurano," řekl a uklonil se jí s tou mírnou ušlechtilostí, jíž se vyznačovaly jeho pohyby.
"Sbohem, příteli Sturme," zašeptala a objala rytíře.
Přitáhl ji k sobě a jemně políbil na čelo.
"Předáme jablko mudrcům, aby je prostudovali. Sněm v Bělokameni se sejde brzy," řekl. "Elfové budou pozváni, protože mají poradní hlas. Musíš přijít co nejdřív do Sankristu, Laurano. Bude tě tam zapotřebí."
"Dají-li bohové, přijdu," řekla Laurana a očima našla Silvaru, která zrovna dávala Derekovi jablko. Výraz neuvěřitelné úlevy přeběhl Silvaře přes tvář, když Derek vykročil na cestu.
Sturm se rozloučil a vydal se do sněhu za Derekem. Přátelé zahlédli záblesk, jak na jeho brnění dopadlo slunce.
Z ničeho nic udělala Laurana krok dopředu. "Počkejte!" vykřikla. "Zastavte je! Ať si také vezmou dračí kopí."
"Ne," zvolala Silvara a zastoupila Lauraně cestu.
Laurana ji chtěla hněvivě odstrčit, ale strnula, když uviděla dívčinu tvář.
"Co to děláš, Silvaro," zeptala se. "Proč jsi je poslala pryč? Proč jsi tak naléhala, abychom se rozdělili? Proč jsi jim dala jablko, ale kopí ne -"
Silvara neodpovídala. Jednoduše pokrčila rameny a hleděla na Lauranu očima modřejšíma než půlnoc. Laurana cítila, jak ji ty modré oči, ty modré oči zbavují vůle. Se strachem si vzpomněla na Raistlina. Giltanas rovněž pozoroval Silvaru a měl taky překvapený, ustaraný výraz. Theros stál zachmuřeně a přísně, jeho kradmé pohledy na Lauranu prozrazovaly, že začíná sdílet její pochybností. Ale nikdo se nemohl pohnout. Silvara je měla zcela ve své moci - tak co s nimi teď udělá? Mohli jen nepohnutě stát a

dívat se, jak Divá elfka pomalu a klidně jde k místu, kde omámená Laurana upustila vak. Tam se Silvara shýbla a vybalila zlomený kus roztříštěného dřeva. Pak ho zvedla do výšky.
V Silvařiných vlasech se zablesklo slunce, jako by opakovalo stejný výstup jako předtím na Sturmově pancíři.
"Dračí kopí zůstane se mnou," řekla Silvara. Pak rychle pohlédla na očarovanou družinu a dodala: "A vy taky."

7.Cesta nečistých sil.

Sníh za nimi duněl a valil se skalní stěnou. Kaskády bílého prachu zatarasily a ucpaly průsmyk, zametly stopy jejich přítomnosti. Ozvěna Giltanasova kouzla ještě hřměla vzduchem, nebo to bylo dunění balvanů řítících se po svahu. Jisti si nemohli být ničím.
Družina vedená Silvarou šla stezkou směrem k východu pomalu a opatrně, dávala přednost skaliskům a vyhýbala se sněhovým jazykům, pokud to jen bylo možné. Každý kladl nohy do stop toho, co kráčel před ním, aby pronásledující elfové nemohli určit, kolik jich je.
Byli tak opatrní, že to Lauraně začalo dělat starosti.
"Mysli na to, chceme, aby nás našli," řekla Silvaře, když se prodírali úzkou skalnatou soutěskou.
"Buď klidná. Najdou nás zcela jistě," odvětila Silvara.
"Proč si to myslíš?" chtěla se zeptat Laurana, ale vtom jí uklouzla noha a upadla na všechny čtyři. Giltanas jí pomohl na nohy. S tváří staženou bolestí mlčky hleděla na Silvaru. Nikdo z nich, ani Theros už ne, nedůvěřoval náhlé změně, která se udala s Divou elfkou od chvíle, kdy se od nich oddělili rytíři. Ale nezbývalo jim, než ji následovat.
"Protože vědí, kam jdeme," odpověděla Silvara. "To jak jsi poznala tam v jeskyni, že jim nechávám známem, bylo chytré. Naštěstí jsi ho neobjevila. Pod těmi klacíky, cos rozkopala, ležela zahrabaná mapa, kterou jsem narychlo nakreslila. Až ji najdou, budou si myslet, že jsem jim chtěla prozradit, kam jdeme. Ty jsi mi vlastně pomohla, Laurano." Její hlas zněl velice výbojně, ale pak se střetla s Giltanasovým pohledem.
Elfí pán se od ní odvrátil a tvářil se neobyčejně vážně. Silvara se zarazila. V jejím hlase najednou zazněla omluva a prosba. "Mám proto své důvody - velmi dobré důvody. Když jsem uviděla ty stopy, bylo mi jasné, že se musíme rozdělit. Musíte mi věřit!"
"A co to dračí královské jablko? Cos s ním prováděla?" naléhala Laurana.
"N-n-nic," koktala Silvara, "Musíte mi věřit!"
"Nevím proč," opáčila Laurana chladně.
"Já jsem vám neublížila -" začala Silvara.
"Pokud jsi ovšem neposlala rytíře s jablkem do léčky a na jistou smrt!" vykřikla Laurana.
"Ne!" Silvara si zalamovala prsty na rukou. "To ne! Věřte mi. Nic se jim nestane. Já jsem si to dobře promyslela. Dračímu královskému jablku se nesmí nic stát. A hlavně se nesmí dostat do rukou elfům. Proto jsem ho poslala pryč. Proto jsem vám pomohla utéci!" Rozhlédla se kolem a nasála vzduch jako nějaké zvíře. "Pojďme! Už tu otálíme dost dlouho."
"Jestli vůbec půjdeme s tebou!" řekl Giltanas drsně. "Co vlastně víš o dračím královském jablku?"
"Neptej se mě!" Silvařin hlas byl náhle hluboký a plný smutku. Hleděla na Giltanase modrýma očima plnýma takové lásky, že její pohled nevydržel. Zavrtěl hlavou a uhnul očima. Silvara ho uchopila za paži. "Prosím tě, salori, milovaný, věř mi! Vzpomeň si, o čem jsme spolu mluvili - tam u tůňky. Ty jsi říkal, cos musel všechno udělat - zklamat své lidi, stát se psancem, kvůli tomu, čemu jsi v hloubi srdce věřil. Řekla jsem ti, že tě chápu, že já jsem musela udělat to samé. Věřils mi tehdy?"

Giltanas stál chvílí nepohnutě a pak sklopil hlavu. "Věřil jsem ti," řekl tiše. Natáhl ruce, přitáhl si ji k sobě a políbil do vlasů. "Půjdeme s tebou. Pojď, Laurano." Zavěšeni do sebe vyrazili spolu do hlubokého sněhu.
Laurana se rozhlédla po ostatních. Nikdo se jí nechtěl podívat do očí. Pak k ní přistoupil Theros.
"Chodím po tomhle světě už skoro padesát let, děvče," řekl tiše. "Pravda, tak dlouho jako vy elfové ne. Ale my lidé svůj věk žijeme, nenecháváme hojen tak plynout. A já ti něco řeknu - ta dívka tvého bratra miluje tak upřímně, jak jen žena dokáže milovat muže. A on miluje ji. Já bych s nimi šel třeba do dračího doupěte."
Pak kovář vykročil za těmi dvěma.
"Já bych s nimi taky šel do dračího doupěte už kvůli svým studeným nohám, tam bych si je aspoň ohřál!" Flint párkrát dupnul. "Tak pojď, jde se." Chytil šotka a táhl ho za kovářem.
Laurana osaměla. Bylo jasné, že půjde za nimi. Nic jiného jí nezbývalo. Chtěla věřit Therosovým slovům. Jednou už byla přesvědčena, že se svět řídí takovými pravidly. Ale teď už věděla své - také to, že je to přesvědčení falešné. Ale proč vlastně ne láska?
Jediné, co v mysli viděla jasně, byly třepotavé barvy dračího královského jablka.

Družina postupovala na východ, do hlubin nastávající noci. Když vyšli z úzkého, sevřeného průsmyku, vzduch se zdál příjemnější a dýchalo se jim lépe. Zmrzlá skaliska ustoupila kosodřevinám a zakrslým borovicím, pak je opět pohltily lesy. Silvara je bezpečně vedla do údolí zahaleného mlhou.
Divá elfka se už nestarala o zakrývání stop. Zdálo se, že jediné, na čem jí teď záleží, je rychlost. Poháněla skupinu, jako by chtěla předehnat zapadající slunce. Když nastala noc, padli do temnot vroubených stromy tak vyčerpáni, že ani nejedli. Avšak Silvara jim povolila pouze několik hodin neklidného, neosvěžujícího spánku. Když vyšly měsíce, stříbrný a rudý, blížící se téměř úplňku, naléhala, aby se šlo dál.
Když se unaveně vyptávali, proč ten spěch, jenom jim opakovala: "Jsou blízko. Už jsou moc blízko."
Všichni si mysleli, že tím míní elfy, ale Laurana už dávno neměla pocit temných stínů ženoucích se za nimi.
Rozbřesklo se, ale světlo se jen s námahou prodíralo mlhou tak hustou, že Tasslehoff pojal myšlenku, že si ji nabere a uloží v jedné z mošen. Družina kráčela pohromadě, drželi se za ruce, aby se jeden druhému neztratili.
Pak se vzduch oteplil. Shodili své těžké, provlhlé pláště a trmáceli se dál stezkou, která se jim zničehonic objevila pod nohama. Silvara kráčela vpředu. Slabounké světlo jejích stříbrných vlasů jim bylo jediným vodítkem.
Nakonec se zem pod nohama vyrovnala, stromy prořídly a oni kráčeli měkkou trávou, teď v zimě hnědou.
Třebaže nikdo nedohlédl dál než pár stop před sebe, měli dojem, že jsou na rozlehlé louce.
"To je Těšivý důl," odpověděla Silvara na jejich otázky. "Kdysi dávno, před Pohromou, to bylo jedno z nejkrásnějších míst celého u... aspoň u nás se to říká."
"Možná, že je pořád krásné," zabručel Flint, "jenže tou zatracenou mlhou nic nevidíme."
"Ne," řekla smutně Silvara. "Jako všechny věci na tomto světě, i krása Těšivého dolu zmizela. Pokaždé, když se pevnost v Těšivém dole vyloupla z mlh, vypadalo to, že pluje na mracích. Vycházející slunce zbarvilo mlhu do růžová a kolem poledne ji vypálilo, takže věže pevnosti, pnoucí se do výšky, bylo vidět na míle daleko. Navečer se mlha vrátila a zahalila pevnost jako přikrývka. A v noci prozařoval rudý a stříbrný měsíc mlhu třpytivým světlem. Chodili sem poutníci z celého u -" Silvara se náhle odmlčela.
"Tady se utáboříme na noc."
"Jací poutníci?" zeptala se Laurana a hodila na zem svůj vak.
Silvara pokrčila rameny. "To já nevím," řekla a odvrátila se. "To je jen taková legenda. Snad to ani není všechno pravda. Ale určitě už sem nikdo nechodí."
Lže, myslela si Laurana, ale neříkala nic. Byla příliš unavená. A dokonce i Silvařin hluboký, konejšivý hlas zde zněl nepřirozeně a skřípavě, v této tajuplné tišině. Družina se ukládala k spánku mlčky. Mlčky pojedli,

vlastně jen bez chuti uždibovali sušené ovoce z vaků. Dokonce i šotek byl bez nálady. Ta těžká mlha je jako by tlačila k zemi. Jediné, co slyšeli, byli vytrvalé kap, kap vody dopadající na koberec loňského listí.
"Teď spěte," řekla Silvara tiše a rozložila si přikrývku poblíž Giltanase, "až se stříbrný měsíc přiblíží k nadhlavníku, musíme zase vyrazit."
"Co na tom záleží?" řekl šotek a zívl. "Stejně není nic vidět."
"Přesto musíme vyrazit. Já vás vzbudím."
"Až se vrátíme ze Sankristu - až skončí Sněm v Bělokameni - můžeme se vzít," řekl tiše Giltanas Silvaře, když spolu leželi zabaleni do jeho pokrývky.
Dívka se v jeho náručí zavrtěla. Cítil, jak mu její měkké vlasy hladí tvář. Ale neřekla na to nic.
"S mým otcem si nedělej starosti," řekl s úsměvem Giltanas a hladil ty krásné vlasy, které zářily dokonce i potmě. "Bude nějakou dobu strohý a bude se mračit, ale já jsem mladší bratr - se mnou si nikdo moc neláme hlavu. Portios bude dělat rámus, bude asi řvát a vyvádět. Ale toho si nebudeme všímat. Ani nemusíme žít s našimi lidmi. I když nevím, jak zapadnu mezi tvé, zkusit se to může. Umím dobře střílet z luku. A chtěl bych, aby naše děti vyrůstaly v přírodě, volně a slastně... co... Silvaro... ty pláčeš?"
Giltanas ji držel pevně, zatímco ona hořce vzlykala s tváří zabořenou pod jeho ramenem. "No tak, no tak," šeptal něžně. Ženy jsou taková divná stvoření. Bylo mu divné, co tak hrozného řekl. "Pššt, Silvaro," mumlal konejšivě, "to bude zase dobré." A Giltanas usnul a zdálo se mu o stříbrovlasých dětech, které pobíhaly po zelených lesích.

"Je čas. Musíme jít."
Laurana ucítila na ramenou nějakou ruku, která s ní třásla. Polekaně se vzbudila z divného, děsivého snu, na který hned zapomněla, když uviděla Divou elfku, jak se nad ní sklání.
"Vzbudím ostatní," řekla Silvara a zmizela.
Cítila se unavenější, než kdyby vůbec nespala. Spíš jen po paměti si sbalila věci, pak stála, čekala a chvěla se ve tmě. Vedle sebe slyšela, jak naříká trpaslík. Vlhký vzduch mu dělal zle na klouby. Tahle cesta asi dává Flintoví pořádně zabrat, uvědomila si Laurana. Bylo mu, koneckonců, kolik - už skoro stopadesát let? Úctyhodný věk na trpaslíka. Jeho tvář cestou a nemocí ztratila něco ze své brunátnosti. Rty bylo sotva pod vousem vidět, ale měly namodralý nádech a tu a tam si trpaslík sahal na prsa. Ale přesto neochvějně tvrdil, že je mu dobře, a držel s ostatními krok.
"Hotovo!" zvolal Tas. Jeho pisklavý hlásek se podivně rozlehl v mlze a jemu samému se zdálo, že jako by cosi porušil. "Pardon," řekl úlisně. "Kruci," zašeptal Flintoví, "je to tady jako v kostele."
"Tak zavři zobák a pohyb!" vybafl trpaslík.
Vzplanula pochodeň. Družina sebou polekaně trhla, když se v Silvařině ruce objevilo oslepující světlo.
"Musíme si posvítit," řekla, než mohl někdo protestovat. "Nebojte se. Ten důl tady je oddělen od ostatního světa. Kdysi dávno sem vedly dvě cesty, jedna zeměmi lidí, kde měli své předsunuté hlídky Rytíři, a druhý skrze zemi obrů-lidožroutů. Za Pohromy oba přístupy zmizely. Nemáme se čeho bát. Vedla jsem vás cestou, kterou znám jen já sama."
"A tvoji lidé," připomněla jí ostře Laurana.
"A-a-no - moji lidé..." řekla Silvara a Laurana si překvapeně všimla, že dívka zbledla.
"Kam nás vedeš?" trvala na svém Laurana.
"Uvidíte. Budeme tam za slabou hodinu."
Přátelé se po sobě podívali a pak všichni upřeli oči na Lauranu.
Ať jdou k čertu! pomyslela si. "Nedívejte se tak na mě, nevím!" řekla rozzlobeně. "Co chcete jiného dělat? Stát tady v té mlze -"
"Já vás nezrazuji!" řekla pokorně Silvara. "Prosím vás, ještě chvíli mi věřte."
"Tak jdi napřed," řekla Laurana, náhle unavená. "My půjdeme za tebou."
Zdálo se, že mlha kolem ještě víc zhoustla a všechno, co nezaplašila Silvařina pochodeň, leželo v neproniknutelné tmě.

Nikdo neměl nejmenší představu o směru, kterým šli. Brodili se vysokou trávou. Kolem nebyly stromy. Tu a tam se z temnot vynořil balvan, a to bylo všechno. Po nočních ptácích a lesní zvěři nebylo ani stopy. Začal v nich narůstat pocit naléhavosti a za chvíli se jich zmocnil úplně a oni mimoděk zrychlili své kroky, aby se nedostali ze světla pochodně.
Pak náhle Silvara bez slůvka varování stanula.
"Jsme tady," řekla a zvedla pochodeň do výšky.
Světlo proniklo mlhou. Všichni viděli, že se před nimi cosi tyčí. Jen velmi zvolna se to nořilo z mlh a přátelé to nemohli rozeznat.
Silvara postoupila dál. Následovali ji ze zvědavosti a se strachem.
Pak se noční ticho porušilo zvukem bublající vody. Bylo to jako voda vařící se ve velkém kotlíku. Mlha zhoustla, vzduch byl teplý a dusivý.
"Horké prameny!" řekl Theros, který náhle pochopil. "To vysvětluje ty stálé mlhy. A ten temný stín -"
"... je most, který přes ně vede," doplnila Silvara a ukázala pochodní. To, co nyní uviděli, byl lesknoucí se kamenný most, sklenutý nad vodami, které pod ním vřely a proudily. Vzduch byl naplněn teplou, hořkokyselou mlhovinou.
"To máme přejít!" zvolal Flint a s hrůzou hleděl do černé bublající vody. "To máme přejít -"
"Jmenuje se to Vstupní most," řekla Silvara.
Trpaslíkovou odpovědí bylo chrčivé polknutí.
Vstupní most byl dlouhý, hladký oblouk z čistého bílého mramoru. Po jeho obou stranách - vytesána s živou představivostí - kráčela přes kolotající vody dlouhá řada rytířů. Oblouk byl tak vysoký, že jeho vrcholek mizel ve vířící mlhovině. A musel být starý, tak starý, že ani Flint, který s úctou pohladil ošlapaný kámen, nebyl s to určit řemeslníka. Nebyl to trpaslík, ani elf, ani člověk. Kdo zbudoval tak skvělé dílo?
Pak si všimli, že mostu chybí zábradlí, že je to jen samotný mramorový oblouk, kluzký a lesklý, tyčící se nad bublajícími prameny pod sebou.
"To nepřejdeme," řekla Laurana a hlas se jí třásl. "A teď jsme v pasti -"
"Můžeme přejít," řekla Silvara. "Protože jsme byli povoláni."
"Povoláni?" opakovala po ní Laurana nevěřícně. "Kým? Kam?"
"Počkejte," poručila Silvara.
Čekali tedy, protože jim nic jiného nezbývalo. Každý stál a rozhlížel se ve světle pochodně, ale viděl jen páry stoupající z pramenů a slyšel jen bublající vodu.
"Nastala chvíle Solináru," řekla pojednou Silvara a - se širokým rozmachem - hodila pochodeň do vody.
Temnota je obklopila. Mimoděk se srazili dohromady. Silvara, zdálo se, zmizela spolu se světlem. Giltanas ji zavolal, ale neozývala se mu.
Mlha se proměnila v tekuté stříbro. Opět prozřeli a uviděli Silvaru, temný obrys proti stříbřité mlze. Stála u paty mostu a upřeně hleděla do mraků. Pomalu zvedla ruce a mlha se postupně rozestupovala. Když přátelé vzhlédli, viděli, jak se mlha rozhrnuje, jako by jemné dlouhé prsty odhalovaly stříbrný měsíc, plný a jasný na hvězdném nebi.
Silvara pronesla podivná slova a měsíční svit se na ni začal lít proudem a koupal ji ve svém proudu. Měsíční světlo dopadalo na bublající vodu a oživilo ji tančícím stříbrem. Dopadalo i na mramorový most a oživilo rytíře, kteří celou věčnost přecházejí přes vodu.
Ale tento překrásný pohled nezpůsobil, že se družina uchopila za ruce a někteří se objali. Měsíční svit to nebyl, co nutilo Flinta, aby se neustále zapřísahal při Reorxovi v té nejpokornější modlitbě, kterou kdy vyřkl, nezpůsobil, že Laurana položila bratrovi hlavu na rameno a s očima zalitýma náhlými slzami, nezpůsobil, že ji Giltanas pevně objal, přemožen pocitem strachu, posvátnou bázní a pokorou.
Nad nimi se vysoko tyčila, tak vysoko, že jeho hlava mohla strhnout měsíc z oblohy, socha draka vytesaná z jednoho kusu skály a zářila v měsíčním svitu stříbrem.
"Kde to jsme?" zeptala se Laurana zastřeným hlasem. "Co je to za místo?"

"Až přejdete Vstupní most, stanete před sochou Stříbrného draka," odpověděla tiše Silvara. "Střeží hrobku Humy, Rytíře ze Solamnie."

8.Humova hrobka.

Ve svitu solináru se vstupní most, klenoucí se přes vřící vodu Těšivého dolu, leskl jako čisté perly navlečené na stříbrné šňůrce.
"Nebojte se," řekla opět Silvara. "Přechod je obtížný pouze pro ty, kteří chtějí vstoupit do hrobky se zlým úmyslem."
Družinu to však nepřesvědčilo. Opatrně a se strachem stoupali schodištěm, které vedlo k samotnému mostu. Pak váhavě vstupovali na mramorový oblouk, který se tyčil před nimi a mokře se leskl parami vystupujícími z pramenů. Silvara šla první, kráčela lehce a snadno. Ostatní ji následovali opatrněji a drželi se ve středu mramorového oblouku.
Na druhém konci mostu, přímo naproti nim, se tyčil Dračí památník. I když všichni věděli, že musí dávat pozor na to, kam šlápnou, neustále k němu obraceli oči. Mnohokrát je cosi donutilo zastavit se a zírat v strnulém úžasu, zatímco horké prameny kouřily a valila se z nich pára.
"Já se s vámi vsadím, že by se v té vodě uvařilo maso," řekl Tasslehoff. Ležel na břiše a nakukoval přes okraj mostního oblouku v jeho nejvyšším bodě.
"Vs-s-sadím se, že by ses v ní uvařil i ty," jektal zuby vyděšený trpaslík, který se přes most dostával raději po čtyřech.
"Hele, Flintě, koukej. V mošně mám náhodou kousek masa. Uvážeme ho na provázek a spustíme do vody -"
"Pohyb, dělej!" zařval Flint. Tas si povzdychl a zavázal mošnu.
"Není s tebou žádná sranda," postěžoval si a sjel po zadku druhou sestupnou část oblouku.
Ale pro ostatní z družiny to byla hrůzná cesta a všichni si z hloubi srdce vydechli, když sestoupili po mramorovém oblouku mostu na pevnou zemi.
Se Silvarou během cesty po mostě nikdo nepromluvil. Každý přemýšlel o tom, jak se přes Vstupní most dostane živý. Ale když přešli, byla Laurana první, kdo se začal opět vyptávat.
"Proč jsi nás sem zavedla?"
"Copak mi ještě nevěříte?" zeptala se smutně Silvara.
Laurana zaváhala. Její pohled opět zalétl k obrovskému kamennému drakovi, jehož hlava byla korunována hvězdami. Kamenná ústa měl otevřená v tichém výkřiku a kamenné oči měly plamenný žár. Křídla byla vytesána přímo ze skalnatých úbočí hory. Jeden kamenný pařát byl natažený vpřed, mohutný jako řasníkový kmen.
"Poslala jsi pryč dračí královské jablko, pak nás dovedeš k památníku zasvěcenému drakovi!" řekla Laurana po chvíli a hlas se jí lehce chvěl. "Co si tedy mám myslet? Zavedeš nás na místo, kterému ty říkáš Humova hrobka. Vždyť my ani nevíme, jestli Huma vůbec žil, nebo je-li to celé jenom legenda. Co dokazuje, že je tady pochovaný? Je tam uvnitř jeho tělo?"
"N-n-ne," Silvaře selhal hlas."Jeho tělo zmizelo stejně jako-"
"Stejně jako co?"
"Stejně jako kopí, které míval. Dračí kopí, se kterým bojoval proti Drakům Všech Barev a Žádné." - Silvara si povzdychla a sklopila hlavu. "Pojďte již dovnitř," prosila je, "a odpočiňme si. Ráno bude vše jasnější, to vám slibuji."
"Já si nemyslím -" začala znovu Laurana.
"Jdeme dovnitř," řekl rozhodně Giltanas. "Chováš se jak rozmazlené děcko, Laurano! Proč by nás Silvara měla vést do záhuby? Je jasné, že kdyby tady drak žil, každý v Ergotu by o tom věděl! Byl by taky dávno

mohl zničit na ostrově všechno živé. Já z toho místa necítím proudit žádné zlo, jenom velký a dlouhotrvající mír. A jako skrýš je to dokonalé! Elfové se brzy dovědí, že se jablko bezpečně dostalo do Sankristu. Přestanou nás hledat a my můžeme jít. Není to tak, Silvaro? Že je to tento důvod, proč jsi nás sem zavedla?"
"Ano," řekla tiše Silvara. "T-t-to byl můj plán. Ale teď pojďte, pojďte rychle, dokud svítí stříbrný měsíc. Protože jenom tehdy můžeme vejít dovnitř."
Giltanas se Silvařinou rukou ve své vešel do převalujících se oblaků stříbrné mlhy. Tas poskakoval před nimi a jeho mošny poletovaly kolem něho. Následoval Flint a Theros, kteří šli pomalu, za nimi Laurana, ještě o poznání pomaleji. Giltanasovo vysvětlení její pochybnosti nerozptýlilo, Silvařino váhavé přitakání už teprve ne. Ale nikam jinam nemohli a - to si musila přiznat - byla sama hrozně zvědavá.
Tráva na druhém konci mostu byla hladká a polehlá pod vlhkými chomáči páry, ale zem se začala zvedat, jak se blížili k dračímu tělu vytesanému z kusu skály. Náhle k nim dolehl Tasslehoffův hlas odněkud z mlhy, kam se dostal daleko před skupinou.
"Raistlin!" slyšeli ho, jak volá přiškrceným hláskem. "Proměnil se v obra!"
"Šotek se zbláznil," řekl Flint s ponurým uspokojením. "Já to vždycky říkal -"
Družina se rozběhla vpřed a našla Tase, jak poskakuje a ukazuje kamsi před sebe. Zastavili se u něho a lapali po dechu.
"U fousů Reorxových," zašeptal hrůzou zaražený Flint, "to je Raistlin!"
Z víncích mlhovin, do výšky dobrých tří sáhů se tyčila socha, vyvedená jako dokonalá podoba mladého čaroděje. Přesná do nejmenší podrobnosti, zachycující i jeho výsměšný, zahořklý výraz, taky zornice očí byly vytesány do tvaru přesýpacích hodin.
"A tam je Karamon," vykřikl Tas.
Několik stop odtud stála druhá socha, tentokrát zpodobující čarodějova bojovného bratra-dvojče.
"A Tanis..." zašeptala se strachem Laurana. "Jaká nečistá kouzla to zase jsou?"
"Nejsou nečistá," řekla Silvara, "dokud sem nečisté síly nevstoupí z vnějšku. V takovém případě byste spatřili sochy a tváře svých úhlavních nepřátel. Strach a hrůza, kterou šíří, by vám nedovolily vstoupit. Ale vy vidíte tváře přátel, můžete tedy bezpečně vejít."
"No, přesně vzato, Raistlina bych mezi své přátele zrovna nepočítal," mumlal si Flint.
"Ani já ne," řekla Laurana, která to zaslechla. Otřásla se a váhavě prošla kolem studeného kamene čarodějovy sochy. Jeho plášť z obsidiánu se černě třpytil v měsíčním svitu. Laurana si živě vybavila děsivé vidění tam v Silvanestu a rozechvěná strachem vstoupila do kruhu, který, jak teď viděla, byl kruhem kamenných soch - každá se věrně, s neuvěřitelnou děsivou přesností, podobala jejím přátelům. A uprostřed tohoto kamenného kruhu stál malý chrám.
Jednoduchá čtvercová budova vyrůstala z mlhy, tyčíc se na osmiúhelníkové základně kamenných stupňů. Byl rovněž postaven z obsidiánu a černá stavba se vlhce leskla neustále přítomnou mlhou. Každá drobnost a podrobnost vypadala, jako by byla zhotovena před několika dny; nic nehyzdilo ostré a čisté linie kamenické práce. Rytíři, každý s dračím kopím v ruce, útočili na obrovité příšery. Draci beze zvuku řvali v navždy zachyceném okamžiku smrti, kdy jimi proniklo dlouhé, štíhlé dřevce kopí.
"Tady do tohoto chrámu uložili Humovo tělo," řekla tiše Silvara a vedla je vzhůru po stupních.
Chladná bronzová vrata se na Silvařin dotek rozlétla na bezhlučných závěsech. Družina nejistě stála na schodech, které obklopovaly chrám. Ale jak řekl Giltanas, necítili, že z toho místa prýští zlo. Laurana si vzpomněla na hrobku Královské gardy ve Sla-Mori a na strach, který šířili nemrtví strážci, co v ní drželi věčnou stráž u svého mrtvého krále, Kit-Kanana. Ale v tomto chrámu pociťovala jen lítost a ztrátu, které mírnilo vědomí velkého vítězství - bitvy, vyhrané s obrovskými ztrátami, avšak přinášející věčný mír a klidné spočinutí.
Laurana cítila, jak z ní padá břímě, srdce jí bije snáze, vlastní smutky nad ztrátami se zmenšují. Vzpomněla si na svá vítězství. Jeden po druhém vstupovali přátelé do hrobky. Bronzová vrata se za nimi zavřela a nechala je uvnitř v naprosté tmě.

Pak vzplanulo světlo. Silvara držela v ruce pochodeň, kterou zřejmě sňala ze stěny. Lauranu napadlo, jak ji dokázala rozsvítit. Ale tato tak malicherná myšlenka ji ihned opustila a v úžasu se rozhlížela hrobkou. Uprostřed stály máry vytesané z obsidiánu a jinak byla hrobka prázdná. Kamenné postavy bojovníků je obklopovaly, ale tělo mrtvého rytíře, které na nich mělo spočívat, bylo pryč. U nohou ležel starobylý štít a meč podobný tomu, jaký nosil Sturm. Družina hleděla na tyto věci mlčky. Zdálo se jí, že pouhé slovo by znesvětilo truchlivou vznešenost tohoto místa, a nikdo se nedokázal ničeho ani dotknout. Dokonce ani Tasslehoff ne.
"Kdyby tu tak byl s námi Sturm," zašeptala Laurana a slzy jí vstoupily do očí. "To musí být Humova hrobka... ale přece -" Nedokázala vysvětlit, proč se jí zmocňuje nejistota. Nebyl to strach, daleko více to byl pocit, který měla, když vstupovala do Dolu - pocit naléhavosti.
Silvara zapálila další pochodně na zdech a družina obešla máry, zvědavě se rozhlížejíc. Hrobka nebyla velká. Máry stály uprostřed a kamenné lavice, které lemovaly zdi, byly asi určeny pro truchlící pozůstalé a poutníky, kteří chtěli posedět a rozjímat. Na protilehlém konci byl malý kamenný oltář. Byly v něm vytesány symboly jednotlivých řádů Rytířů - koruna, růže a ledňáček. Uschlé okvětní plátky růží a polních květin ležely na vrchní desce, jejich křehký tvar i vůně byly patrné i po těch stovkách let. Pod oltářem, zapuštěná v kamenné podlaze, byla velká kovová deska.
Když si Laurana desku zvědavě prohlížela, stanul vedle ní Theros.
"Co si myslíš, že to je?" zeptala se ho. "Studna?"
"Podíváme se," zabručel kovář. Shýbl se, uchopil kruh v desce mohutnou stříbrnou rukou a táhl. Naponejprv se nestalo nic. Theros sevřel kruh oběma rukama a vší silou zabral. Kovová deska zasténala a se skřípavým zvukem, který vyvolával mrazení, sklouzla.
"Cos to udělal?" Silvara, která se smutně rozhlížela po hrobce, se k nim prudce obrátila.
Theros se překvapeně narovnal, její hlas byl nepřirozeně vysoký a příkrý. Laurana mimoděk ucouvla před otvorem, který se odkryl v podlaze. Oba němě zírali na Silvaru.
"Nechoďte k tomu!" varovala je Silvara a hlas se jí třásl. "Nehýbejte se! Je to nebezpečné!"
, Jak to víš?" zeptala se jí Laurana chladně, když se vzpamatovala. "Sem nikdo nevstoupil už dobrých pár století. Nebo ano?"
"Ne!" řekla Silvara a kousla se do rtu. "Já-já to vím... z našich legend..."
Laurana si dívky nevšímala, přistoupila k otvoru a nahlédla dovnitř. Byla tam tma. I když si vzala pochodeň, kterou jí podal Flint, neviděla tam dole nic. Z otvoru vanul lehký pach stařiny a to bylo vše.
"To nebude studna," řekl Tas a tlačil se kupředu.
"Nechoď k tomu, prosím tě!" prosila ho Silvara.
"Ona má pravdu, mistře chmatáku!" Theros chytil šotka a odtáhl ho od otvoru. "Když tam sletíš, propadneš se na druhý konec světa."
"Fakt?" zeptal se Tasslehoff v bezdechém úžasu. "Opravdu bych propadl na druhý konec světa, Therosi? Jaký by to asi bylo? Jsou tam taky lidé? Jako my?"
"Doufejme, že tam nejsou šotci!" zamumlal Flint. "Nebo že už tam aspoň vymřeli na hloupost. Mimo to, každý přece ví, že svět spočívá na Reorxově kovadlině. Ti, co propadnou na druhou stranu, se dostanou mezi údery jeho kladiva a svět, který se neustále vykovává. Tak to s nimi dopadne!" Nespokojeně bručel, když viděl, že se Theros marně pokouší vrátit desku na původní místo. Tasslehoff ho zvědavě pozoroval, ale nehýbal se. Nakonec toho Theros nechal, ale rozzlobeně hleděl na šotka, až si Tas vzdychl, odklátil se až k márám a začal si toužebně prohlížet štít a meč.
Flint zatahal Laurami za rukáv.
"Co se děje?" zeptala se nepřítomným hlasem, jako by se její myšlenky toulaly bůhví kde.
"Já trochu rozumím kamenické práci," řekl tiše trpaslík, "ale tady se mi něco nezdá." Odmlčel se a podíval se, jestli se mu Laurana nesměje. Ale dívala se na něho velice pozorně. "Hrobka a ty sochy tam venku jsou dílo lidí. Staré..."
"Je dost staré, aby to mohla být Humova hrobka?" přerušila ho Laurana.

"Do posledního kousíčku." Trpaslík horlivě kývl. "Ale tam ta bestie venku," pokynul směrem k obrovské soše kamenného draka - "tak té se ani nedotkla ruka člověka nebo elfa nebo trpaslíka."
Laurana zamrkala, protože přestávala rozumět.
"Ta je ještě o moc starší," řekl trpaslík náhle ochraptěle. "Ve srovnání s ní je tohle všechno -" mávl rukou kolem sebe - "moderní."
Laurana začala chápat. Flint viděl, jak sejí poznáním rozšířily oči, a vážně kývl.
"Ruka žádné bytosti, která kdy kráčela po Krynnu po dvou, neproměnila tento útes v dračí sochu," řekl.
"Muselo to být stvoření nepředstavitelné síly," šeptala si Laurana. "Obrovské stvoření -"
"S křídly-".
"S křídly," šeptala Laurana.
Najednou se odmlčela a strachem jí krev ztuhla v žilách, když uslyšela slova, která kdosi zpěvavě odříkával: divná, pavouci slova jazyka kouzel.
"Ne!" Obrátila se, zvedla mimoděk hlavu, aby kouzlo odvrátila, ale přitom sama dobře věděla, že je to marné.
Silvara stála vedle oltáře, v ruce drtila okvětní lístky a tiše říkala ta slova.
Laurana cítila, že se jí zmocňuje kouzelná ospalost. Klesla na kolena, v duchu si nadávala do hlupáků a šátrala po okraji kamenné lavice, aby se o ni opřela. Ale nepomáhalo to. Zvedla ospalé oči a viděla, jak se Theros kácí a Giltanas sesouvá k zemi. Vedle ní už chrápal trpaslík, dřív než hlavou spočinul na lavici.
Laurana ještě uslyšela plechový zvuk, zvuk štítu, který dopadl na zem, a pak se vzduch naplnil jemnou vůní růžových květů.

9.Šotkův ohromující objev.

Tasslehoff uslyšel, jak Silvara zpěvavě recituje. Rozpoznal slova kouzla, bez přemýšlení chytil štít, který ležel na márách, a zatáhl. Těžký štít na něj spadl s hlučným třesknutím a málem ho rozplácl. Štít však také šotka zcela přikryl.
Tiše pod ním ležel, dokud Silvara nedokončila promluvu. I pak ještě raději pár chvil počkal, jestli se náhodou nepromění v žábu, či nevzplane jasným ohněm nebo něco podobně zajímavého. Nestalo se nic - což ho spíš zklamalo. Dokonce už ani Silvaru neslyšel. Potom ho začalo nudit ležet potmě na studené kamenné podlaze. Tas se tedy vyplazil zpod těžkého štítu a nadělal přitom hluku asi jak padající peříčko.
Všichni jeho kamarádi spali! To bylo tedy to kouzlo. Ale kde je Silvara? Šla pro nějakou příšeru, která je sežere?
Tas opatrně zvedl hlavu a vykoukl přes máry. Ke svému překvapení uviděl, jak Silvara klečí na podlaze poblíž vchodu do hrobky. Tas taky viděl, že se kývá dopředu a dozadu a přitom tiše sténá.
"Jak to mám všechno vydržet?" slyšel Tas, jak hovoří sama k sobě. "Dovedla jsem je sem. Copak to nestačí? Ne!" Zoufale vrtěla hlavou. "Ne, poslala jsem to jablko pryč. Nevědí, jak se s ním zachází. Musím porušit přísahu. Je to tak, jak jsi říkala, sestřičko - vybrat si musím sama. Ale je to tak těžké! Moc, moc ho miluji -"
Vzlykala a mumlala si jako posedlá. Pak zabořila tvář mezi kolena. Dobrosrdečný šotek ještě nikdy neviděl takový smutek a málem se k ní rozběhl, aby ji potěšil. Pak ho ale napadlo, že to, o čem mluví, nezní pro ně příliš povzbudivě. "Je to tak těžké, porušit přísahu..."
Ne, pomyslel si Tas, bude daleko líp, když odtud vypadnu, než přijde na to, že na mě její kouzlo nezabralo.
Ale Silvara mu stála v cestě. Mohl by se pokusit proplížit se kolem... Raději ne, Tas potřásl hlavou. Příliš velké riziko.

Ta díra! Okamžitě se mu ulevilo. Stejně si ji chtěl pořádně prohlédnout. Jenom doufal, že nepřiklopili zpátky to víko.
Šotek po špičkách obešel máry a dostal se k oltáři. Díra tam byla, se zejícím otvorem. Vedle ležel Theros a tvrdé spal, hlavu položenou na stříbrné paži. Letmo se ohlédl po Silvaře a připlížil se k okraji otvoru.
Byl to rozhodně lepší úkryt než ten, ve kterém se dosud nacházel. Schody dolů nevedly, ale na stěně viděl chyty a stupy. Mrštný šotek - a to on byl - by dolů sešplhal bez potíží. Možná, že šachta vede někam ven.
Pojednou Tas uslyšel za sebou šramot. Silvara vzdychala a chvěla se...
Už na nic nečekal a vklouzl tiše do otvoru. Stěny byly vlhké a pokryté mechem, chyty byly daleko od sebe. To určitě stavěli lidi, pomyslel si naštvaně. Ti nikdy nebrali ohled na ty menší.
Tak se ponořil do svých myšlenek, že si nevšiml drahých kamenů, dokud se neocitl nad nimi.
"U fousů Reorxových!" zaklekl. (Toto zaklení si vypůjčil od Flinta a měl ho moc rád.) Šest nádherných kamenů - každý velký jako jeho pěst - bylo kruhově rozmístěno po stěnách šachty. Byly pokryty mechem, ale Tasovi bylo na první pohled jasné, jakou obrovskou mají cenu.
"Ale proč by někdo dával tak nádherné kameny sem dolů?" zeptal se nahlas, "řekl bych, že to byl nějaký zloděj.
Kdybych je tak mohl vyloupnout a vrátit jejich původním majitelům." Uchopil a sevřel jeden z kamenů.
Prudký závan bouřlivého větru prolétl šachtou a sfoukl šotka tak snadno jako zimní bouře poslední suchý list stromu. Tas padal, a když vzhlédl, uviděl, jak se světlý otvor šachty nahoře nad ním stále zmenšuje.
Chvilku přemýšlel, jak velké je asi to Reorxovo kladivo, a vtom jeho pád ustal.
Vítr si s ním chvíli pohrával na jednom místě, pak změnil směr a odfoukl ho stranou. Tak se asi přece jen nedostanu na druhý konec světa, pomyslel si smutně. Vzdychl a vlétl do jednoho z bočních tunelů.
Pojednou cítil, že zase stoupá. Silný vítr vál teď šachtou vzhůru. Byl to neobvyklý pocit, velice vzrušující.
Mimoděk rozepjal paže, aby zjistil, jestli se zachytí o stěny toho, čím letí. Když roztáhl ruce, všiml si, že stoupá rychleji, vynášený proudem vzduchu.
Možná, že už jsem po smrti, napadlo Tase. Jsem mrtvý, a tedy lehčí než vzduch. Copak já vím? Připažil a začal horečnatě ohledávat své mošny. Nebyl si tím sice jist - šotkové mají jen velice přibližné představy o posmrtném životě - ale měl takový pocit, že by mu asi nedovolili vzít si své věci s sebou na onen svět. Ne, měl u sebe všechno. Tas vydal úlevný povzdech, který přešel v polekaný, když zjistil, že se let zpomalil a opět se málem mění v pád.
Co je? přemýšlel divoce, ale pak si uvědomil, že má připaženo. Rychle rozepjal paže a skutečně, začal znovu stoupat. Teď už byl přesvědčen, že nezemřel, a tak se s požitkem oddal letu.
Zamával rukama, aby se převrátil na záda a mohl pozorovat, kam letí.
Ach, nahoře nad sebou uviděl světélko, které stále sílilo. Teď už rozeznal, že je v šachtě, ale v šachtě, která je mnohem delší než ta, kterou letěl dolů.
"O tomhle až uslyší Flint!" řekl si toužebně. Pak zahlédl opět šest kamenů, podobných těm, co viděl tam v té druhé šachtě. Silný vítr začal slábnout.
Zrovna, když dospěl k přesvědčení, že by klidně dokázal prožít v létání celý život, dosáhl Tas horního konce šachty. Vzdušný proud ho držel na úrovni podlahy jakési komory osvětlené pochodněmi. Tas chvíli čekal, zda znovu nevzlétne, a dokonce párkrát zamával pažemi, aby tomu trochu pomohl, ale nic se už nestalo. Zřejmě dolétal.
Když už jsem tady, můžu si to tu klidně prohlédnout, pomyslel si šotek a vydechl si. Vyskočil mimo proud vzduchu, lehce přistál na kamenné podlaze a rozhlédl se.
Na stěnách hořelo několik pochodní a osvětlovalo dostatečně celou komoru bílou září. Tahle komora byla rozhodně větší než hrobka! Stál na úpatí velkého, vzhůru se zatáčejícího schodiště. Velké dlaždice každého stupně - stejně jako kamenné obklady všeho v místnosti - byly jasně bílé, zcela odlišné od černých kamenů hrobky. Schodiště se stáčelo doprava a vedlo na cosi, co vypadalo jako další patro komory. Nad sebou viděl šotek zábradlí, které ústilo ke schodům - zřejmě tam nahoře bylo něco jako

balkon. Málem si vyvrátil krk, když se tam snažil dohlédnout a rozeznat třepetavé skvrny jasných barev, které se na protější stěně objevovaly v záři pochodní.
Kdo ty pochodně zapálil? napadlo ho. Co je to tady za místo? Patří taky k Humově hrobce? Nebo jsem vylétl až na Dračí horu? Žije tu někdo? Ty pochodně se přece nezapálily samy od sebe!
A při tom pomyšlení - jen kvůli bezpečnosti - sáhl Tas do kabátce a vytáhl svůj nožík. Držel ho v ruce, když stoupal majestátním schodištěm, a dostal se až na balkon. Byla tam velká komora, ale ve světle praskajících pochodní z ní viděl jen málo. Obrovské sloupy podpíraly masivní strop. Z balkonu stoupalo další schodiště do ještě vyššího patra. Tas se otočil, opřel se o zábradlí a díval se na stěny.
"U fousů Reorxových!" řekl tiše. "To jsou mi věci!"
To byly malby. Nástěnné malby, přesně vzato. Začínaly naproti místu, kde Tas stál, u úpatí schodiště a táhly se podél celého balkonu, sáhy a sáhy zářivých barev. Šotek nebyl, pravda, velkým znalcem umění, ale nevzpomínal si, že by někdy dříve viděl něco tak krásného. Nebo ano? Nějak mu to připadalo povědomé. Ano, čím více si je prohlížel, tím víc byl přesvědčen, že už je někde viděl.
Tas si prohlížel malby a usilovně vzpomínal. Na stěně přímo před ním byly zobrazeny hrůzné výjevy draků všech barev a velikosti, co kdy sestoupili na zem. Města stála v plamenech - jako Tarsis - domy se kácely, lidé prchali. Byl to hrozný pohled a šotek raději spěchal dál.
Kráčel po balkonu a oči měl upřené na malby. Zrovna se dostal doprostřed těchto nástěnných maleb, když překvapením vydechl.
"Dračí hora! Tady je - tady na té stěně!" šeptal si pro sebe a zděšeně uslyšel, jak se mu šepot vrací ozvěnou zpět. Rychle se rozhlédl a plížil se k protilehlému konci balkonu. Opřel se o zábradlí a bedlivě opět studoval malbu. Skutečně na ní byla Dračí hora, kde se teď nacházeli. Jenomže pohled na horu vypadal, jako by ji nějaký obr rozťal napříč mečem. " To je krása!" Šotek, který tak miloval mapy, si povzdychl. "No, jasně," řekl. "Tohle je mapa! A já jsem tady! Proletěl jsem celou horou." V náhlém pochopení se rozhlédl po místnosti. "Já jsem v hrdle toho draka. Proto má ta komora takový legrační tvar." Obrátil se zpátky k mapě. "Tady je stěna s malbami a tady je balkon. Já stojím tady. A ty sloupy ..." Obrátil se o sto osmdesát stupňů. "Ano, tam je to skvělé schodiště." Zase se otočil. "Vede až do hlavy! A tudy jsem se sem dostal. Jakési vzduchové potrubí. Ale kdo tohle postavil... a proč?"
Tas obcházel dál balkon a doufal, že mu malby poskytnou k záhadě klíč. Po pravé ruce měl další bitevní scénu. Ale tahle ho kupodivu nenaplnila hrůzou. Byli na ní rudí draci a černí a modří a bílí - ti, co dýchají oheň a mráz - ale zápasili s nimi jiní draci, stříbrní a zlatí... "Už si vzpomínám!" zvolal Tasslehoff.
Šotek začal radostí poskakovat a divoce pokřikoval: "Už to mám, už si vzpomínám! Bylo to v Pax Sarkasu. Fišpán mi to ukázal. Na světě jsou taky dobří draci. Pomohou nám porazit ty zlé! Jenom je musíme najít. A tady jsou ta dračí kopí!"
"Okamžitě přestaň!" vybafl pod šotkem hlas. "Copak tady nemůže být trochu klidu ke spaní? Co tady blázníš? Děláš rámus, že bys vzbudil mrtvého."
Tasslehoff se otočil jako na obrtlíku a pevně sevřel nožík. Byl by přísahal, že je tu nahoře sám. Ale ne. Z kamenné lavice, která byla utopena ve stínu, kam světlo pochodní nedosahovalo, se zvedla temná postava v dlouhém plášti. Otřásla se, protáhla, pak vstala a vydala se rychle po schodišti k šotkovi. Tas by se byl nedostal pryč, i kdyby byl chtěl, ale byl tak hrozně zvědavý, kdo to tu je, že se ani nepohnul. Zrovna otevřel ústa, aby se divného stvoření zeptal, z jakého důvodu se uložilo k spánku zrovna v hrdle Dračí hory, když se postava objevila ve světle. Byl to stařec. Byl to -
Tasslehoffův nůž cinkl o podlahu. Šotek se sesul k zábradlí. Ponejprv, naposled a jedinkrát v životě zůstal Tasslehoff Bosonožka neschopen slova.
"F-F-F..." Nic, kromě zakrákání, nevyšlo z jeho úst.
"No, co je? Tak se vyslov!" vybafl stařec, když stanul nad ním. "Před chvíli jsi dělal takový randál. Tak co je s tebou? Je snad něco v nepořádku?"
"F-F-F..." ohromeně koktal Tas.

"A, chudák chlapec. Koktavec, co? Tyhle vady řeči. Smutné, moc smutné. Vem' si to -" Stařec začal prošacovávat plášť, nakukoval do početných míšků, zatímco třesoucí se Tasslehoff jen beze slova hleděl.
"Tu máš," řekl. Natáhl ruku s penízem, vložil jej do nehybné šotkovy dlaně a sevřel kolem něj prsty, nehybné, jako by bez života. "No a teď poběž. Najdi si klerika-léčitele..."
"Fišpán!" chytil konečně Tasslehoff dech.
"Kde?" stařec se prudce otočil. Zvedl hůl a s obavami hleděl do tmy. Pak se zdálo, že mu cosi vytanulo na mysli. Otočil se zpátky k Tasovi a hlasitě mu šeptal: "Jářku, ty jsi doopravdy zahlédl Fišpána? Copak není mrtvý?"
"To jsem si myslel taky..." začal Tas ztrápeně.
"Tak to by se neměl potulovat a strašit poctivé lidi!" Starý muž to prohlásil velice rozhodným tónem. "Já si s ním promluvím. Ty, poslyš ještě!" řekl.
Tas k němu natáhl třesoucí se ruku a zatahal starce za plášť. "Já-já nevím, a-ale myslím, že vy jste Fišpán."
"Ne? Skutečně?" řekl stařec, zřejmě překvapen. "Dnes ráno mi skutečně nějak dvakrát nebylo, asi je to počasím. Ale že by to bylo tak zlé, to mě nenapadlo." Ramena se mu schýlila. "Tak já jsem teda mrtvý? Vyřízený. Natáhl jsem brka. Dostal dřevěný zimník." Dobelhal se k lavici a sesunul se na ni. "A měl jsem aspoň hezkej pohřeb?" zeptal se. "Hodně lidí? Nestříleli mi vojáci čestnou salvu? Já si vždycky moc přál, aby mi vojáci stříleli čestnou salvu."
"Já - hm," koktal Tas, který nevěděl, co je to salva. "Bylo to... jednalo se spíš... něco jako... zádušní mše, dalo by se říci. Víte, my jsme nemohli - hmm - jaksi najít vaše... jak bych to řekl?"
"Tělesné ostatky," řekl stařec celý horlivý pomoci.
"Jo - tělesné ostatky," Tas zrudl. "My jsme hledali, ale bylo tam všude tolik toho peří... a taky ta temná elfí kněžna... a Tanis říkal, že jsme stejně měli kliku, že jsme zůstali vůbec naživu."
"Peří?" řekl popuzeně stařec. "Co má peří společného s mým pohřbem?"
"My - hm - vy a já a Sestun. Že si vzpomínáte na Sestuna, na toho tupého trpaslíka? Tam v Pax Sarkasu byl přece ten obrovský řetěz. A velký rudý drak. My jsme viseli na tom řetězu a drak na něj dýchal oheň, řetěz pochopitelně pukl a my jsme spadli -" Tas se vyprávěním příběhu rozehříval; od té doby, co se udal, patřil totiž k jeho oblíbenějším - "a mně bylo jasný, že je šlus. Musíme umřít. Padali jsme takových dobrých dvacet sáhů (toto číslo se každým Tasovým vyprávěním zvětšovalo) a vy jste byl pode mnou a říkal jste to kouzlo -"
"To ano. To víš, jsem přece jen docela slušný kouzelník."
"To je fakt," zakoktal se Tas a raději rychle pokračoval. "Pronesl jste to kouzlo - Peřipád nebo něco takového. A sotva jste vyslovil první slovo ‚peří', tak najednou -" šotek roztáhl ruce a na tváři se mu při té vzpomínce objevil výraz hrůzy - "se objevily miliony a miliony a miliony kuřecích peříček..."
"No a co bylo dál?" chtěl vědět stařec a šťouchl do Tase.
"To je právě to - celé se to pak jaksi zamotalo," řekl Tas. "Slyšel jsem výkřik a dutou ránu. Vlastně, bylo to spíš rozplácnutí, abych byl upřímný... n-n-n-nějak mi došlo, že jste se tam dole rozplácl vy."
"Já," zařval stařec. "Rozplácl se!" Zuřivě hleděl na šotka. "V celém svém životě jsem se nikdy nerozplácl!"
"Pak jsme slítli my se Sestunem a dopadli do kuřecího peří a ten řetěz taky. Já vás hledal - doopravdy." Tasovi vstoupily slzy do očí, když si vzpomněl na ten zoufalý pokus najít starcovo tělo. "Jenže toho peří tam, fakt, bylo strašně moc... a venku byl takový zmatek, draci se tam rvali. Sestun a já jsme utíkali ke dveřím, a když jsme našli Tanise, já se chtěl pro vás ještě jednou vrátit, jenže Tanis řekl, že ne..."
"Tak tys mě nechal pohřbeného v hromadě peří?"
"Ale ta zádušní mše byla děsně bezvadná," selhával Tasovi hlásek. "Mluvila Zlatoluna a Elistan taky. Vy jste asi neznal Elistana, ale na Zlatolunu si pamatujete, že? A na Tanise?"
"Zlatoluna..." mumlal si stařec. "Ach, ano. Hezká mladá paní. Miloval ji ten velký chlapík, co se pořád tvářil přísně."
"Řekyvan!" řekl vzrušeně Tas. "A na Raistlina?"

"Ten hubený? Ale čaroděj je dobrý, všechna čest," řekl stařec vážně. "Ale nikdy z něho nic pořádného nebude, jestli sofort něco neudělá s tím svým kašlem."
"Vy jste Fišpán!" řekl Tas. Radostně si poskočil a pevně objal starého muže.
"No tak, no tak," brumlal Fišpán, kterého to vyvedlo z míry, a poplácal Tase po zádech. "To už stačilo. Pomačkáš mi plášť. Neposmrkuj! Já to nesnáším. Chceš kapesník?"
"Ne, já mám -"
"No, vidíš, hned je to lepší. Ty, poslyš, mně se zdá, že je to můj kapesník. Tady je monogram -"
"Skutečně? Asi jste ho někde vytrousil."
"Tak už si na tebe vzpomínám!" řekl silným hlasem stařec. "Ty jsi Tasí, Tassle- nějak."
"Tasslehoff. Tas Bosonožka," odvětil šotek.
"A já se jmenuji -" Stařec se zarazil. "Jak jsi říkal, že se jmenuji?"
"Fišpán."
"Fišpán. Ano..." Stařec chvíli uvažoval a pak zavrtěl hlavou. "Ale byl bych přísahal, že ten je mrtvý..."

10.Silvařino tajemství.

"Jak jste to přežil?" zeptal se tas. Vytáhl z mošny kousek sušeného ovoce a rozdělil se s Fišpánem.
Stařec vypadal rozpačitě. "Myslím, že jsem to vlastně nepřežil," řekl omluvně. "Musím říct, že nemám nejmenší tušení. Když o tom ale přemýšlím, od té doby jsem si vlastně nikdy nedal k jídlu kuře. Ale -" ostražitě pohlédl na šotka - "copak tu děláš ty?"
"Cestuju s pár přáteli. Ti ostatní zas cestují někde jinde, tedy jestli jsou naživu." Znovu popotáhl nosem.
"Jsou. Nedělej si o ně starosti." Fišpán ho poplácal po zádech.
"Myslíte?" Tas pookřál. "No, je tu s námi taky Silvara -"
"Silvara!?' stařec vyskočil a bílé vlasy se mu divoce rozlétly. Nepřítomný výraz na jeho tváři byl najednou pryč.
"Kde je?" chtěl vědět stařec. "A ti tví přátelé, kde jsou?"
"D-d-dole," vykoktal Tasslehoff, polekaný starcovou proměnou. "Silvara je začarovala."
"Tak začarovala? No, to se povedlo," mumlal si starý muž. "No, to se podívejme. Pojď!" Vykročil po balkonu tak rychle, že Tas musel utíkat, aby mu stačil.
"Kde jsi říkal, že jsou?" zeptal se stařec, když se zastavil skoro až u schodiště. "Ale jasně!" poručil mu.
"Hm - v hrobce, v Humově hrobce! Já tedy myslím, že je Humova. Silvara to aspoň říkala."
"Pchá! No, aspoň nemusíme nikam daleko chodit."
Sestoupili po schodišti až k otvoru v podlaze, kterým se Tas dostal nahoru a stařec vstoupil doprostřed díry. Tas se ho držel za plášť. Viseli tam zavěšeni v temné prázdnotě a cítili jenom vanutí vzduchu kolem.
"Dolů!" pronesl stařec.
Začali stoupat směrem ke stropu hořejší galerie. Tas cítil, že mu vlají vlasy.
"Řekl jsem dolů!" zvolal starý muž vztekle a hrozivě zamával holí směrem k otvoru dole.
Ozval se mlaskavý zvuk a otvor je oba vsál tak rychle, že Fišpánovi ulétl klobouk. Je stejný, jako ten, co ztratil tenkrát v dračím doupěti, napadlo Tase. Byl zprohýbaný a beztvarý a zřejmě vybavený svým vlastním rozumem. Fišpán po něm chňapl, ale minul. Klobouk si plachtil za nimi asi takových padesát stop nad jejich hlavami.
Tasslehoff koukl pod sebe a chtěl se na něco zeptat, ale Fišpán na něho sykl. Stařec sevřel hůl a začal si něco pro sebe šeptat, dělal přitom ve vzduchu divná znamení.

Laurana otevřela oči. Ležela na studené kamenné lavici a před očima měla černý, lesknoucí se strop. Neměla nejmenší představu, kde je. Pak se jí vrátila paměť. Silvara!

Rychle se posadila a rozhlédla se kolem sebe. Flint naříkal a třel si krk. Theros mrkal a nechápavě se rozhlížel. Giltanas už stál na nohou u vchodu a pozoroval něco, co se sklánělo ve dveřích. Když k němu Laurana došla, otočil se. Položil prst na rty a kývl tím směrem.
Klečela tam Silvara, hlavu ukrytou v dlaních a hořce vzlykala.
Laurana zaváhala, zlá slova, která se jí drala na rty, se nemohla dostat z úst. Zrovna tohle tady neočekávala. A co jsi očekávala? zeptala se sama sebe. Že už se neprobudím, to nejspíš. Ale muselo přece být nějaké vysvětlení. Pokročila vpřed.
"Silvaro -" začala.
Dívka vyskočila a její slzami mokrá tvář byla bílá strachem.
"Jak to, že jste už vzhůru? Jak jste se dokázali zbavit mého kouzla?" vydechla hrůzou a zavrávorala ke stěně.
"To je teď jedno!" odpověděla Laurana, která neměla nejmenšího tušení, jak se probudila. "Ty nám pověz -"
"To jsem způsobil já!" pronesl hluboký hlas. Laurana a ostatní se obrátili a uviděli starce s bílým vousem, v plášti myší barvy, který majestátně vystoupil z otvoru v podlaze.
"Fišpán!" zašeptala nevěřícně Laurana.
Ozvalo se cinknutí a zadunění. Flint omdlel a padl jako špalek. Ale nikdo na něho nepohlédl. S hrůzou všichni zírali na starého muže. Pak se Silvara se zaječením vrhla jak dlouhá, tak široká na kamennou podlahu, třásla se a tiše naříkala.
Fišpán si pohledů družiny nevšímal, prošel kolem már, kolem nehybného trpaslíka až k Silvaře. Za ním se z díry hrabal Tasslehoff.
"Podívejte, koho jsem já našel," řekl pyšně šotek. "Fišpána! A já jsem létal, Laurano. Skočil jsem do té díry a jednoduše vylétl do vzduchu. A tam nahoře jsou obrazy se zlatými draky. A pak se Fišpán zničehonic posadil a zařval na mě a - musím se vám přiznat, že mi z toho bylo chvíli hezky divně po těle. Ztratil jsem hlas a... co je s Flintem?"
"Pšššt, Tasi," řekla mátožně Laurana a nespouštěla oči z Fišpána. Ten poklekl a zatřásl s Divou elfkou.
"Silvaro, co jsi to udělala?" zeptal se Fišpán přísně.
Laurana si myslela, že se spletla - že musí být ještě jeden starý muž, oblečený do šatů starého čaroděje. Ten přísně hledící mocný muž rozhodně nebyl ten popletený stařík - čaroděj, na kterého si pamatovala. Ale ne, tu tvář by poznala kdykoli, o jeho klobouku nemluvě!
Když Laurana před sebou viděla ty dva - Silvaru a Fišpána - ucítila, že se mezi nimi hromadí jakási mohutná a hrozná síla, jako než udeří hrom. Pocítila strašnou touhu utéci odtud a utíkat, až někde padne vyčerpáním. Ale nemohla se ani pohnout. Mohla jenom zírat.
"Co jsi to udělala, Silvaro?" naléhal Fišpán. "Porušila jsi přísahu!"
"Ne!" zasténala dívka a zmítala se u nohou starého čaroděje. "Neporušila. Ještě ne -"
"Chodila jsi po světě v jiném těle a mísila ses do lidských věcí. To samotné by stačilo. Ale tys je dovedla sem!"
Silvařina uslzená tvář se zmučeně zhroutila. Laurana ucítila, že i jí mimoděk stékají slzy po tváři.
"Tak tedy dobrá!" vykřikla Silvara směle. "Porušila jsem přísahu, anebo: chtěla jsem ji porušit. Dovedla jsem je sem. Musela jsem! Viděla jsem všechno to utrpení a bídu. Mimo to," hlas se jí zlomil a oči hleděly někam do daleka - "oni měli jablko..."
"Ano," řekl Fišpán tiše. "Dračí královské jablko, které přinesli z hradu na Ledové stěně. Dostalo se do tvé moci. Co jsi s ním udělala, Silvaro? Kde je teď?"
"Poslala jsem ho pryč..." řekla téměř neslyšitelně Silvara. Vypadalo to, že Fišpán zestárl. Tvář se seschla únavou. Zhluboka si vzdychl a těžce se opřel o hůl. "Kam jsi ho poslala, Silvaro? Kde je to dračí královské jablko teď?"
"S-S-Sturm ho má," přerušila ho úzkostlivě Laurana. "Odnesl ho na Sankrist. Co má být? Hrozí Sturmovi nebezpečí?"

"Kdože?" Fišpán se ohlédl přes rameno. "A, zdravím vás, má drahá." Široce se na ni usmál. "Rád vás zase vidím. Jak se daří panu otci?"
"Můj otec -" Laurana v rozpacích zavrtěla hlavou. "Podívejte, starý pane, mého otce raději necháme být! Kdo -"
"A zde je pan bratr." Fišpán natáhl ruku ke Giltanasovi. "Buď zdráv, synu. A vy rovněž, pane." Uklonil se překvapenému Therosovi. "Stříbrná paže? To je, no to je -" vrhl kradmý pohled na Silvaru - "ale šťastná náhoda. Theros Železník, není-liž pravda? Moc, opravdu moc jsem o vás slyšel. Já se jmenuji..."
Starý čaroděj se odmlčel, obočí se mu zježilo.
"Já se jmenuji..."
"Fišpán," vypomohl účinlivě Tasslehoff.
"Fišpán," kývl starý muž a usmál se.
Lauraně se zdálo, že starý čaroděj vrhl na Silvaru varovný pohled. Dívka sklopila hlavu, jako by pochopila tajemný, tichý signál mezi nimi.
Dříve než si Laurana mohla uspořádat vířící myšlenky, Fišpán se k ní opět obrátil. "Ty bys, Laurano, jistě ráda věděla, kdo Silvara je? No, to záleží na ní, jestli ti to řekne. Já vás teď musím opustit. Mám totiž před sebou dlouhou cestu."
"Musím jim to říct?" zeptala se tiše Silvara. Pořád ještě klečela, a když mluvila, zaletěla pohledem ke Giltanasovi. Fišpánovi ten pohled neunikl. Když uviděl bolestiplnou tvář elfího pána, jeho výraz pozbyl přísnosti. Smutně zakroutil hlavou.
Silvara k němu zvedla prosebně ruce. Fišpán došel až k ní. Vzal ji za ruce a zvedl ji. Objala ho a on ji pevně sevřel.
"Ne, Silvaro," řekl laskavým a tichým hlasem, "nemusíš jim to říkat. Máš na vybranou, stejně jako tvoje sestra. Můžeš způsobit, aby zapomněli, že tady vůbec kdy byli."
V té chvíli zbyla v Silvařině tváři už jen jediná barva - hluboká modř jejích očí. "Ale to znamená -"
"Ano, Silvaro," řekl. "Je to jenom na tobě." Políbil dívku na čelo. "Buď sbohem, Silvaro."
Otočil se k ostatním. "Sbohem, sbohem. Moc rád jsem vás zase viděl. S těmi kuřecími peříčky mě to trochu dohřálo, ale - no, co bylo, bylo." Pak netrpělivě asi minutu čekal a hleděl na Tasslehoffa. "Tak půjdeš už konečně? Já nemůžu čekat celou noc!"
"Půjdu? S vámi?" vykřikl Tas a s žuchnutím pustil Flintovu hlavu na kamennou podlahu. Šotek se zvedl. "Ale jistě.
Sbalím si a hned..." Pak se zarazil a podíval se na trpaslíka v bezvědomí. "Flint -"
"Nic mu nebude," slíbil mu Fišpán. "Na dlouho se s přáteli nerozloučíš. Uvidíme se -" zamračil se a cosi si mumlal - "sedm dní, k tomu tři a ještě jeden na cestu, kolikrát máme sedmkrát čtyři? No, tak kolem Času hladomoru. To se asi sejde Sněm. Tak pojď. Máme práci. Tví přátelé jsou v dobrých rukou. Silvara se o ně postará, že děvče?" Otočil se k Divé elfce.
"Povím jim to," slíbila s očima upřenýma na Giltanase.
Elfí pán hleděl střídavě na ni a na Fišpána, tvář bílou, se strachem prorůstajícím jeho duši.
Silvara si povzdychla. "Máš pravdu. Porušila jsem přísahu už daleko dřív. Musím dokončit, co jsem si určila."
"Dělej, jak myslíš," Fišpán položil Silvaře ruku na hlavu a hladil ji po stříbrných vlasech. Pak se odvrátil.
"Stihne mě trest?" zeptala se právě ve chvílí, kdy stařec hodlal vkročit do temnot stínů.
Fišpán se zastavil. Zavrtěl hlavou a ohlédl se přes rameno. "Někdo by řekl, že tě trest už stíhá právě teď, Silvaro," řekl tiše. "Ale to, co děláš, děláš z lásky. A tak, jak sis mohla vybrat osud, tak si můžeš vybrat i trest."
Starý muž zmizel ve tmě. Tasslehoff utíkal za ním a mošny mu na těle poskakovaly. "Sbohem, Laurano! Sbohem, Therosi! Dávejte pozor na Flinta!" V tichu, které následovalo, uslyšela Laurana starcův hlas.
"Jak jsi říkal to jméno? Firkuš, Furštajn -"
"Fišpán!" zapištěl Tas.

"Fišpán... Fišpán," mumlavě si opakoval starý muž.

Všechny oči teď hleděly na Silvaru.
Byla už klidná, smířená sama se sebou. 1 když měla smutnou tvář, zmučený, hořký smutek, který na ní viděli předtím, byl pryč. Toto byl smutek způsobený ztrátou, pokorné přijetí smutku u člověka, který nemusí ničeho litovat. Silvara došla ke Giltanasovi. Vzala ho za ruku a pohlédla mu do obličeje s takovou láskou, že ucítil, jako by do něho vstupovalo požehnání, dokonce i přesto, že věděl, že se vlastně s ním loučí. "Ztrácím tě, Silvaro," šeptal si zlomeným hlasem. "Vidím ti to na očích. Ale jenom nevím proč! Ty mě přece miluješ
"Miluji tě, můj elfí pane," řekla tiše Silvara. "Miluji tě od chvíle, co jsem té uviděla ležet zraněného tam na písku, když jsi otevřel oči a usmál se na mě, už jsem věděla, že osud, který potkal mou sestru, potká také mě." Vzdychla. "To nám hrozí, když na sebe vezmeme tuhle podobu. Sice si do ní přinášíme svou sílu, ale ta podoba nám rovněž předává svou slabost. Je to vlastně slabost... milovat?"
"Silvaro, já nerozumím ani slovo," vykřikl Giltanas.
"Porozumíš," slíbila mu tichým hlasem. Sklonila hlavu.
Giltanas ji vzal za ruce a pevně sevřel. Zabořila mu tvář do prsou. Políbil ji na překrásné stříbrné vlasy a pak se rozvzlykal.
Laurana se odvrátila. Takový smutek se jí zdál příliš posvátný pro diváky. Polkla vlastní slzy, rozhlédla se a vzpomněla si na trpaslíka. Z koženého mechu ulila trochu vody a pokropila Flintovu tvář.
Zamrkal a otevřel oči. Chvílí hleděl na Lauranu a vztáhl k ní třesoucí se ruku.
"Fišpán," zašeptal chraptivě.
"Já vím," řekla Laurana a obávala se, jak Flint přijme zprávu o Tasově odchodu.
"Fišpán je mrtvý!"zasténal Flint. "Tas to říkal! Tam v hromadě těch kuřecích peříček!" Trpaslík se marně snažil posadit se. "Kde je ten šotek s prázdnou makovicí?"
"Odešel, Flintě," řekla Laurana. "Šel s Fišpánem."
"Je pryč?" Trpaslíkovy oči se upřely do prázdna. "Vy jste ho nechali? S tím dedkem?"
"Je to tak -"
"Vy jste ho nechali jít s mrtvým starcem?"
"Nedalo se nic dělat," usmála se Laurana. "Rozhodl se sám. Nic se mu nestane -"
"Kam šli?" Flint se postavil a hodil si přes rameno vak.
"Za nimi nemůžeš," řekla Laurana. "Prosím tě, Flintě." Položila trpaslíkovi ruku na rameno. "Já tě tu potřebuji. Jsi nejlepší Tanisův přítel, kdo mi poradí -"
"Ale on šel beze mě," řekl žalobně Flint. "Jak jen mohl? Já jsem ho ani neviděl!"
"Omdlel jsi -"
"Já nikdy neomdlívám!" zařval trpaslík.
"Omdlel jsi - ležels tady tuhý, bez sebe."
"Já nikdy neomdlívám!" odsekl rozzlobeně trpaslík. "To musel být záchvat mé těžké choroby, kterou trpím od té cesty ve člunu -" Flint hodil vak na podlahu a svezl se vedle něho. "Ten osel šotek. Uteče s mrtvým starým dědkem."
Theros přišel k Lauraně a odtáhl ji poněkud stranou.
"Kdo byl ten stařec?" zeptal se zvědavě.
"To je dlouhé vyprávění," řekla s povzdechem Laurana. "A stejně nevím, jestli bych ti na to odpověděla."
"Byl mi povědomý." Theros se zamračil a kroutil hlavou. "Ale nemůžu si vzpomenout, kde už jsem ho viděl; nějak se mi při něm vybavuje Útěšín a Poslední domov. A on mě taky znal..." Kovář zamyšleně hleděl na svou stříbrnou paži. "Bylo mi, jak bych dostal ránu, když se na mě podíval, jako když blesk udeří do stromu." Mohutný kovář se otřásl, pak se ohlédl po Silvaře a Giltanasovi. "A co bude s ní?"
"Já myslím, že na to brzo přijdeme," řekla Laurana.
"Mělas pravdu," řekl Theros. "Když's' jí nevěřila -"

"Ale ze špatných důvodů," připustila Laurana provinile.
Silvara se jemně vymanila z Giltanasova objetí. Elfí pán ji pouštěl jen velmi nerad.
"Giltanasi," řekla ztěžka, lapajíc po dechu, "vezmi ze zdi pochodeň a podrž ji přede mnou."
Giltanas zaváhal. Pak, skoro hněvivě, poslechl.
"Drž tu pochodeň tady..." poroučela mu a vedla mu ruku tak, aby světlo zářilo přímo před ni. "A teď... se podívejte na stín na stěně za mnou," řekla chvějícím se hlasem.
V hrobce bylo ticho, které rušilo jenom praskání hořící pochodně. Silvařin stín ožil na studeném kameni stěny. Družina bez hlesu hleděla - chvilku - nikdo nebyl schopen jediného slova.
Stín, který Silvara vrhala na zeď, nebyl stín elfí panny.
Byl to stín draka.
"Ty jsi drak?!" řekla Laurana otřeseně a s nevírou. Položila ruku na jílec meče, ale Theros ji zadržel.
"Teď!" řekl najednou. "Vzpomněl jsem si! Ten stařec -" Podíval se na svou paži. "Teď už to vím. Chodil do Posledního domova! Tehdy měl ale jiné šaty! Neměl plášť čaroděje, ale je to zcela jistě on! Klidně bych to odpřisáhl! Vyprávěl dětem pohádky. Pohádky o hodných dracích. O zlatých dracích a -"
"Stříbrných dracích," řekla Silvara a podívala se na Therose. "Já jsem stříbrný drak. Moje sestra byla stříbrný drak a milovala Humu a bojovala mu po boku v poslední velké bitvě -"
"Ne!" Giltanas hodil pochodeň na zem. Chvíli mu prskala u nohou a pak na ni vztekle šlápl a zhasil ji.
Silvara ho smutně pozorovala a chtěla ho pohladit.
Giltanas před ní couvl a zíral na ni s hrůzou.
Pomalu nechala Silvara klesnou ruku. Vzdychla a kývla. "Já vím," zašeptala, "odpusť."
Giltanas se roztřásl a pak se zlomil v křeči. Theros ho zachytil zdravou paží a odváděl k lavici. Položil ho a zakryl pláštěm.
"To nic není," chroptěl Giltanas. "Nechtě mě chvilku být, já si to musím rozmyslet. To je šílenství! To je děs! Drak!" Pak pevně zavřel oči, jako by už nikdy nechtěl nic uvidět. "Drak..." šeptal si zlomeně. Theros ho poplácal po rameni a vrátil se k ostatním.
"A kde tedy jsou ti dobří draci?" zeptal se Theros. "Stařec říkal, že je jich hodně. Stříbrní, zlatí -"
"Je nás mnoho," řekla váhavě Silvara.
"Jako ten stříbrný drak, kterého jsme viděli na Ledové stěně!" řekla Laurana. "To byl jistě dobrý drak. Když je vás tolik, proč se nespojíte? Pomohli byste nám porazit zlé draky!"
"To ne!" vykřikla divoce Silvara. Modré oči jí vzplály hněvem a Laurana polekaně o krok couvla.
"Proč ne?"
"To nemohu říct." Silvara zatínala nervózně prsty do dlaní.
"Souvisí to nějak s tou přísahou!" naléhala Laurana. "Že ano? S přísahou, kterou jsi porušila. A s tím trestem, na který ses ptala Fišpána -"
"To nemohu říct," řekla Silvara hlubokým, prudkým hlasem. "Už to, co jsem udělala, je dost špatné. Ale musela jsem to udělat! Nemohla jsem žít tady na světě a dívat se, jak trpí nevinní! Myslela jsem, že možná pomohu, tak jsem na sebe vzala elfí podobu a dělala, co jsem mohla. Chtěla jsem, aby se elfové spojili. Zabránila jsem jim, aby se nepustili do boje mezi sebou, ale šlo to čím dál hůř. Pak jste přišli vy a viděla jsem, že nám hrozí nebezpečí větší, než si kdokoli z nás umí vůbec představit. Protože jste s sebou měli to -" Hlas jí selhal.
"Dračí královské jablko!" řekla zničehonic Laurana.
"Ano," Silvara zoufale zalamovala prsty. "Poznala jsem, že se musím rozhodnout. Vy jste měli jablko a taky jste měli kopí. Kopí a jablko se dostaly ke mně! Oboje zároveň! Je to znamení, pomyslela jsem si, ale nevěděla jsem, co mám dělat. Nejprv jsem ho chtěla donést sem, aby tu zůstalo navždy v bezpečí. A pak, cestou jsem pochopila, že by ho tu rytíři nikdy nenechali. Pořád by s ním byly potíže. Když se naskytla příležitost, poslala jsem je s ním raději pryč." Celá se sehnula bolestí. "Tady jsem se rozhodla zřejmě špatně. Ale jak jsem to měla vědět?"
"Co?" zeptal se přísně Theros. "Jak se to jablko chová? Je v něm zlo? Poslala jsi rytíře vstříc jisté smrti?"

"Velké zlo," šeptala Silvara. "Velké dobro. Kdo to může s jistotou říct. Ani já vůbec nevím, co v dračích jablcích je. Zhotovili je před mnoha a mnoha léty ti nejmocnější kouzelníci."
"Ale v té knize, co Tas četl, se psalo, že jsou na ovládání draků!" prohlásil Flint. "Měl na to tehdy ty zvláštní brejle. Brýle pravého vidění, tak jim říkal. Taky říkal, že nelžou
"Nelžou," řekla smutně Silvara. "To je pravda. Až příliš pravda - jak vaši přátelé ke své lítosti možná zjistí."
Družina se s rostoucím strachem mlčky sesedla dohromady, bylo slyšet jen Giltanasovy dušené vzlyky. Pochodně vrhaly stíny, které poskakovaly a tančily po tiché hrobce jako nemrtví duchové. Laurana si vzpomněla na Humu a Stříbrného draka. Vzpomněla si na poslední hroznou bitvu - na oblohu plnou draků, na zemi vybuchující v plamenech a zalévající se krví.
"Tak proč jsi nás sem všechny vlastně přivedla?" zeptala se Laurana tiše Silvary. "Proč jsi nás jenom nechala odnést si kopí?"
"Mám jim to říct? Budu na to mít sílu?" šeptala Silvara neviditelnému duchovi.
Dlouho seděla mlčky, tvář měla prázdnou, ruce si pohrávaly v klíně. Oči měla zavřené, hlavu skloněnou, rty se neslyšně pohybovaly. Přikryla si tvář rukama a seděla nepohnutě. Pak se zachvěla a rozhodla se.
Silvara vstala a šla k Lauranině vaku. Klekla si, pomalu a pečlivě vybalila zlomené dřevce, které družina nesla dlouhou a namáhavou cestu. Silvara stála a již zase měla ve tváři mír. Ale teď k němu přibyla ještě hrdost a síla. Laurana ponejprv uvěřila, že ta dívka je něco tak mocného a skvělého jako drak. Hrdě kráčela, stříbrné vlasy jí zářily ve světle pochodní, k Therosu Železníkovi.
"Tobě, Therosi se Stříbrnou paží," řekla, "dávám sílu, abys ukoval Dračí kopí."

KNIHA 3

1.Rudý Kouzelník... A Jeho Společnost Zázraků!

Po zaprášených stolech hospody u Prasete a Píšťaly se plížily stíny. Mořský vítr vál od Baliforského zálivu a vydával kvílivý zvuk, když profukoval špatně doléhajícími okny šenkovny - to zřetelné pískání dalo hospodě druhou část jména. Pokud šlo o jeho první část, bývalo odvozováno od vzhledu hospodského. Dobrosrdečný, laskavý Vilém Cibéba měl smůlu již při narození (tak se aspoň po městě vyprávělo), když kdesi utržené prase převrhlo jeho kolébku a tak malého Vilíka vyděsilo, že měl navždy na tváři otisk prasečího rypáčku.
Ale tato nepříjemná událost v nejmenším neovlivnila Vilémovu povahu. Původně býval námořníkem, ale nechal toho a věnoval se své celoživotní touze být hostinským. A tak nebylo v Port Baliforu muže váženějšího a oblíbenějšího nad Viléma Cibébu. Nikdo se upřímněji nesmál vtipům o prasatech než Vilém. Dokonce uměl docela zdařile chrochtat a často to pro pobavení hostí předváděl. (Ale nikdo - od předčasné smrti Jednonohého Ala - už ho neoslovoval ‚Čunče'.)
Touto dobou Vilém už zřídkakdy chrochtal pro hosty. Nálada U prasete a píšťaly bývala ponurá a smutná. Pár starých hostí, co ještě chodili, se tísnilo u jednoho stolu pohromadě a tiše rozprávělo. Port Balifor bylo obsazené město - dobyté armádami Velmistrů, jejichž lodi nedávno připluly do Zálivu a vysadily oddíly úděsných dračích mužů.
Obyvatelé Port Baliforu - většinou lidé - se upřímně litovali. Neměli totiž potuchy, co se děje v ostatním světě, jinak by pochopitelně uvažovali spíše o štěstí. Žádný drak jim nespálil město. Drakoniáni většinou nechávali měšťany na pokoji. Dračí Velmistři neměli na východních částech Ansalonu žádný zvláštní

zájem. Kraj byl řídce obydlený, jen několik chudobných, rozptýlených obcí lidí a Šotská blata - domovina šotků. Letka draků by s tím byla za chvíli hotova, ale Dračí Velmistři soustřeďovali své síly na severu a na západě. Pokud byly přístavy volné, nebylo proč ničit ani Balifor ani Godlund.

Třebaže k Praseti a píšťale moc hostí nechodilo, obchody Viléma Cibéby šly nadobyčej dobře. Oddíly Velmistrových drakoniánů a skřetů dostávaly dobrý žold a jejich známou jedinou nectností byla záliba v kořalkách. Jenomže Vilém nevedl hospodu kvůli penězům. Miloval především společnost přátel - starých, ale i nových. Společnost Velmistrových vojáků však nemiloval. Když přišli, staří hosté šli jinam. Vilém okamžitě zvýšil ceny; pro drakoniány bylo u něho rázem všechno třikrát dražší než v kterékoli jiné hospodě ve městě. Pak začal lít do piva vodu. Následně se jeho nálevna téměř vyprázdnila, kromě pár skutečných starých přátel. To Vilémovi vyhovovalo.

Toho večera právě těmto přátelům - většinou námořníkům, s hnědými, ošlehanaými tváře a žádnými zuby - cosi vyprávěl, když ti cizinci vstoupili do šenku. Vilém si je podezíravě prohlédl stejně jako jeho kamarádi. Ale když uviděl unavené pocestné a ne Velmistrovy vojáky, srdečně je přivítal a pokynul jim ke stolu v rohu.

Cizinci si všichni poručili pivo - kromě člověka v červeném plášti, který nechtěl nic než horkou vodu. Potom, po rozhovoru, který se točil kolem koženého odřeného váčku a množství mincí v něm, požádali Viléma, aby jim přinesl chleba a nějaký sýr.

"Nejsou tady z okolí," řekl Vilém přátelům polohlasem, když točil pivo ze zvláštního soudku (neurčeného drakoniánům), který měl pod pultem. "A do kapsy mají, odhaduju, asi stejně hluboko jako námořník, když je tejden na souši."

"Uprchlíci," řekl jeden z kamarádů a pečlivě si je prohlížel.

"Divná sebranka," řekl druhý. "Ten zrzavěj je napůl elf, ať jsem franta, jestli ne. A to chlapisko má tolik zbraní, že by to stačilo vojákům celé Velmistrovy armády."

"Řekl bych, že jich tím mečem už hezkých pár prohnal," zabručel Vilém. "Před něčím utíkají, to se s váma vsadím. Podívejte, jak ten fousatej pořád kouká ke dveřím. No nic, Velmistra jim porazit nepomůžem', ale jinač se o ně postarat můžem'." Pak je šel obsloužit.

"Peníze si schovejte," řekl jim nerudně a mrskl před ně nejen chléb a sýr, ale také široký talíř nakrájeného studeného uzeného. Rukou odhrnul peníze. "Vy jste v maléru, což je tak jasný jako ten prasečí rypák na mým obličeji."

Jedna z žen se na něho usmála. Byla to ta nejkrásnější ženská, co Vilém kdy uviděl. Stříbrozlaté vlasy probleskovaly pod kožešinovou kapuci, modré oči byly jako oceán, když bylo klidno. Když se na něho usmála, Vilém měl stejný pocit, jako když se teplo z dobré brandy rozlévá po celém těle. Ale muž s přísnou tváří a tmavými vlasy, který seděl vedle ní, mu mince zase přistrčil zpět.

"Nejsme odkázaní na milodary," řekl ten vysoký muž v kožichu na paty.

"Fakt, nejsme?" zeptal se mohutný ozbrojený muž posměšně a toužebnýma očima pozoroval uzené maso.

"Řekyvane," řekla žena vysokému muži káravě a položila mu ruku na paži. Také půlelf vypadal, že se do toho vloží, když muž v červeném plášti, který si poručil jen horkou vodu, natáhl ruku a sebral jednu minci ze stolu.

Vyvážil ji na hřbetu hubené, zlatavě se lesknoucí ruky a bez zřejmé námahy ji roztančil po kotnících. Vilém vykulil oči. Jeho dva kamarádi, co s ním seděli u šenku, přistoupili blíž, aby taky viděli. Mince poskakovala a mizela v prstech muže v červeném plášti, točila se a blýskala. Tu zmizela vysoko ve vzduchu, tu se znovu objevila nad čarodějovou hlavou a náhle těch mincí bylo šest a obíhaly kolem jeho kápě. Mávl rukou a přestěhovaly se kolem Vilémovy hlavy. Námořníci přihlíželi s ústy otevřenými.

"Vezmi si jednu za námahu," zašeptal čaroděj.

Vilém se váhavě pokusil chytit mince, které mu vířily před očima, ale ruka mu projela skrz ně! Náhle všech šest mincí zmizelo. Zůstala jen jedna, která ležela čaroději v rudém plášti na dlani.

"Dám ti ji na útratu," řekl čaroděj s úlisným úsměvem, "ale buď opatrný. Mohla by ti propálit díru v kapse."
Vilém rozpačitě vzal minci. Držel ji mezi dvěma prsty a podezíravě se na ni díval. Náhle mince vzplála jasným plamenem! Vilém polekaně hekl, pustil ji na zem a zašlápl ji. Kamarádi vypukli v smích. Když Vilém minci sebral, zjistil, že je studená a nepoškozená.
"Na to uzené sis vydělal!" řekl hospodský a chechtal se na celé kolo.
"A na nocleh taky," dodal kamarád námořník a připlácí ke stolní desce hrst peněz.
"Tím se," řekl Raistlin tiše a rozhlédl se po ostatních, "myslím, náš problém vyřešil."

A tak se zrodil Rudý Kouzelník A Jeho Společnost Zázraků, kočovná komediální společnost, o které se dodnes vypráví od jihu kolem Port Baliforu až na sever kolem Trosek.
Hned příští večer začal čaroděj v červeném plášti předvádět své triky obdivem vzdychajícím přátelům hospodského Viléma. Zvěst se rychle šířila. Když čaroděj vystupoval U prasete a píšťaly asi tak týden, musel Řekyvan - který zpočátku s celým tím nápadem zásadně nesouhlasil - přiznat, že Raistlinovy produkce nejenže vyřešily jejich finanční problémy, ale i problémy daleko naléhavější.
Nedostatek peněz byl nejpalčivější. Družina by se byla mohla živit z toho, co našla - a to dokonce i v zimě - jak Řekyvan, tak Tanis byli zkušení lovci. Ale potřebovali peníze, aby si zaplatili cestu lodí na Sankrist. Kdyby ty peníze sehnali, mohli by volně cestovat zeměmi, které obsadil nepřítel.
Když byl ještě mladík, Raistlin často využíval svého talentu a obratných prstů, aby vydělal na chléb pro sebe a pro bratra. Ačkoliv se nad tím jeho Mistr mračil a hrozil mu, že ho vyloučí z učení, Raistlin měl brzy úspěch. Teď mu jeho rostoucí čarodějná síla dávala možnosti, které dříve zdaleka neměl. Doslova držel své publikum v okouzlení nad zázraky a triky.
Na Raistlinův povel pluly nálevnou U prasete a píšťaly bělokřídlé lodi, z mís na polévku vyletovali ptáci, bílí draci nakukovali dovnitř okny a vydechovali oheň na vyděšené hosty. Při velkém finále se dal čaroděj v přenádherném rudém ornátu, spíchnutém Tikou, pohltit mořem plamenů, aby vzápětí (za mohutného potlesku) vešel hlavními dveřmi a klidně vypil sklenici bílého vína na zdraví hostí.
Během jediného týdne udělala hospoda U prasete a píšťaly lepší tržby, než dělal Vilém předtím za celý rok. A co lepšího - pokud aspoň šlo o něho - jeho kamarádi zapomínali na své trampoty. Jenomže brzy začali také přicházet hosté, o které nikdo nestál. Zpočátku ho přítomnost drakoniánů a skřetů rozčilovala, ale Tanis ho uklidnil a Vilém s nadáváním souhlasil, ať se tedy taky dívají.
Ve skutečnosti byl Tanis rád, že chodí. Z půlelfova hlediska to bylo dokonce výborné, protože se tím řešil další problém. Když se Velmistrovi vojáci budou při představení bavit a dají to k lepšímu, budou známí komedianti moci cestovat po celém kraji a nikdo je nebude obtěžovat.
Tak si to vymyslili - po poradě s Vilémem - že se vydají do Wrakova, města ležícího severně od Port Baliforu, na břehu Krvavého moře Ištaru. Tam doufali, že seženou loď. Vilém jim totiž vysvětlil, že v Port Baliforu je nikdo nevezme. Všichni majitelé lodí měli výhradní smlouvu na dopravu (jinak jim jejich plavidla byla zabavena) pouze s Dračími Velmistry. Ale o Wrakově se vědělo, že se tamní měšťané zajímají daleko víc o peníze než o politiku.
Družina pobyla U prasete a píšťaly asi měsíc. Vilém je zadarmo stravoval, poskytoval ubytování a ještě jim nechával všechno, co si vydělali. Třebaže Řekyvan namítal proti takové velkomyslnosti, Vilém stroze prohlásil, že jemu záleží jedině na tom, aby se mu staří hosté zase vrátili zpět.
Během této doby Raistlin své představení stále zdokonaloval, vybrušoval a rozšiřoval. Zpočátku ho tvořila výhradně jeho kouzla, ale čaroděj se rychle unavoval, a tak mu Tika navrhla, že něco mezi jednotlivými čísly zatancuje. Raistlin měl zprvu pochybnosti, ale Tika si ušila tak svůdný kostým, že Karamon - aspoň ze začátku - byl rozhodně proti takovému nápadu. Ale Tika se mu jenom smála. Její taneční číslo mělo úspěch a přímo dramaticky zvýšilo příjmy, které vybrali na vstupném. Raistlin ji okamžitě zařadil do své produkce.

Když čaroděj zjistil, že lidé milují odbočky, začal vymýšlet další. Karamona - který rudl vztekem - přesvědčil, aby předvedl několik siláckých kousků, jejichž vrchol tvořilo, když jednou rukou uchopil tučného Viléma a zvedl ho nad hlavu. Tanis vzbuzoval u publika úžas svou elfí schopností "vidět" potmě.
Ale doopravdy byl Raistlin překvapen, když jednoho dne za ním přišla Zlatoluna, zrovna ve chvíli, když počítal tržbu ze včerejška.
"Mohla bych v tvém představení dnes večer něco zazpívat?" zeptala se.
Raistlin nevěřícně vzhlédl. Oči mu sklouzly k Řekyvanovi. Vysoký muž z Planin váhavě kývl.
"Což o to, hlas zajisté máš," řekl Raistlin, shrnul peníze do váčku a pevně utáhl řemínek. "Dobře si vzpomínám. Naposled jsem tě slyšel zpívat v Posledním domově, vyvolalas tam takové pozdvižení, že nás to málem stálo krk."
Zlatoluna zrudla, když si vzpomněla na tu osudovou píseň, při níž se seznámila s přáteli. Zamračený Řekyvan jí položil ruku na rameno.
"Pojď," řekl jí a hněvivě si Raistlina změřil. "Říkal jsem ti, že to nemá -"
Ale Zlatoluna zavrtěla hlavou a zvedla obličej ve svém známém panovačném gestu. "Budu tady zpívat," odpověděla chladně, "a Řekyvan mě doprovodí. Už jsem si napsala písničku."
"Tak dobrá," řekl čaroděj stručně a nechal váček zmizet v záhybech svého pláště. "Dnes večer to zkusíme."
Toho večera bylo U prasete a píšťaly přeplněno k prasknutí. Diváci se sešli různí - děti s rodiči, námořníci, drakoniáni, skřeti a taky pár šotků, což každého nutilo, aby si dával pozor na své věci. Vilém a dva najatí pomocníci jen kmitali, roznášejíce nápoje a jídlo. Pak začalo představení.
Publikum bouřlivě tleskalo Raistlinovým trikům s poskakujícími mincemi, smálo se, když vykouzlil prase a nechal ho tančit na nálevním stole, hrůzou zalézalo pod židle, když se oknem vedral do šenku obří trol. Pak se čaroděj uklonil a šel si odpočinout. Nastoupila Tika.
Diváci, zejména drakoniáni, Tiku bouřlivě přivítali a během jejího tanečního čísla tloukli džbánky do stolů. Pak se před nimi objevila Zlatoluna ve své dlouhé bleděmodré říze. Stříbrozlaté vlasy jí padaly na ramena jako vodopád v měsíčním svitu. Diváci okamžitě zmlkli. Nepromluvila a usedla na vyvýšené místo, které Vilém narychlo stloukl. Byla tak krásná, že nikdo nevydal ani hlásku, všichni s napětím čekali.
Řekyvan se jí usadil u nohou. Zvedl ke rtům ručně zhotovenou flétnu a začal hrát. Po několika taktech se s flétnou smísil Zlatolunin hlas. Její píseň byla prostá, melodie půvabná a harmonická, a přesto chytala za srdce. Ale její slova upoutala Tanisovu pozornost tak, že si vyměnil starostlivé pohledy s Karamonem. Raistlin, který seděl vedle něho, chytil Tanise za ruku.
"Už je to tady," zašeptal čaroděj, "další pozdvižení, jak jsem se obával."
"Možná, že ne," odpověděl Tanis a pozoroval sál. "Podívej na ně."
Ženy kladly hlavy na ramena svým mužům, děti nezlobily a tiše poslouchaly. Drakoniáni vypadali jako zakletí - připomínali divoká zvířata, které občas hudba ochromí. Jenom skřeti se vrtěli, šoupali nohama a zdálo se, že je to nudí. Natolik se však drakoniánů báli, že se neodvážili dát to moc najevo.
Zlatoluna zpívala o starých bozích. Zpívala, jak bohové seslali Pohromu a potrestali Kněze-krále Ištaru a veškerý lid Krynnu za jejich pýchu. Zpívala o hrůze té noci a o tom, co následovalo. Připomněla jim, jak lidé, kteří se cítili zavrženi, začali uctívat falešné bohy. Pak jim předala poselství naděje: bohové je neopustili. Praví bohové byli stále s nimi a jenom vyčkávali, až jim zase někdo bude naslouchat.
Když dozpívala a žalobný tón flétny zmlkl, většina diváků potřásala hlavami, jak by se probudili z příjemného snu. Kdyby se jich někdo zeptal, o čem ta píseň byla, asi by neodpověděli. Drakoniáni pokrčili rameny a poručili si další pivo. Skřeti volali, ať Tika ještě zatancuje. Ale Tanis si všiml, že tu a tam na něčí tváři setrvává vytržení, které nezmizelo, když píseň odezněla. A tak ho nepřekvapilo, když uviděl, jak za Zlatolunou přišla mladá žena s opálenou pletí.
"Promiňte mi, že vás obtěžuji, paní," zaslechl Tanis tu ženu, "ale vaše píseň mě hluboce dojala. Já - já bych se chtěla něco dovědět o těch starých bozích, o tom, co říkali."
Zlatoluna se na ni usmála. "Zastav se u mě zítra," řekla, "a já ti povím všechno, co vím já."

A tak se pomalu slovo o starých bozích začalo šířit. V čase, kdy opouštěli Port Balifor, ta opálená žena, jeden mladík s tichým hlasem a ještě několik dalších už nosili modrý medailon Mišakal, Bohyně Uzdravení. Scházeli se tajně a přinášeli naději temné a zmučené zemi.
Koncem měsíce si už družina mohla koupit vůz, tažné koně, jízdní koně a zásoby. To, co zbývalo, si ponechávali na cestu lodí na Sankrist. Doufali, že k tomu ještě něco přibude, když budou hrát cestou v malých rolnických vesničkách mezi Port Baliforem a Wrakovem.
Když Rudý Kouzelník A Jeho Společnost Zázraků opouštěla krátce před zimním slunovratem Port Balifor, vyprovázelo je nadšené publikum kus cesty. Vůz vrchovatě naložený kostýmy, zásobami na dva měsíce a soudkem (darovaným Vilémem) byl tak velký, že v něm mohl ještě spát a cestovat Raistlin. Byly v něm také složeny pestře pomalované stany, v nichž mohli přebývat ostatní.
Tanis se díval na ten divný vzhled, který poskytovali, a kroutil hlavou. Zdálo se mu - přes všechno, co se jim doposud přihodilo - že tohle je nejbláznivější. Díval se na Raistlina, sedícího vedle bratra, který řídil. Čarodějův rudo-zlatý plášť plál jako oheň ve svitu zimního slunce. Ramena sehnutá před větrem, zíral Raistlin přímo před sebe, jako by zahalen tajemností, která se divákům tak líbila. Karamon měl na sobě kostým z medvědí kůže (darovaný Vilémem) a natáhl si medvědí hlavu na svou vlastní jako čepici. Vypadalo to, že sám medvěd řídí vůz. Děti ječely nadšením, když na ně vrčel, a poskakovaly kolem v předstírané hrůze.
Už byli málem z města venku, když je zastavil velitel drakoniánů. Tanis ucítil, že mu srdce bije náhle až v hrdle, a rukou potají sevřel jílec meče. Ale velitel se chtěl jen ujistit, že skutečně pojedou přes Umrlcovu Stráž, kde byla drakoniánská posádka. Velitel se o komediální společnosti zmínil svému příteli a vojáci se na herce velice těšili. Tanis se v duchu zapřísáhl, že se Umrlcově Stráži na hony vyhne, ale vážně přislíbil, že se tam objeví.
Konečně dojeli k městské bráně. Sestoupili z koní a rozloučili se s přáteli. Vilém je všechny poobjímal, přičemž začal Tikou a skončil opět Tikou. Když chtěl také obejmout Raistlina, čarodějovy oči se rozevřely tak poplašeně, že Vilém spěšně couvl.
Družina se pak vyhoupla opět do sedel, Raistlin a Karamon si zase vylezli na kozlík. Diváci jim provolali slávu a naléhali na ně, ať se zas vrátí k jarnímu Svátku setí. Stráže otevřely bránu a popřály jim šťastnou cestu, družina projela a brána se za ní zavřela.
Vítr mrazivě profukoval. Šedivé mraky nad hlavami začaly chrlit sníh. Cesta, o níž věděli, že je rušná a sjízdná, se táhla před nimi najednou nezřetelná a prázdná. Raistlin se začal třást a rozkašlal se. Po chvíli řekl, že si raději vleze dovnitř. Ostatní si přetáhli kápě přes hlavy a zabalili se pořádně do plášťů.
Karamon, který řídil koně hrbolatou, blátivou cestou, vypadal neobvykle zamyšleně.
"Víš, Tanisi," řekl vážně a snažil se přehlušit cinkání rolniček, které Tika koňům vpletla do hřív. "Vlastně jsem moc rád, že to naši přátelé nezažili. Dovedeš si představit, co by asi řekl Flint? Ten ubrblaný trpaslík by mi to neustále připomínal jako pohanu. A co teprve Sturm!" Silný muž zavrtěl hlavou, jako by pro takovou myšlenku neměl slov.
Ano, smutně si pomyslel Tanis. Dovedu si představit, co teprve Sturm. Nikdy jsem si neuvědomil, kamaráde, jak moc mi chybíš - tvá odvaha, tvá ušlechtilá duše. Jestlipak, kamaráde, ještě žiješ? Jestlipak ses dostal bezpečně na Sankrist? Jestlipak už jsi rytířem podle litery, tak, jak jsi jím vždycky byl svým duchem? Jestlipak se ještě setkáme anebo jsme se rozešli, abychom se už na tomto světě nesetkali - jak to předpověděl Raistlin?
Skupina pomalu jela dál. Den šedivěl, bouře mohutněla. Řekyvan zajel k Zlatoluně. Tika uvázala svého koně za vůz a vylezla si ke Karamonovi. Raistlin spal uvnitř.
Tanis jel sám, hlavu svěšenou a myšlenky daleko.

2.Rytířský soud.

"A konečně," řekl Derek hlubokým, odměřeným hlasem, "soudím, že je Sturm Ostromeč vinen zbabělostí před nepřítelem."
Shromážděním rytířů na hradě Pana Guntara proběhlo velice temné zamručení. Tři z nich, sedící v čele u mohutného stolu z černého dubu, k sobě naklonili hlavy a začali si něco šeptat.
V dávných dobách by ti tři předsedající Rytířskému soudu byli - tak jak předpisovala Instrukce - Velmistr, Nejvyšší kněz a Nejvyšší soudce. A teď nebylo Velmistra. Od Pohromy nebylo ani Nejvyššího kněze. A třebaže Nejvyšší soudce - Pan Alfréd Mar Kenin - přítomen byl, jeho držení úřadu bylo, mírně řečeno, nevýrazné. Ať už se novým Velmistrem stane kdokoliv, nebude mu zbývat nic jiného než ho vyměnit.
I přes uprázdněná místa ve vedení Řádu bylo nutno spravovat rytířské záležitosti. Pan Guntar Uth Wistan neměl sice tolik vlivu, aby vznesl nárok na klíčové postavení Velmistra, měl však dost sil k tomu, aby mohl jako Velmistr působit. A proto tu dnes byl, na začátku Času zimního slunovratu, a soudil toho mladého zemana, Sturma z Ostromeče. Po pravici mu byl Pan Alfréd a po levici Pan Michal Bohumír, který seděl jako Nejvyšší kněz.
Proti nim sedělo ve velké síni na Uth Wistanu dvacet Solamnijských rytířů, kteří byli narychlo sezváni ze všech koutů Sankristu, aby usedli jako svědkové Rytířského soudu - tak jak předpisovala Instrukce. Ti nyní mručeli a kroutili hlavami, zatímco se předsedové radili.
U stolu, přímo naproti stolu Rytířů-soudců, povstal Pan Derek a uklonil se Panu Alfrédovi. Jeho podání bylo u konce. Zbývalo jenom Rytířské Odpovědění a pak Rozsouzení. Derek se vracel na své místo mezi rytíři, cestou s nimi hovořil a smál se.
Pouze jediný muž v síni nepromluvil. Sturm Ostromeč seděl nepohnutě během celé zničující žaloby Pana Dereka z Korunní Stráže. Vyslechl obvinění z odepření poslušnosti, z neplnění rozkazů, neoprávněného vydávání se za rytíře - a ani slovo přitom nepřešlo přes jeho rty. Na tváři si hlídal naprosto neúčastný výraz, ruce měl pokojně složeny na desce stolu.
Oči Pana Guntara teď na Sturmovi spočívaly, stejně jako po celou dobu soudu. Zdálo se mu, že ten muž snad ani není živý, tak nepohnutá byla jeho bílá tvář, tak strnulé sezení. Pouze jednou Guntar zahlédl, že sebou Sturm škubl. Při obvinění ze zbabělosti proběhlo mužovým tělem zachvění. Výraz jeho obličeje... nu, Guntar si vzpomněl, že takový výraz už kdesi viděl - na tváři muže, kterého právě proklálo kopí. Ale Sturm se v okamžiku zase ovládl.
Guntar pozoroval Ostromeče s takovým zájmem, že ztratil nit hovoru dvou rytířů, sedících mu po pravici a po levici. Zaslechl pouze konec věty Pana Alfréda.
"... Rytířské Odpovědění nehodlám připustit."
"Pročpak ne?" zeptal se ostře Pan Guntar a snažil se nezvýšit hlas. "Podle Instrukce má na to právo."
"Takový případ jsme ještě nesoudili." Pan Alfréd, Rytíř Meče, to řekl nezúčastněným hlasem. "Kdykoli v minulosti stál zeman před Radou Řádu a usiloval o rytířství, vedl k tomu svědky, velice mnoho svědků. Ostromeč už dostal příležitost, aby důvody svých skutků vysvětlil. O jeho činech není zde pochyb, jedinou jeho obranou může být -"
"Prohlásit před námi, že Derek lže," dokončil za něho Pan Michal Bohumír, Rytíř Koruny. "A něco takového si nelze ani představit. Dát přednost slovu zemana před slovem Rytíře Růže!"
"Přesto však, trvám, ten mladý muž slovo dostane," řekl Pan Guntar a stroze pohlédl na oba muže. "Tak zní Zákon, tak určuje Instrukce. Popíráte je?"
"Ne.._"
"Zajisté, že ne. Ale -"
"Pak tedy dobrá." Guntar si uhladil kníry, naklonil se kupředu a zaklepal jílcem meče, který ležel před ním - Sturmovým mečem - o desku. Oba rytíři si za jeho zády vyměnili pohled, jeden zvedl obočí, druhý lehce pokrčil rameny. Guntar to vycítil, stejně jako vyciťoval skryté a složité předivo intrik, které zachvátilo Rytířstvo. Rozhodl se, že si toho nebude všímat.

Ještě nemá dost moci, aby vznesl nárok na Velmistrovství, ale už i tak je mezi rytíři, kteří o tomto čase zasedají v Radě, nejsilnější a nejmocnější. Pořád však ale musí ještě přehlížet věci, které by přehlížet neměl a které by jindy a jinde bez nejmenšího zaváhání rázně potřel. Od Alfréda Mar Kenina to celkem očekával - rytíř byl již dlouho v Derekově táboře - ale Pan Michal ho překvapil, myslel si, že ho má na své straně. Zřejmě ho Derek už taky přetáhl.
Guntar pozoroval, jak se Derek z Korunní Stráže vrací na své místo. Derek byl jediný, kdo měl tolik peněz a podpory, aby mohl vznést nárok Velmistrovství. Derek chtěl získat každý dostupný hlas a horlivě se hlásil ke všem nebezpečným úkolům, také k tomu, že přinese bájné dračí královské jablko. Guntarovi nezbývalo než souhlasit. Kdyby se byl postavil proti, vypadalo by to, že se bojí, aby Derekova moc příliš nevzrostla. Derek byl ovšem zdaleka nejschopnější - pokud by se postupovalo naprosto přesně ve shodě s Instrukcí. Ale Guntar znal Dereka už dlouho, a kdyby byl mohl, byl by jeho cestě zabránil - ne proto, že se rytíře bál, ale proto, že mu v hloubi duše nevěřil. Ten muž je marnivý a slávychtivý, touží po moci a hlavně - když na to přijde - Derekova věrnost se jmenuje Derek.
Jak to teď vypadá, Derek to svou úspěšnou výpravou za dračím královským jablkem u rytířů vyhrál. Mnoho váhavých přeběhlo do jeho tábora a popravdě řečeno, strhli s sebou i některé doposud věrné Guntarovi. Jediní, kteří s Derekem dosud nešli, byli ti mladší z nejmenšího Řádu Rytířstva - Rytíři Koruny. Tito mladí muži považovali už za zbytečné dovolávat se přísně a doslova litery Instrukce, která byla těm starším duší a tělem Rytířstva. Usilovali o změnu - a Derek z Korunní Stráže je za to tvrdě a veřejně káral. Některé přitom dokonce málem o rytířství připravil. Tito mladí stáli pevně za Panem Guntarem. Naneštěstí jich nebylo mnoho a také měli většinou daleko víc oddanosti než hotových peněz. Důležité bylo, že mladí rytíři považovali Sturmův případ za svůj vlastní. Tohle je Derekův mistrovský tah, myslel si s hořkostí Guntar. Jedním máchnutím meče se Derek zbaví muže, kterého nenávidí, a zároveň svého hlavního soupeře.
O Panu Guntarovi se totiž vědělo, že je přítelem rodiny Ostromečů a že se to přátelství táhne už po několik generací. Byl to právě Guntar, který podporoval Sturma, když se mladý muž zničehonic před pěti lety objevil a hledal svého otce a ucházel se o dědictví po něm. Sturm se tehdy mohl prokázat dopisem své matky a obhájit nárok na jméno Ostromečů. Někteří tenkrát sice naznačovali, že ten nárok vznikl na nevhodném prostěradle, ale Guntar tehdy proti takovým pomlouvačům rázně zasáhl. Mladík nepochybně byl synem jeho starého přítele; ostatně to bylo jasné každému, kdo pohlédl do Sturmovy tváře. Ale tato podpora ho stála mnoho.
Guntarův pohled se vrátil k Derekovi kráčejícímu mezi rytíři, usměvavému a tisknoucímu ruce na všechny strany.
Ano, jeho tento soud vynese - on, Pan Guntar Uth Wistan z něho vyjde jako hlupák.
A co horšího, pomyslel si smutně Guntar a opět spočinul zrakem na Sturmovi, zničí se taky život muže, kterého si velmi vážil, muže, jenž kráčel ve stopách svého ušlechtilého otce.
"Sturme Ostromeči," řekl Pan Guntar, když se síň utišila, "slyšel jsi obvinění proti tobě vznesená?"
"Tak jest, Pane," odpověděl Sturm. Jeho hluboký hlas se rozlehl síní. Vtom se v krbu za Guntarovými zády rozprsklo poleno, síní proběhla vlna tepla a sloup jisker vylétl komínem. Guntar se odmlčel a vyčkával, až sloužící oheň prohrábnou a přiloží. Když odešli, kladl dál předepsané otázky.
"Táži se tě, Sturme Ostromeči, zda jsi rozuměl všemu, co se ti za vinu klade, dále pak, zda rozumíš tomu, že prokáží-li se skutky tobě za vinu kladené, může tě tato Rada nalézti Rytířstva nehodným?"
"Tak jest," chtěl říct Sturm, ale hlas mu selhal. Odkašlal si a pevně opakoval: "Tak jest, Pane."
Guntar si přihladil kníry a přemýšlel, kudy se do toho pustit. Věděl, že ať mladý Ostromeč řekne cokoli proti Derekovi, obrátí se to vždycky proti němu.
"Kolik je ti let, Ostromeči?" zeptal se Guntar.
Sturm překvapeně mrkl nad tou nečekanou otázkou.
"Myslím, že něco přes třicet, že?" pokračoval přemýšlivě Guntar.
"Tak jest, Pane," odpověděl Sturm.

"Z toho, co vypověděl Derek o tvých skutcích u hradu na Ledové stěně, soudím, že jsi zkušený bojovník -"
"Nikdy jsem tuto skutečnost nepopíral, Pane," řekl Derek a okamžitě povstal. V hlase mu zaznívala zřetelná netrpělivost.
"A přesto jsi ho obvinil ze zbabělosti," vybafl Guntar. "Jestli mi ještě paměť slouží, vypověděl jsi, že když elfové zaútočili, odmítl uposlechnout rozkazu a bojovat."
Derekova tvář zrudla. "Smím ti, Pane, pokorně připomenout, že nikoli já tu stojím před soudem -".
"Obvinil jsi Ostromeče ze zbabělosti před nepřítelem," přerušil ho Guntar. "Uplynulo již mnoho let od doby, kdy jsme měli elfy za nepřátele."
Derek se zarazil. Ostatní rytíři se začali nepokojně ošívat. Elfové byli členy Sněmu v Bělokameni, třebaže na něm nehlasovali. Už kvůli objevu dračího královského jablka se elfové na nadcházející Sněm určitě dostaví a rozhodně by nešlo, aby se dověděli, že je rytíři považují za nepřátele.
"Snad slovo nepřítel bylo poněkud silné, pane," rychle se vzpamatoval Derek. "Jestli jsem zde pochybil, je tomu proto, že jsem se musel vyjadřovat řečí Instrukce. A v tom čase, o kterém jsem mluvil, elfové - třebaže ne naši nepřátelé - ve skutečnosti činili vše možné, aby nám zabránili přinést dračí královské jablko do Sankristu. Protože takto znělo mé poslání - čemuž elfové bránili - pojmenoval jsem je nevyhnutelně ‚nepřáteli' tak, jak určuje Instrukce."
Ten parchant je jak úhoř, pomyslel si naštvaně Guntar.
S omluvnou úklonou, že mluvil bez vyzvání, se Derek opět posadil. Mnoho starších rytířů souhlasně přikyvovalo.
"V Instrukci se rovněž praví," řekl pomalu Sturm, "že nikomu nemá být zbytečně odňat život, že bojujeme jenom v obraně - buď sebe samých či jiných. Elfové naše životy neohrožovali. Ani na jediný okamžik nám nehrozila smrt."
"Vždyť vás zasypali šípy, člověče!" Pan Alfréd bouchl pěstí v rukavici do stolu.
"Tak jest, Pane," odpověděl Sturm, "ale všichni zde vědí, že elfové jsou skvělí lučištníci. Kdyby nás byli chtěli zabít, netrefovali by se do stromů!"
"Co by se podle tvého rozmyslu bylo stalo, kdybyste elfy napadli?" vyslýchal Guntar.
"Podle mého rozmyslu by došlo k tragédii, Pane." Sturmův hlas byl tichý a hluboký. "Ponejprv za dlouhé životy generací by se elfové a lidé opět mordovali. Podle mého rozmyslu, Dračí Velmistři smáli by se tomu velice."
Několik mladých rytířů zatleskalo.
Pan Alfréd na ně vrhl zničující pohled za toto znevážení Instrukce ve věcech chování u soudu. "Pane Guntare, mohu ti připomenout, že Pán z Korunní Stráže před námi nestojí. Svou statečnost již mnohokrát prokázal i na poli slávy. Myslím, že můžeme přijmout jeho názor, kdo je nepřítelem a kdo jím není. Sturme Ostromeči, chceš prohlásit, že obvinění, která proti tobě vznesl zde přítomný Pan Derek z Korunní Stráže, jsou nepravdivá?"
"Pane," začal Sturm a olízl si suché a rozpraskané rty, "já neříkám, že tento rytíř lže. Přesto však tvrdím, že mé skutky nevykládá správně."
"Proč by to činil?" zeptal se Pan Michal.
Sturm zaváhal. "Nerad bych na tuto otázku odpovídal, moji opatrní páni," řekl tak tiše, že ho mnoho rytířů sedících vzadu neslyšelo a volalo na Guntara, aby dal otázku opakovat. Udělal to a dostal stejnou odpověď - tentokrát hlasitou.
"Z jakých příčin odpíráš odpovědět, Ostromeči?" zeptal se Pan Guntar přísně.
"Z takového důvodu, že - podle Instrukce - nesmím vrhat kal na čest Rytířstva," odpověděl Sturm.
Tvář Pana Guntara byla velice vážná. "To je velice vážné obvinění. Jestližes' ho vznesl, musíš vědět, že nemáš nikoho, kdo by tě svým svědectvím podpořil."
"Je tomu tak, Pane," odpověděl Sturm, "a z tohoto důvodu raději neodpovím."
"A poručí-li tak soud?"
"Pak věc bude jiná."

"Pak tedy mluv, Sturme Ostromeči. Toto soudní sezení už má svých zvláštností dost a nevím, jak dospět k spravedlnosti jinak než skrze vyslechnutí všeho. Z čeho pak jsi usoudil, že Pan Derek nevykládá tvé skutky správně?"
Sturmova tvář zrudla. Nepokojně svíral a rozevíral ruce, pak zvedl hlavu a pohlédl zpříma na tři rytíře, kteří seděli na soudní stolici. Věděl, že svou při prohrál. Nikdy se nestane rytířem, nedostáhne toho, co mu bylo dražší než sám život. Kdyby toho nedosáhl vlastním zaviněním, bylo by to zlé, ale nedosáhnout takto by byla nezhojitelná rána. A proto řekl věci, o kterých věděl, že ho s Derekem znepřátelí do konce dní jednoho z nich.
"Dospěl jsem k tomu, že Pán z Korunní Stráže nesprávně vykládá mé úmysly kvůli ukojení vlastní ctižádosti, Pane."
Po těch slovech vypukla vřava. Derek vyskočil. Jeho přátelé ho násilím zadrželi, jinak by byl Sturma napadl přímo v Síni Rady. Guntar tloukl jílcem meče a volal k pořádku. Nakonec se shromáždění uklidnilo, ale ještě dříve stačil Derek Sturma vyzvat, ať obhájí svou čest v poli.
Guntar chladně hleděl na rytíře.
"Dobře víš, Pane Dereku, že v tomto čase - vyhlášené války - jest veškeré soubojování zakázáno! Posaď se tedy, nebo tě dám vyvést z tohoto shromáždění."
Derek těžce oddechoval a na tvářích mu vyskočily rudé skvrny. Poslušně však klesl na židli.
Guntar nechal Radu, aby si několik okamžiků vydechla a pak pokračoval: "Co ještě chceš říci na svou obranu, Sturme Ostromeči?"
"To je vše, Pane," odpověděl Sturm.
"Můžeš se tedy vzdálit, než celou věc zvážíme."
Sturm vstal, poklonil se pánům soudcům. Otočil se a poklonil se Radě. Pak vyšel ze síně doprovázený dvěma rytíři, kteří ho zavedli do předsíně. Tam ho, nikoli nelaskavě, zanechali vlastním myšlenkám. Postavili se ke dveřím a dali se do řeči o zcela jiných věcech.
Sturm seděl na lavici na vzdálenějším konci předsíně. Vypadal, že se dokonale ovládá, že je klidný, ale to všechno jenom hrál. Byl rozhodnut, že nedovolí, aby se tito rytíři dověděli o zmatku v jeho duši. Věděl, že jeho věc je beznadějná. Ztrápený výraz Pana Guntara mu to prozradil. Jaké však bude rozsouzení? Vyhnanství, konfiskace majetku a půdy? Sturm se hořce usmál. Neměl nic, co by mu mohli odejmout. Nežil v Solamnii už dlouho, vyhnanství by tedy nedávalo smysl. Smrt? Tu by téměř přivítal. Všechno by bylo lepší než toto živoření bez naděje, než tato tupá, pronikavá bolest.
Hodiny plynuly. Bzukot tří hlasů stoupal a klesal z chodeb kolem Síně, chvílemi hněvivý. Většina rytířů odešla, protože jenom ti tři, jako předsedové Rady, mohli vynést rozsudek. Ostatní rytíři se rozdělili podle toho, komu stranili.
Mladí se otevřeně vyjadřovali pro Sturma, pro jeho ušlechtilé chovám, jeho hrdinské skutky, které se ani Derekovi nepodařilo zpochybnit. Sturm měl pravdu, že odmítl bojovat s elfy. Rytíři ze Solamnie přece potřebují každého přítele, kterého mohou v těchto dobách získat. Proč zbytečně bojovat a tak dále. Starší rytíři na všechno měli jedinou odpověď - Instrukci. Derek vydal Sturmovi rozkaz. On odmítl uposlechnout. Podle Instrukce to bylo neodpustitelné. Hádky zuřily po celé odpoledne.
Pak, když už se schylovalo k večeru, zazvonil stříbrný zvoneček.
"Ostromeči," řekl jeden z rytířů.
Sturm zvedl hlavu. "Už je čas?" Rytíř přikývl.
Sturm sklonil na okamžik hlavu a prosil Paladina, aby mu dal odvahu. Pak vstal. Spolu se svými strážci čekal, až se sejdou a usadí ostatní rytíři. Věděl, že se verdikt doví hned, jak vstoupí.
Konečně ti dva rytíři určení, aby ho hlídali, otevřeli dveře a pokynuli mu, ať vstoupí. Vešel.do Síně, rytíři za ním. Sturmův pohled se okamžitě vydal ke stolu, u něhož seděl Pan Guntar.
Meč jeho otce - meč, jenž podle tradice pocházel od samého Bertila Ostromeče, meč, který se měl zlomit, jen když se zlomil i jeho pán - ležel na stole. Sturm se na něj zahleděl. Sklopil hlavu, aby skryl slzy, které ho pálily v očích.

Kolem čepele bylo ovinuto starobylé znamení viny - černé růže.
"Přiveďte muže jménem Sturm Ostromeč sem před tento soud," zvolal Pan Guntar.
Muže jménem Sturm Ostromeč, nikoli rytíře Sturma z Ostromeče, pomyslil si zoufale Sturm. Ale pak si vzpomněl na Dereka. Hlava se mu sama pyšně vztyčila, i když párkrát mrkl, aby potlačil slzy. Tak jak dovedl skrýt bolest před nepřítelem na bitevním poli, tak byl rozhodnut skrýt ji nyní před Derekem. Vzpurně pohodil hlavou, upřel oči na Pana Guntara a ostatních si nevšímal. Zneuctěný pán se šel postavit vedle tří komandérů Řádu, aby očekával svůj osud.
"Sturme Ostromeči, shledali jsme právem, že jsi vinen. Nyní vyhlásíme Rozsouzení. Chceš ho přijmout?"
"Tak jest, Pane," řekl Sturm staženým hrdlem.
Guntar se popotáhl za kníry; znamení, které ti, co pod ním sloužili, rozpoznali. Pan Guntar se vždycky popotahoval za kníry, než vytáhl do bitvy.
"Sturme Ostromeči, nalezli jsme právem, že od této chvíle nebudeš nadále nositi zbroj, jakož i znaky na ní, přináležející Rytíři ze Solamnie."
"Staň se tak, Pane," řekl Sturm tiše a polknul.
"Nebudiž ti nadále vyplácen plat z pokladnic Rytířstva, nemějž od této chvíle nijaký podíl na kořisti či zisku z majetku týchž..."
Rytíři v Síni se neklidně začali vrtět. To bylo přece k smíchu! Nikdo nedostal za služby Řádu plat od Pohromy. Něco tedy viselo ve vzduchu. Vycítili bouřku daleko dříve než hrom ponejprv udeřil.
"A posléze -" Pan Guntar se odmlčel. Naklonil se a mimoděk si začal pohrávat s černými růžemi, které zdobily starobylý meč. Jeho chytré oči prolétly shromážděním, uchopily publikum a nechaly napětí, aby nesnesitelně rostlo. Když opět promluvil, dokonce i oheň v krbu za ním přestal praskat.
"Sturme Ostromeči, shromáždění rytíři. Nikdy v minulosti nestál před Radou případ takový jako tento. A to není tak podivné, jak mnozí z vás smýšlejí, protože doba je zlá a časy temné. Stojí před námi mladý zeman - a připomínám, že podle měřítek Řádu je Sturm Ostromeč mlád - mladý zeman, pověstný svou obratností a statečností v bitvách. To připouští i jeho protivníci. Mladý zeman je obviněn z neuposlechnutí rozkazu a ze zbabělosti před nepřítelem. Mladý zeman toto obvinění nepopře, tvrdí, že jeho skutky byly špatně vyloženy.
Instrukce nám přikazuje přijmout slovo osvědčeného a poctivého rytíře Dereka z Korunní Stráže a dát mu přednost před slovem muže, jenž dosud nemá štítu. Ale Instrukce rovněž káže, že takový muž může povolat svědky svědčící v jeho prospěch. Ale doba je zlá a časy temné a okolnosti neobvyklé. Sturm Ostromeč nemůže předvést svědky, kteří by svědčili jemu ku prospěchu. Ale ani Pan Derek z Korunní Stráže z týchž důvodů nemůže dovésti soudu takových svědků. Dohodli jsme se, milí a stateční páni, že musíme postup nepatrně pozměnit."
Sturm stál před Guntarem zmatený a nešťastný. Co to s ním dělají? Pohlédl na dva rytíře. Pan Alfréd se ani nenamáhá skrýt svůj hněv. Je zřejmé, že Guntarova ‚dohoda' byla těžce vybojována.
"Tato Rada došla k názoru," pokračoval Pán Guntar, "že tento mladý muž, Sturm Ostromeč, buď přijat do nejmenšího řádu Rytířstva - Rádu Koruny - na mou čest..."
Ozvalo se vzdychnutí; překvapení bylo všeobecné.
"A buď následně určen jako třetí k velení vojsku, jež zakrátko vypluje do Palantasu. Jak káže Instrukce, velitelé musí být ze všech tří Řádů. Nechť tedy Pan Derek z Korunní Stráže je velitelem za Řád Růže, Pan Alfréd Mar Kenin za Řád Meče a Sturm z Ostromeče - na mou čest - buď velitelem za Řád Koruny."
Uprostřed ohromného ticha Sturm cítil, jak mu po tvářích tečou slzy, ale teď už je neskrýval. Za sebou slyšel, že někdo vstává a že řinčí meč. Derek vztekle vyběhl ze Síně a jeho přívrženci za ním. Tu a tam se ozvaly také pochvalné výkřiky. Sturm skrze slzy viděl, že polovina rytířů v místnosti - hlavně těch mladších, těch, kterým bude velet - nadšeně tleská. Vtom Sturm ucítil hluboko v duši bodnutí bolesti. Třebaže dosáhl vítězství, zděsilo ho, co se z Rytířstva stalo - rozdělilo se podle příslušnosti k mužům dychtícím po moci. Už z něho nezbývalo, než shnilá skořápka kdysi ctihodného bratrstva.

"Gratuluji, Ostromeči," řekl velice odměřeně Pan Alfréd. "Doufám, že nahlížíš, jak mnoho pro tebe Pan Guntar učinil."
"Tak jest, Pane," odpověděl Sturm a uklonil se, "a přísahám zde na meč svého otce -" položil na něj ruku - "že se ukáži této důvěry hoden."
"Dbej o to, mladíku," řekl Pan Alfréd a odešel. Mladší Pan Michal se k němu připojil a nepromluvil se Sturmem ani slova.
Ostatní mladí rytíři teď za ním přišli, nadšeně mu gratulovali. Připíjeli mu na zdraví poháry vína a byli by chtěli pít a oslavovat. Pan Guntar jim ale nařídil, aby si šli po svých.
Když v Síni osaměli, Pan Guntar se na Sturma srdečně usmál a stiskl mu ruku. Mladý muž stisk vřele opětoval, úsměv však nikoli. Ještě to všechno příliš bolelo.
Pak pomalu a pečlivě sňal Sturm černé růže z meče. Položil je na stůl a meč zasunul do pochvy po boku. Chtěl růže smést na zem, ale rozmyslel si to, vzal jednu z nich a zasunul si ji za opasek.
"Musím vám poděkovat, Pane," začal Sturm a hlas se mu třásl.
"Nemáš za co, synku," řekl Pan Guntar. Rozhlédl se po síni a otřásl se. "Pojďme někam, kde je tepleji. Svařené víno?"
Dva rytíři kráčeli klenutou chodbou Guntarova starobylého hradu a zespoda se k nim nesl veselý hlahol mladých rytířů - koňské podkovy zvonily na kočičích hlavách, hlasy na sebe pokřikovaly, kdosi načal vojačkou písničku.
"Musím vám poděkovat, Pane," řekl pevným hlasem Sturm. "Odvážil jste se pro mě mnoho. Doufám, že se toho ukážu hoden -"
"Odvážil? Nesmysl, synku." Guntar si mnul zkřehlé ruce, aby se v nich rozproudila krev, a vedl Sturma do menší komnaty vyzdobené pro Slavnost zimního slunovratu - červené zimní růže, pěstované v kořenáčích, pírka z ledňáčka a malé, jemně vypracované zlaté korunky. Oheň zde vesele plápolal. Guntar poručil sloužícím donést dva džbánky kouřící tekutiny, která voněla vzácným kořením. "Mnohokrát tvůj otec nastavil štít za mě a stál přede mnou, když už jsem ležel!"
"A vy jste mu stejným oplácel," řekl Sturm. "Nic jste mu nezůstal dlužen. Že jste dal za mne svou čest, znamená, že nesmím zklamat, abyste vy za to netrpěl. Stálo by vás to úřad, jméno, jmění i zemi. Derek by se už postaral," dodal zachmuřeně.
Zatímco si Guntar zhluboka přihýbal horkého vína, prohlížel si mladého muže. Sturm vína pouze ze zdvořilosti usrkával a ruka držící džbánek se zřetelně chvěla. Guntar mu laskavě položil ruku na rameno a jemně ho vtačil do polstrované židle.
"Copak jsi už někdy zklamal, Sturme?" zeptal se Guntar.
Sturm vzhlédl a v hnědých očích mu blýsklo. "Ne, Pane," odpověděl. "Nezklamal. To přísahám!"
"Pak se nemáš v budoucnosti čeho bát," řekl Pan Guntar s úsměvem. Pozvedl džbánek. "Na úspěchy v bitvách. Sturme Ostromeči."
Sturm zavřel oči. Napětí už se nedalo vydržet. Položil hlavu na zkřížené paže a rozplakal se - tělo se bolestně a křečovitě otřásalo. Guntar ho uchopil za rameno.
"Já ti rozumím..." řekl a jeho oči se vydaly zpět do času, kdy otec tohoto mladíka plakal stejně - do té noci, kdy Pán z Ostromeče posílal manželku a synáčka do ciziny - na cestu, z níž už je neuviděl navracet se.
Sturm vyčerpáním usnul, s hlavou na stole. Guntar seděl u něho, upíjel horké víno a hroužil se do vzpomínek na minulost. Nakonec i jeho přemohla dřímota.

Těch několik dní, než vojsko vyplulo do Palantasu, uběhlo Sturmovi velmi rychle. Musel si opatřit brnění - starší, na nové neměl. To staré po otci, rytířské, pečlivě zabalil, chtěl si ho vzít s sebou, třebaže ho nesměl nosit. Pak musel chodit na porady, studovat rozkazy vojsku a zprávy o nepříteli.
Tažení proti Palantasu bude těžké, protože určí, kdo povládne nad rozsáhlými kraji severní Solamnie. Velitelé se už dohodli na válečném plánu. Město opevní a obsadí městskou posádkou. Rytíři pak zaujmou

postavení u Věže Nejvyššího kněze, která střeží průsmyk ve Vinohradských vrších. Ale to bylo taky vše, na čem se dohodli. Schůzky tří velitelů byly plné napětí a vzduch při nich zamrzal.
Konečně přišel den odplutí. Rytíři se shromáždili na palubě. Jejich rodiny tiše stály na břehu. Ženy, třebaže tváře bledé, jen sem tam uronily slzu a stály s přísně sevřenými rty, stejně jako jejich muži. Několik žen bylo dokonce opásáno mečem. Všichni věděli, že porážka na severu znamená pro nepřítele volnou cestu přes moře.
Guntar v dokonalém brnění stál na molu, rozprávěl s rytíři a loučil se se svými syny. S Derekem si vyměnil několik vět, předepsaných Instrukcí. Pak se letmo objal s Panem Alfrédem. Konečně se dostal ke Sturmovi. Mladý rytíř v prostém, otlučeném pancíři, se držel stranou od lidí.
"Ostromeči," řekl Guntar tiše, když k němu došel. "Chtěl jsem se tě zeptat už dřív, ale jaksi nebyl čas. Říkal jsi, že ti tvoji přátelé mají namířeno do Sankristu. Je mezi nimi někdo, kdo by mohl svědčit před Radou?"
Sturm se zarazil. Polekaně si dokázal vzpomenout pouze na jednoho - na Tanise. U tohoto přítele v posledních trpkých dnech prodléval v myšlenkách nejvíc. Jednu chvíli se v něm dokonce zvedl póry v naděje, že Tanis dorazí do Sankristu včas. Ale tato naděje zemřela brzy. Tanis, ať už byl kdekoli, měl dost svých starostí, odvracel svá nebezpečenství. A pak tu byla ještě jedna bytost, o níž doufal, proti vší naději, že ji ještě uvidí. Zcela mimoděk položil Sturm ruku na Hvězdný kámen, který měl zavěšený kolem krku. Téměř vnímal, jak hřeje, a cítil - aniž věděl proč - že daleko od něj je Alana s ním. Pak -
"Laurana," řekl.
"Žena?" zamračil se Guntar.
"Ano, ale je dcera Mluvčího Sluncí, patří ke královskému domu Qualinestu. A taky její bratr, Giltanas. A oba mohou svědčit v můj prospěch."
"Královský dům..." přemítal nahlas Guntar. Tvář se mu vyjasnila. "To by bylo výborné, zrovna jsme dostali zprávu, že Mluvčí Sluncí osobně navštíví Radu kvůli tomu dračímu královskému jablku. Jakmile k tomu dojde, synku, nějak ti vzkážu a můžeš si zase obléci to tátovo brnění. Budeš zproštěn! Budeš ho moci zase se ctí nosit!"
"A vy budete zbaven svého závazku," řekl Sturm a vděčně tiskl rytíři ruku.
"Pchá. Na to vůbec nemysli." Guntar položil Sturmovi ruku na hlavu, jako ji kladl na hlavu svých synů. Sturm před ním uctivě poklekl. "Přijmi mé požehnání, Sturme Ostromeči, které ti dávám na místě, tvého otce. Konej svou povinnost, mladý muži, buď jeho synem. Ať je duch Pána Humy neustále s tebou."
"Uctivé díky, můj pane," řekl Sturm a povstal. "Buďte sbohem."
"I ty buď sbohem, Sturme," řekl Guntar, rychle rytíře objal, otočil se a odcházel.
Rytíři se nalodili. Svítalo, ale zimní slunce na obloze nezářilo. Šedé mraky visely nad mořem barvy olova. Nikdo ne-provolával slávu, bylo slyšet pouze hlasité povely kapitána a odpovědi posádky, klapot rumpálů a pleskání plachet ve větru.
Pomalu zvedly bělokřídlé lodi kotvy a vydaly se k severu. Brzy zmizela i poslední plachta, ale lidé stojící na molu se nerozcházeli. Ani tehdy ne, když přisel náhlý prudký déšť, který je zasypával mrazivým krupobitím a zatáhl tenkou šedou oponu nad ledovými vodami.

3.Dračí královské jablko.K čemu se Karamon zavázal

Raistlin vyhlížel malými dvířky vozu a jeho zlatavé oči hleděly do sluncem ozářených lesů. Všude bylo ticho. Bylo po slunovratu, země ležela v pevném sevření zimy. Na sněhové pokrývce se nic nepohnulo.

Přátelé byli pryč, vydali se za různými pochůzkami. Raistlin spokojeně přikývl: výborně. Otočil se, zalezl zpátky do vozu a zavřel za sebou pevně dvířka.
Družina zde, na okraji Šotských blat, tábořila již několik dní. Cesta se chýlila ke konci a byla neuvěřitelně úspěšná. Dnes v noci využijí opět temnoty a vydají se dále do Wrakova. Mají dost peněz, aby si najali loď, a ještě jim dost zbude na zásoby a noclehy nejmíň na týden, až tam dorazí. Dnes odpoledne budou naposled hrát.
Mladý čaroděj prolezl harampádím až na záď vozu. Očima spočinul na zářivém rudém plášti pověšeném na hřebíčku. Tika už ho chtěla zabalit, ale Raistlin na ni jen zlobně zavrčel. Pokrčila rameny, nechala ho být a vyšla ven směrem k lesu; věděla, že ji Karamon - jako obvykle - brzy najde.
Raistlin sáhl hubenou rukou po plášti, štíhlými prsty hladil lesklou nazlátlou látku. Skoro litoval, že to všechno končí.
"Byl jsem šťastný," šeptal si. "Jak je to divné. Jen o málo chvílích ve svém životě bych to mohl říct. Jistě jsem nebyl šťastný zamlada a ani potom ne, v těch letech, kdy mučili mé tělo a trápili mě s očima. A vlastně jsem se naučil štěstí neočekávat. Vedle mých kouzel je nicotné! A přesto... přesto jsem cítil během těch posledních pár týdnů zvláštní mír. Byly to šťastné týdny. Myslím, že se už nevrátí. Potom, co musím vykonat, už rozhodně ne -"
Ještě chvíli držel Raistlin plášť, pak zavrtěl hlavou a pohodil ho do rohu. Na zádi vozu si vyhradil závěsem kus místa výhradně pro sebe. Když byl uvnitř, závěs zatáhl.
Bylo to výborné, aspoň pár hodin bude mít soukromí, až do setmění. Tanis a Řekyvan se vydali na lov. Karamon taky, třebaže všichni věděli, že je to pouze záminka, aby mohli být s Tikou o samotě. Zlatoluna chystala jídlo na cestu. Nikdo ho nebude obtěžovat. Čaroděj spokojeně přikývl.
Raistlin se posadil k malému sklopnému stolečku, který mu udělal Karamon, a z tajné, hluboko ukryté kapsy pláště vytáhl obyčejně vypadající váček, v němž bylo dračí královské jablko. Jeho kostnaté prsty se třásly, když rozvazoval šňůrku. Váček se rozevřel. Raistlin do něho sáhl, sevřel dračí jablko a vytáhl ho. Držel ho volně v dlani a pečlivě si ho prohlížel, jestli se nějak nezměnilo.
Ne. Uvnitř stále kolotala slabá nazelenalá barva. Na dotek bylo stále stejně chladné, jako kdyby držel ledovou kroupu. Raistlin se usmál a pevněji jednou rukou jablko stiskl, druhou šátral pod stolečkem mezi komediantskými rekvizitami. Nakonec našel, co hledal - hrubě sestavenou dřevěnou trojnožku. Raistlin ji zvedl a postavil na stůl. Moc toho na ní ke koukání není - zabrumlal by Flint na jeho místě. Raistlin neměl ani chuť, ani nadání k práci se dřevem. Vyřezal si ji pracně a potají v poskakujícím voze během dlouhých dní na cestách. Ne, skutečně na ní moc ke koukání nebylo, ale to mu nevadilo. Svému účelu poslouží.
Položil trojnožku na stůl a vložil do ní jablko. Dračí královské jablko bylo veliké asi jak kulička na hraní a vypadalo spíš směšně. Raistlin se posadil pohodlněji a vyčkával. Jak tušil, po chvíli se jablko začalo zvětšovat. Skutečně? Možná, že on se začal zmenšovat. Raistlin to náhle nebyl schopen určit. Jenom poznal, že teď má jablko tu správnou velikost. Jestli se něco změnilo, pak to, že se cítil příliš malý, příliš bezvýznamný, aby s jablkem mohl sdílet místnost.
Čaroděj zavrtěl hlavou. Musí se ovládat, okamžitě rozpoznal rafinované triky, které jablko dokáže, aby ho zbavilo sebevlády. A za pár chvil už ty triky nebudou rafinované. Raistlin cítil, jak se mu stahuje hrdlo. Rozkašlal se a v duchu proklínal své slabé plíce. Pak sípavě chytil dech a přinutil se k několika vdechům a výdechům. Zlepšilo se to.
Klid, poroučel si v duchu. Musím se uklidnit. Nesmím se bát. Jsem silný. Jen se podívej, co jsem vykonal! Bez hlasu na jablko zvolal: Pohleď na moc, které jsem dosáhl! Vzpomeň si, co jsem udělal v Temném lese. Vzpomeň si, co jsem udělal v Silvanestu. Já jsem silný. Já se nebojím.
Barvy uvnitř jablka teď vířily rychleji. Neodpovídalo.
Čaroděj na okamžik zavřel oči, vymazal jablko ze zorného pole. Pak nad sebou znovu získal vládu a oči otevřel. Pohlédl na jablko a nadechl se. Blížil se rozhodující okamžik.

Jablko mělo už svou původní velikost. Skoro viděl, jak po něm sahají Lorakovy scvrklé ruce a svírají ho. Mladý čaroděj se mimoděk otřásl. Ne! Přestaň! poručil si pevně a okamžitě tuto představu zapudil z mysli.
Ještě jednou. Uklidnil se a zhluboka, pravidelně dýchal, oči ve tvaru přesýpacích hodin upřené na jablko. Pak - pomalu - natáhl štíhlou, kovově zbarvenou ruku. Po kratičkém zaváhání položil prsty na chladivý křišťál a pronesl starobylá slova.
"Ast bilak mpoiparalan I Suh akvlar tantangusar!"
Jak věděl, co má říci? Jak věděl, kterým starobylým slovům jablko porozumí, jak pozná, že je tu s ním on? Raistlin nevěděl. Věděl jenom to - nějak, někde uvnitř - že ta slova zná! To ten hlas, který k němu promlouval v Silvanestu? Možná. To je jedno.
Znovu nahlas pronesl ta slova.
"Ast bilak mpoiparalan I Suh akvlar tantangusar!"
Pomalu se třepotavá zelená barva rozptýlila v myriádách vířících, klouzajících barev, ze kterých se mu dělalo mdlo. Křišťál pod jeho dlaněmi byl tak chladný, že to skoro bolelo. Raistlin měl hrozné videm, že mu ruce ke kouli přimrznou napořád. Drkotal zuby, ale nevšímal si bolesti a znova pronesl ta slova.
Barvy přestaly vířit. Světlo se usadilo uprostřed, světlo, které nebylo ani bílé, ani černé, všech barev, a přece bezbarvé. Raistlin polknul a snažil se uvolnit dusivou slinu v hrdle.
Z tohoto svitu se vynořil pár rukou! Pocítil palčivou touhu dát ty své pryč, ale dřív než se mohl pohnout, ty dvě ruce sevřely jeho v pevném a silném stisku. Jablko zmizelo! Prostor kolem zmizel! Raistlin neviděl nic. Žádné světlo. Žádnou tmu. Nic! Nic! ... jen ty dvě ruce, které držely jeho. Z čiré hrůzy se na ně Raistlin soustředil.
Lidské? Elfí? Staré? Mladé? Nevěděl. Prsty byly dlouhé a štíhlé, ale jejich stisk byl stisk smrti. Pustí ho a on se propadne do nicoty, pohltí ho milosrdná tma. Ještě když svíral ty ruce mimořádnou silou, kterou mu propůjčil strach, si Raistlin uvědomil, že ho táhnou blíž, vtahují ho... vtahují ho...
Raistlin se náhle probral, jako by mu někdo vchrstl do tváře kbelík studené vody. Ne! řekl té síle, která, jak cítil, ovládala ty ruce. Nepůjdu! I když se bál, že ztratí to spásné sevření, daleko víc se bál toho, že ho vtáhnou někam, kam nechce. Nepustí je. Bude je ovládat, sdělil zuřivě síle ovládající ruce. Pak znásobil svůj vlastní stisk a sebral veškeré síly, veškerou vůli a sám ruce přitáhl k sobe.
Ruce se zastavily. Na okamžik se dvě vůle střetly v zápase na život a na smrt. Raistlin cítil, jak mu z těla odtéká síla, jak mu slábnou ruce a dlaně se začínají potit. Cítil, že ruce jablka ho zvolna a pomalu začínají opět vtahovat. Šílený strachem, sbíral v sobě Raistlin každou kapku krve, každý nerv, napjal každý sval křehkého těla, aby znovu získal vládu.
Pomalu... pomalu... právě, když si myslel, že mu divoce bušící srdce vyskočí z hrudi nebo že mu v plamenech vybuchne mozek, ucítil Raistlin, že ty ruce přestávají táhnout. Pořád ještě držely pevně - stejně pevně, jako je držel on. Ale už to nebyl zápas. Jeho ruce a ruce dračího královského jablka zůstávaly spojeny a vyjadřovaly vzájemné uznání, a ne divokou touhu ovládnout toho druhého.
Opojení nad vítězstvím, opojení z čarodějné síly proudilo Raistlinovi v žilách, tepalo v něm a vyvolávalo pocit hřejivého, zlatého světla. Uvolnil se. Ještě se sice chvěl, cítil, že ho ruce lehce svírají, ale nyní ho podpíraly a dávaly mu sílu.
Kdo jsi? zeptal se váhavě. Jsi dobro? Zlo?
Ani to, ani ono. Nejsem nic. Jsem všechno. Jsem podstata draků před dávnými časy zkrocená. To jsem.
Jak se projevuješ? zeptal se Raistlin. Jak ovládáš draky?
Na tvé rozkázání je k sobě povolám. Nesmějí se mi vzepřít. Poslechnou.
Což se nepostaví proti svým pánům? Což budou poslouchat mě?
To vše záleží na síle jejich pánů a poutu mezi nimi. Jsou takové případy, že je tak silné, že pán draka ovládne. Ale většinou udělají, oč je požádáš. Nemohou si pomoci.
To musím poznat, zamumlal Raistlin a pocítil, jak mu ubývá sil. Tomu nerozumím...

Buď klidný. Pomohu ti. Teď, když jsme se spojili, můžeš mě požádat o pomoc častěji. Já znám mnohá, dávno zapomenutá tajemství. Ta mohou teď být tvá.
Jaká tajemství?... Raistlin cítil, že omdlévá. Napětí bylo příliš velké. Ze všech sil bojoval, aby ruce nepustil, ale cítil, že jeho sevření povoluje.
Avšak ruce ho jemně přidržovaly, jako když matka drží za ruku dítě.
Odpočiň si. Neboj se, neupadneš. Spi. Jsi unavený.
Pověz mi to! Musím to vědět! volal bezhlasně Raistlin.
Než si odpočineš, tedy věz, že v knihovně Astina z Palantasu jsou knihy, stovky knih, které tam shromáždili čarodějové za časů Ztrácené bitvy. Všem, kdož do nich nahlédnou, se nezdají ničím jiným, než pouhou sumou vší magie, sumou historek o čarodějích, kteří zemřeli v jeskyních času.
Raistlin viděl, jak ho zahaluje tma. Sevřel ty ruce.
"A co ty knihy obsahují doopravdy?" zašeptal.
V té chvíli to pochopil a s tímto poznáním se nad ním zavřela temnota jako příbojová vlna oceánu.

V jeskyni, u níž se nacházel vůz, skryti ve stínu a zahřívajíce se vlastní touhou, leželi v objetí Tika s Karamonem. Tičiny rudé vlasy jí visely přes čelo a do tváře v slepených kučerách, oči měla zavřené a plné rty pootevřené. Tělo, oblečené do pestrobarevné suknice a bílé blůzy s nabíranými rukávy, se tisklo ke Karamonovi. Její nohy ovíjely jeho, prsty mu něžně hladily tvář, rty se jemně otíraly o jeho.
"Karamone, prosím," šeptala. "Nemučme se. Přece jeden druhého chceme. Já se už nebojím. Prosím tě, miluj mě!"
Karamon zavřel oči. Tvář se mu leskla potem. Bolest jeho lásky se mu zdála nesnesitelná. Mohl ji ukončit, ukončit ji opojným, sladkým výbuchem. Na okamžik zaváhal. Cítil Tičiny voňavé vlasy a na krku její měkké rty. Bylo by to jednoduché ... a tak krásné...
Karamon vydechl. Pevně sevřel Tičina zápěstí. Pevně je odtáhl ze své tváře a děvče odstrčil.
"Ne," řekl a vášní se skoro dusil. Převrátil se a vstal. "Ne," opakoval. "Promiň, to jsem nechtěl... nechtěl jsem, aby to zašlo tak daleko."
"Ale já chtěla!" vykřikla Tika. "Já se nebojím! Už ne!"
Ne, říkal si a rukama svíral hlavu. Cítím, že se mi chvěješ v náručí jako polekaný králíček.
Tika si začala zavazovat šňůrky na bílé blůze. Přes slzy na ně pořádně neviděla a zlostně jednou z nich trhla tak, že se přetrhla.
"Podívej, cos udělal!" Zuřivě po něm hodila ten kousek hedvábí. "Zničila jsem si blůzu! Musím si ji zašít. Všichni by poznali, co se stalo, to je jasné! Nebo by si mysleli, že poznali! Já... já... Co na tom záleží!" Zoufale se rozplakala a skryla tvář v dlaních.
"Mně je jedno, co si myslí!" řekl Karamon a jeho hlas se rozlehl po jeskyni. Neutěšoval ji. Věděl, že kdyby se jí jen dotkl, tentokrát by své touze podlehl. "Nepomyslí si vůbec nic! Jsou to přátelé. Záleží jim na nás - "
"Já vím!" naříkala Tika. "To ty kvůli Raistlinovi, že? Já se mu nelíbím. Nemá mě rád."
"To neříkej, Tiko." Karamonův hlas zněl pevně. "I kdyby to tak bylo a kdyby byl jen trochu silnější, bylo by to jedno. Mně na tom nezáleží, co kdo vidí nebo co si myslí. Oni chtějí, abychom byli šťastní. Nechápou, proč - se z nás nestanou - milenci. Tanis mi dokonce přímo řekl, že jsem osel -"
"To jsi." Její hlas zněl přes spuštěné mokré vlasy zastřeně.
"Možná ano, možná ne."
To, jak Karamon vyslovil svá slova, přimělo Tiku, aby přestala plakat. Vzhlédla ke Karamonovi a on si otočil její tvář k sobě.
"Ty totiž nevíš, co se Raistovi stalo ve Věžích Vysoké magie. Nikdo to neví. Nikdo se to taky nedoví. Ale já to vím. Já jsem tam byl. Musel jsem se dívat!" Karamon se zachvěl a zakryl si rukama tvář. Tika se ani nepohnula. Pak se na ni podíval a zhluboka nabral dech. "Říkali, že jeho síla zachrání svět. Jaká síla? Vnitřní? Já jsem jeho vnější síla! Já-já-já tomu moc nerozumím, ale Raist mi v tom snu řekl, že my dva

tvoříme jednoho celého, prokletého bohy a rozděleného do dvou těl. Jeden druhého potřebujeme - aspoň zrovna teď." Tvář silného muže potemněla "Možná, že se to jednou změní. Možná, že jednou on najde svou vlastní vnější sílu -"
Karamon se odmlčel. Tika polknula a hřbetem ruky si otřela uplakanou tvář. "Já -" začala, ale Karamon ji nepustil ke slovu.
"Ještě něco," řekl. "Nech mě domluvit. Tiko, já tě miluju, tak upřímně, jak muž ženu ještě nemiloval. Kdyby nebylo té pitomé války, milovali bysme se. Hned teď a tady. Já bych to moc chtěl. Ale nejde to. Kdybych to udělal, byl by to závazek k tobě. Musel bych mu věnovat svůj život. Ty musíš být pro mě ta první, nejdůležitější. Nic míň si nezasluhuješ. Ale takhle se ti zavázat nemůžu, Tiko. Teď je můj první a nejdůležitější závazek můj bratr." Tičiny oči se opět zalily slzami - teď neplakala z lítosti nad sebou, ale nad ním. "Ty musíš mít volnost, najít si někoho, kdo ti může -"
"Karamone!" zvolám proťalo sladkost odpoledne. "Karamone, rychle!" Byl to Tanis.
"Raistlin!" řekl silný muž a bez dalšího slova vyběhl z jeskyně.
Tika chvíli stála a hleděla za ním. Pak si povzdychla a snažila se přičísnout vlhké vlasy.
"Co je," Karamon vrazil do vozu. "Raist?"
Tanis s vážnou tváří kývl.
"Takhle jsem ho tu našel." Půlelf odhrnul závěs, Karamon ho odstrčil.
Raistlin ležel na podlaze, bílý v obličeji a mělce dýchal. Z koutku úst mu vytékala krev. Karamon poklekl a vzal ho do náručí.
"Raistline?" zašeptal. "Co se stalo?"
"Tohle se stalo," řekl zachmuřeně Tanis a ukázal mu.
Karamon vzhlédl a uviděl dračí jablko - teď už jen tak veliké, jak si ho Karamon pamatoval ze Silvanestu. Stálo na trojnožce, kterou pro něj Raistlin vyrobil, vířící barvy donekonečna kolotaly před jeho zrakem. Karamon s hrůzou hvízdavě nadechl. Hrozná vzpomínka na Loraka jako kdyby zaplavila jeho mysl. Lorak se zbláznil a pak umřel...
"Raiste!" zasténal a pevně bratra sevřel.
Raistlinova hlava se nepatrně pohnula. Víčka se zachvěla a otevřel ústa.
"Co je?" Karamon se sklonil a na tváři ucítil bratrův studený dech. "Co?"
"Moje..." zašeptal Raistlin. "Kouzla starých... moje... Moje..."
Čarodějovi poklesla hlava a slova odumřela. Ale tvář měl vyrovnanou, pokojnou, uvolněnou. Dýchal docela pravidelně.
Potom se Raistlinovy tenké rty roztáhly v úsměvu.

4.Hosté o Zimním slunovratu.

Panu Guntarovi trvalo několik dalších dní rychlé jízdy, než po odjezdu rytířů do Palantasu dojel domů na slavnost Zimního slunovratu. Na cestách bylo po kolena bláta. Více než jedenkrát koně uvízli a Guntar, který koně miloval málem stejně jako své syny, šel velmi často podél nich pěšky. Když se konečně dotrmácel ke svému hradu, byl na pokraji sil, promoklý a třásla s ním horečka. Podkoní mu vyšel vstříc, aby sám dal koně do pořádku.
"Pořádně do sucha ho vytři," řekl Guntar a ztuha sesedal. "Horký oves a -" vydával příkazy, jimž podkoní trpělivě přikyvoval, jako by se ještě nikdy v životě nebyl postaral o unaveného koně. Guntar se málem rozhodl, že koně sám zavede do stáje, když ho vyhledal starý sluha.
"Pane." Vilém zatáhl Guntara k zárubni dveří. "Máš návštěvu. Přijeli, je tomu pár hodin."

"Koho?" zeptal se bez valného zájmu Guntar, protože zejména kolem Zimního slunovratu nebývaly návštěvy ničím mimořádným. "Pan Michal? Nejel s námi, ale řekl jsem mu, ať se zastaví, až se bude vracet domů -"
"Nějaký stařec, Pane," přerušil ho Vilém, "a také jeden šotek."
"Šotek?" opakoval Guntar polekaně.
"Obávám se, že je to tak, Pane. Ale buď bez obav," dodal sloužící spěšně. "Zamkl jsem stříbro do truhlice a Paní ukryla šperky do sklepa."
"Člověk by málem řekl, že nás obléhají!" zabručel si Guntar. Přesto však prošel nádvořím daleko rychleji než obvykle.
"Ty malé potvory vám vlezou všude, Pane," mumlal uctivě Vilém a poklusával za ním.
"Kdo to je? Žebráci? Proč jsi je pouštěl dovnitř?" ptal se Guntar a cítil, že se ho zmocňuje hněv. V této chvíli si nepřál nic jiného než svařené víno, suché šaty a aby mu jeho manželka poškrábala záda. "Dej jim najíst, pár grošů, a pošli je po svých. Šotka, pochopitelně, nejdřív prošacuj."
"To jsem už chtěl, Pane," řekl ponuře Vilém. "Ale ono je na nich něco - hlavně na tom starým. Je to blázen, jestli chcete něco vědět, ale blázen - šibal, řekl bych. Něco ví, možná víc, než by měl vědět - a my možná s ním."
"Jak to myslíš?"
Otevřeli pevné dřevěné dveře, které vedly do obytných částí hradu. Guntar se zastavil a zpříma pohlédl na Viléma, protože dobře věděl, že tomuhle sloužícímu nic neunikne. Vilém se rozhlédl a pak se k němu naklonil.
"Ten staroch povídal, že vám mám říct, že má naléhavé zprávy o dračím královském jablku, Pane!"
"Dračím královském jablku!" šeptal si pro sebe Guntar. Jablko bylo tajemství, aspoň si to myslel. Věděli o něm, pochopitelně, jen rytíři. Copak o něm Derek někomu řekl? Byl to zas jeden z jeho čtveráckých kousků?
"Dobře's udělal, Viléme," řekl konečně Guntar. "Kde jsou?"
"Dal jsem je zatím do zbrojnice, tam nezpůsobí žádnou nezdobu."
"Převléknu si šaty, trochu si vydechnu a pak je přijmu. Postaral ses o ně?"
"Ano, Pane," odpověděl Vilém a spěchal za Guntarem, který už rychle kráčel pryč. "Horké víno, chléb a studené maso. Počítám, že šotek už bude mít talíře sbalené v tlumoku -"

Guntar a Vilém stáli přede dveřmi zbrojnice a poslouchali, o čem si návštěvníci povídají.
"Polož ho!" řekl přísný hlas.
"Co bych to pokládal! Je můj! Podívej, tady, v tlumoku."
"Strčil sis ho tam ani ne před pěti minutami. Já jsem tě viděl!"
"To se teda pleteš," protestoval druhý hlas ublíženým tónem. "Je můj! Podívej, tady je namalované mé jméno -"
"Guntarovi, milovanému manželi, na Den Daru života," řekl první hlas.
V místnosti bylo chvíli ticho. Vilém zbledl. Pak promluvil pisklavý hlásek daleko pokorněji.
"Tak to mi musel nějak spadnout do tlumoku, Fišpáne. Tak to bude! Podívej, tlumok ležel tady pod stolem. To byla ale klika, že? Kdyby spadl přímo na zem, rozbil by se na kusy
S vážnou tváří otevřel Pan Guntar prudce dveře.
"Ještě mnoho šťastných slunovratů, páni," řekl. - Vilém vklouzl za ním a oči mu bleskem létaly po místnosti. ' Oba cizinci se prudce otočili, starý muž držel v ruce džbánek z polévané hlíny. Vilém k němu přiskočil, džbánek mu vzal a odnesl z dosahu. Znechuceně se přitom podíval na šotka a postavil ho vysoko na krbovou římsu, aby šotek nedosáhl.
"Budeš něco potřebovat, Pane?" zeptal se Vilém a významně přitom upíral na šotka oči. "Mám zůstat a dohlížet, aby se nehýbalo s věcmi?"
Guntar chtěl něco říci, ale stařec jen mávl nedbale rukou.

"Děkujeme, dobrý muži. Dones ještě trochu piva. Ale nenos ty patoky, které se zde dávají služebníkům!" Stařec se přísně na Viléma podíval. "Načepuj ze soudku, který je v temném koutě pod schody. Ty víš - z toho, co je samá pavučina."
Vilém stál a hleděl na něho s otevřenými ústy.
"Nuže, jdi. Nestůj tady a nepolykej jako ryba na suchu. Je nepochybně prosté povahy, není-liž pravda?" obrátil se stařec ke Guntarovi.
"A-a-ni ne," vykoktal Guntar. "Můžeš jít, Viléme. Já-já si dám taky džbánek - z-z toho soudku - hm - pod schody. Jak to víš?" vyjel podezřívavě na starého muže.
"To vy nevíte? On je čaroděj," řekl šotek. Pokrčil rameny a posadil se, třebaže ho k tomu nikdo nevyzval.
"Čaroděj?" Stařec se rozhlédl. "A kde?"
Tas něco zašeptal a starého muže šťouchl.
"Skutečně? Jako, že já?" řekl. "Neříkej! Ale to je znamenité. Když o tom tak mluvíš, napadá mě jedno kouzlo... Kulový blesk. Jak to je?"
Starý muž začal odříkávat podivná slova. Poděšený šotek vyskočil ze židle a chytil ho za rukáv.
"Ne, starej pane!" zvolal a strkal ho do křesla. "Teď ne!"
"Bude lepší, když ne," řekl stařec přemýšlivě. "Ale kouzlo je to bezvadné -"
"O tom nepochybuji," řekl Guntar, který vůbec nic nechápal. Pak zakroutil hlavou a znovu získal strohost. "Tak mi to vysvětlete. Kdo jste? Proč jste sem přišli? Vilém mi něco říkal o dračím královském jablku -"
"Já se jmenuji -" čaroděj rozpačitě zamrkal.
"Fišpán," řekl s povzdechem šotek. Vstal a zdvořile napřáhl ruku ke Guntarovi. "Já jsem Tasslehoff Bosonožka." Chtěl se znovu posadit. "Ach," řekl a vyskočil, jako by ho píchl. "Ještě mnoho šťastných slunovratů, pane rytíři."
"Ano, ano," Guntar jim s nepřítomným výrazem ve tváři potřásal rukama. "A co je s tím dračím královským jablkem?"
"Aha, to dračí královské jablko!" Lehce pomatený výraz opustil Fišpánovu tvář. Pohlédl na Guntara svýma moudrýma a rozvážnýma očima. "Kde je? Přišli jsme zdaleka, abychom ho našli."
"To vám nemohu říci," řekl jim chladně Guntar. "Kdyby tady náhodou taková věc byla -"
"Ale ona tu je," řekl Fišpán. "Donesl ji sem jeden Rytíř Růže, jistý Derek z Korunní Stráže. A byl s ním taky Sturm Ostromeč."
"To jsou moji kamarádi," vysvětlil Guntarovi Tas, když spatřil, jak mu poklesla čelist. "Já jsem vlastně taky pomohl to jablko získat," dodal šotek skromně. "Sebrali jsme ho zlému černokněžníkovi, který žil v ledovém paláci. To je ten nejbáječnější příběh -" Horlivě se posunul v židli. "Chcete si to poslechnout?"
"Ne," řekl Guntar a jen na ně překvapeně zíral. "A i kdybych věřil povídačce tady toho ptáčka - ale počkejte -" Klesl zpátky do křesla. "Sturm mluvil o nějakém šotkovi. Kdo jsou ti tví ostatní kamarádi?"
"Trpaslík Flint, kovář Theros, Giltanas a Laurana -"
"Je to tak!" zvolal Guntar a zamračil se. "Ale nezmiňoval se o čaroději..."
"To je hlavně proto, že já už jsem mrtvý," prohlásil Fišpán a opřel si nohy o trnož stolu.
Guntar doširoka otevřel oči, ale než mohl něco říci, vstoupil Vilém. Přísně pohlédl na Tasslehoffa a postavil džbánky před Pána.
"Tři džbánky... Pane. To jsou s tím na římse krbu dohromady čtyři. A čtyři tu taky budou, až budu sklízet, jinak ať si mě nikdo nepřeje!"
Vyšel a práskl za sebou dveřmi.
"Já na ně osobně dám pozor," slíbil vážně Tas. "Lidi vám je hodně kradou, že ano?" zeptal se Guntara.
"Já... ne," Guntar cítil, že ztrácí vládu nad situací.
"Je to dlouhá historie," řekl Fišpán a na jeden doušek vyprázdnil obsah džbánku. Otřel si pěnu z úst špičkou vousu. "Výborné pivo. Tak kdepak jsem to přestal?"
"Mrtvý," napověděl mu Tas.
"Aha. Jak říkám, dlouhá historie. Teď není čas. Musím mít to jablko. Kde je?"

Guntar hněvivě povstal a chtěl poručit, aby toho divného staříka a šotka vyhodili. Chtěl zavolat stráže a dát je vyvést. Ale místo toho shledal, že se pod pohledem starého muže nemůže ani pohnout.
Rytíři ze Solamnie se vždycky báli kouzel. Třebaže se nezúčastnili zničení Věží Vysoké magie - to by bylo proti Instrukci - vůbec nelitovali, když čaroděje vyhnali z Palantasu.
"Proč to chceš vědět?" Guntarův hlas selhával, protože cítil, že do něho vstupuje ten starý strach, když vnímal starcovu hroznou moc, která jím prostupovala. Pomalu a váhavě se znovu posadil.
Fišpánovi se zatřpytilo v očích. "S tím si už poradím sám," řekl tiše. "Tobě stačí vědět, že já to jablko potřebuji. Zhotovili ho čarodějové před dávnými lety! Já o tom vím! Vím o tom hodně!"
Guntar váhal, zápasil sám se sebou. Koneckonců, rytíři střežili jablko, a pokud ten stařec o něm skutečně něco věděl, snad nebude na škodu, když mu poví, kde je. Mimo to, zdálo se mu, že vlastně ani nemá na vybranou.
Fišpán nepřítomně sáhl po prázdném džbánku a chtěl se napít. Smutně se díval dovnitř, když mu Guntar odpověděl.
"Dračí královské jablko mají gnómové."
S třesknutím postavil čaroděj džbánek na stůl. Rozlétl se na tisíc kousků, které poskakovaly po dřevěné podlaze.
"Tak vidíš. Co jsem ti říkal?" řekl smutně Tas a pohlédl na rozbitý džbánek.

Gnómové žili v hoře Stačilo od nepaměti - a třebaže byli jediní, kterým to stálo za zapamatování, ani oni to nepočítali. Určitě už v ní žili, když na Sankrist dorazili první rytíři, kteří pronikali z tehdy nového Solamnijského království a budovali si podél své nejzápadnější hranice strážní věže a pevnosti.
Gnómové byli vůči cizincům podezíraví vždycky, ale když uviděli, jak k jejich břehům připlouvají lodi plné vysokých člověčích cizinců s přísnými, k boji odhodlanými tvářemi, zmocnilo se jich zděšení. Pak se rozhodli, že udrží to, co považovali za skalní ráj, jako tajemství před lidmi a budou jednat. Gnómové byli tím nejdovednějším, nejzručnějším pokolením Krynnu (jsou známí tím, že vynalezli parní stroj a pružinu) a zprvu uvažovali o tom, že se ukryjí ve svých skalních jeskyních. Pak dostali lepší nápad. Ukryjí celou skálu!
Po několika měsících nekonečné námahy těch největších géniů mechaniky byli připraveni. Co hodlali udělat? Hodlali nechat celou horu zmizet!
V tomto okamžiku se však jeden z gnómského Cechu filozofů zeptal, nepodobá-li se spíše pravdě, že si rytíři již pravděpodobně hory všimli, neboť je nejvyšší na ostrově. Což náhlé její zmizení nevyvolá mezi lidmi určitou zvědavost?
Tato otázka vnesla mezi gnómy chaos. Diskutovali o ní celé dny. Filozofští gnómové se zakrátko rozdělili na dva tábory: na ty, co věřili, že padne-li v lese strom a nikdo ho neslyší, pořád se přitom ozývá žuchnuti; zatímco druhá strana to popírala. Jak to ovšem souvisí s původní otázkou, se vyjevilo až sedmého dne, nicméně to bylo svěřeno nově se utvořivšímu výboru.
Zatím se ale mechanikové a strojníčí - potají - rozhodli přístroj přece jen sestavit.
A tak se stalo, že nastal den, který je doposud zapsán v kronikách Sankristu (které se téměř do jedné ztratily během Pohromy) jako Den Shnilých vajec.
Toho dne se ráno vzbudil předek Pana Guntara a ospale se ptal, jestli jeho syn opět propadl střechou kurníku. To už se jednou stalo před několika týdny. Chlapec tehdy honil kohouta.
"Měla bys ho umýt v rybníku," řekl ospale Guntarův předek manželce, otočil se na druhý bok a přetáhl si přikrývku přes hlavu.
"To nejde!" řekla rovněž ospale. "Komín kouří!"
Teprve až se oba úplně vzbudili, přišli na to, že kouř, kterého bylo v ložnici plno, nejde z komína, a hrozný smrad, rovněž vyplňující ložnici, nepochází z kurníku.

Spolu se všemi obyvateli nové osady spěchali manželé ven, kašlali a dusili se pachem, který byl stále horší a horší. Nic však neuviděli. Zem byla pokryta hustým žlutým dýmem, který páchl jako vejce, která leží tři dni na horkém slunci.
Za pár hodin bylo už celé osadě hrozně špatně. Sbalili přikrývky a šaty a utíkali k pobřeží. Tam se vděčně nadechli čerstvého slaného vzduchu, který přicházel od moře, a přemýšleli, jestli ještě někdy uvidí svůj starý domov.
Dali se o té otázce do řeči, ale bedlivě přitom pozorovali, jestli se žlutavý mrak na obzoru zvedá. Proto byli značně překvapeni, když se z mraku vynořilo něco jako potácející se vojsko malých hnědých stvoření, došlo až k nim a v mdlobách jim padlo k nohám.
Solamnijští byli laskaví lidé, rychle chudákům gnómům pomohli, a tak se obě pokolení žijící na Sankristu setkala.
Setkání gnómů a rytířů bylo, jak se ukázalo, přátelské. Solamnijští ctili čtyři věci: osobní čest, Zákon, Instrukci a techniku. Hluboce na ně zapůsobily nástroje gnómů, které šetřily práci, jako například kladka, hřídel, šroub a ozubené kolo.
A během tohoto prvního setkání dostala také hora své jméno Stačilo.
Rytíři brzy poznali, že ačkoli se gnómové podobají trpaslíkům - jsou malí a podsadití - tím veškerá podobnost končí. Gnómové byli hubení, s hnědou pletí a téměř bílými vlasy, velice popudliví a horkokrevní. Mluvili tak rychle, že si rytíři zprvu mysleli, že s nimi mluví nějakou neznámou řečí. Pak se ukázalo, že je to obecná, ale v rychlém tempu. Důvod se vysvětlil, jakmile se jeden ze starších rytířů dopustil té chyby, že se zeptal na jméno tamté vysoké hory.
V přibližném překladu znělo asi takto: Velká, rozlehlá, vysoká vyvýšenina utvořená z několika různých vrstev hornin, z nichž byl zatím rozpoznán obsidián, křemen a žula se stopami ostatních hornin, na jejichž rozpoznání se ještě pracuje, která má svou vlastní vyhřívací soustavu, studovanou za účelem pozdějšího napodobení a která horniny vyhřívá na teplotu, jež v ní uvolňuje látky jak skupenství kapalného, tak plynného tu a tam na povrch pronikající a následně stékající po velké, rozlehlé, vysoké vyvýšenině...
"Aha, stačilo," řekl spěšně ten postarší rytíř.
Stačilo! Gnómové byli ohromeni. Pomyšlení, že tihle lidé umějí vyjádřit něco tak obrovského a skvělého něčím tak jednoduchým, byl zázrak, kterému se nechtělo věřit. A tak dostala hora jméno Stačilo - a cechu gnómských kresličů map se nepředstavitelně ulevilo.
Rytíři a gnómové žili na Sankristu od té doby bez nepřátelství; rytíři se na gnómy obraceli se všemi otázkami technické povahy, které vyžadovaly řešení, a přitom dostávali od gnómů nepřetržitý proud nových vynálezů.
Když získali dračí královské jablko, potřebovali rytíři vědět, jak se s ním zachází. Dali je tedy do opatrování gnómům a poslali s ním dva mladé rytíře, aby ho střežili. Myšlenka, že by jablko mohlo být kouzelné, nikoho nenapadlo.

5.Gnómopraky.

"A hlavně si pamatuj, žádný gnóm, živý či mrtvý nikdy v celém svém životě neskončí větu. Jediný způsob, jak jim něco říct, je skočit jim do řeči. Netrap se tím, že to není zdvořilé. Oni. s tím počítají."
Starý čaroděj byl v té chvíli sám přerušen gnómem v dlouhém hnědém plášti, který k nim přišel a uklonil se.
Tasslehoff si ho prohlížel velice zvědavě - šotek nikdy předtím žádného gnóma neviděl, třebaže stará legenda o Šedovousovi z Gradathu naznačovala, že obě pokolení jsou vzdáleně spřízněna. V mladém gnómovi jistě něco ze šotka bylo - štíhlé ruce, dychtivý výraz v obličeji, pronikavá, chytrá očka, kterým nic

neuniklo. Ale zde podobnost končila. Nebylo v něm ale nic ze šotčí lehkomyslnosti a bezstarostnosti. Gnóm byl nervózní a věcný.
"Tasslehoff Bosonožka," řekl zdvořile šotek a podal mu ruku. Gnóm šotkovu ruku uchopil a pečlivě si ji prohlédl, pak - zřejmě na ní neshledal vůbec nic zajímavého - jí vlažně potřásl. "A to je -" začal Tas představovat Fišpána, ale přestal, když gnóm natáhl ruku a zcela klidně sebral šotkovu prakovku.
"Ach..." řekl gnóm. Oči mu zazářily, když se zmocnil této zbraně.
"Pošletečlověkeaaťdovedeněkohozcechuzbrojířů -"
Strážný u vchodu do velké hory, který byl v úrovni se zemí, nečekal, až gnóm skončí. Sáhl někam nad hlavu, zatáhl za páku a ozvalo se zakvílení. Tas se otočil, téměř s jistotou, že na ně zaútočil drak, a připravil se k obraně.
"Píšťala," řekl Fišpán. "Na to si zvykneš."
"Píšťala?" opakoval po něm zaražený Tas. "Takovou jsem nikdy neslyšel. Touhle prochází kouř! Jak to - Hele! Vrať se! Vrať mi tu prakovku!" vykřikl, když se jeho hůl v rukou tří gnómů rychle vzdalovala chodbou.
"Zkušebnímístnost," řekl gnóm, "naSkimboši -"
"Cože?"
"Někde to budou zkoušet," překládal Fišpán. "Zbytek jsem nezachytil. Budete asi muset mluvit pomaleji," řekl a pokynul gnómovi holí.
Gnóm přikývl, ale jeho pronikavá očka už utkvěla na Fišpánově holi. Když uviděl, že je to obyčejný, trochu otlučený klacek, obrátil zas svou pozornost k čaroději a šotkovi.
"Příchozí," řekl. "Budusitopropříštěpamatovat... Budu si to pro příště pamatovat, takže se tím už netrapte -" teď mluvil pomalu a zřetelně - "vaší zbrani se nic nestane, protože si chceme pouze pořídit její výkres -"
"Vážně?" přerušil ho značně poctěný Tas. "To bych vám mohl klidně předvést, jak se s ní zachází, kdybyste chtěli."
Gnómovi se rozzářila očka. "Tobytedybyloohromné -"
"Ale teď," přerušil ho opět šotek, který měl radost, jak už se pěkně dorozumí, "jak se vlastně jmenuješ?"
Fišpán na něj rychle kývl, ale bylo už pozdě.
"Gnošošalamarionininilissyylfanitdisdisslišxdie -"
Přestal na chvíli, aby se nadechl.
"Tohle je tvé jméno?"
Gnóm chytil dech. "Ano," - vybafl poněkud vyvedený z míry. "To je křestní jméno, a když laskavě dovolíte, budu pokračovat -"
"Počkej!" zvolal Fišpán. "Jakpak ti říkají kamarádi?"
Gnóm nasál znovu dech. "Gnošošolamarionininilis -"
"A jakpak ti říkali rytíři?"
"No," gnóm se zatvářil zahanbeně - "Gnoš, když to chcete -"
"Díky," řekl Fišpán. "Gnoši, my spěcháme. Válka je v plném proudu a tak dále. Jak prohlásil Pan Guntar, musíme mít přístup k tomu dračímu královskému jablku."
Gnošova očka se rozzářila. Ruce se nervózně proplétaly. "Jistěže můžete vidět dračí jablko, když to požaduje Pan Guntar, ale - jestli se můžu zeptat, jaký máte na tom jablku zájem, kromě zvědavo -"
"Já jsem totiž čaroděj -" začal Fišpán.
"Čaroděj!" prohlásil gnóm a samým vzrušením začal zase drmolit. -
"Pojďprosímihnedsemnoudozkušebnímístnosti-protožekrálovskédračíjablkovyrobiličarodějové -"
Tas i Fišpán jenom mrkali, protože nerozuměli ani slovo.
"No tak pojďte -" řekl gnóm netrpělivě.
Než jim úplně došlo, co se děje, gnóm, který dosud mluvil, je prohnal vchodem do hory a spustil přitom náramné množství zvonců a píšťal.

"Zkušební místnost?" zeptal se polohlasně Tas Fišpána, když pospíchali za Gnošem. "Co to má znamenat? Doufám, že to nepolámou, že ne?"
"Já bych neřekl," zamumlal Fišpán a jeho křovinaté obočí utvořilo na čele výhružné znamení V. "Guntar s ním poslal rytíře, vzpomínáš si?"
"Tak čeho se potom bojíme?" zeptal se Tas.
"Dračí jablka jsou podivná. Velmi mocná. Bojím se toho," řekl Fišpán daleko víc k sobě než k Tasovi, "že by ho mohli vyzkoušet."
"Ale v té knize, co jsem četl v Tarsisu, se říkalo, že královské jablko může ovládnout draky! "šeptal Tas. "A to je dobré, ne? Královská jablka tedy nemohou být zlá, nebo jo?"
"Zlá? To ne! Zlá ne." Fišpán potřásl hlavou. "To je nebezpečí. Nejsou ani dobrá ani zlá. Nejsou nic! Anebo bych měl možná říct: jsou všechno.
Tas viděl, že z Fišpána přímou odpověď asi nevypáčí a že čarodějova mysl je někde na hony vzdálena. Šotek se z nedostatku jiné zábavy tedy obrátil na svého hostitele.
"Co znamená to tvoje jméno?' zeptal se.
Gnoš se šťastně usmál. "Na počátku bohové stvořili gnómy a jeden z prvních, kterého stvořili, se jmenoval Gnoš první a v životě se mu přihodilo toto: oženil se s Marioninilis..."
Tas měl pocit, jako by se topil. "Počkej -" přerušil ho. "Jak dlouhé je to tvoje jméno?"
Zaplňuje jednu knihu takové tloušťky v knihovně," řekl hrdě Gnoš a rozpažil, "my jsme totiž hrozně starobylá rodina, jak uvidíš hnedcobudupokra-"
"Já už jsem v obraze," řekl rychle Tas. Nedával pozor, kam šlape a zakopl o lano. Gnoš mu pomohl na nohy a Tas viděl, že lano vede do klubka ostatních lan, která jsou vzájemně spojená a rozbíhala se do všech stran. "Dopovíš mi to jindy."
"Ale je v něm pár skvěle napínavých míst," řekl Gnoš, když procházeli velkými ocelovými dveřmi, "a kdybys chtěl, přeskočil bych to až k pra-pra-pra-prababičce Gnošové, která vynalezla vařící vodu -"
"Víš, moc rád bych si to poslechl," Tas polknul. "Ale není čas-"
"To jo, to je fakt," řekl Gnoš, "a stejně už jsme u hlavní komory, takže mě omluv -"
Pořád mluvil, když natáhl ruku někam vzhůru a zatáhl za šňůru. Zazněly dva zvonky a gong. Pak, s hrozným syčením a únikem páry, v němž se téměř uvařili, se dvoukřídlé ocelové dveře, umístěné v nitru hory, daly do pohybu a klouzaly do stran. Téměř okamžitě uvázly a během několika minut se to tu hemžilo gnómy, kteří hulákali a ukazovali a dohadovali se, kdo to zavinil.

Tasslehoff Bosonožka někde v hloubi své mysli ukládal nápady, co bude dělat, až tohle dobrodružství skončí a všichni draci budou pobiti (šotek dával zásadně přednost tomuto radostnějšímu výhledu). Ze všeho nejdříve chtěl pobýt pár měsíců u přítele Sestuna, tupého trpaslíka z Pax Sarkasu. Tupí trpaslíci žijí velice zajímavě a Tas věděl, že se mezi nimi usadí docela dobře - pokud nebude muset jíst jejich jídla. Ale od chvíle, co se Tas dostal do hory Stačilo, nechtěl nic jiného než se vrátit sem a žít s gnómy. Šotek ještě nikdy za celý život neviděl něco tak báječného. V hlubokém zamyšlení se zastavil.
Gnoš se na něho podíval. "Zajímavé, že?" řekl.
"Tohle slovo bych já neužil," zamumlal Fišpán.
Stáli v prostřední části gnómského města. Bylo postaveno ve starém kráteru sopky a bylo stovky sáhů široké a míle vysoké. Město bylo postaveno poschoďovitě kolem kráteru. Tas koukal výš... a výš... a výš...
"Kolik je takových úrovní?" zeptal se šotek, když se málem vyvrátil nazad a stejně nedohlédl.
"Třicet pět a -"
"Třicet pět!" opakoval s obdivem Tas. "To musí být hrozné bydlet na té pětatřicáté úrovni. Kolik schodů tam vede?"
Gnoš si pohrdavě odfrkl. "Takové primitivní pomůcky byly zdokonaleny již před lety a nyní" - ukázal - "tady vizte některé zázraky moderní techniky, kterou jsme uvedli do chodu -"

"Vidím," řekl Tas a sklopil oči na základní úroveň. "Vy se chystáte do války. Nikdy v životě jsem neviděl tolik katapultů-"
Šotkovi odumřel hlas na rtech. Ještě když se rozhlížel, ozvala se píšťala, katapult se zabzučením spustil a jeden z gnómů vylétl vzhůru. Tas si vůbec neprohlížel obléhací stroj - díval se na pomůcku, která nahradila schody.
Spodní komora byla takových katapultů plná, každý typ, který jen gnómská mysl dovedla vymyslit. Byly tam obrovské praky, kuše, katapulty, balisty, parní katapulty (ve stadiu pokusů - pracovalo se na nastavení teploty vody).
Kolem katapultů, nad katapulty a skrze katapulty vedly míle a míle lan, kterými se ovládala přepodivná soustava ozubených kol, koleček a kladek, přičemž se všechna otáčela, skřípala a chvěla se. Mimo toto poschodí, mimo samotné stroje vyčnívaly ještě z bočních stěn páky, které desítky gnómů buď tlačily nebo táhly anebo také (a často) oboje zároveň.
"Nezdá se," řekl Fišpán s beznadějí v hlase, "že ta zkušební komora bude tady v přízemí, není-liž pravda?"
Gnoš kývl. "Zkušební místnost je na úrovni patnáct -"
Starý čaroděj vydal srdceryvný vzdech.
Náhle se ozval tak divně skřípavý zvuk, že po něm Tasovi ztuhla krev v žilách.
"Á, už jsou na nás připraveni. Pojďte -" řekl Gnoš.
Tas zatím radostně poskočil, když došli až k obrovskému katapultů. Jeden z gnómů už jim netrpělivě kynul a ukazoval na dlouhou řadu čekajících. Tas vklouzl do sedačky velkého praku a nedočkavě hleděl vzhůru šachtou kráteru. Nad sebou viděl gnómy, jak nakukují přes okraj z různých balkonů, všichni obklopeni velkými stroji, píšťalami, lany a beztvarými věcmi, které visely po stěnách jako netopýři. Gnoš, stojící vedle něho, ho zpražil.
"Starší mají přednost, mladíku, takže rychleodtudvypadnianechtadytoho" vytáhl Tase ze sedačky překvapující silou - "staréhočarodějejítnapřed -"
"Ale to mi vůbec nevadí," namítal Fišpán, couvl a upadl přes hromadu lan. "Zdá se mi - že si na podobné kouzlo vzpomínám. ... také mne vynese až nahoru. Levitace. Jak to jenom šlo? Okamžik, nechtě mne přemýšlet."
"Ale vy jste přece spěchal -" řekl Gnoš a přísně se podíval na Fišpána. Gnómové čekající v řadě začali hrubě pokřikovat, tlačili se a strkali.
"No tak dobrá," zabručel starý čaroděj a vylezl si s Gnošovou pomocí do sedačky. Gnóm, který obsluhoval spouštěcí páku, zařval na Gnose cosi, co znělo jako "rouroven?"
Gnoš ukázal vzhůru a zařval: "Skimboš!"
Velitel se šel postavil před první sadu pěti pák. Neurčitelný počet lan se táhl odtud do nekonečna. Fišpán ztrápeně seděl v sedačce katapultu a pořád se snažil vzpomenout si na své kouzlo...
"Teď," zařval Gnoš a přitáhl Tase blíž, aby viděl skutečně dobře, "dá náčelník povel, ano - už je to tady -"
Velitel zatáhl za jedno z lan.
"Co se tím dělá?" přerušil ho Tas.
"Lano zazvoní na Skimboši - hm - na patnácté úrovni, což znamená: očekávejte přílet -"
"A lano-li nezazvoní?" dožadoval se hlasitě Fišpán.
"Pak zazní druhý zvonek, který oznámí, že první zvonek ne-"
"A co bude tady dole, když ten zvonek nezazní?"
"Nic. To je problém Skimboše a vás to nemusí zajímat."
"To je můj problém, když nebudou vědět, že přiletím!" hulákal Fišpán. "To tam mám vpadnout a překvapit je?!"
"Ó," řekl Gnoš pyšně, "víte -"
"Já vysedám..." prohlásil Fišpán.
"Ne, počkejte," řekl Gnoš a samým rozčilením mlel čím dál rychleji, "oniužjsoupřipraveni -"
"Kdo je připravený?" chtěl vědět podrážděný Fišpán.

"Skimboš! Sesítí, dokteréváschytí -"
"Sítí!" Fišpán zbledl. "Tak takhle to je!" Přehodil nohu přes okraj sedačky.
Ale dřív než se mohl pohnout, zatáhl náčelník za první páku. Skřípavý zvuk se opět ozval a katapult se začal otáčet na podvozku. Tento neočekávaný pohyb hodil Fišpána zpět a navíc mu ještě spadl klobouk přes oči.
"Co se teď děje?" křičel Tas.
"Nastavují jeho polohu," hulákal Gnoš. "Délka a šířka se vypočítává předem a katapult se nastaví do polohy, z níž se cestující dostane -"
"A co ta síť?" hulákal zase Tas.
"Čaroděj vyletí až na Skimboš - jo, docela bezpečně, to ti slibuju - udělali jsme už pár studí, které skutečně prokázaly, že létání je bezpečnější než chůze - a v okamžiku, kdy dosáhne vrcholku letové křivky, trochu ji přeletí, klesne,
- a v tu chvíli na Skimboši vrhnou síť a chytnou ho, asi takhle -" Gnoš ukázal hrábnutím prstů, do nichž chytil imaginární mouchu - "a přitáhnou ho -"
"Ale časování musí být neuvěřitelně přesné!" "Časování je dokonalé, protože to celé závisí na jistém háčku, který jsme vyřešili, třebaže -" Gnoš sevřel rty a obočí se mu svraštilo - "cosi nám pořád to časování vyhazuje, ale už byl sestaven výbor -"
Gnóm zatáhl za páku a Fišpán - s bolestným výkřikem
- vylétl vzhůru.
"Pro pána," řekl Gnoš. "To vypadá -"
"Co? Co?" řval Tas a snažil se něco zahlédnout.
"Ta síť se zase otevřela trochu dřív?" Gnoš vrtěl nechápavě hlavou - "to je dnes už po druhé, co se to stalo jenom Skimboši a to se tedy určitě bude muset projednat na nejbližší schůzi cechu sítníků -"
Tas zíral s otevřenými ústy a pozoroval, jak Fišpán sviští vzduchem, hnaný mohutnou silou katapultu, a náhle šotek pochopil, o čem Gnoš mluví. Síť na patnácté úrovni - místo aby se otevřela poté, co čaroděj proletí, a zachytila ho v mrtvém bodě - se otevřela dříve, než čaroděj této patnácté úrovně dosáhl. Fišpán do sítě narazil a rozvěsil se v ní jako pavouk. Na chvíli visel mezi životem a smrtí - paže a nohy roztaženy - pak začal padat.
Okamžitě se rozezněly zvony a gongy.
"Ani mi neříkej," řekl zničeně Ta, "že je to poplach, který znamená, že síť selhala."
"Přesně tak. Ale ty se plašit nemusíš (malý žert)," Gnoš se usmál, "protože poplach uvede v činnost síť na úrovni třináct přesně v okamžiku - úúps, pozdě, no pak je tu úroveň dvanáct -"
"Dělej něco," ječel Tas.
"Ty jsi hrozně prchlivý!" řekl dopáleně Gnoš, "jen co ti dopovím co jsem ti říkal o posledním konečném nouzovém záchranném systému, och, tady už to máme -"
Tas v úžasu viděl, jak u šesti obrovských sudů, visících ze zdí na úrovni tři, odpadla dna a vysypala se z nich spousta mořských mycích hub, které pokryly podlahu ústřední místnosti. K tomu zřejmě docházelo v případě, že všechny sítě na všech úrovních selhaly. Naštěstí však síť na deváté úrovni skutečně fungovala a zrovna včas se pod padajícím čarodějem rozprostřela. Pak se kolem něho omotala a zhoupla ho na balkon, kde gnómové - když slyšeli starého čaroděje nadávat a proklínat je - poněkud váhali, jestli ho z ní mají vyprostit.
"Takže nyní už je všechno v pořádku a můžeš nastoupit ty," řekl Gnoš.
"Mám už jenom jednu otázku!" zahulákal na Gnose Tas, když lezl do sedačky. "Co se stane, když ten nouzový záchranný systém s mycími houbami taky selže?"
"Důmyslně vymyšlené -" řekl šťastně Gnoš, "protože jak vidíš, jakmile padají houby, o trochu později spustí poplašný zvonek a zároveň se uvolní velký sud s vodou uprostřed, a protože houby tou dobou už dopadnou všechny - nebude vůbec obtížné tu máčku spláchnout a setřít -"
Náčelník zatáhl za páku.

Tas očekával ve zkušební místnosti všechno možné, ale ke svému překvapení shledal, že je téměř prázdná. Byla osvětlena otvorem provrtaným ve stěně hory, takže do ní vnikalo sluneční světlo. (Tato jednoduchá a účinná pomůcka se ke gnómům dostala skrze potulného trpaslíka, který jí říkal ‚okno'; gnómové si na ní dost zakládali.) Ještě tam byly tři stoly a to bylo všechno. Na stole uprostřed, obklopené gnómy, leželo dračí královské jablko a jeho prakovka.
Má už zas svou původní velikost, všiml si se zájmem Tas. Vypadalo skoro stejně - pořád je to kulatý kus křišťálu, s mléčně zabarvenou mlhovinou uvnitř. Mladý solamnijský rytíř s nesmírně znuděným výrazem ve tváři postával poblíž a jablko střežil. Ale jeho výraz se prudce proměnil, když vstoupili cizinci.
"Tojedobrý," řekl Gnoš rytíři na uklidněnou, "to jsou ti dva, o kterých Pan Guntar poslal zprávu -" Gnoš ještě mluvil a už je popoháněl ke stolu. Gnómovy oči si bystře prohlížely jablko. "Jedno dračí královské jablko." šeptal si okouzleně, "po tolika létech -"
"Jakých létech?" vybafl Fišpán, který se zastavil kousek od stolu.
"Víte," vysvětloval Gnoš, "každý gnóm má Životní úkol, který je mu dán při narození, a od té chvíle je jeho jedinou touhou tento Životní úkol naplnit a můj Životní úkol je zkoumat dračí královské jablko, neboť -"
"Ale dračí královská jablka nebyla známá aspoň několik století!" řekl nevěřícně Tas. "Nikdo o nich moc nevěděl! Jak to tedy mohl být tvůj Životní úkol?"
"My jsme o nich věděli," odpověděl Gnoš, "protože to byl Životní úkol už mého dědečka a také mého otce, jenže oba zemřeli, aniž dračí královské jablko vůbec kdy spatřili, a já jsem se bál, že se to stane i mně, ale nakonec se přece jen jedno objevilo a já tím pádem mohu zajistit naší rodině místo v dalším životě -"
"To jako myslíš, že nemůžeš žít - ten, hm - další život, dokud nesplníš svůj Životní úkol?" zeptal se Tas. "Ale co tvůj dědeček a tvůj otec -"
"Nevede se jim zřejmě dvakrát dobře," řekl Gnoš a vypadal smutně, "ať už jsou kdekoli - Pro bohy!"
S dračím královským jablkem se udala překvapující změna. Začalo v něm vířit mnoho nejrůznějších barev - jakoby vzrušeně.
Fišpán si mumlal divná slova, došel k jablku a položil na ně ruce. Okamžitě zčernalo. Fišpán vrhl kolem sebe pohled takové přísnosti a zloby, že dokonce Tas před ním ucouvl. Rytíř vyletěl kupředu.
"Běžte pryč!" zahřměl čaroděj. "Všichni!"
"Mám rozkaz se nevzdalovat a nehodlám -" Rytíř sáhl po meči, ale Fišpán pronesl šeptem několik dalších slov. Rytíř vrostl do podlahy.
Gnómové se okamžitě ztratili a nechali tam pouze Gnoše, který si ve vnitřních mukách mačkal ruce a zřejmě trpěl.
"Pojď, Gnosi!" naléhal na něho Tas. "Takhle jsem ho ještě neviděl. Bude líp, když ho poslechneme. Jestli ne, nadělá z nás tupé trpaslíky, nebo něco podobně pitomého!"
Chvějící se Gnoš dovolil Tasovi, aby ho odvedl z místnosti. Když se ohlédl po dračím královském jablku, dveře se s bouchnutím zavřely.
"Můj Životní úkol -" naříkal gnóm.
"Já myslím, že to nakonec dobře dopadne," řekl mu Tas, i když si tím nebyl moc jist, tedy: ani v nejmenším si tím nebyl jist. Fišpánova tvář se mu vůbec nelíbila, on vlastně ani nevypadal jako Fišpán - ani jako někdo, koho by Tas toužil znát!
Tas cítil, že se chvěje a že má v žaludku něco jako tuhý uzel. Gnómové si mezi sebou něco drmolili a vrhali na něho zlostné pohledy. Tas polknul a chtěl se zbavit hořké pachuti v ústech. Pak zatáhl Gnose stranou.
"Gnosi, objevil jsi něco o tom jablku, když už jsi ho zkoumal?" zeptal se tiše.
"No," řekl Gnoš zamyšleně, "zjistil jsem, že vevnitř něco je - aspoň se to zdá - protože jsem do něho hleděl celé hodiny a neviděl jsem nic a najednou, když už jsem toho chtěl nechat, uviděl jsem, jak uvnitř v té mlhovině víří slova -"
"Slova?" přerušil ho dychtivě Tas. "Co říkala?"

Gnoš zavrtěl hlavou. "Já nevím," řekl vážně, "protože jsem je neuměl přečíst: nikdo to neuměl, dokonce ani členové Cechu cizích jazyků to neuměli -"
"Asi byla kouzelná," brumlal si pro sebe Tas.
"Ano," řekl Gnoš, "to jsem si říkal taky, když jsem se rozhodl -"
Dveře se rozlétly, jako kdyby za nimi něco vybuchlo.
Gnoš se zděšeně otočil jako na obrtlíku. Ve dveřích stál Fišpán, v jedné ruce držel malý černý vak, v druhé svou hůl a Tasovu prakovku. Gnoš prolétl kolem něho.
"Jablko!" zaječel tak zděšeně, že nechtě pronesl dokončenou větu. "Vy jste ho sebral!"
"Ano, Gnoši," řekl Fišpán.
Čarodějův hlas zněl unaveně a Tas - který ho bedlivě pozoroval - uviděl, že málem padá vyčerpáním. Kůži měl šedou a oční víčka mu klesala. Těžce se opíral o hůl. "Pojď se mnou, chlapče," řekl gnómovi. "A nedělej si starosti. Ty svůj Životní úkol splníš. Ale jablko se teď musí dostat před Sněm v Bělokameni."
"Jít s vámi," opakoval překvapený Gnoš, "na Sněm" - spráskl vzrušeně ruce - "možná, že budu dokonce požádán, abych podal zprávu, co myslíte -"
"Považuji to za vysoce pravděpodobné," odpověděl mu Fišpán.
"Hned jsem zpátky, jen co si sbalím, kde jsou mé papíry
Gnoš vyletěl jako střela. Fišpán se otočil k ostatním gnómům, kteří se plížili za jeho zády a sahali po jeho holi. Zavrčel na ně tak hrozně, že málem zkameněli a pak zmizeli ve zkušební místnosti.
"Co jsi našel?" zeptal se Tas a váhavě přistoupil k Fišpánovi. Starý čaroděj teď vypadal jako obklopený temnotou. "Gnómové tomu nic neudělali, že?"
"Ne, ne," povzdychl si Fišpán. "Naštěstí pro ne. Je totiž stále ještě silné a mocné. Mnoho - možná osud světa - bude záviset na rozhodnutí, které učiní jen vybraní."
"Já ti nerozumím. Copak to všechno nerozhodně Sněm?"
"Ty nerozumíš, hochu," řekl jemně Fišpán. "Teď se na chvíli zastavíme. Musím si odpočinout." Čaroděj se posadil a opřel se o zeď. Zavrtěl hlavou a pokračoval: "Soustředil jsem svou vůli na jablko, Tasi. Ne, abych ovládal draky," dodal, když uviděl šotkovy vykulené oči. "Díval jsem se do budoucnosti."
"A cos tam viděl?" zeptal se váhavě Tas, protože si podle čarodějova ponurého výrazu nebyl moc jistý, jestli to vlastně chce vědět.
"Viděl jsem dvě cesty, které jsou před námi. Dáme-li se tou snazší, její začátek bude vypadat jako ten nejlepší způsob, ale temnota přijde na jejím konci a už se nikdy nezvedne. Půjdeme-li tou druhou, bude to těžká a obtížná cesta. Bude nás stát i životy těch, které milujeme - je to tak, hochu. A co horšího, některé to bude stát i duši. Ale jenom tyto velké oběti nám přinesou naději." Fišpán zavřel oči.
"A to se týká dračího jablka?" zeptal se Tas a otřásl se.
"Ano."
"A ty víš, co se musí udělat... abychom se nedostali na tu t-t-temnou cestu?" Tas se bál odpovědi.
"Vím," odpověděl Fišpán tiše. "Ale já nebudu rozhodovat. To bude na těch druhých."
"Já vím," povzdychl Tas. "Ti důležití, že. Lidí jako králové, elfí páni a rytíři." Pak mu došla Fišpánova slova: Bude nás to stát životy těch, které milujeme...
Tasovi se v hrdle utvořila zátka, která ho dusila. Hlava mu spadla do dlaní. Takže to dobrodružství dopadne špatně! Kde je Tanis? A starý dobrý Karamon? A ta hezká holka Tika? Moc se snažil, aby na ně nemyslil, hlavně po tom, co se mu zdál ten sen.
A Flint - neměl jsem bez něho chodit, myslel si ztrápeně Tas. Mohl by umřít, mohl by být docela klidně už mrtvý! Životy těch, které milujeme! Nikdy mě ani nenapadlo, že by někdo z nás zemřel - doopravdy ne. Vždycky jsem počítal s tím, že dohromady všechny porazíme! Ale teď, teď nás to nějak rozházelo. A všechno to jde nějak šejdrem!
Tas cítil, že mu Fišpán hladí kštici, jeho jedinou marnivost. A ponejprv v životě se šotek cítil úplně ztracený, sám a měl strach. Čarodějův stisk byl laskavý. Tas zabořil tvář do rukávu Fišpánova pláště a rozplakal se.

Fišpán ho jemně poplácal po rameni. "Ano," opakoval po něm čaroděj, "prostě ti důležití."

6.Sněm v Bělokameni.Ten důležitý.

Sněm v Bělokameni se sešel dvacátého   osmého prosince, v den, který byl v Solamnii připomínán jako Den hladomoru na paměť utrpení lidí během první zimy po Pohromě. Pan Guntar považoval za vhodné zvolit tento svátek, který byl zasvěcen půstu a meditaci.
Už to bylo víc jak měsíc, co vojsko odplulo do Palantasu. Zprávy, které odtud Guntar obdržel, však nebyly dobré. Jedna vlastně došla časně ráno toho osmadvacátého. Přečetl si ji dvakrát, pak těžce vzdychl, zamračil se a nacpal si papír za opasek.
Sněm v Bělokameni se už v minulosti jednou sešel, to když elfové uprchlí do Jižního Ergotu a dračí armády se objevily na solamnijském severu. Tehdy se sněm několik měsíců připravoval a všichni zúčastnění, ať s hlasem rozhodujícím nebo poradním, byli přítomni. Členové s hlasem rozhodujícím byli Rytíři ze Solamnie, gnómové, Vršečtí trpaslíci, černé námořní národy ze Severního Ergotu a zástupci solamnijských exulantů, žijících na Sankristu. Poradní hlas měli elfové, horští trpaslíci a šotci. Ti mohli vyjádřit svůj názor, ale nehlasovali.
To první sezení Sněmu se skutečně nepovedlo. Stará nepřátelství a vášně mezi pokoleními okamžitě vyšlehly mohutnými plameny. Arman Charas, horský trpaslík, a Danken Perlík, Vršecký trpaslík, museli být od sebe v jedné chvíli odtrženi, aby nevzplály staré nenávisti a opět netekla krev. Alana Hvězdbríza, která v otcově nepřítomnosti zastupovala Silvanest, odmítla na Sněmu pronést třeba jen jediné slovo. Přišla jen proto, že se zúčastnil i Portios z Qualinestu. Obávala se totiž spojenectví qualinestských a lidí a chtěla mu za každou cenu zabránit.
Alana si ovšem vůbec nemusela dělat starosti. Lidé a elfové si tak naprosto vzájemně nevěřili, že spolu mluvili jen ze zdvořilosti. Ani strhující řeč Pana Guntara, v níž prohlásil, že "naše jednota zahájí mír, naše nesvornost pohřbí naději", neměla valný ohlas.
Na to odpověděl Portios tím, že lidi obvinil z návratu draků. Lidé by se tedy měli především ospravedlnit za tuto katastrofu. Když Portios takto vysvětlil své stanovisko, povstala pyšně Alana a opustila Sněm, takže nikdo nebyl na pochybách o tom, jak smýšlí Silvanest.
Horský trpaslík, Arman Charas, prohlásil, že jeho lid je ochoten pomoci, ale pokud nebude nalezeno Charasovo kladivo, horské trpaslíky nelze k tomu sjednotit. Nikdo v té době netušil, že družina brzy Kladivo nalezne a vrátí, takže Guntar přestal s pomocí trpaslíků počítat. Jediný, kdo pomoc nabídl, byl nakonec Kronin Drdůlek, náčelník šotků. Jenomže "pomoc" šotského vojska byla to poslední, co si každá země přála, takže bylo jeho gesto přijato jen se zdvořilými úsměvy, přičemž si tam, kam Kronin neviděl, zástupci vyměňovali pohledy plné zděšení.
První Sněm se rozešel, aniž vlastně co vykonal.
Guntar kladl velké naděje do druhého Sněmu. Objev dračího jablka dodal všemu radostnější náladu. Zástupci obou elfích pokolení dorazili. Přijel Mluvčí Sluncí, který s sebou přivedl člověka tvrdícího o sobě, že je Paladinův kněz. Guntar toho o Elistanovi dost slyšel od Sturma a těšil se, že se s ním setká. Tím, kdo bude zastupovat Silvanest, si Guntar nebyl jist. Předpokládal, že to bude Pán, který po Alanině tajemném zmizení vládl jako regent.
Elfové přijeli na Sankrist před dvěma dny. Jejich stany stály na polích a hedvábné vlajky veselých barev se zářivě třepotaly navzdory šedým bouřkovým mračnům. Byli jediným nečlověčím pokolením, které se zúčastnilo. Nebyl čas poslat pozvání horským trpaslíkům a Vršečtí trpaslíci zápasili s dračími armádami o holé přežití; k nim by se stejně žádný posel nedostal.
Guntar doufal, že tento Sněm lidi a elfy sjednotí v úsilí o vyhnání dračích armád z Ansalonu. Ale jeho naděje byly pohřbeny, ještě než Sněm začal.

Když si zběžně pročetl zprávy od armády v Palantasu, vyšel Guntar ze stanu a chtěl projít celým Bělokamenným luhem, aby se ujistil, že je všechno v pořádku. Vilém, jeho sloužící, přiklusal za ním.
"Pane," supěl starý muž, "okamžitě se vrať."
"Co se děje?" zeptal se Guntar. Ale starý sloužící nemohl popadnout dech.
Solamnijský pán se s povzdechem vrátil do stanu, kde ho očekával nepokojně přecházející Pan Michal v úplném brnění.
"Co se stalo?" zeptal se Guntar a srdce se mu zachvělo, když uviděl vážný výraz na tváři mladého Pána.
Michal k němu přistoupil a uchopil ho za paži. "Pane, máme zprávu, že elfové budou požadovat vrácení dračího královského jablka. Když jim ho nevrátíme, jsou připraveni vyhlásit nám válku a získat ho zpět!"
"Jakže?" zvolal Guntar nevěřícně. "Válku? Proti nám? To je neslýchané! To přece nemohou - Víš to určitě? Od koho máš tu zprávu?"
"Od osoby velice spolehlivé, Pane Guntare."
"Pane, představuji ti Elistana, kněze Paladinova," řekl Michal. "Omlouvám se, že se tak nestalo dřív, ale od chvíle, kdy mi donesl tu zvěst, nevím, kde mi hlava stojí."
"Už jsem o tobě hodně slyšel," řekl Pan Guntar a podal muži ruku.
Rytířovy oči Elistana bedlivě zkoumaly. Guntar sice nevěděl, jak může údajný Paladinův kněz vypadat - snad očekával krátkozrakého bledého krasoducha, vychrtlého samým studiem - ale rozhodně nebyl připraven na vysokého, mohutně stavěného muže, který by klidně mohl do bitvy s nejlepšími z rytířů.
Starý Paladinův symbol - platinový medailon s rytinou draka - mu visel na hrudi.
Guntar si vybavoval všechno, co od Sturma o Elistanovi slyšel, včetně toho, že kněz zamýšlí přesvědčit elfy, aby se spojili s lidmi. Elistan se unaveně usmál, jako by četl v Guntarových myšlenkách. A jeho myšlenkám taky odpověděl.
"Ano, nepovedlo se mi to," připustil Elistan. "Nepodařilo se mi nic víc, než je přesvědčit, aby přišli na Sněm, a oni sem přišli, jak se obávám, jenom proto, aby vám dali ultimátum: vraťte nám jablko, nebo je braňte zbraní."
Guntar klesl do křesla a lehce oběma pokynul, aby se také posadili. Před sebou na stole měl rozložené mapy Ansalonu, na nichž byl vystínovaně zakreslen přízračný postup dračích armád. Guntarův pohled na mapách chvíli ulpěl a pak je smetl na zem.
"Tak to se můžeme rovnou vzdát!" vybafl. "Pošlete posla k Dračím Velmistrům: Už se nemusíte obtěžovat s naším vyhubením - posloužíme si docela dobře sami."
Hněvivě hodil na stůl poselství, které dostal. "Tady! To přišlo z Palantasu. Trvají na tom, aby rytíři opustili město. Měšťané jednají s Dračími Velmistry a přítomnost rytířů ,vážně ohrožuje jejich vyjednávací postavení'. Odmítají nám veškerou podporu. A vojsko Palantasu o tisíci mužích sedí nečinně!"
"Co dělá Pan Derek, Pane?" zeptal se Michal.
"On a rytíři s tisícovkou opěšalých a s uprchlíky ze zemí Trotylu se opevňují ve Věži Nejvyššího kněze, jižně od Palantasu," řekl Guntar unaveně. "Ta střeží jediný průsmyk přes Vinohradské vrchy. Nějaký čas můžeme Palantas chránit, ale jestli dračí armády prorazí..." Odmlčel se. "Proklatě," zašeptal a nechal pěst dopadnout na stůl, "se dvěma tisíci mužů bychom ten průsmyk udrželi! Ti blázni! A ještě tohle!" Mávl rukou směrem ke stanům elfů.
Guntar si povzdychl a složil hlavu do dlaní. "Nuže, co mi radíš, kněze?"
Elistan chvíli mlčel a pak odpověděl: "V Discích Mišakal je psáno, že zlo, samou svojí povahou, se nakonec obrátí proti sobě a samo sebe porazí." Položil Guntarovi ruku na rameno. "Já sice nevím, k čemu na Sněmu dojde. To mi moji bohové nesdělili. Možná, že to sami nevědí; budoucnost světa je na vahách a bude určena až podle toho, jak se rozhodneme. Ale jedno vím: Nechoď do toho s porážkou v srdci, protože to už by bylo první vítězství zla."
Když to dořekl, Elistan vstal a tiše vyšel ze stanu.
Guntar seděl nehnutě, když kněz odešel. Zdá se, že celý svět mlčí, napadlo ho. Vítr zmlkl během noci. Bouřková mračna visela nízko, ztěžklá a tlumící zvuky tak, že dokonce i troubení budíčku ohlašujícího

nový den znělo ploše a zastřeně. Jeho soustředění přerušil šustivý zvuk. Michal pomalu sbíral rozházené mapy.
Guntar zvedl hlavu a promnul si oči.
"Co myslíš?"
"O čem? O elfech?"
"O tom knězi," řekl Guntar a vyhlédl otvorem stanu.
"Rozhodně není takový, jak jsem si myslel," odvětil Michal a jeho oči sledovaly Guntarův pohled. "Připadá mi jak z příběhů o knězích, co vedli rytíře ještě před Pohromou. Těm dnešním šarlatánům se ani v nejmenším nepodobá. Elistan je muž, který ti bude stát v bitvě po boku a přivolávat Paladinovo požehnání jednou rukou a druhou se bude ohánět palcátem. Nosí medailon, který nikdo neviděl od chvíle, co se bohové od nás odvrátili. Ale je-li to skutečný kněz?"
Michal pokrčil rameny. "To by musel mít víc než jenom medailon na krku, aby mě přesvědčil."
"Máš pravdu." Guntar povstal a šel ke vchodu. "Už je skoro čas. Zůstaň tady, Michale, kdyby přišly nějaké zprávy." Ještě než vyšel, zastavil se ve vchodu. "Stejně je to divné, Michale," zabručel a díval se za odcházejícím Elistanem, který už byl jen vzdálená bílá skvrna. "My jsme se vždy se svými nadějemi utíkali k bohům, byli jsme lid víry, který nevěřil čarodějům. A teď se utíkáme k čarodějům pro naději, a když se objeví možnost vrátit se k víře, máme najednou pochybnosti."
Michal neodpověděl. Guntar zavrtěl hlavou a v hlubokém zamyšlení vykročil na Bělokamenný luh.

Jak Guntar řekl, solamnijští vždy poslouchali bohy... už dávno, ještě před Pohromou, býval Bělokamenný luh jedním z míst, kde je uctívali. Bílé skalisko přitahovalo pozornost zvědavců od nepaměti. Kněz-král Ištaru sám požehnal mohutnou bílou skálu, která se tyčila uprostřed věčně zelené lučiny, a prohlásil ji za zasvěcenou bohům: zakázal zároveň všem smrtelníkům, aby se jí dotýkali.
Ještě i po Pohromě, kdy víra v staré bohy zemřela, zůstával Luh posvátný. Možná proto, že se ho Pohroma vůbec nedotkla. Legenda říkala, že když ohnivá hora dopadla z nebes, země kolem Bělokamene se roztrhla vedví, ale bílá skála zůstala nedotčená.
Tak majestátní byl pohled na mohutné bílé skalisko, že se mu nikdo neodvážil ani přiblížit, ani se ho dotknout. Jaké podivné síly ho ovládaly, nemohl nikdo říci. Bylo však jasné, že vzduch kolem Bělokamene byl vždycky vlahý a voněl jarem. Ať byla zima sebekrutější, tráva na Bělokamenném luhu se vždy zelenala.
I když měl Guntar srdce těžké, jakmile vešel na lučinu, pocítil úlevu a zhluboka vdechoval teplý, sladký vzduch. Na chvíli jako by mu dotek Elistanovy ruky spočinul na rameni a skrze ni mu do těla proudil vnitřní klid.
Rychle se rozhlédl a uviděl, že je vše připraveno. Pevné dřevěné stolice s vyřezávanými opěradly stály na trávě. Pět pro členy rady Sněmu s hlasem rozhodujícím stálo po levé straně Bělokamene, tři pro členy s hlasem poradním po pravé. Nablýskané lavice pro svědky a diváky, jak přikazovala Instrukce, byly postaveny čelem ke kameni a k Radě.
Někteří svědkové už začali přicházet. Většina elfů, co přijeli s Mluvčím a silvanestským Pánem, už seděla. Dvě odcizená elfí pokolení seděla u sebe, dále od lidí, kteří už také docházeli. Všichni seděli tiše, někteří rozjímali na Den hladomoru; jiní jako gnómové, kteří tento svátek neslavili, mlčeli v posvátném strachu z tohoto společenství. Sedadla v první řadě byla vyhrazena čestným hostům a těm, kteří měli právo oslovit Sněm.
Guntar spatřil nepřístupnou tvář syna Mluvčího, Portia, který vešel s doprovodem elfích bojovníků. Zaujali místa v první řadě. Guntar se rozhlížel po Elistanovi. Chtěl ho požádat, aby také promluvil. Jeho slova na něj udělala silný dojem (i kdyby to nakonec byl třeba šarlatán) a chtěl, aby je zde opakoval.
Když pátral po Elistanovi, všiml si tří podivných postav, které se rovněž posadily do první řady; byl to ten starý čaroděj se zprohýbaným, letitým kloboukem, jeho přítel šotek a gnóm, kterého vzali s sebou z hory Stačilo. Dorazili teprve předchozí noci.

Pak se musel Guntar opět věnovat Bělokameni. Vstupovali členové Sněmu s hlasem poradním. Byli jen dva, Pan Quinat ze Silvanestu a Mluvčí Sluncí. Guntar se zvědavě zahleděl na Mluvčího, o němž věděl, že je jednou z mála bytostí, které na Krynnu pamatují ještě Pohromu.
Mluvčí byl tak shrbený, že vypadal jako zmrzačený. Vlasy měl šedé a výraz nepřítomný. Ale jakmile se posadil a pohlédl do řad svědků, uviděl Guntar, že tyto elfí oči jsou jasné a pevně hledící. Pan Quinat se posadil vedle něho; toho Guntar znal jako povýšeného a pyšného, stejně jako Portia Qualinestského, Quinat však neměl důvtip, kterým vládl Portios.
Pokud šlo o Portia, Guntara napadlo, že ten nejstarší syn Mluvčího vlastně docela ujde. Portios měl všechny vlastnosti, které rytíři obdivovali, s jedinou výjimkou - byl prchlivý.
Pak Guntara přerušili, byl čas, aby vstoupili další členové s hlasem rozhodujícím. První vešel Mir Kar-ton z lidu Severního Ergotu, muž s tmavou pletí, šedými, nelesklými vlasy a rameny obra. Za ním kráčel Serdin Mar Thasal za exulanty na Sankristu a poslední on, Guntar, pán na Wistanu a Rytíř ze Solamnie.
Když usedl, rozhlédl se Guntar naposled kolem sebe. Velký Bělokamen se za ním třpytil a vydával svůj vlastní svit, neboť slunce ještě toho dne nevysvitlo. Na druhé straně Bělokamene seděl Mluvčí, vedle něho Pan Quinat. Naproti, čelem ke kameni, seděli na lavicích svědkové. Ten šotek byl všecek nesvůj a krátkýma nohama kýval ve vzduchu, protože lavice mu byla vysoká. Gnóm se přehraboval v něčem, co odtud připomínalo svazek papírů; Guntar se otřásl, zapomněl připomenout, že budou připuštěny jen stručné zprávy. Starý čaroděj zíval a škrábal se ve vlasech, přitom se netečně rozhlížel po lidech.
Vše mohlo začít. Na Guntarovo znamení vstoupili dva rytíři, nesli zlatý stojan a dřevěnou truhlici. Ticho bylo téměř smrtící.
Rytíři se zastavili přesně před Bělokamenem. Zde jeden z rytířů postavil stojan na zem, druhý opatrně složil truhlici, odemkl ji a opatrně vyňal jablko, které mělo svou původní velikost - dvě stopy v průměru. Davem proběhlo vzrušení. Mluvčí Sluncí se nepokojně zavrtěl a zamračil se. Jeho syn, Portios, se otočil a něco říkal elfímu pánovi sedícím za ním. Všichni elfové, všiml si Guntar, měli zbraň. Špatné znamení i podle toho mála, co věděl o elfí zdvořilosti.
Ale nemá na vybranou a musí pokračovat. Pan Guntar Uth Wistan hlasitě zvolal: "Nechť se Sněm v Bělokameni započne!"
Tasslehoffovi bylo ani ne za dvě minuty jasné, že se to celé pěkně zadrhlo. Ještě než Pan Guntar stačil doříkat svou uvítací adresu, povstal Mluvčí Sluncí.
"Má řeč bude stručná," řekl elfí vůdce hlasem, jenž se dobře hodil k ocelově šedým mrakům, které jim visely nad hlavami. "Elfové ze Silvanestu, Qualinestu a Kaganestu se sešli na poradě brzy potom, co bylo z našeho tábora odneseno to jablko. Stalo se ponejprv od Bratrovražedných válek, že se zástupci všech tří pokolení setkali." Odmlčel se, aby každý pochopil závažnost této věty. Pak pokračoval.
"Rozhodli jsme se, že odložíme naše různice, a dospěli jsme k dokonalé shodě v tom, že dračí královské jablko patří do rukou elfů, a nikoli do rukou lidí či kteréhokoli jiného pokolení na Krynnu. Proto jsme na Sněm do Bělokamene přišli a žádáme, aby nám dračí královské jablko bylo neprodleně vydáno. Za to zaručujeme, že ho odneseme do naší země a budeme ho střežit, dokud nenastane čas - pokud vůbec nastane - že ho bude zapotřebí."
Mluvčí se posadil a jeho tmavé oči přelétaly řady svědků, kteří zrušili zaražené ticho a tiše si mezi sebou šeptali. Ostatní členové Rady vedle Pana Guntara vrtěli hlavami a tvářili se vážně. Černý náčelník ze Severního Ergotu šeptal Panu Guntarovi drsným hlasem a zatínal přitom pěsti.
Když Pan Guntar po několika minutách přikyvování povstal, aby odpověděl, byla jeho řeč klidná, rozvážná a zdvořilá vůči elfům. Ale pravilo se v ní - mezi řádky - že by Rytíři viděli elfy raději v Propasti, než by jim vydali jablko.
Mluvčí, který dokonale pochopil, že se mu sděluje poselství oceli zabalené do pěkných řečí, vstal. Řekl pouze jedinou větu, ale ta zvedla svědky a účastníky ze židlí.
"Potom tedy, Pane Guntare," řekl Mluvčí, "elfové prohlašují, že od této chvíle je mezi námi a vámi válečný stav!"

Lidé i elfové vyrazili k dračímu jablku, které spočívalo na své zlaté podnožce a uvnitř křišťálu pokojně kolotala mléčná běloba. Guntar volal všechny k pořádku, jílcem dýky bil o stůl. Mluvčí ostře řekl elfsky pár slov a přísně přitom hleděl na Portia. Konečně byl obnoven pořádek.
Ale vzduch zhoustl jako před bouří. Guntar mluvil. Mluvčí mu odpovídal. Mluvčí mluvil, Guntar odpovídal. Černý námořník ztratil rozvahu a udělal na elfy pár peprných poznámek. Pán ze Silvanestu ho rozlítil stejně posměšnou odpovědí. Několik rytířů odešlo; za chvíli byli zpět, po zuby ozbrojeni. Šli se postavit vedle Guntara s rukama na jílcích mečů. Elfové, vedení Portiem, obklopili zas své vůdce.
Gnoš, pevně svíraje svou zprávu v ruce, začal chápat, že asi nebude požádán, aby ji přednesl.
Tasslehoff se rozhlížel a zoufale hledal Elistana. V tom, že kněz přijde, spočívala jeho jediná naděje. Elistan by ty lidi mohl upokojit. Laurana možná taky. Kde je? O přátelích se nic neví, řekli šotkovi chladně elfové. Asi zmizela s bratrem někde v divočině. Neměl jsem je nechávat samotné, napadlo Tase. Tady jsem vůbec neměl být. Proč mě ten bláznivý čaroděj vlastně s sebou bral? Jsem tu k ničemu! Že by něco udělal Fišpán? Tas se s nadějí podíval na čaroděje, ale Fišpán hluboce spal!
"Vzbuď se, prosím tě!" říkal mu Tas a třásl s ním. "Někdo musí něco udělat!"
V tom okamžiku slyšel, jak pan Guntar volá z plných plic: "Na dračí královské jablko nemáte právo! Paní Laurana a ostatní je přinesli nám, když jejich loď ztroskotala! Ty ses snažil udržet si ho v Ergotu silou a tvá dcera -"
"Mlč o mé dceři!" řekl Mluvčí hlubokým, drsným hlasem. "Já žádnou dceru nemám."
V Tasslehoffovi se v tu chvíli něco zlomilo. Neuspořádané vzpomínky na Lauranu, která zápasí se zlým černokněžníkem, střežícím jablko. Laurana, která se bije s drakoniány, Laurana napíná luk a zasahuje šípem bílého draka, Laurana, která o něho pečuje, když byl na smrt nemocný. A teď má za to opovržení vlastního lidu, když se zoufale snaží o jejich záchranu, když jim již tolik obětovala...
"Přestaňte s tím!" slyšel Tasslehoff ječet ze vší síly svůj hlas. "Okamžitě s tím přestaňte a poslouchejte!"
Náhle s překvapením zpozoroval, že všichni zmlkli a hledí na něho.
Teď mám sice posluchače, pomyslil si, ale nemám nejmenší představu, co ,těm všem důležitým lidem řeknu. Něco jim ale říct musím. Koneckonců - je to moje vina - já jsem jediný četl o těch zatracených jablcích. Polknul, sklouzl z lavice a kráčel k Bělokameni, kolem něhož se shlukly dvě znesvářené skupiny. Zdálo se mu, že koutkem oka zahlédl, jak se pod svým kloboukem šklebí Fišpán.
"Já... já..." koktal šotek a byl by rád věděl, co mu slina přinese na jazyk. Pak ho zachránil náhlý nápad. "Žádám, abych měl právo zastupovat svůj lid," řekl Tasslehoff směle, "a zaujmout místo na Sněmu."
Přehodil si kštici hnědých vlasů přes rameno a šel se postavit přímo před královské dračí jablko. Vzhlédl a uviděl, jak se nad tím vším tyčí Bělokamen. Tas hleděl na kámen, otřásl se a pohledem se vrátil ke Guntarovi a Mluvčímu Sluncí.
A tehdy pochopil, co má udělat.
Roztřásl se strachy. On - Tasslehoff Bosonožka - který se ničeho v životě nebál! Bez zachvění se postavil drakům, ale vědomí toho, co musí udělat teď, ho děsilo. V rukou měl pocit, jako by dělal sněhové koule bez rukavic. Zdálo se mu, že jeho jazyk patří do jakýchsi daleko větších úst. Ale už se rozhodl. Musí mluvit a držet je v napětí, aby neuhodli, co zamýšlí.
"Vy jste nás šotky nikdy nebrali vážně, to sami víte," začal Tas a jeho ječivý hlas mu zaléhal v uších, "ale to vám nemohu mít za zlé. My nemáme příliš silně vyvinutý smysl pro odpovědnost a řekl bych, že jsme k vlastní škodě až moc zvědaví - ale, ptám se vás, jak chcete něco vyzkoumat, když nejste zvědaví?"
Tas viděl, jak Mluvčímu tuhne tvář jako ocel, dokonce i Pan Guntar se tvářil mrzutě. Šotek se protlačil do blízkosti dračího jablka.
"Jsou s námi jen potíže, ale ze zlé vůle je neděláme, tu a tam někdo z nás nabude věci, která není jeho. Ale každý šotek ví jedno -"
Tasslehoff se rozběhl. Rychlý a mrštný jako myška, proklouzl mezi rukama, které se ho snažily zachytit, a dostal se přímo před jablko. Tváře kolem viděl rozmazaně, ústa se otvírala, křičela a hulákala. Ale všichni pochopili pozdě.

Jediným rychlým, vyváženým pohybem hodil Tasslehoff dračí královské jablko proti velké, čisté skále Bělokamene.
Bílý lesklý křišťál - se vzrušeně se třepotající mlhovinou uvnitř - jako by visel celé dlouhé vteřiny ve vzduchu. Tase napadlo, jestli jablko také neumí zadržet svůj pád. Ale to byla jen horečná představa šotkovy mysli.
Dračí jablko narazilo o skálu a rozprsklo se na tisíc třpytných kousků. Na chvilku se mléčně bílá kulová mlhovina zastavila ve vzduchu, jako by se snažila udržet se pohromadě. Teplý jarní vánek vanoucí z luhu ji zachytil a rozfoukal.
Nastalo strnulé, hrozné ticho.
Šotek stál a klidně se díval na roztříštěné dračí královské jablko.
"Všichni víme," řekl tiše hlasem, který dopadal do toho hrozného ticha jako drobounké kapičky deště, "že se máme bít s draky. Ne mezi sebou."
Nikdo se nepohnul. Nikdo nepromluvil. Pak se ozvalo zadunění.
Gnoš omdlel.
Ticho se rozprsklo - skoro jako rozbité jablko. Pan Guntar a Mluvčí se rozeřvali na Tase. Jeden ho přitom držel za levé a druhý za pravé rameno.
"Víš, co jsi udělal?" Guntarova tvář byla divoká a oči mu plály, když chvějícíma se rukama držel šotka.
"Všechny jsi nás vydal smrti!" Prsty Mluvčího se zatínaly do Tasova ramene jako pařáty dravce. "Zničil jsi naši jedinou naději!"
"A za to budeš první, kdo zemře!"
Portios - vysoký elfí pán s přísným výrazem - se tyčil nad bázlivým šotkem a meč se mu třpytil v ruce.
Šotek stál mezi elfím králem a rytířem, tvář bledou, ale se smělým výrazem. Věděl, že spáchal zločin, za nějž se platí životem.
Tanise bude mrzet, co jsem udělal, pomyslel si Tas smutně. Ale zas ho potěší, že jsem zemřel statečně.
"No tak, no tak, no tak..." řekl ospalý hlas. "Nikdo tady nebude umírat! Aspoň v tuto chvíli. Přestaň mávat tím mečem, Portie! Ještě někomu něco uděláš."
Tas vykoukl z moře paží a lesknoucích se plátů a uviděl Fišpána, jak se prodírá kolem nehybného těla gnóma a belhá se k nim. Elfové a lidé mu dělali cestu, jako by je nutila neviditelná síla.
Portios se prudce otočil a pohlédl čaroději do tváře. Měl takový vztek, že měl v koutcích úst bublinky slin a nevydal souvislou větu.
"Měj se na pozoru, starce, nebo ani ty neujdeš trestu!"
"Jářku, přestaň tady mávat tím mečem," řekl Fišpán trochu podrážděně a ukázal prstem na meč.
Portios s bolestivým výkřikem upustil meč. Tiskl si popálenou a popíchanou ruku a překvapeně hleděl na meč - jílec obrostl trny! Fišpán došel až k elfímu pánovi a rozzlobeně mu hleděl do očí.
"Jsi výborný mládenec, ale měli tě naučit zdvořilosti ke starým. Řekl jsem ti, ať dáš ten meč pryč, a myslel jsem to vážně! Možná, že mě příště už poslechneš hned!" Fišpánův zrak sklouzl k mluvčímu: "A ty, Solostrane, jsi byl skvělý muž tak před dvěma sty roky. Vychoval jsi tři skvělé děti - tři skvělé děti, říkám. Tak přestaň, prosím tě, žvanit nesmysly o tom, že nemáš dceru. Jednu máš a je to výborná holka. Má víc rozumu než její táta. Asi bude spíš po matce. Kde jsem to přestal? No ano. Taky jsi vychoval Tanise Půlelfa. Víš, Solostrane, s těmi čtyřmi mladými lidmi bychom ještě mohli zachránit svět.
Teď chci, aby se každý posadil. Ano, ty rovněž, pane Guntare. Solostrane, pojď, já ti pomůžu. My dědkové si musíme pomáhat. Proč se jenom pořád chováš jako osel?"
Mumlaje si pod fousy, vedl Fišpán otřeseného Mluvčího k jeho stolici. Portios, s tváří zkřivenou bolestí, se belhal zpět k lavici a jeho bojovníci mu pomáhali.
Pomalu se shromáždění elfové a rytíři usazovali a tiše mezi sebou hovořili - vrhali přitom ponuré pohledy na rozbité dračí královské jablko, které leželo pod Bělokamenem.

Fišpán usadil Mluvčího do židle a zlobným pohledem utkvěl na panu Quinatovi, který si myslel, že musí něco říci, ale rychle pod čarodějovým pohledem změnil názor. Starý čaroděj se pak spokojeně vrátil před Bělokamen, kde stál otřesený a zmatený Tas.
"Ty," řekl Fišpán a pohlédl na šotka, jako by ho nikdy předtím neviděl, "se teď postaráš o toho chudáka." Pokynul rukou ke gnómovi, který pořád ležel v bezvědomí.
Tas cítil, jak se mu třesou kolena, když kráčel pomalu ke Gnošovi a klekl si vedle něho. Byl rád, že se může dívat na něco jiného, než jsou zuřivé nebo ustrašené tváře.
"Gnoši," zašeptal nešťastně a popleskával gnóma po obličeji. "Promiň mi to, já fakt nechtěl. Víš, to s tím tvým Životním úkolem a otcovou duší a všechno. Ale zdálo se mi, že se s tím nedá nic jiného dělat."
Fišpán se pomalu obrátil tváří k shromáždění a posunul si klobouk do týla. "Tak, teď vám udělám přednášku. Všichni ji moc potřebujete - tak mi tu neseďte a netvařte se jako jediní spravedliví. Ten šotek" - ukázal k Tasslehoffovi, který se přikrčil - "má víc rozumu pod tou svou legrační kšticí než většina z vás dohromady. Víte, co by se bylo stalo, kdyby šotek neměl dost kuráže udělat to, co udělal? Tak víte to, nebo ne? Já vám to řeknu. Počkejte, jen se na to posadím..." Fišpán se nepřítomně kolem sebe rozhlédl. "Ach ano, tady ..." Starý čaroděj spokojeně kývl, svezl se k zemi, posadil se a opřel se přímo o posvátný Bělokamen!
Shromáždění rytíři vyhekli zděšením. Guntar vyskočil, uražený takovým rouháním.
"Žádný smrtelník se nedotkne Bělokamene!" zařval a vykročil rázně kupředu.
Fišpán se pomalu otočil k zuřivému rytíři. "Ještě slovo," řekl slavnostně starý čaroděj, "a spadnou ti kníry. Tak si pěkně sedni a mlč!"
Prskající Guntar se rozkazujícím gestem starého čaroděje probral. Nemohl udělat nic jiného než se vrátit na místo.
"Kde jsem to přestal, než nás přerušili?" zabručel Fišpán. Rozhlédl se a zrak mu padl na roztříštěné kusy jablka. "Ach ano. Chtěl jsem vám něco vypravovat. Jeden z vás by pochopitelně nakonec získal to jablko. A vy byste si ho vzali - buď byste ho chovali ‚v bezpečí' nebo s ním ‚zachránili svět'. Ano, má schopnost zachránit svět, ale jen tehdy, když víte, jak se s ním zachází. Ale kdo z vás to ví? Kdo má tu sílu? To jablko vytvořili ti největší a nejmocnější čarodějové starých časů. Ti nejmocnější ze všech - rozumíte? Vytvořili je ti, co nosí bílé pláště a černé pláště. Má tedy povahu dobrou i zlou. Ti v červených pláštích obě podstaty spojili svou vlastní silou. Jenom několik jich dnes má takovou sílu a moc, aby jablku porozuměli, aby změřili jeho tajemství a získali nad ním vládu. Jen velmi málo" - Fišpánovi planuly oči - "a nikdo z vás, co tady sedíte!"
Všechny teď zalehlo ticho a rozhostilo se hluboké mlčení, se kterým naslouchali slovům starého čaroděje, jehož silný hlas se nesl nad zvedajícím se větrem, který rozfoukával bouřková mračna.
"Kdyby se jeden z vás zmocnil jablka a použil ho, zjistili byste, že vás uvrhl do záhuby. Byli byste zničeni stejně tak jako to jablko, které zničil šotek. A pokud si myslíte, že vaše naděje byla zničena, říkám vám, že naděje zemřela pouze na čas, ale teď se znovu rodí -"
Poryv větru se zmocnil čarodějova klobouku a slunce se prodralo skrze mraky. Zableskl se stříbrný paprsek následovaný ohlušujícím, tříštivým praskotem, jako by se trhala sama země.
Lidé, napůl slepí planoucím zásvitem, hleděli se strachem na hrozný pohled, který se před nimi otevřel. Bělokamen praskl.
Starý čaroděj ležel jak dlouhý tak široký u jeho paty, klobouk pevně sevřený v jedné ruce a druhou si v hrůze přikrýval hlavu. Nad ním, pronikající místem, na kterém seděl, trčela dlouhá zbraň, vyrobená ze svítícího stříbra. Vrhla ji stříbrná ruka kováře, který došel až k ní. Doprovázely ho tři postavy; elfí žena v kožené zbroji, starý trpaslík s bílými vousy a Elistan.
Nevšímaje si zajíkavého ticha shromáždění vytáhl černý muž svou zbraň z roztříštěného kamení. Zvedl ji vysoko nad hlavu a stříbrný ostnatý hrot se jasně zablyštěl v paprscích poledního slunce.
"Jsem Theros Železník," zvolal muž hlubokým hlasem, "a po celý minulý měsíc jsem koval tohle!" Zvedl zbraň nad hlavu. "Vzal jsem tekuté stříbro ze studny skryté v srdci Památníku stříbrného draka. Se

stříbrnou paží, kterou mi dali bohové, jsem ukul zbraň, jak praví legenda. A tu jsem vám přinesl - všem, co žijí na Krynnu - abychom se spojili a porazili velké zlo, které nás hrozí pohltit věčnou tmou.
Přinesl jsem vám - Dračí kopí!"
S těmito slovy vetkl Theros kopí do země. Stálo tam rovné a lesknoucí se mezi kusy rozbitého dračího královského jablka.

7.Nečekaná cesta.

"A tím mé poslání skončilo," řekla Laurana. "Mohu si jít, kam chci."
"Ano," řekl zvolna Elistan, "a já vím, proč odcházíš -" Laurana zrudla a sklopila oči, "ale kam chceš jít?"
"Do Silvanestu," odvětila. "Tam jsem ho viděla naposledy."
"Ale jenom ve snu -"
"Bylo to víc než jenom sen," odpověděla Laurana a otřásla se. "Byla to skutečnost. On tam byl. Je naživu a já ho musím najít."
"Ještě bys měla zůstat tady, má drahá," navrhl jí Elistan. "Říkáš, že v tom snu nalezl dračí královské jablko. Jestli tomu tak je, přijde sem, do Sankristu."
Laurana neodpovídala. Nešťastná a nerozhodná hleděla oknem Guntarova hradu, kde ona, Elistan, Flint a Tasslehoff pobývali jako hosté.
Měla by být s elfy. Než odjeli z Bělokamenného luhu, otec ji požádal, aby se s nimi vrátila do Jižního Ergotu. Laurana to odmítla. Třebaže to nevyslovila, věděla, že už nikdy nebude moci žít mezi svými. Otec na ni naléhal, ale v jeho očích viděla, že ta nepronesená slova slyší. Elfové stárnou léty, ne dny jako lidé. Otci, zdálo se jí, se čas zrychloval a měnil se jí skoro před očima. Připadala si, že ho sleduje Raistlinovýma očima ve tvaru přesýpacích hodin, a zdálo se jí to příšerné. Jenomže zprávy, které mu přinesla, jenom zvětšily jeho hořké neštěstí.
Giltanas se nevrátil. A Laurana ani nemohla otci říct, kam jeho milovaný syn odešel, neboť cesta, na kterou se vydal se Silvarou, byla temná a naplněná nebezpečím. Laurana mu mohla říci pouze to, že není mrtev.
"Ty ale víš, kde je?" zeptal se po chvíli Mluvčí.
"Vím," odpověděla Laurana, "nebo lépe - vím, kam šel."
"A nemůžeš o tom mluvit ani se mnou - se svým otcem?"
Laurana rozhodně zavrtěla hlavou. "Ne, Mluvčí, nemohu. Odpusť mi to, ale dohodli jsme se poté, co souhlasili s tou zoufalou cestou, že my, kteří o ní víme, neřekneme nikomu ani slovo. Nikomu," opakovala.
"Takže mi už nevěříš -"
Laurana si povzdychla. Oči jí zalétly k roztříštěnému Bělo-kameni. "Otče," řekla, "málem jsi rozpoutal válku... proti lidem, kteří jediní nám mohou dopomoci k záchraně..."
Otec neodpověděl, ale - během chladného rozloučení a podle toho, jak se opíral o svého staršího syna - dal Lauraně najevo, že odteď má skutečně jenom jedno dítě.
Theros šel s elfy. Když tak dramaticky předvedl dračí kopí, odhlasoval Sněm v Bělokameni jednomyslně, že se musí vyrobit takových zbraní víc a sjednotit všechna pokolení v boji proti dračím armádám.
"V této chvíli," oznámil Theros, "máme kopí pouze několik. Víc jsem jich za měsíc nestačil ukovat a vzal jsem také několik starobylých kopí Stříbrných draků, která byla ukryta v době, kdy byli draci vypuzeni ze světa. Ale potřebujeme jich víc - mnohem víc. Potřebuji, aby mi někdo pomohl!"
Elfové se nabídli, že poskytnou pomoc, ale to zda budou bojovat nebo ne -
"Zbývá nám rozhodnout se napevno," oznámil Mluvčí.
"Moc dlouho se nerozhodujte," vybafl Flint Křesadlo, "nebo Dračí Velmistr rozhodne za vás."

"Elfové si vždy dovedli poradit sami a trpaslíky nikdy o radu nežádali," odvětil chladně Mluvčí. "Kromě toho se ani neví, zda tato kopí budou mít nějaký účinek. Legenda říká, že je musí vykovat muž se stříbrnou paží, to víme. Ale říká taky, že je přitom třeba mít Charasovo kladivo. Kde to Kladivo teď je?" zeptal se Therose.
"Kladivo se sem nemůže dostat včas, i kdyby se ho podařilo skrýt před dračími vojsky. Charasovo kladivo bylo nutné v starých časech, protože tehdy lidská dovednost na vyrobení kopí nestačila. Ale moje stačí," dodal pyšně. "Sám jsi viděl, co to kopí udělalo se skálou."
"Ještě uvidíme, co udělá s draky," řekl Mluvčí a tím se Sněm v Bělokameni začal chýlit ke konci. Guntar nakonec navrhl, aby kopí, která Theros má u sebe, byla poslána rytířům v Palantasu.
To všechno táhlo Lauraně hlavou, když hleděla do smutné zimní krajiny. Pan Guntar říkal, že v údolí brzo začne sněžit.
Nemohu tady zůstat, uvědomila si Laurana a přitiskla tvář ke studenému sklu. Zbláznila bych se.
"Dívala jsem se do Guntarových map," zamumlala, téměř jako by mluvila k sobě, "a pochopila jsem rozmístění dračích armád. Tanis se do Sankristu nemůže nikdy dostat. A jestliže získá jablko, nedozví se o nebezpečích, která se v něm skrývají. Musím ho varovat."
"Nemluvíš rozumně, má drahá," řekl mírně Elistan. "Když se Tanis nemůže bezpečně dostat do Sankristu, jak se chceš k němu bezpečně dostat ty? Mysli logicky, Laurano-"
"Nechci myslet logicky!" vykřikla Laurana, dupla a hněvivě pohlédla na kněze. "Už toho mám po krk být pořád rozumná! Už mám po krk té války. Já jsem své udělala - možná víc, než byl můj díl. Teď chci najít Tanise!"
Když viděla Elistanovu účastnou tvář, vzdychla. "Odpusť mi to, příteli. Vím, že máš pravdu," řekla stydlivě. "Ale nemohu tu jen tak být a nic nedělat!"
Třebaže o tom Laurana nemluvila, tížila ji ještě jedna starost. Ta člověčí žena, Kitiara. Kde je? Byla s Tanisem, jak to viděla ve snu? Laurana si teď náhle uvědomila, že vzpomínka na Kitiaru v Tanisově objetí byla daleko bolestnější než vidění své vlastní smrti.
V té chvíli vešel prudce do síně pan Guntar.
"Ale!" řekl překvapeně, když uviděl Elistana s Lauranou. "Promiňte, nechtěl jsem rušit -"
"To ne," řekla Laurana rychle. "Pojď dál!"
"Děkuji," řekl Guntar a pečlivě za sebou zavřel dveře - předtím se ještě podíval do chodby, jestli není někdo nablízku. Došel až k oknu, kde stáli. "Potřebuji vlastně mluvit s vámi oběma. Poslal jsem Viléma, aby vás našel. Takhle je to ale lepší. Nikdo nebude vědět, že jsme spolu mluvili."
Další intriky, pomyslila si Laurana unaveně. Celou cestu na Guntarův hrad neslyšela o ničem jiném než o politických půtkách, které ničily Rytířstvo.
Otřesena a znechucena Guntarovým vyprávěním o Sturmově procesu, předstoupila před Radu rytířů a promluvila na Strumovu obhajobu. Třebaže bylo vystoupení ženy před Radou neslýchané, rytíři byli zaujati tou skvělou, zářivou mladou ženou a její řečí na Sturmovu obranu. Skutečnosti, že Laurana patří k elfskému královskému domu a že přinesla dračí kopí, velice promluvily v její prospěch.
I Derekova skupina - ti, kteří z ní zbyli - nemohli shledat nic závadného. Ale rytíři přesto nedospěli k rozhodnutí. Muž, který měl zastupovat Pana Alfréda, byl neochvějný Derekův přívrženec a Pan Michal kolísal do té míry, že Guntar musel o celé věci nechat hlasovat shromáždění. Rytíři si vyžádali čas na rozmyšlenou a schůze byla odročena. Dnes odpoledne se zase sešli. Guntar se zřejmě vracel ze shromáždění.
Z pohledu do Guntarovy tváře poznala Laurana,'že věci dopadly příznivě. Ale proč tedy to okolkování? "Sturm dostal milost?" zeptala se.
Guntar se usmál a zamnul si spokojeně ruce. "Nedostal milost, má drahá. To by znamenalo, že byl vinen. To ne. Byl zcela a naprosto zproštěn! Na tom jsem trval. Milost by byla úplně nevhodná. Má rytířství zajištěno. Oficiálně byl už jmenován velitelem. A Derek se dostal do vážných potíží!"

"To mám radost, už kvůli Sturmovi," řekla chladně Laura-na a vyměnila si s Elistanem starostlivý pohled. Třebaže měla pana Guntara ráda, vyrostla v královské rodině a dobře věděla, že Sturm je jen pěšák na šachovnici.
Guntar tento odstín v jejím hlase zachytil a pohled mu zvážněl. "Paní Laurano," řekl už daleko vážněji, "vím, na co teď myslíš - že pohybuji Sturmem jako loutkář. Buďme krutě upřímní, paní. Rytíři jsou rozděleni do dvou společenství - Derekova a mého. A my oba víme, co se stane se stromem rozštípnutým vedví - obě části usychají a odumřou. Ten boj mezi námi musí skončit, nebo vše skončí jako tragédie. Nuže, paní a Elistane, přišel jsem si pro váš spolehlivý úsudek a rozhodnutí ponechávám na vás. Znáte mě a znáte pana Dereka z Korunní Stráže. Koho byste volili vy za hlavu Rytířstva?"
"Vás, pane," řekl upřímně Elistan.
Laurana kývla. "Souhlasím. Ten svár Rytířstvo ničí. Sama jsem to viděla na Sněmu. A z toho, co jsem slyšela o zprávách z Palantasu, poškozuje velice naši věc. Můj zájem však především tíhne k mému příteli."
"To úplně chápu a jsem rád, že to říkáš, paní," řekl Guntar, "protože mi tím neobyčejně usnadňuješ mou žádost." Guntar vzal jemně Laurami za paži. "Chci tě požádat, abys jela do Palantasu."
"Co? Proč? Já tomu nerozumím!"
"Jistěže nerozumíš. Já ti to vysvětlím. Prosím tě, posaď se. Ty taky, Elistane. Dáme si trochu vína -"
"Já si nedám," řekla Laurana a posadila se k oknu.
"Tak dobře," Guntarova tvář byla náhle až smutně vážná. Položil svou ruku na Lauraninu. "Paní, ty víš, co jsou to intriky. Já ti teď předvedu všechny figury, které mám. Naoko pojedeš do Palantasu, abys rytíře naučila, jak se zachází s dračími kopími. To je důvod, proti kterému nelze nic namítat. Theros, ty a trpaslík jste jediní, kdo s nimi umějí zacházet. A po pravdě řečeno - trpaslík je moc malý, aby s nimi zacházet mohl."
Guntar si odkašlal. "Zavezeš kopí do Palantasu. Ale co důležitějšího - povezeš s sebou Nález Rady, jímž se Sturm zcela a úplně zprošťuje obžaloby a vrací se mu čest. To bude smrtící úder Derekově ctižádosti. Ve chvíli, kdy si Sturm oblékne brnění, budou všichni vědět, že Rada stojí zcela na mé straně. Nepřekvapilo by mě totiž, kdyby byl obžalován Derek, až se vrátí."
"A proč právě já?" zeptala se Laurana bezostyšně. "Já to můžu naučit kohokoli. Pana Michala, třeba. Pak je může zavézt do Palantasu. A může taky vzít Nález panu Sturmovi -"
"Paní -" Guntar jí stiskl ruku, až to zabolelo; přiklonil hlavu a promluvil sotva slyšitelným šepotem - "pořád mi nerozumíš! Nemůžu panu Michalovi věřit! Nemůžu - neodvážím se věřit žádnému z rytířů, pokud jde o takovou věc! Derek byl sražen z koně v plném trysku, abych tak řekl, ale turnaj ještě pokračuje. Potřebuju někoho, komu můžu důvěřovat bez výhrad! Někomu, kdo ví, jaký je Derek, ale komu leží na srdci Sturmovy zájmy!"
"Mně Sturmovy zájmy leží na srdci," řekla chladně Laurana. "Leží mi víc na srdci než zájmy rytířů."
"Ale pamatuj, paní," řekl Guntar a políbil jí ruku, když vstával, "že Sturm nemá jiný zájem než rytíře. Co si myslíš, že s ním bude, jestliže Rytířstvo zahyne? Co s ním bude, když Derek získá vládu?"
Nakonec pochopitelně Laurana souhlasila, že se vypraví' do Palantasu, jak Guntar zamýšlel. Když se přiblížil čas odjezdu, začalo se jí skoro každou noc zdát o Tanisovi, který dorazil na ostrov sotva pár hodin potom, co ona odjela. Nejednou chtěla poslání odmítnout, ale vždycky taky pomyslela na to, že by musela říci Tanisovi, jak odmítla jít varovat Sturma před nebezpečím. To jí vždy zabránilo změnit rozhodnutí. Toto - a pak taky úcta ke Sturmovi.
Bylo to během těch osamělých nocí, když ji srdce a náruč bolela touhou po Tanisovi, kdy přicházely představy jeho a té člověčí ženy s tmavými kudrnatými vlasy ve vzájemném objetí. Viděla její zářící hnědé oči a okouzlující úsměv koutkem úst, který vyvolával zmatek v duši.
V tom jí přátelé nemohli pomoci. Jeden z nich, Elistan, dokonce odjel, když dorazil posel od elfů s pozváním kněze a vyslance rytířů. Na rozloučení skoro ani nebyl čas. Ještě téhož dne, co posel dorazil, se

Elistan a jeden ze synů pana Alfréda - vážně vypadající mladík jménem Dagles, vydali zpátky do Jižního Ergotu. Laurana se nikdy necítila tak osamocená, když se se svým učitelem loučila.

Tasslehoffa také čekalo smutné rozloučení.
Uprostřed všeho toho vzrušení nad dračím kopím se pozapomnělo na Gnose a jeho Životní úkol, který ležel v trávě roztříštěný na tisíce třpytných kousků. Zapomněli všichni kromě Fišpána. Starý čaroděj, který ležel před roztříštěným Bělokamenem, vstal a šel k otřesenému gnómovi, který teskně hleděl na rozbité dračí královské jablko.
"No tak, no tak, hochu," řekl Fišpán, "vždyť přece nejdeš ze světa!"
"Nejdu?" zeptal se Gnoš nešťastně a nedokončil větu.
"Jistěže nejdeš! Ale musíš se na to umět podívat se správnou perspektivou. Teď máš příležitost studovat dračí jablko zevnitř!"
Gnošova očka se rozzářila. "To máš pravdu," řekl po krátké odmlce, "a řekl bych, že trocha lepidla -"
"Jistě, jistě," řekl rychle Fišpán, ale Gnoš se už nadechl a začal zrychlovat.
"Sesbírají se nejprve střepy, tojetijasné, a paknákres všechčástízvlášť, takjak leželynatrávníku, což..."
"Přesně tak, přesně tak," přizvukoval Fišpán.
"Ustupte, ustupte," řekl Gnoš důležitě a začal lidi odstrkovat od rozbitého jablka. "Dávejte pozor, kam šlapete, pane Guntare - a ano, budeme je studovat zevnitř a první zprávu budu mít hotovou tak za pár týdnů -"
Gnoš a Fišpán si místo ohradili a dali se do práce. Po další dva dny stál Fišpán u rozbitého Bělokamene a pořizoval nákresy, které měly zachycovat přesnou polohu každého úlomku, který se podařilo sebrat. (Jeden z Fišpánových nákresů se zvláštní náhodou dostal do šotkovy mošny. Tas zjistil, že se jedná o hru, známou pod jménem piškvorky, kterou hrál čaroděj sám se sebou - a zjevně neustále prohrával.)
Gnoš zatím spokojeně prolézal trávník, pokrýval jednotlivé kusy nálepkami pergamenu s čísly - často většími než sám pergamen. Nakonec s Fišpánem shromáždili 2687 kousků dračího královského jablka a poslali je do hory Stačilo.
Tasslehoff si mohl vybrat - zůstat s Fišpánem, nebo jít s Lauranou a Flintem do Palantasu. Nebyla to těžká volba. Šotek věděl, že ti dva, elfí panna a trpaslík by bez něho nepřežili. Ale loučení se starým přítelem taky nebylo lehké. Dva dni předtím, než loď vyplula, zašel ke gnómům a za Fišpánem.
Po vzrušujícím letu katapultem nalezl Gnose ve zkušební místnosti. Kusy rozbitého dračího královského jablka - s visačkami a čísly - ležely na dvou stolech.
"Naprostojednoznačněúchvatné," Gnoš to ze sebe vychrlil tak rychle, že se zakoktával, "užmámeanalyzovanésklozajímavýmateriál," a po chvíli pokračoval dál, "zatímsenepodobáničemucojsmedosudznalivelkýobjevtohotostoletí -"
"Takže jsi svůj Životní úkol splnil?" skočil mu do řeči Tas, "a tvůj otec může -"
"Odpočívatvpokoji!" zářil Gnoš a hned se zas vrátil k práci, "jsemmocrád, žeseszastavil a kdybysmělněkdynáhodoucestukolem, zasesezastavadámeřeč -"
"No jasně," slíbil mu Tas s úsměvem.
Fišpána našel o dvě úrovně níž. (Opět vzrušující cesta - zavolal číslo úrovně a pak skočil do prázdna. Sítě se roztáhly, zvonky se rozřinčely, gongy zaduněly a píšťaly zapískaly. Tase nakonec chytli jednu úroveň nad zemí, zrovna ve chvíli, kdy se podlaha začala plnit mycími houbami.)
Fišpán byl u zbrojířů, obklopený gnómy, kteří na něj hleděli s neskrývaným obdivem.
"A tu jsi, chlapče!" řekl a nepřítomně pohlédl na Tase. "Jdeš jako na zavolanou, zrovna zkoušíme novou zbraň. Změní to průběh válek. Dračí kopí tím pádem zastarají."
"Fakt?" zeptal se Tas vzrušeně.
"Fakt!" potvrdil Fišpán. "Postav se támhle -" Pokynul gnómovi, který bleskurychle uposlechl a postavil se doprostřed přeplněné místnosti.

Fišpán sebral cosi, co se šotkově zmatené mysli jevilo jako kuše, kterou mlátil o zem rozzuřený rybář. Vlastně to kuše byla. Ale místo šípu byla na háčku spustě připevněna velká síť. Fišpán si něco mručel a brumlal a pak poručil gnómům, aby si stoupli za něj a udělali místo.
"Tak a teď jsi nepřítel," řekl Fišpán gnómovi uprostřed místnosti. Gnóm okamžitě zaujal bojové postavení a sveřepý válečnický výraz. Ostatní gnómové pochvalně přikyvovali.
Fišpán namířil a stiskl spušťadlo. Síť vylétla do vzduchu, zachytila se ale o háček na konci kuše, vrátila se zpět a jako splasklá plachta zahalila čaroděje.
"Ten zatracený háček," mumlal si Fišpán.
Tas a gnómové ho vymotali ze sítě.
"Myslím, že se rozloučíme," řekl pomalu Tas a podával mu svou ručičku.
"Cože?" zeptal se překvapeně Fišpán. "My už zas někam jdeme? Nikdo mi nic neřekne! Nemám nic sbaleno!"
"Já jdu," řekl trpělivě Tas, "s Lauranou. Vezeme ta kopí a och, já ti nemám nic povídat. Vlastně nikomu," dodal rozpačitě.
"Pusť to z hlavy. Mlčení je jen takové slovo," zašeptal mu Fišpán tak, že se to jasně neslo zaplněnou místností. "V Palantasu se ti bude líbit. Krásné město. Pozdravuj ode Sturma. Ty, Tasslehoffe" - starý čaroděj na něj bystře pohlédl - "udělal jsi to moc dobře!"
"Skutečně?" zeptal se radostně Tas. "To jsem sám rád." Zaváhal. "Víš, rád bych věděl... jak jsi říkal... o té cestě temna. Musím i já..."
Fišpánova tvář zvážněla a sevřel pevně Tasovo rameno. "Obávám se, že ano. Ale budeš mít dost odvahy, abys prošel."
"To doufám," řekl Tas a povzdychl si. "Tak se měj. Já se vrátím. Jen co bude po válce."
"Víš, já tu asi nebudu," řekl Fišpán a zavrtěl tak prudce hlavou, že mu klobouk odlétl. "Jen jak bude ta nová zbraň odzkoušená, tak odjíždím do -" odmlčel se. "Kam jsem to vlastně měl odjet? Nějak si honem nevzpomenu. Ale to nic. My se ještě potkáme. Tentokrát mě aspoň nenecháváš pohřbeného v hromadě kuřecího peří!' říkal brumlavým hlasem a hledal přitom klobouk.
Tas ho sebral a podal mu ho.
"Sbohem," řekl šotek přiškrceným hlasem.
"Sbohem, sbohem," řekl vesele Fišpán. Pak vrhl uštvaný pohled na gnómy a přitáhl si Tase blíž. "Víš, já už zas zapomněl. Jak se to vlastně jmenuju?"
A ještě někdo se rozloučil se starým čarodějem, třebaže za zcela jiných okolností.
Elistan se procházel po pobřeží Sankristu a čekal, až připluje loď, která ho zaveze zpět do Jižního Ergotu. Ten mladík, Dagles, se procházel s ním. Oba byli zabráni do vážného rozhovoru. Elisan vysvětloval víru ve staré bohy mladému, horlivému posluchači.
Tu se náhle Elistan podíval vzhůru a spatřil toho starého pomateného čaroděje, kterého viděl na zasedání Sněmu. Celé dny se Elisan snažil, aby se s ním setkal, ale Fišpán se mu vždycky vyhnul. Teď, ke svému překvapení, Elistan uviděl, že starý muž kráčí po pobřeží přímo k nim. Měl skloněnou hlavu a něco si pro sebe brumlal. Elistana na okamžik napadlo, že je nakonec bez povšimnutí mine, když náhle starý čaroděj zvedl hlavu.
"Jářku! Neznáme se odněkud?" zeptal se a zamrkal.
Elistan nemohl na chvíli mluvit. Knězova tvář smrtelně zbledla i přes hnědou barvu opálení. Když po chvíli odpověděl, jeho hlas zněl chraptivě. "Jistě že ano, pane. Jenže jsem si to uvědomil až nyní. Vlastně nás seznámili teprve nedávno, ale domnívám se, že vás znám už velmi dlouho."
"Skutečně?" zpražil ho stařec. "To tím naznačuješ, že jsem už tak starý, nebo ne?"
"Jistěže ne," usmál se Elistan.
Starcova tvář se vyjasnila.
"Nu, tak šťastnou cestu. A v pořádku se vraťte. Sbohem."

Opřel se o hrubou, potlučenou hůl a belhal se dál. Náhle se zastavil a otočil. "Mimochodem, já se jmenuji Fišpán."
"Budu si to pamatovat," řekl vážně Elistan a uklonil se. "Fišpán."
Starý čaroděj potěšené kývl a šel dál po břehu, zatímco Elistan, najednou vážný a ztichlý, vykročil po písku s hlubokým povzdechnutím.

8.Dvoustěžník Perechon.Vzpomínky na dávno minulé.

"Doufám, že si uvědomuješ, že je to šílený!" zasyčel Karamon.
"Kdyby to nebylo šílený, tak bychom tu vůbec nebyli," odpověděl Tanis a drtil slova mezi zuby.
"To ne," mumlal si Karamon. "To máš teda pravdu."
Oba muži stáli ve stínu tmavé uličky města, kde se v takových uličkách obvykle nacházeli pouze opilci, krysy a mrtvá těla.
To zpustlé město se jmenovalo Wrakov a bylo to vhodné jméno. Leželo na břehu Krvavého moře Ištaru jako vrak ztroskotané lodi vyvržené na skalisko. Obývaný spodinou všech krynských pokolení, byl teď Wrakov v současnosti dobyté město plné drakoniánů, skřetů a nejrůznějších žoldáků, které k Velmistrům přitahoval vysoký žold a válečná kořist.
A tak "jako ostatní lumpové", jak řekl Raistlin, proplula družina vlnami války, které ji nakonec vyvrhly ve Wrakově. Chtěli tu najít loď, která s nimi popluje dlouhou a zrádnou cestou kolem severních částí Ansalonu do Sankristu - nebo někam jinam -
Kam se chtěli dostat, bylo v posledním čase předmětem sváru - vlastně od té doby, co se Raistlin uzdravil. Přátelé ho od chvíle, co ho našli s dračím jablkem, pozorovali s obavami a nešlo jim při tom jen o jeho zdraví. Co se stalo, když čaroval s tím jablkem? Jaké trampoty jim jeho kouzlení přinese?
"Nemusíte se bát," říkal jim Raistlin šepotavým hlasem. "Já nejsem takový slaboch a blázen jako ten elfí král. Já jablko ovládám. Nikdy naopak."
"Tak jak tedy působí? Co se s ním dá dělat?" zeptal se Tanis polekaně, když spatřil nehybně mrazivý výraz čarodějovy kovově zbarvené tváře.
"Dal jsem veškerou svou sílu, abych to jablko ovládl," odpověděl mu Raistlin s očima upřenýma do stropu nad lůžkem. "Ještě to bude vyžadovat spoustu studia, než se ho naučím používat."
"Studia..." opakoval Tanis. "Studia jablka?"
Raistlin po něm hodil pohledem a pak se očima vrátil ke stropu. "Ne," odpověděl, "studia knih, které napsali ti staří, kteří je vytvořili. Musíme do Palantasu, do knihovny jistého Astina, který tam žije."
Tanis chvíli mlčel. Slyšel, jak čaroději rachotí dech v plicích, když se snaží pravidelně dýchat.
Co ho tak drží při životě? divil se v duchu Tanis.
Toho rána sněžilo, ale teď už sníh přešel v déšť. Tanis slyšel, jak bubnuje o dřevěnou střechu vozu. Po obloze letěla těžká mračna. Možná že to bylo tím nevlídným dnem, ale když pohlédl na Raistlina, cítil Tanis, jak ho mrazí po celém těle a ledová ruka dosahuje až k srdci.
"Tak tos' myslel těmi starými kouzly?" zeptal se.
"Co jiného?" Raistlin se odmlčel, rozkašlal se a pak se zeptal: "Kdy jsem mluvil o... starých kouzlech?"
"Když jsme tě našli," odpověděl Tanis a upřeně ho pozoroval. Všiml si, jak na Raistlinově čele naskočila vráska a v jeho třaslavém hlase zaslechl napětí.
"A co jsem říkal?"
"Nic moc," odpověděl rozpačitě Tanis. "Jen něco o starých kouzlech, o kouzlech, která už brzy budeš umět."
"To bylo všechno?"

Tanis neodpovídal. Raistlinovy podivné oči ve tvaru přesýpacích hodin ho chladně sledovaly. Půlelf se zachvěl a přikývl, Raistlin se odvrátil a zavřel oči. "Teď budu spát," řekl tiše. "Pamatuj si, Tanisi, Palantas."
Tanis si musel přiznat, že chce na Sankrist z čistě osobních důvodů. Proti veškeré naději doufal, že tam bude Laurana a Sturm a ostatní. A taky slíbil, že tam dopraví dračí královské jablko. Ale na druhé straně musel brát v úvahu Raistlinovo neustálé naléhání, aby šli do knihovny toho Astina a zjistili, jak se jablko používá.
Jeho mysl byla stále ještě na vahách, když dorazili do Wrakova a byli nepříjemně překvapeni. Ve městě bylo víc drakoniánů, než viděli celou cestu na sever z Port Baliforu. Ulice byly plné po zuby ozbrojených stráží, které se především zajímaly o cizince. Ještě že družina prodala vůz před městem, takže se vmísila mezi lidi na ulicích. Ale nebyli za branami ani pět minut a už viděli drakoniánskou hlídku, jak zatýká jednoho člověka a odvádí ho k "výslechu".
To je tak polekalo, že si najali pokoje v první hospodě, na kterou natrefili - v zchátralém stavení na okraji města.
"Jak se vůbec chceš dostat do přístavu a jak si vůbec představuješ, že budeme hledat loď, která nás vezme?" zeptal se Karamon hned, jakmile se ubytovali v sešlých pokojích. "Co se tady děje?"
"Hospodský říká, že jeden z Dračích Velmistrů je tady ve městě. Drakoniáni hledají špehy a tak," zabručel Tanis celý nesvůj. Družina si vyměnila pohledy.
"Co když hledají nás?" řekl Karamon.
"To je směšné!" řekl rychle Tanis - až moc rychle. "Už jsme všichni vylekaní. Kdo by mohl o nás vědět? Nebo vědět, co neseme?"
"To bych taky rád věděl," řekl Řekyvan zachmuřeně a podíval se na Raistlina.
Čaroděj mu pohled chladně oplatil a neuznal ho za hodná odpovědi. "Horkou vodu," poručil Karamonovi.
"Podle mého je jen jediný způsob," řekl Tanis, když Karamon přinesl podle rozkazu bratrovi horkou vodu. "Karamon a já vyjdeme dnes po soumraku ven a sejmeme dva dračí vojáky. Sebereme jim uniformy. Ne drakoniánům -" dodal rychle, když uviděl, že se Karamon zatvářil zhnuseně. "Člověčím žoldnéřům. Pak budeme moci chodit volně po Wrakově."
Chvíli o tom rozmlouvali a nakonec souhlasili, že je to jediný plán, který má naději na úspěch. Družina bez valné chuti povečeřela - jedli ve svých pokojích, protože se neodvažovali sejít dolů do šenku.
"Už je ti dobře?" zeptal se Karamon Raistlina nejistě, když osaměli v pokoji, který si vzali dohromady.
"Dokážu se o sebe docela dobře postarat sám," odpověděl Raistlin. Vstal, sebral knihu kouzel a vtom ho záchvat kašle téměř přelomil v půli.
Karamon ho chtěl zachytit, ale Raistlin ho odstrčil.
"Jdi pryč," vydechl těžce čaroděj. "Nech mě být!"
Karamon váhal, ale pak si vzdychl. "Jasně, Raiste," řekl. Vyšel z pokoje a opatrně za sebou zavřel.
Raistlin chvíli stál a lapal po dechu. Pak pomalu přešel napříč pokojem a knihu kouzel odložil. Třesoucí se rukou vzal jeden z vaků, které Karamon položil na stůl vedle postele. Raistlin ho otevřel a opatrně vyňal dračí královské jablko.

Tanis s Karamonem - půlelf s kápí staženou přes obličej a uši - kráčeli ulicemi Wrakova a vyhlíželi si muže, jejichž uniformy by se jim hodily. Pro Tanise to bylo poměrně snadné, ale najít strážného, jehož brnění by padlo obru Karamonovi, bylo daleko obtížnější.
Oba dobře věděli, že si musí pospíšit. Drakoniáni si je nejednou podezřívavě prohlíželi. Dva je dokonce zastavili a hrubě se jich dotazovali, co na ulici pohledávají. Karamon odpověděl hrubou řečí žoldnéřů, že hledají službu v armádě Dračího Velmistra a drakoniáni je nechali jít. Ale oba muži pochopili, že je jenom otázkou času, než je hlídka zastaví a sebere.
"To bych rád věděl, co se tady děje?" bručel si Tanis ustaraně.
"Možná, že Velmistři ztrácejí půdu pod nohama," začal Karamon. "Tamten, podívej, Tanisi. Ten, co zrovna vešel do hospody -"

"Vidím. Jo, to by šlo, je asi stejně velký. Schováme se tady v té uličce. Počkáme, až vyjdou, a pak -" Půlelf naznačil rukou lámání vazu. Karamon přikývl. Proklouzli ulicí a vplížili se do smrduté uličky. Ukryli se tak, aby viděli na dveře hospody.
Byla skoro půlnoc. Měsíce dnes v noci nevyšly. Déšť ustal, ale mračna se stále honila oblohou. Dva muži skrčení v uličce se třásli zimou, před níž nechránili ani těžké pláště. Krysy jim běhaly kolem nohou, a tak ve tmě neustále přešlapovali. Opilý skřet si spletl cestu a přepotácel se kolem. Pak po hlavě vletěl do hromady odpadků. Už nevstal, ale ze zápachu se Tanisovi a Karamonovi udělalo špatně. Přesto však setrvali na místě.
Pak uslyšeli dlouho očekávané zvuky - opilecký smích a lidské hlasy domlouvající se v obecné. Dva vojáci, na které čekali, se vypotáceli z hospody a motali se směrem k nim.
Na chodníku stál vysoký železný koš s řeřavým uhlím, který osvětloval noc. Žoldnéři vstoupili do světla, takže si je Tanis mohl dobře prohlédnout. Oba byli důstojníci dračí armády. Oba čerstvě povýšení, což byl asi důvod k oslavě. Pancíře zářily novotou, byly čisté a nezprohýbané. S uspokojením pozoroval, že zbroj je velmi dobrá. Z modré ocele, podle módy šupinatých pancířů Velmistrů.
"Můžem?" zašeptal Karamon. Tanis kývl.
Karamon vytasil meč. "Elfí lumpe!" zařval hlubokým pivním basem. "Už tě mám, ty špicle, a teď tě přitáhnu až před Velmistra!"
"Živého mě nedostaneš!" Tanis také tasil.
Když uslyšeli jejich hlasy, oba důstojníci se s námahou zastavili a opilýma očima hleděli do temné uličky. Karamon a Tanis učinili několik vzájemných výpadů, jimiž získali výhodné postavení a důstojníci jim přihlíželi se vzrůstajícím zájmem. Když byl Karamon zády k nim a Tanis čelem, učinil půlelf nečekaný výpad. Vyrazil Karamonovi meč z ruky a ten obloukem vylétl vzhůru.
"Rychle! Pomozte mi s ním!" hulákal Karamon. "Je na něho vypsaná odměna - živého nebo mrtvého!"
Důstojníci ani na okamžik nezaváhali. Opilýma rukama šátrali po zbraních a vrhli se k Tanisovi. Na tvářích měli výraz krutého potěšení.
"To je ono! Prošpikujte ho!" radil jim Karamon a počkal, až ho minou. Pak - zrovna v okamžiku, kdy zvedli meče - se Karamonovy obří ruce sevřely kolem jejich hrdel. Udeřil jim hlavami o sebe a těla se svezla k zemi.
"Dělej!" zavrčel Tanis. Chytil jedno tělo za nohy a odtáhl ho ze světla. Karamon ho následoval s druhým. Rychle je začali svlékat z brnění.
"Fuj! Tenhle musí být napůl trol," řekl Karamon a mával si rukou před nosem, aby zahnal odporný puch.
"Teď je tak čas na stížnosti!" vybafl Tanis a snažil se přijít na to, jak zvládnout složitý systém přezek a řemínků. "Ty ten krám umíš nosit. Tak mi, sakra, pomoz, buď tak hodný."
"Klidně," zašklebil se Karamon a pak pomohl Tanisovi upnout si pancíř. "To je elfí práce, ten pancíř. Kam ten svět spěje?"
"Doba je zlá," zabručel Tanis. "Kde se máme setkat s tím kapitánem, o kterém ti říkal Vilém?"
"Říkal, že bývá na palubě pokaždé za rozbřesku."
"Já se jmenuji Maquesta Kar-thon," řekla žena a tvářila se obchodnicky nezúčastněně. "A když dovolíte, budu hádat - vy nejste žádní dračí oficíři. Tedy pokud dnes už neverbuji taky elfy."
Tanis zrudl a pomalu si sundal důstojnickou helmu. "To je tak moc vidět?"
Žena pokrčila rameny. "Ostatní si toho asi nevšimnou. Ty vousy jsou výborný nápad - možná jsem měla říct půlelfy. A helma kryje uši. Ale pokud si nenasadíte masku, ty vaše mandlová kukadla - to můžete rovnou chodit s elfím praporem. Jenže zase, je málo drakoniánů, kteří se smějí déle dívat do vašich krásných očí, nemám pravdu?" Opřela se o lenoch židle, dala nohy ve vysokých botách na stůl a klidně ho pozorovala.
Tanis zaslechl, jak se Karamon pochechtával, a cítil, že mu hoří tváře.
Byli na palubě Perechonu, v kapitánově kajutě a naproti kapitánovi samotnému. Maquesta Kar-thon byla z mořského národa tmavé pleti, který žil v Severním Ergotu. Její lidé byli námořníky po celá staletí a

vyprávělo se o nich, že rozumějí a mluví i řečí racků a delfínů. Když Tanis pozoroval Maquestu, vzpomněl si na Therose Železníka. Ženina pleť byla vyleštěná čerň, vlasy hustě kudrnaté a připoutané k čelu zlatou obroučkou. Oči měla hnědé a zářící jako pleť. Ale patřil k ní i záblesk oceli dýky za opaskem a záblesk téže oceli v jejích očích.
"Přišli jsme sem za obchodem, kapitánko Mag -" Tanis se zadrhl na podivném jménu.
"To jistě," řekla žena. "A můžete mi říkat Mag. Bude to pro všechny jednodušší. To byl výborný nápad, že jste si nechali napsat dopis od Vildy Čunčete, jinak bych se s vámi vůbec nebavila. Ale říká, že jste na rovinu a vaše peníze jsou poctivé. Takže, kam by to mělo být?"
Tanis si vyměnil pohled s Karamonem. To byla otázka. Mimo to si vůbec nebyl jistý, jestli má cenu prozrazovat cíl cesty. Palantas bylo hlavní město Solamnie, zatímco Sankrist bylo známé námořní středisko rytířů.
"Pro lásku -" vzplanula Mag, když viděla, že váhají. Oči jí jen hořely. Sundala nohy ze stolu a přísně na ně pohlédla. "Buď mi věříte, nebo mi nevěříte!"
"A proč bychom měli?" zeptal se Tanis přímo.
Mag nadzvedla obočí. "Kolik máte peněz?"
"Dost," řekl Tanis. "Takže řekněme, že chceme na sever kolem Nordmaarského mysu. Tam, jestliže nás vzájemná společnost bude ještě pořád těšit, poplujeme dál. Když ne, zaplatíme a vysadíte nás v nějakém bezpečném přístavu."
"V Kalamanu," řekla Mag a zase si sedla. Zdálo se, že se baví. "To je bezpečný přístav. Tedy, tak bezpečný, jak to dnes ještě jde. Polovinu teď, polovinu v Kalamanu. Tam se domluvíme, co dál."
"Bezpečnou cestu do Kalamanu," doplnil ji Tanis.
"To vám nemůže nikdo slíbit," pokrčila Mag rameny. "Počasí v tuto roční dobu je pro plavbu nepříznivé."
Líně se zvedla a protáhla se jako kočka. Karamon se taky rychle zvedl a s obdivem ji pozoroval.
"Domluveno!" řekla. "Pojďte, ukážu vám loď."
Mag je vedla na palubu. Loď byla čistá a úpravná, aspoň podle toho, co Tanis o lodích věděl. Její hlas a chování bylo odměřené tam v kajutě, kde mluvili, teď se zdálo, že se rozehřála. Když Mag mluvila o lodi, Tanis viděl ten samý výraz a slyšel ten samý hlas, jako když Tika mluvila o Karamonovi. Perechon byl pro Mag jediná láska.
Teď byla loď tichá a prázdná. Mag jim vysvětlila, že posádka je spolu s prvním důstojníkem na.břehu. Jediný, koho Tanis na palubě zahlédl, byl muž sedící stranou, který zašíval plachtu. Muž vzhlédl, když šli kolem, a Tanis zpozoroval, že se mu oči rozšířily strachem, když spatřil dračí uniformy.
"Nocesta, Bereme," řekla mu Mag uklidňujícím hlasem, když ho míjeli. Máchla rukou směrem k Tanisovi a Karamonovi. "Nocesta. Zákazníci. Peníze."
Muž přikývl a dál se věnoval své práci.
"Kdo je to?" zeptal se Tanis Mag tiše, když zase vcházeli do její kajuty, aby dohodu zpečetili.
"Kdo? Berem?" rozhlédla se kolem. "Kormidelník. Moc o něm nevím. Přišel před pár měsíci a sháněl práci. Vzala jsem ho jako plavčíka. Pak přišel můj kormidelník o krk, v takové menší - no, to je jedno, a ukázalo se, že ten chlap je u kola skutečně šikovnej, daleko lepší než ten první. O moc. Ale je divnej. Hluchoněmej. Nepromluví ani slovo. Nejde nikdy na břeh, pokud tedy nemusí. Napsal mi do lodního deníku své jméno, jinak bych o něm nevěděla ani to. Proč se ptáte?" zeptala se, když viděla, že si Tanis muže pozorně prohlíží.
Berem byl vysoký a urostlý. Na první pohled by se dalo říct, že je podle člověčího života středního věku. Vlasy měl šedé, tvář do hladká vyholenou, opálenou a ošlehanou měsíci pobytu na lodi. Ale oči měl mladé, jasné a chytré. Ruce, které držely jehlu, byly štíhlé, ale silné, byly to ruce mladého muže. Že by elfí krev, napadlo Tanise, ale jestli ano, na tváři to poznat není.
"Už jsem ho někde viděl," zahučel Tanis. "A co ty, Karamone? Nevzpomínáš si na něco?"
"Ale jdi," řekl mohutný bojovník. "Viděli jsme tolik lidí. Třeba sis ho zapamatoval, když seděl na našem nějakém představení."

"Ne," zavrtěl Tanis hlavou. "Když jsem ho tady zahlédl, vybavil se mi Pax Sarkas a Sturm..."
"Podívejte, půlelfe, já mám ještě práci," řekla Maquesta. "Budete ještě dlouho koukat na chlapíka, který štupuje plachtu?"
Prolezla padacími dvířky, Karamon ji neobratně následoval, meč a brnění na něm cinkalo. Tanis lezl rozpačitě za nimi. Ale nedalo mu to a pohlédl na muže ještě jednou - setkal se s podivným, pronikavým zrakem upřeným na sebe.
"Tak, ty se teď vrátíš do hospody za ostatními. Já nakoupím zásoby. Odplujem hned, jak bude loď připravena. Maquesta říká, že to bude tak za čtyři dny."
"Dřív by bylo ještě lepší," řekl Karamon.
"To určitě," řekl Tanis. "Těch drakoniánů je tu všude sakra moc. Ale musíme prý čekat na příliv nebo cosi takového. Běž do hospody a ať nikdo nechodí ven. A bratrovi řekni, ať si opatří důkladné zásoby toho svého dryáku, co pije - budeme na moři dlouho. Jsem zpátky za pár hodin, jen co nakoupím."
Tanis chodil po ulicích Wrakova a nikdo si jeho dračího pancíře ani nevšiml. Byl by ho nejraději shodil. Bylo v něm horko, bylo to těžké a svědilo ho to. A musel být neustále ve střehu, aby odpovídal na salutování drakoniánů a skřetů. Začalo mu docházet - když pozoroval tu úctu před uniformou - že ti lidé, kterým je ukradli, museli mít nějakou vyšší hodnost. To ho moc netěšilo. Každou chvíli někdo může ten pancíř poznat.
Obejít se ale bez něho nemůže, to věděl. Drakoniánů v ulicích dnes zase přibylo. Hladina napětí byla ve Wrakově vysoká. Měšťané raději zůstávali povětšinou doma a obchody byly většinou zavřené - kromě hospod, ovšem. Vlastně šel od jednoho zavřeného krámu k druhému a začalo mu dělat starosti, kde vlastně nakoupí zásoby na dlouhou cestu přes oceán.
Tanis právě přemýšlel o tom, co udělá, a hleděl do výkladu zavřeného obchodu, když ho náhle čísi ruka chytla za škorni a strhla k zemi.
Pád mu vyrazil dech. Prudce udeřil hlavou o kočičí hlavy a na okamžik ztratil bolestí vědomí. Mimoděk kopl tím směrem, ze kterého přišel stisk, ale ruka, která svírala, byla silná. Cítil, že ho někdo odvléká do boční uličky.
Zatřepal hlavou, aby se mu pročistila, a snažil se zjistit, kdo ho zajal. Byl to elf! Šaty měl potrhané a páchnoucí, elfí rysy ztrhané zármutkem a nenávistí. Elf stál nad ním a v ruce držel oštěp.
"Dračí člověče!" vyštěkl na něho v obecné. "Tvůj odporný rod mi vyvraždil rodinu - mou ženu a mé děti! Vyvraždili jste je ve spánku, nevšímali jste si toho, že jsou bezbranní a prosí o milost. To máš za ně!" Elf pozvedl oštěp.
"Shak! It no dracosali! "vykřikl Tanis zoufale elfsky a pokoušel se stáhnout z hlavy helmu. Ale elf, šílený zármutkem, nic neslyšel a nic nevnímal. Oštěp klesl dolů. Pak se jeho oči rozšířily a zůstaly jakoby utkvělé. Oštěp mu vypadl z necitlivých prstů, když ho zezadu proklál meč. Umírající elf vydal chroptivý výkřik a těžce padl na dlažbu.
Tanis překvapeně vzhlédl, kdo mu zachránil život. Nad elfovým tělem stál Dračí Velmistr.
"Bylo slyšet výkřik, jeden z mých důstojníků je zřejmě v nebezpečí a potřebuje pomoc," řekl Velmistr, natáhl ruku v rukavici a pomáhal Tanisovi vstát.
Zmatený a ještě obluzený bolestí, věděl Tanis, že se teď nesmí prozradit. Přijal Velmistrovu ruku a hrabal se na nohy. Děkoval v duchu za temné stíny uličky, když ukrývaje tvář děkoval mumlavě a drsným hlasem. Pak uviděl, že Velmistrovy oči pod maskou na něho hledí s úžasem.
"Tanisi!"
Půlelf ucítil otřes, který mu proběhl celým tělem, zabolelo to ostře a krátce jako ten elfí oštěp. Nemohl vydat hlásku, mohl se jen beze slova dívat, jak Velmistr rychle snímá modrozlatou dračí masku.
"Tanisi? Jsi to ty?" vykřikl Velmistr a objal ho.
Tanis uviděl zářící hnědé oči a okouzlující úsměv koutkem úst.
"Kitiaro..."

9.Tanisovo zajetí

"Tak Tanis! Důstojník, a pod mým velením. V poslední době jsem vojska nepřehlížela asi dost často!" Kitiara se smála a zavěsila se do něho. "Ale ty se chvěješ. Musel jsi škaredě upadnout. Tak pojď. Mé ubytování není daleko odtud. Dáme si něco k pití, já ti to zavážu a pak... si popovídáme."
Omámený - i když ne zraněním na hlavě - dal se Tanis Kitiarou vyvést z uličky na chodník. Příliš mnoho se toho seběhlo příliš rychle. V jedné chvíli nakupoval zásoby a teď se prochází zavěšený do Dračího Velmistra, který mu právě zachránil život, a ten je náhodou také ženou, kterou už mnoho let miluje. Nemohl si pomoci, musel na ni stále hledět a Kitiara - vědouc, že od ní nemůže odtrhnout oči - mu jeho upřený pohled oplácela skrze husté, sazově černé brvy.
To zářivé šupinaté brnění Velmistra v barvě půlnoční modři jí moc sluší, uvědomil si Tanis. Padlo jí jako ulité a zdůrazňovalo tvar jejích dlouhých nohou.
Drakoniáni se hemžili kolem nich v naději, že jim Velmistr alespoň přátelsky kývne. Ale Kitiara si jich nevšímala, lehce klábosila s Tanisem, jako by se rozešli teprve včera odpoledne a ne před pěti lety. Sotva vnímal její slova, mozek se klopýtavě snažil všechno to nějak uspořádat a přitom celým tělem vnímal - opět po létech - její blízkost.
Maska jí poněkud rozcuchala vlasy, kudrny těsně přilehly k tváři a k čelu. Mimoděk si je pročísla rukou v rukavici a odhodila je. Byl to její navyklý pohyb a uvolnil staré vzpomínky -
Tanis třepal hlavou, aby opět začal vnímat svůj otřesený svět a její slova. Životy jeho přátel teď závisely na tom, co udělá.
"Pod tou dračí maskou je hrozné vedro!" říkala právě., Já tu hroznou věc ani nepotřebuju, zvládnu své chlapy jinak. Že ano?" zeptala se a významně mrkla.
"J-jasně," vykoktal Tanis a cítil, že rudne.
"Pořád ten stejný Tanis," zabručela si pro sebe a pevněji se k němu přitiskla. "Pořád se červenáš jako školák. Ale tys nikdy nebyl jako ti druzí, nikdy..." dodala tiše. Přitáhla si ho a objala. Zavřela oči a její vlhké rty se otřely o jeho...
"Kit- " řekl Tanis chraptivým hlasem a pokusil se vykroutit. "Tady ne! Jsme na ulici," dodal rozpačitě. Kitiara se na něho okamžik dívala s rostoucím hněvem v očích, pak pokrčila rameny, uvolnila objetí a opět se do něho zavěsila. Kráčeli dál spolu ulicí, zatímco je drakoniáni okukovali a dělali na ně vtipy.
"Pořád stejný Tanis," řekla ještě jednou, tentokrát s malým, téměř bezdechým vzdychnutím. "Já sama nevím, proč si to od tebe nechávám líbit. Kdyby mi tohle udělal kdokoliv jiný, na místě by zemřel mým mečem. No, už jsme tady."
Vstoupila do nejlepšího hostince ve Wrakově, do Mořského vánku. Stál vysoko na útesu a měl vyhlídku na Krvavé moře Ištaru, jehož vlny se tříštily na skaliscích pod ním. Hospodský jim spěchal vstříc.
"Mám už uklizeno?" zeptala se Kitiara chladně.
"Ano, ano, Jasnosti," řekl hospodský a neustále se klaněl. Stoupali po schodech vzhůru a on horlivě klopýtal před nimi, aby se ještě jednou přesvědčil, že je všechno v pořádku.
Kit se rozhlédla, všechno bylo podle jejích představ. Nedbale pohodila dračí helmu na stůl a začala si sundávat rukavice. Pak se posadila na židli a natáhla nohu se záměrně vzrušivou nedbalostí.
"Mé boty," řekla s úsměvem Tanisovi.
Tanis polkl, slabě se na oplátku rovněž usmál a stiskl jí nohu. To bývala jejich milovaná hra - když jí svlékal boty. Vždycky to bývalo předehrou k - Tanis se ze všech sil snažil, aby na to nemyslel!
"Dones nám láhev toho nejlepšího vína," řekla Kitiara okolkujícímu hostinskému, "a dvě sklenice." Zvedla druhou nohu a hnědé oči upřela na Tanise. "A pak nás už neotravuj."
"Ale - Jasnosti -" řekl váhavě hospodský, "došly zprávy od Dračího Velmistra Ariaka..."
"Jestli mi sem ještě vlezeš - tedy potom, co doneseš víno - uříznu ti obě uši," řekla Kitiara s úsměvem. Ale když to říkala, vytáhla z opasku lesklou dýku.

Hospodský zbledl, kývl a spěchal pryč.
Kitiara se rozesmála. "Tak!" řekla a rozhýbávala prsty v modrých hedvábných punčochách. "Teď ti sundám boty já-"
"Ty, já... já už budu muset jít," řekl Tanis a pod pancířem mu tekl pot. "Velitel roty mě dá zavřít..."
"Tvé rotě velím já!" řekla Kitiara rozmarně. "A od zítřka jí budeš velet ty. Nebo ti dám něco většího, když budeš chtít. A teď si zas sedni."
Tanis nemohl neposlechnout, ale někde hluboko v srdci cítil, že poslechnout chce - a moc.
"Moc ráda tě vidím," řekla Kit, klekla si před ním a stahovala mu botu. "Na tu schůzku v Útěšíně jsem to skutečně nestihla a mrzí mě to. Co všichni dělají? Jak se vede Sturmovi? Asi válčí s Rytíři, že? Víš, že se nedivím, že už vy dva nejste spolu? Tomu vašemu kamarádství jsem stejně nikdy vlastně nerozuměla -"
Kitiara mluvila, ale Tanis přestal poslouchat. Nemohl se na ni vynadívat. Vlastně už zapomněl, jak je báječná, jak z ní vyzařuje vášeň, jak je vstřícná. Zoufale se snažil přemýšlet i o tom, jaké mu hrozí nebezpečí. Ale jediné, k čemu se v myšlenkách neustále vracel, byla noc rozkoše s Kitiarou.
V té chvíli se Kit rozhlédla a střetla se s jeho pohledem. Zasažena vášní, kterou v něm spatřila, zvolna upustila jeho botu. Tanis k ní mimoděk vztáhl ruce. Kitiara ho objala kolem krku a přitiskla rty na jeho. Při tomto doteku, touha a žádost, které Tanise spalovaly a mučily celých pět let, vybuchly v jeho těle. Její vůně - teplá a ženská - se mísila s pachem kůže a oceli. Její polibek byl jako plamen. Ta bolest už se nedala vydržet. Tanis už přemýšlel jen o jednom způsobu, jak ji skončit.
Když hospodský klepal na dveře, nikdo mu neodpovídal. S obdivem pokýval hlavou - to už je třetí za tři dny - postavil víno na práh a zmizel.

"A teď," mumlala ospale Kitiara v Tanisově náručí, "mi vyprávěj, co dělají moji bratříčci. Jsou s tebou? Naposledy jsem je viděla, když jsi utíkal z Tarsisu s tím elfím děvčetem."
"Tak tos' byla ty?" řekl Tanis a vzpomněl si na modré draky.
"Jistěže!" Kitiara se mu schoulila na hrudi. "Ty máš pěkný fousy," řekla a pohladila ho po tváři. "Schovají ti ten měkký elfí výraz. Jak jsi se dostal do armády?"
Co jí mám říct? přemýšlel horečnatě Tanis.
"My... v Silvanestu nás zajali. Jeden z důstojníků mě přesvědčil, že b-bojovat proti Královně Temnot je hloupost."
"A co bráškové?"
"Rozdělili jsme se," řekl Tanis neurčitě.
"A to je škoda," řekla s povzdechem Kitiara. "Ráda bych je zase viděla. Karamon musí být teď úplný obr. A Raistlin - o tom jsem slyšela, že se z něho stal mocný čaroděj. Pořád ještě nosí červený plášť?"
"Myslím... že nosí," mumlal Tanis. "Dlouho jsem ho neviděl -"
"To už nebude dlouho trvat," řekla Kit spokojeně. "On je jako já. Raist vždycky toužil po moci..."
"A co ty?" skočil jí Tanis do řeči. "Co děláš tady, tak daleko od bojových akcí? Válčí se přece na severu -"
"Já jsem tady ze stejného důvodu jako ty," odpověděla Kit a otevřela oči. "Hledám Muže se zeleným drahokamem."
"Tak toho jsem viděl!" řekl Tanis a vzpomínky se mu hrnuly na mysl. Ten muž na Perechonu! Ten muž v Pax Sarkasu, který se snažil uprchnout s tím chudákem Ebenem. Muž se zeleným drahokamem, vrostlým do hrudi.
"Tys ho viděl!" řekla Kitiara a posadila se. "Kde, Tanisi? Kde?" Hnědé oči jí plály.
"Přesně si nevzpomínám," řekl Tanis a zaváhal. "Ani si nejsem jistý, jestli to byl on. Já - my jsme tehdy měli jen přibližný popis..."
"Vypadá tak na padesát lidských roků," řekla Kit vzrušeně, "ale má divné, mladé oči a také ruce jsou mladé. A do masa na hrudi má vrostlý zelený drahokam. Máme zprávy, že ho viděli tady ve Wrakově. Proto mě sem Královna Temnot poslala. On je klíč ke všemu, Tanisi! Najdi ho - a žádná moc na Krynnu už nás nezastaví!"

"Proč?" Tanis se donutil, aby se zeptal skoro bez zájmu. "Co, prosím tě, má tak důležitého pro - hm - nás, že s tím vyhrajeme tuhle válku?"
"Kdoví?" Kit pokrčila štíhlými rameny a znovu si lehla Tanisovi do náručí. "Ty se třeseš. No, tohle tě zahřeje." Políbila ho na krk a začala mu přejíždět rukama po těle. "Nám jenom řekli, že nejdůležitější věc pro skončení války jediným rychlým zásahem je, abychom ho našli."
Tanis polknul a cítil, jak ho její doteky rozpalují.
"Jenom si pomysli," šeptala mu Kitiara do ucha. Její dech byl horký a srážel mu na kůži vlhkost. "Když ho najdeme - ty a já - bude nám ležet Krynn u nohou! Královna Temnot se nám odmění tak, jak se nám ani nesní! Ty a já, Tanisi, už navždycky spolu. Půjdeme do toho hned?"
Její slova mu doznívala v mysli. Navždy spolu, oni dva. Skončí válku. Povládnou Krynnu. Ne, myslel si a cítil, že se mu stahuje hrdlo. To je šílenství. To je nemoc! Moji lidé, moji přátelé... Ale, copak jsem už pro ně neudělal dost? Jsem jim, lidem nebo elfům, něco dlužen? Ne, nic! To spíš oni mě štvali z místa na místo a pohrdali mnou! Celá léta jako vyvrhel. Proč mám na ně pořád myslet? Já! Už je čas, abych pro změnu začal myslet taky na sebe! Tady je žena, o které jsem tak dlouho snil. A chce být mou! Kitiara... krásná a žádoucí..."
"Ne!" zachroptěl drsně Tanis. "Ne," řekl už něžněji. Pohnul se a přitáhl si ji blíž. "Zítra je taky den. Jestli to byl on, tak nám neuteče. Já vím..."
Kitiara se usmála a s povzdechem si zase lehla. Tanis se nad ní sklonil a začal ji divoce líbat. Někde daleko slyšel, jak o pobřeží narážejí vlny Krvavého moře Ištaru.

10.Věž Nejvyššího kněze.Pasování.

Do rána se bouře nad Solamnií vyzuřila. Slunce vyšlo - kotouč zlata, které nehřeje. Rytíři, kteří stáli hlídky na ochozech a podsebitích Věže Nejvyššího kněze, šli spát a rozprávěli o divných věcech, které viděli právě uplynulé noci. Takovou bouři, jaká se v noci přehnala, v Solamnii nikdo nepamatoval od Pohromy. Ti, co je střídali, byli unavení a nevyspalí, ani oni celou noc nezamhouřili oka.
Teď vyhlíželi na pláň pokrytou sněhem a ledem. Tu a tam byl kraj dotčen třepotavými skvrnami plamenů, tu stromy, vyvrácené z kořenů divokými blesky létajícími z oblohy, prudce hořely. Ale oči rytířů se neobracely k těm divým plamenům, když stoupali na cimbuří. Obracely se k jiným plamenům, které plály dále na obzoru - stovky ohňů, které naplňovaly čistý, mrazivý vzduch páchnoucím kouřem.
Ohně války. Ohně dračích armád.
Mezi Dračím Velmistrem a vítězstvím v Solamnii už stála jediná věc. Ta "věc" (jak ji Velmistr nazýval) byla právě Věž Nejvyššího kněze.
Postavil ji kdysi dávno Vinas Solamnus, zakladatel řádu, v jediném průsmyku v sněhem pokrytých a věčně mračných Vinohradských vrších; věž, která chránila Palantas, hlavní město Solamnie, a zátoku s přístavem známou jako Paladinova brána. Jestli padne věž, Palantas připadne dračím vojskům. Bylo to změkčilé město - bohaté a krásné; město, které se obrátilo zády k zbytku světa a obdivně shlíželo v zrcadle na svůj vlastní obraz.
S Palantasem v rukou, se zátokou a přístavem mohl Dračí Velmistr vyhladovět ostatek Solamnie k poslušné povolnosti a posléze vyčistit od vzpurných rytířů.
Dračí Velmistr, zvaný mužstvem Černá Dáma, nebyl v táboře dnes přítomen. Odletěl s tajným posláním někam na východ. Ale jeho věrní a schopní velitelé zůstali a udělali všechno, aby si uchovali náklonnost velitele.
O Černé Dámě bylo známo, že ze všech Dračích Velmistrů se těší největší přízni u Královny Temnot. A tak pluky drakoniánů, skřetů, koboltů, obrů-lidožroutů a lidí sedících u polních ohňů vzhlížely dychtivě k Věži a toužily po útoku, který jim vynese pochvalu od ní.

Věž hájila početná posádka Rytířů ze Solamnie, která vypochodovala z Palantasu pouze před pár týdny. Připomínali si legendu o tom, že Věž nepadne, pokud ji hájí mužové víry, oddaní Nejvyššímu knězi - úřadu, který byl sice po Velmistrovi, ale těšil se v Rytířstvu nejvyšší úctě.
Paladinovi kněží žili ve Věži ve Věku Sněm. Sem přicházeli mladí rytíři, aby se vzdělali ve víře a v náboženství. Ještě zde po nich zůstala celá řada stop.
Nebyl to však pouhý strach z legend, který držel dračí vojska v nečinnosti. Na to, aby dračí velitelé poznali, že dobytí Věže bude obtížné, nebylo legend zapotřebí.
"Čas pracuje pro nás," prohlásila Černá Dáma, než odjela. "Naši zvědové hlásí, že Rytíři dostali z Palantasu jen velmi málo. Odřízli jsme jim zásobovací cesty z Vinohradské Věže na východ. Ať si tedy sedí ve Věži a hladoví. Dřív nebo později je jejich netrpělivost a jejich žaludky přimějí udělat chybu. Až ji udělají, přijde náš čas."
"Letka draků by věž dobyla bez potíží," bručel jeden z mladších velitelů. Jmenoval se Bakaris a jeho statečnost v boji i hezká tvář ho vynesla vysoko v přízni Černé Dámy. Pozorně si ho změřila, když se chystala nasednout na svého draka Mráčka.
"Co ty víš," řekla chladně. "Slyšel jsi ty zvěsti o starobylé zbrani - o dračím kopí?"
"Pchá! Dětské povídačky!" Mladý velitel se jen usmál a pomáhal jí na Mráčkův hřbet. Modrý drak stál nepohnutě a pozoroval hezkého velitele s planoucíma divokýma očima.
"Nepodceňuj povídačky!" řekla Černá Dáma, "to stejné se vyprávělo o dracích." Pokrčila rameny. "Ale netrap se tím, kocourku. Jestli najdu Muže se zeleným klenotem, nebudeme muset útočit na věž. Její zkáza bude i tak jistá. A když ne, tak s sebou přivedu tu letku draků, o kterou tak stojíš."
Potom obrovský modrý roztáhl křídla a vzlétl k východu, směrem na špinavé a zapadlé městečko jménem Wrakov na břehu Krvavého moře Ištaru.
A tak dračí armády vyčkávaly v teple a klidu svých polních ohňů, zatímco, jak Černá Dáma předvídala, rytíři hladověli. Ale horší než nedostatek jídla byl rozkol v jejich řadách.
Mladí rytíři pod Sturmem Ostromečem se během těch těžkých měsíců, které přišly po odplutí ze Sankristu, naučili ctít svého zneuctěného velitele. Třebaže byl zamlklý a často jakoby duchem nepřítomný, čestnost a pevnost povahy mu získala mezi muži úctu a obdiv. Byla to oblíbenost draze zaplacená, za kterou Sturm mnoho od Dereka vytrpěl. Muž méně ušlechtilý by dělal, že nevidí Derekovy politické pletichy, nebo by aspoň mlčel (což přesně dělal pan Alfréd), ale Sturm se vždy dokázal Derekovi ozvat - i když věděl, že si tím u mocného rytíře ještě víc pohorší.
Byl to Derek, který Rytířům naprosto znepřátelil měšťany Palantasu. Nedůvěřivé, starou nenávistí a hořkostí naplněné obyvatele krásného, tichého města pobouřily a rozhněvaly Derekovy vyhrůžky, když odmítli povolit rytířům, aby se ve městě položili. Jenom Sturmovo trpělivé vyjednávání způsobilo, že rytíři dostali aspoň nějaké zásoby.
Ani když rytíři přitáhli k Věži Nejvyššího kněze, se věci příliš nezlepšily. Hádky mezi rytíři brzy rozložily morálku pěšáků, které už citelně sužoval hlad. Brzy se Věž sama proměnila ve rozvaděný tábor, kde většina rytířů stála za Derekem a dávala už zřetelně najevo odpor vůči straně pana Guntara, kterou vedl Sturm. Jenom proto, že rytíři do písmene dodržovali Instrukci, nevypukl mezi nimi doposud otevřený boj. Ale drtivý pohled na dračí vojska v dohledu a nedostatek jídla způsoboval výbuchy špatné nálady a napjaté nervy všech.
Příliš pozdě si Pan Alfréd uvědomil, v jakém jsou nebezpečí. Už hořce litoval, že se kdy postavil na Derekovu stranu, protože zcela jasně viděl, že Pana Dereka z Korunní Stráže se zmocňuje šílenství. Jeho záchvaty se den ode dne stupňovaly; Derekova touha po moci ho užírala a zbavovala rozumu. Ale Pan Alfréd byl bezmocný. Rytíři se tak zakovali do svých zvyků a předpisů, že by trvalo měsíce - podle Instrukce - než by Rada mohla zbavit Dereka jeho hodnosti.
Zpráva o tom, že Sturm byl zproštěn viny, udeřila do tohoto lesa vyschlého na troud jako blesk z čistého nebe. Přesně jak Guntar předvídal, Derekovy naděje byly rázem zničeny. Co však Guntar nepředvídal, bylo, že se tím také přetrhlo tenké vlákno spojující Derekovu mysl se zdravým rozumem.

Toho rána po bouři se na okamžik oči všech hlídek odvrátily od bdělého sledování dračích vojsk a pohlédly do nádvoří Věže Nejvyššího kněze. Slunce plnilo šedivou oblohu studeným bledým světlem, které se prudce odráželo na vyleštěných a námrazou pokrytých pancířích Rytířů ze Solamnie, kteří se shromáždili k slavnému obřadu pasování na rytíře.
Nad nimi, na cimbuří, se praporce se znakem Rytířů zdály zmrzlé, visely bez života ve studeném nehybném vzduchu.
Čisté tóny trubky prořízly vzduch, rozproudily krev. Rytíři při jejím zvuku hrdě zvedli hlavy a vpochodovali do nádvoří.
Uprostřed jejich kruhu stál Pan Alfréd. Na sobě měl brnění, které nosíval do bitev, rudá kápě mu splývala z ramen, v ruce držel starobylý meč a starou, otlučenou pochvu. Ledňáček, růže a koruna - staré znaky Rytířstva - se na ní proplétaly. Pán vrhl rychlý pohled plný naděje na shromáždění, ale pak sklopil zrak a zavrtěl roztrpčeně hlavou.
Nejhorší obavy Pana Alfréda se naplnily. Potají doufal, že tento obřad rytíře sjednotí. Ale měl účinek přesně opačný. V Posvátném kruhu zely četné mezery, které Rytíři Doprovodu rozpačitě přehlíželi. Derek a jeho věrní se nedostavili.
Hlas trubky se ozval ještě dvakrát a pak nad shromážděnými rytíři zavládlo ticho. Sturm Ostromeč, v dlouhém bílém plášti, vyšel z kaple Nejvyššího kněze, kde strávil noc v nábožném rozjímání a na modlitbách, jak přikazuje Instrukce. Doprovázela ho neobvyklá čestná stráž.
Vedle Sturma kráčela elfí žena a její krása zářila v ponurosti dne jako jarní slunce. Za ní šel starý trpaslík, sluneční svit mu prozařoval bílé vlasy a vousy. Vedle trpaslíka šel šotek oblečený do jasně modrých nohavic.
Kruh rytířů se otevřel a vpustil Sturma s doprovodem mezi sebe. Zastavili se před Panem Alfrédem. Laurana, která držela Sturmovu přílbu, stanula mu po pravici, Flint s jeho štítem se postavil nalevo a - po řádném šťouchanci do žeber od trpaslíka - pospíšil si Tasslehoff dopředu s rytířskými ostruhami.
Sturm sklonil hlavu. Dlouhé vlasy, již pokropené šedí, třebaže neměl mnoho přes třicet, mu spadaly na ramena. Chvíli setrval v tiché modlitbě, pak na znamení Pana Alfréda padl pokorně na kolena.
"Sturme Ostromeči," začal slavnostně Pan Alfréd a rozvinul list papíru, "Rada Rytířů, poté co vyslechla svědectví Lauralanthalasy z královského domu Qualinestu, jakož i svědectví Flinta Křesadla, trpaslíka z Útěšína, nařizuje zproštění ze všech obvinění vznesených proti tobě. Na znamení uznání tvých statečných a odvážných skutků, jak byly uvedeny svrchuřečenými svědky, pasuji tě tímto na Rytíře ze Solamnie." Hlas Pana Alfréda se ztišil, když pohlédl na klečícího rytíře. Slzy se valily po Sturmově tváři. "Probděl jsi noc v modlitbách, Pane Sturme z Ostromeče," řekl Alfréd tiše. "Myslíš, že zasluhuješ takovou čest?"
"Ne, můj pane," odpověděl Sturm podle starodávného předpisu, "přijímám ji však co nejpokorněji a slibuji, že učiním vše, abych jí byl hoden." Rytíř obrátil zrak k nebi. "S Paladinovou pomocí," řekl tiše, "toho dosáhnu."
Pan Alfréd byl již přítomen mnoha podobným obřadům slibu, ale nemohl si vzpomenout ani na jeden, který by byl pronesen s tak bezvýhradnou oddaností v rytířově tváři.
"U toho by měl být Tanis," bručivě šeptal Flint Lauraně, která na to jen krátce kývla.
Stála vysoká a vzpřímená ve zbroji, kterou jí vyrobili zbrojíři v Palantasu na rozkaz pana Guntara. Vlasy v barvě medu se jí draly zpod stříbrné přílby. Zlaté ornamenty zářily na prsním plátu, suknice z měkké černé kůže - po stranách rozstřižená, aby umožňovala pohyb - odhadovala vysoké škorně. Tvář měla bledou a vážnou, věci v Palantasu a koneckonců i ve Věži samé byly nepříznivé a zdánlivě beznadějné. Byla by se mohla vrátit na Sankrist. Vlastně k tomu měla už rozkaz. Pan Guntar obdržel od pana Alfréda tajnou zprávu o rozbrojích, které zmítaly rytířstvem, a tak poručil Lauraně, aby svůj pobyt zkrátila.
Ale přesto se rozhodla zůstat, aspoň ještě pár dní. Měšťané v Palantasu ji přijímali zdvořile - byla přece z královské krve a její krása a způsoby byly okouzlující. Také se velmi zajímali o dračí kopí a požádali, aby

jedno mohli uložit v městském muzeu. Ale když se Laurana zmínila o dračích armádách, jen pokrčili rameny a vyhýbavě se usmáli.
Pak se Laurana od posla dozvěděla, co se děje ve Věži Nejvyššího kněze. Rytíři byli v obležení. Tisícihlavá dračí armáda vyčkávala v poli. Rytíři potřebovali dračí kopí. Laurana si uvědomila, že kromě ní zde není nikoho, kdo by je rytířům dopravil a naučil je s nimi zacházet. Rozhodla se, že nebude dbát rozkazu Pana Guntara a nevrátí se na Sankrist.
Cesta z Palantasu k Věži byla jedna hrůza. Laurana vyrazila v doprovodu dvou krytých vozů vezoucích skrovné zásoby a vzácná dračí kopí. První vůz uvízl ve sněhu pouhých několik mil za městem. Jeho obsah rozdělili mezi rytíře doprovodu, Lauranu a její doprovod, zbytek pak naložili na druhý vůz. I ten zakrátko uvízl. Znova a znova ho vyhrabávali ze sněhových závějí, dokud nezapadl nadobro. Naložili pak jídlo a kopí na koně a pokračovali dál pěšky. Byli poslední, kterým se to podařilo. Po bouři minulé noci - to věděla Laurana stejně dobře jako všichni ve Věži - už žádné zásoby nedorazí. Cesta do Palantasu byla neprůjezdná.
I při nejpřísnějším šetření vydrží zásoby jídla pro rytíře a pěchotu pouze na několik dní. Dračí armády naproti tomu vypadaly, že mohou čekat po zbytek zimy.
Dračí kopí byla složena z unavených koní a na Derekův rozkaz byla uložena na nádvoří. Pár rytířů si je zvědavě prohlédlo, ale pak si jich přestali všímat. Kopí vypadala neohrabaně, k nepotřebě.
Když Laurana skromně navrhla, že by rytířům vysvětlila, jak se s nimi zachází, Derek jen pohrdavě zafrkal. Pan Alfréd se díval z okna na polní ohně planoucí na obzoru. Laurana se otočila na Sturma a poznala, že její nejhorší obavy se naplnily.
"Laurano," řekl jí jemně a vzal ji za ruku, "myslím, že Dračí Velmistr se ani nebude obtěžovat nasadit draky. Jestli se nám nepodaří obnovit přísunové cesty, Věž padne, protože na její obranu tu zbudou jen mrtví."
Tak dračí kopí ležela na nádvoří, nepoužitá, zapomenutá a jejich stříbrné hlavice pokrýval sníh.

11.Šotkova zvědavost.Rytíři táhnou do boje.

Toho večera, co byl Sturm pasován na rytíře, chodil s Flintem po podsebití a oba vzpomínali.
"Studna čistého stříbra - třpytícího se jak drahokam - hluboko v srdci Dračí hory," říkal Flint starostlivým hlasem. "A z toho stříbra ukoval Theros ta dračí kopí."
"To bych byl velice rád viděl - víc než cokoli jiného - Humovu hrobku," řekl tiše Sturm. Zastavil se a chvíli pozoroval ohně na obzoru, ruku položenou na starém kamenném zdivu. Pochodeň z nedalekého okna mu ozařovala hubenou tvář.
"Ještě ji uvidíš," řekl trpaslík. "Až to tady skončí, vrátíme se tam. Tas si nakreslil mapu - tedy, ne že by nám k něčemu byla -"
Když takto pomlouval Tase, pozoroval s obavami starého kamaráda. Rytířova tvář byla vážná a zasmušilá - to nebylo u Sturma nic neobvyklého. Ale bylo v ní cosi nového, vyrovnanost pocházející ne z vážnosti povahy, ale ze zoufalství.
"Zajdeme tam spolu," pokračoval Flint a snažil se zapomenout, že má hlad. "Ty, Tanis a já. Šotka taky vezmeme a myslím, že se Karamon s Raistlinem přidají. Víš, nikdy jsem si nemyslel, že mi ten hubeňour čarodějnická bude chybět, ale teď se mi už párkrát zdálo, že by se hodil. Víš ty vůbec, jak nás hrozně bude bolet břicho, když takhle vynecháváme jídla?"
Sturm se nepřítomně usmál, jeho myšlenky zatoulané bůhvíkde. Když promluvil, bylo zřejmé, že z trpaslíkovy řeči nevnímal ani slova.
"Flinte," začal a tichý hlas se mu jen těžko dral z hrdla, "potřebujeme jeden teplý den a cesta bude zas průchodná. Až ten nastane, tak mi slib, že vezmeš Lauranu a Tase a odejdete."

"Jestli chceš něco vědět, tak by měli odejít všichni!" vybafl trpaslík. "Stáhni rytíře do Palantasu. To město se dá bránit i proti samým drakům, to se s tebou vsadím, o co chceš. Jsou tam pevné kamenné domy. Ne jako tady!" Trpaslík se pohrdavě rozhlédl po těch člověčích stavbách kolem. "Palantas se dá hájit."
Sturm zavrtěl hlavou. "Měšťané by to nepřipustili. Nezajímá je nic, kromě jejich krásného města. Pokud si budou myslet, že ho mohou zachránit jinak, bojovat nebudou. Ne, musíme se jim postavit tady."
"Nemáte šanci. Tady ne," namítl opět Flint.
"Ale máme," odpověděl Sturm, "pokud vydržíme, než budeme moci obnovit přísun natrvalo. Lidí máme dost. Proto taky dračí armády neútočí -"
"Je to jinak," řekl jakýsi hlas.
Flint a Sturm se otočili. Světlo pochodně dopadlo na vyhublou tvář a Sturmovy rysy ztvrdly.
"A jak to je, Pane Dereku?" zeptal se Sturm s nucenou zdvořilostí.
"Ty a Guntar si myslíte, že jste mě dostali," pokračoval Derek a nevšímal si Sturmovy otázky. Mluvil tiše, ale hlas se mu třásl nenávistí, když hleděl na Sturma. "Ale to se mýlíte! Jeden můj hrdinský čin, a rytíři mi budou zobat z dlaně -" Derek k nim natáhl ruku v železné rukavici a kov se zablýskl v plameni - "pak budeš vyřízený ty i s Guntarem!" Pomalu sevřel ruku v pěst.
"Zatím jsem měl stále ještě dojem, že bojujeme proti dračím armádám," řekl Sturm.
"Nech si ty své ušlechtilé žvásty!" vybafl Derek. "A užívej si svého rytířství, Ostromeči. Stálo tě hodně, já vím. Co jsi slíbil té elfí ženské za její lži? Že si ji vezmeš? Že jí vrátíš počestnost?"
"Podle Instrukce se nesmíme bít, ale nebudu poslouchat, jak urážíš ženu, která je tak dobrá, jako je odvážná," Sturm se otočil na podpatku a chtěl odejít.
"Nikam nepůjdeš!" vykřikl Derek. Skočil a uchopil Sturma za rameno. Sturm se zuřivě obrátil s rukou na jílci meče. Také Derek sáhl po zbrani a chvíli to vypadalo, že Instrukce bude zapomenuta. Flint položil příteli ruku na rameno, Sturm se zhluboka nadechl a pustil jílec.
"Řekni, co potřebuješ říct, Dereku!" Sturmovi se třásl hlas.
"Jsi vyřízený, Ostromeči. Zítra povedu rytíře do pole. Už bylo dost schovávání se v téhle díře. Zítra večer bude mé jméno v legendách!"
Flint zděšeně pohlédl na Sturma. Rytířova tvář byla bez krve. "Dereku," řekl tiše Sturm, "tys zešílel! Jsou jich tam tisíce! Rozsekají tě na cucky!"
"No, a to je přesně to, co chceš, ne?" zavrčel Derek. "Za úsvitu buď připraven, Ostromeči!"

Té noci se Tasslehoff - hladový a nudící se - rozhodl, že nejlepší způsob, jak nemyslet na žaludek, je prozkoumat trochu okolí. Tady je přece spousta míst, kde může být leccos schované, myslel si. To je jedno z nejdivnějších stavení, co jsem kdy viděl.
Věž Nejvyššího kněze seděla pevně na západní straně Západního průsmyku, jediného údolí přes Habakukův hřbet, který odděloval východní Solamnii od Palantasu. Dračí Velmistr věděl, že kdo by chtěl do Palantasu jinudy, musel by putovat stovky a stovky mil kolem hor nebo pouští či po moři. Lodi připlouvající Paladinovou bránou by však byly snadným terčem pro ohňové katapulty gnómů.
Věž Nejvyššího kněze byla postavena ve Věku Moci. O stavitelství té doby toho Flint věděl dost - většinu toho tehdy stejně navrhli a postavili trpaslíci. Ale tuto věž asi nepostavili, ani nenavrhli. Flint by byl rád věděl, kdo to vlastně byl - ten člověk totiž musel být úplný blázen nebo opilý do němoty.
Vnější kamenný ochranný val měl osmiúhelníkový tvar stejně jako půdorys Věže. Každý vrchol osmiúhelníka hradby byl zakončen baštou. Po vrcholku tohoto ochranného valu mezi jednotlivými baštami bylo cimbuří. Vnitřní osmiúhelníková hradba byla vybudována z obranných věží a pilířů, které se půvabně klonily k hlavní Věži.
Takhle se věže víceméně stavěly odjakživa, ale trpaslíkovi vadila nepřítomnost možností obrany uvnitř. Troje velké ocelové dveře prolamovaly vnější zeď místo jedněch - což vypadá nerozumně, protože tyto troje dveře zvyšují neúnosně počet mužů nutných k jejich obraně. Každé z nich se navíc otevíraly do

úzkého dvorku, na jehož vzdálenějším konci byly padací mříže vedoucí přímo do velké vstupní chodby. Tyto tři chodby se pak spojovaly přímo v srdci Věže!
"To už můžou nepřítele zrovna pozvat na čaj!" bručel si trpaslík. "Nejpitomněji postavená pevnost, jakou jsem kdy viděl."
Do Věže však nikdo nechodil. Pro rytíře by to znamenalo znesvěcení. Jediný, kdo měl právo do ní vstoupit, byl Nejvyšší kněz, a protože žádný Nejvyšší kněz nebyl, hodlali rytíři bránit hradby Věže do posledního dechu, ale nikdo se neodvážil vkročit do jejích posvátných síní.
Věž původně střežila průsmyk, v průchodu nebránila. Ale měšťané z Palantasu postavili později přístavbu, která průsmyk uzavřela. A v této přístavbě rytíři a opěšalí bydleli. Nikdo ani nepomyslel na to, že by se přiblížil k Věži samé.
Nikdo kromě Tasslehoffa.
Hnán nenasytnou zvědavostí a ukrutným hladem, postupoval šotek po vrcholu vnější hradební zdi. Hlídkující rytíři ho opatrně pozorovali - jednu ruku na meči, druhou na měšci. Ale když přešel kolem, přestali si ho všímat, a tak Tas proklouzl dolů po schodech na hlavní nádvoří.
Sem už sestupovaly pouze stíny. Neplanuly zde žádné pochodně. Široké stupně schodů vedly k ocelovým padacím mřížím. Tas zamířil k jednomu velkému zejícímu oblouku a nakukoval skrze mříž. Nic. Povzdychl si. Tma za ní byla tak černá, jako kdyby nakukoval do samé Propasti.
Zklamaně zkusmo nadzvedl mříž - spíš ze zvyku než s nadějí; snad Karamon nebo aspoň deset rytířů by ji nadzvedlo s dostatečnou silou.
K šotkovu překvapení se padací mříž dala do pohybu směrem vzhůru a vydávala přitom hrozné skřípám! Tas po ní sáhl a pomalu se zastavila. Šotek s obavou pohlédl nahoru k cimbuří, skoro si myslel, že se na něj vyřítí celá posádka a posadí ho do vězení. Ale rytíři patrně naslouchali jenom kručení svých prázdných žaludků.
Tas se obrátil k mříži. Mezi kamennou podlahou a ostrými hroty vznikl malý prostor - prostor právě tak pro šotka. Tas už neváhal a nepřemýšlel, co z toho může pojit. Lehl si na břicho a soukal se pod mříží. Ocitl se ve velké a široké síni - skoro padesát stop měla na šířku. A to ani moc daleko nedohlédl. Ale na zdech byly staré pochodně. Tas párkrát vyskočil a na jednu dosáhl. Zapálil ji Flintovým křesadlem, které vytáhl z mošny.
Teď Tas uviděl tu obrovskou síň jasně. Táhla se přímo vpřed, k srdci Věže. Podivné sloupoví ji vroubilo po obou stranách a připomínalo ozubení. Když za ně Tas nahlédl, neviděl nic než prázdné výklenky.
Síň byla prázdná. Tas zklamaně šel dál a doufal, že přece jen najde něco zajímavého. Došel k druhé padací mříži, která byla k jeho velké radosti už zvednutá. "Všechno snadné nadělá víc starostí, než za co nakonec stojí," bylo jedno z úsloví Otce šotka. Tas prošel pod druhou mříží do druhé síně, užší než první - už jen asi deset stop široké - ale zase s těmi podivnými zubatými sloupy po obou stranách.
Tak nač vlastně postavili pevnost, do které se člověk dostane tak snadno? napadlo Tase. Vnější hradba je sice mohutná, ale jakmile by byli za ní, zmocnili by se tohoto místa tak tři čtyři opilí trpaslíci. Tas se podíval vzhůru. A proč je tak velká? Hlavní síň byla vysoká dobrých deset sáhů!
Možná, že rytíři za starých časů byli skuteční obři, uvažoval fotek, když se loudal síní, nakukoval do otevřených dveří a temných koutů.
Na konci druhé síně našel třetí padací mříž. Tak tahle se tedy lišila od těch druhých dvou a byla stejně divná jako celá Věž. Tato padací mříž měla dvě půlky, které se spojovaly uprostřed. A co bylo nejpodivuhodnější, přímo uprostřed nádvoří byl velký otvor.
Tas jimi prolezl a ocitl se v malé místnosti. Naproti stály dvoje mohutné ocelové dveře. Jen nenápadně do nich strčil a zděšení si uvědomil, že jsou zamčené. Z padacích mříží nebyla zamčená žádná. Zamykat tady přece není co.
No nic, konečné se něčím zabaví a zapomene na prázdné břicho. Tas vylezl na kamennou lavici, zastrčil pochodeň do držáku na zdi a začal se přehrabovat ve svých mošnách. Konečné objevil sadu paklíčů, které dostává každý šotek do kolébky. "Zámek je urážkou účelu dveří," je další šotčí úsloví.

Tas rychle vybral vhodný paklíč a dal se do práce. Zámek byl jednoduchý. Ozvalo se klapnutí, Tas spokojeně zastrčil nářadíčko do kapsy a dveře se pomalu otevíraly směrem dovnitř. Šotek chvíli nepohnutě stál a bedlivě naslouchal. Neslyšel nic, nakoukl a neviděl taky nic. Znovu vylezl na lavici, vytáhl pochodeň z háku a plížil se opatrně k ocelovým dveřím.
Pozdvihl pochodeň vysoko nad hlavu a zjistil, že je ve velké, široké kruhové místnosti. Tas si povzdychl. Tato velká místnost byla prázdná, kromě čehosi silně pokrytého prachem přesně uprostřed, co se podobalo starobylé fontáně. Tam taky končila chodba a šotkovi bylo jasné, že další dvoje mohutné dveře vedoucí ven vedou do dalších dvou obrovských síní. Tohle bylo tedy samé srdce Věže. Posvátné místo. A tolik se kolem toho nadělá zmatků.
Vůbec nic.
Tas se tam chvíli procházel a svítil si pochodní. Nakonec se otrávený šotek vydal prozkoumat fontánku uprostřed místnosti.
Když přistoupil blíž, uviděl, že to není vůbec žádná fontánka, ale skrze prach to nebyl schopen určit. Bylo to tak vysoké jako on sám, o něco víc než sáh nad zemí. Kulatý vršek stál na třech štíhlých nožkách.
Tas si předmět pečlivě prohlédl, pak se zhluboka nadechl a ze vší síly foukl. Když mu prach vletěl do nosu, hlučně kýchl a málem upustil pochodeň. Na chvíli vůbec nic neviděl. Pak se prach usadil a on to poznal. Srdce mu vyletělo skoro až do krku.
"To přece ne!" zaúpěl Tas. Ponořil ruku do jiné mošny, vytáhl kapesník a předmět otřel. Prach snadno sjel a teď už to věděl určitě. "Aby to čert vzal!" řekl nahlas a zoufale. "Přece jen jsem měl pravdu. Ale co teď budu dělat?"

Když příští ráno vyšlo slunce, třpytilo se rudě skrze mlhu a dým nad dračími vojsky. Na nádvoří Věže Nejvyššího kněze stíny noci ještě nepominuly a všude již započala činnost. Stovka rytířů sedlala koně, utahovala podbřišníky, volala, ať jim přinesou štíty, či zapínala přezky prsních plátů, zatímco tisícovka pěšáků se hemžila kolem a zaujímala svoje místo v linii.
Sturm, Laurana a Pan Alfréd stáli v oblouku brány a mlčky sledovali, jak se Pan Derek směje a vtipkuje se svými muži. Rytíř byl skvělý ve svém brnění, růže mu zářily na prsním plátu, když na ně dopadly první paprsky slunce. Jeho muži měli výbornou náladu, myšlenka na bitvu jim dávala zapomenout na hlad.
"Musíš to zastavit, Pane," řekl tiše Sturm.
"Nemohu!" řekl Pan Alfréd a natahoval si rukavice. V ranním slunci bylo vidět, jak má ztrhanou tvář. Od chvíle, co ho Sturm probudil v hodinách hluboké noci, nezavřel oka. "Instrukce mu dává právo na takové rozhodnutí."
Zbytečně se Pan Alfréd snažil přesvědčit Dereka, aby počkal ještě pár dní! Vítr se pomalu začínal měnit a přinášel od severu teplou brízu.
Ale Derek byl neoblomný. Vytáhne do boje a utká se s dračími vojsky v poli. Pokud jde o to, že jsou v přesile, tomu se jen pohrdavě zasmál. Odkdy se skřeti žoldáci umějí bít jako Solamnijští rytíři? V Skřetích a Lidožroutích válkách byli rytíři slabší v poměru padesát na jednoho a u Vinohradské Hlásky jich na jednoho bylo dokonce sto a snadno ty potvory zahnali!
"Tohle jsou drakoniáni," varoval ho Sturm. "Ti nejsou jako skřeti. Jsou chytří a dobře vycvičení. Mají ve svých jednotkách čaroděje a asi mají nejlepší zbraně na Krynnu. Mají schopnost zabíjet dokonce i po smrti -"
"Já myslím, že je zvládneme, Ostromeči," přerušil ho hrubě Derek. "A teď bys mohl vzbudit své lidi a dát jim pohotovost."
"Já nejdu," řekl pevně Sturm. "A svým mužům nic takového neporučím."
Derek zbledl vztekem. Chvíli ze sebe nedostal slova, tak ho hněv dusil. Dokonce i Pan Alfréd byl zděšen.
"Sturme," začal zvolna Alfréd, "víš dobře, co děláš?"
"Ano, Pane," odpověděl Sturm. "My jsme ti poslední, kteří stojí mezi Palantasem a dračími armádami. Nemůžeme si troufnout nechat Věž bez posádky. A té velím já."

"Odmítnutí splnit přísný rozkaz," řekl Derek a těžce oddychoval. "Jsi svědek, Pane Alfréde. Tentokrát už dostanu jeho hlavu!" Odkulhal se pryč, Pan Alfréd ho se zachmuřenou tváří následoval. Sturm osaměl.
Nakonec dal Sturm svým mužům na vybranou. Buď zůstanou s ním bez rizika - protože pouze plní rozkaz velícího důstojníka - nebo mohou jít s Derekem. Ještě jim řekl, že mají stejný výběr, jaký dal kdysi dávno svým mužům Vinas Solamnus, když se Rytířstvo vzbouřilo proti zhýralému císaři z Ergotu. Mužům tuto legendu nebylo třeba připomínat. Viděli v ní znamení a většina, jako tehdy s Vinasem, zůstala se svým velitelem, kterého se naučili ctít a obdivovat.
Nyní stáli a dívali se, tváře zachmuřené, jak se jejich přátelé chystají vytáhnout do boje. Byla to první otevřená roztržka v dlouhých dějinách Rytířstva a byla to smutná chvíle.
"Sturme, uvaž to ještě," řekl Pan Alfréd, když mu rytíř pomáhal do sedla. "Derek má pravdu. Dračí armády nemají výcvik, rozhodně ne takový jako rytíři. Je velká pravděpodobnost, že je smeteme jedním rozhodným úderem."
"Nepřeji si nic, než aby to byla pravda, Pane," řekl Sturm pevně.
Alfréd na něho smutně pohlédl. "Když to bude pravda, Ostromeči, Derek se už postará, abys byl za to popraven. Ani Guntar mu v tom nebude moci zabránit."
"Rád zemřu potupnou smrtí, Pane, pokud nenastane to, čeho se obávám," odpověděl Sturm.
"Tak jdi k čertu, chlape!" vybuchl Pan Alfred. "Když prohrajeme, jaký bude mít smysl ještě tady trčet? Sám tu nezadržíš s těmi pár chlapy ani vojsko tupých trpaslíků. A myslíš, že sjízdné cesty něčemu pomohou? Neudržíš Věž tak dlouho, aby ti z Palantasu mohli poslat posily."
"Palantas bude mít aspoň víc času, aby měšťané mohli odejít, když -"
Derek z Korunní Stráže pobodl koně a vjel mezi své muže. S planoucíma očima pohlédl průhledem v přílbě na Sturma a pak zvedl ruku, aby se všichni ztišili.
"Podle Instrukce tě, Sturme Ostromeči," začal formálně, "žaluji ze spiknutí a -"
"Jdi do Propasti s Instrukcí!" zarval Sturm, kterému došla konečně trpělivost. "Kam jsme se dostali s tou tvou Instrukcí? Blázníme, závidíme a stojíme jeden proti druhému! Dokonce naši vlastní lidé jednají raději s armádou nepřítele než s námi! Instrukce je k ničemu!"
Smrtící sykot proběhl řadami rytířů shromážděných na nádvoří. Zaznívalo do něho jen neklidné hrabání kopyt koní a cinkot brnění, když se tu a tam některý z mužů pohnul v sedle.
"Modli se, abych zemřel, Sturme Ostromeči," řekl Derek tiše, "protože ti při bozích slibuji, že to budu já, kdo ti při tvé popravě podřízne krk!" Už beze slova nasadil koni ostruhy a cválal do čela vojska.
"Otevřete bránu!" vzkřikl.
Ranní slunce se vyhouplo nad kouř a dým stoupající k obloze. Vítr vanul od severu a třepotal praporem, který hrdě vlál na vrcholku Věže. Brnění se blýskala. Ozývalo se zvonění mečů o štíty a zvuky trubek, když muži otvírali těžká dřevěná vrata.
Derek vysoko pozdvihl svůj meč. Vysokým hlasem odříkal rytířský pozdrav nepříteli a vyrazil vpřed. Rytíři za ním přijali jeho výzvu a vyrazili do pole, kde - kdysi dávno - sám Huma táhl za slavným vítězstvím. Pak vyrazili pěšáci, jejich spořádaný krok zaduněl na kamenném dláždění. Pan Alfréd, zdálo se, ještě chtěl něco říci Sturmovi a mladým rytířům, ale pak jen zavrtěl hlavou a jel dál.
Brána se za ním zavřela. Těžké železné břevno se opět vzpříčilo, aby byli v bezpečí. Muži pod Sturmovým velením spěchali vzhůru na cimbuří, aby měli dobrý přehled a nic jim neuniklo.
Uprostřed nádvoří stál osamělý Sturm, jeho vychrtlá tvář
Mladý a hezký důstojník zastupující nepřítomnou Černou Dámu právě sedal k snídani s vyhlídkou na další nudný den, když do tábora prudce vjela jízdní hlídka.
Velící důstojník Bakaris si ji prohlížel se znechucením. Muž se divoce řítil ležením a jeho kůň rozmetával ohýnky skřetů, kteří si také kuchtili snídani. Drakoniánské stráže vyskakovaly, hrozily pěstmi a nadávaly. Ale muž si jich nevšímal.
"Velmistra!" zařval, když sklouzl z koně před stanem. "Okamžitě musím mluvit s Velmistrem."
"Velmistr tu není," řekl pobočník.

"Teď tady velím já," vybafl Bakaris. "Co je?"
Zvěd se rychle rozhlédl, zřejmě se nechtěl dopustit chyby. Ale po obávané Černé Dámě a jejím modrém drakovi, na kterém jezdila, nebylo nikde ani památky.
"Rytíři vytáhli do pole!"
"Co?" Velícímu důstojníkovi poklesla čelist. "Víš to jistě?"
"Ano!" Zvěd jen s námahou mluvil souvisle. "Viděl jsem je! Stovka na koních! Kopí, meče. Tisíc opěšalých."
"Tak měla pravdu!" Bakaris tiše pro sebe zaklel a nemohl se ubránit obdivu. "Ti pitomci už udělali svou chybu!"
Zavolal poddůstojníky a utíkal do stanu. "Poplach," nařídil jim a začal chrlit příkazy. "Za pět minut ať jsou tu všichni hejtmani pro rozkazy." Ruce se mu chvěly samou horlivostí, když si utahoval řemínky brnění. "A pošlete dráčka do Wrakova se zprávou pro Velmistra."
Skřeti pucflekové se rozběhli všemi směry a za chvíli už po táboře hučely rohy. Velitel vrhl poslední rychlý pohled na mapu ležící na stole a pak šel na poradu důstojníků.
"Má smůlu," napadlo ho cestou. "Až se to dozví, bude už asi po boji. Škoda. Určitě by byla chtěla být při tom, až Věž padne. Ale možná," uvažoval dál, "možná taky, že už zítra budeme spát v Palantasu - spolu."

12.Smrt na pláni.Tasslehoffův objev.

Slunce se vyšplhalo vysoko na oblohu. Rytíři stáli na cimbuří Věže a vyhlíželi na pláň, dokud je nezačaly bolet oči. Neviděli nic než obrovskou vlnu černých postav plazících se po polích vstříc štíhlému klínu svítícího stříbra, který chtěly obklíčit a pohltit.
Pak se vojska střetla. Rytíři se snažili něco rozeznat, ale šedý mlhavý závoj padl na krajinu. Vzduchem se nesl odporný zápach připomínající rozpálené železo. Mlha zhoustla a skoro úplně zahalila slunce.
Teď už neviděli nic. Věž, zdálo se, plula na moři mlh. Hustá oblaka umrtvila dokonce i zvuk - zprvu slyšeli třesk zbraní a křik umírajících. Ale pak přestalo i to, všechno bylo tiché.
Den se nesnesitelně táhl. Laurana přecházela neklidně sem a tam po setmělé jizbě, zapalovala vonné svíčky, které tlumily zápach vzduchu. Šotek seděl u ní. Když vyhlédla z okna věže, viděla Sturma a Flinta, jak stojí na cimbuří přímo pod ní. V záři pochodní připomínali duchy.
Později jí sluha přinesl kus červivého chleba a sušené maso, její celodenní příděl. Musí být teprve krátce po poledni, napadlo ji s úžasem. Pak její pozornost upoutal náhlý pohyb na cimbuří pod ní. Viděla, jak ke Sturmovi přistoupil muž celý v kůži, zastříkaný blátem. Posel, pomyslela si. Začala na sebe rychle navlékat brnění.
"Jdeš taky?" zeptala se Tase a uvědomila si, že šotek je hrozivě zamlklý. "Z Palantasu asi dorazil posel!"
"Asi jo," řekl Tas bez zájmu.
Lauranin obličej zvážněl ještě víc; snad není už tak vysílený hladem. Ale Tas jen na její dotaz zavrtěl hlavou.
"To nic není," mumlal. "To je tím příšerným vzduchem."
Laurana si ho už nevšímala a utíkala dolů po schodech.
"Něco nového?" zeptala se Sturma, který se nakláněl přes předprseň v marném úsilí zahlédnout něco na bitevním poli. "Viděla jsem posla -"
"No, ano." Matně se usmál. "Dobrá zpráva. Cesta do Palantasu je volná. Sníh roztál a dá se projet. Dal jsem vypravit jízdního s poselstvím do Palantasu, pro případ, že bychom byli pora-" Prudce se zarazil a pak se zhluboka nadechl. "Víš, já bych chtěl, aby ses nachystala a jela do Palantasu s ním."
Laurana něco podobného očekávala a odpověď měla připravenou. Ale teď, když ji měla odříkat, nemohla. Hořký vzduch jí vysoušel ústa a zdálo se jí, že má oteklý jazyk. Ne, v tom to není, napomenula se. Máš

strach, přiznej si to. Ty chceš zpátky do Palantasu! Chceš odtud, z tohoto strašného místa, kde ve stínech číhá smrt. Zaťala pěst, bušila nervózně rukou v rukavici o kameny hradeb a sbírala odvahu.
"Já zůstanu tady, Sturme," řekla. Na chvíli zmlkla, aby ovládla hlas, a pak pokračovala. "Já stejně vím, co chceš říct, takže mě nejprv vyslechni ty. Budeš potřebovat každého jen trochu zkušeného bojovníka. O mně víš, co umím."
Sturm kývl. To, co říkala, je pravda. Pod jeho velením nezůstalo mnoho těch, kteří se jí vyrovnali v luku. S mečem zacházela stejně dobře jako ostatní. Měla zkušenost z bitev - to o mnoha mladých rytířích, kterým velel, říci rozhodně nemohl. Souhlasně přikývl. Ale stejně ji chtěl poslat pryč.
"A pak jsem jediná, kdo tu umí zacházet s dračím kopím -"
"Flint je lepší," přerušil ji tiše.
Laurana upřeně a pronikavě pohlédla na trpaslíka. Flint, který se tak dostal do sporu dvou lidí, které oba miloval a obdivoval, zrudl a odkašlal si. "Jenže - já - hm - musím uznat - víš, Sturme - já na to, holt, nemám tu správnou výšku."
"Po dracích tu ale není ani památky," řekl Sturm, když ho Laurana sežehla vítězoslavným pohledem. "Zprávy říkají, že teď bojují jižně od nás u Thelgaardu."
"Ale vždyť si stejně myslíš, že draci nakonec přiletí i sem, nebo ne?" útočila Laurana.
Sturmovi to nebylo vhod a ošíval se. "Možná," zabručel. "Ty neumíš lhát, Sturme, tak už se to ani neuč. Já zůstanu tady. Tanis by to udělal taky tak -"
"Kruci, Laurano!" řekl Sturm a tvář mu zrudla. "Žij už konečně svůj vlastní život. Ty nemůžeš být Tanis! On tady není! Musíš to brát, jak to je!" Rytíř se náhle odvrátil. "On tady není," opakoval chraptivě.
Flint vzdychl a lítostivě se podíval na Lauranu. Nikdo si ale nevšímal Tase, který seděl v rohu jako hromádka neštěstí.
Laurana položila ruku Sturmovi na rameno. "Já vím, že pro tebe nemůžu být jako Tanis, Sturme. Nemůžu ho nahradit. Ale ze vší síly ti chci pomoci. Tak to myslím. Nemusíš se ke mně chovat jinak než ke svým rytířům -"
"Já vím, Laurano," řekl Sturm. I on ji objal a přitáhl blíž. "Promiň, že jsem se tak na tebe utrhl." Sturm si povzdechl. "A teď víš, proč tě musím poslat zpátky. Tanis by mi nikdy neodpustil, kdyby se ti něco stalo."
"Ale ano, odpustil," řekla tiše Laurana. "On by to totiž pochopil. Jednou mi řekl, že se stává, že musíš riskovat život za něco, co má větší cenu než život sám. Copak to nechápeš, Sturme? Kdybych utekla do bezpečí a nechala přátele tady, on by asi řekl, že to chápe. Ale někde hluboko v sobě by nechápal, jak jsem mohla. Protože on by něco takového nikdy neudělal. A mimo to -" usmála se - "i kdyby žádný Tanis nebyl, já bych přece nemohla opustit své přátele."
Sturm se jí podíval do očí a poznal, že ať řekne cokoli, jeho slova s ní nepohnou. Mlčky ji objal úže. Druhou volnou rukou chytil Flinta a přitáhl ho k sobě.
Tasslehoff vypukl v pláč, vstal, vrhl se k nim a hrozně vzlykal. Překvapeně na něho hleděli.
"Co se ti stalo, Tasi?" zeptala se Laurana polekaně.
"Za všechno můžu já! Já jsem ho rozbil! Já jsem odsouzený, abych chodil po světě a rozbíjel je?" kvílel nesouvisle Tas.
"Tak se uklidni," řekl mu Sturm přísným hlasem a zatřásl s ním. "O čem to, prosím tě, mluvíš?"
"Já už jsem zas jedno našel," vzlykal Tas. "Tam dole, v té velké prázdné komoře."
"Tak se vyslov, kruci," řekl znechuceně Flint.
"Další dračí královské jablko!" kvílel Tas.

Noc přišla do Věže v podobě ještě hustší mlhy. Rytíři vyměnili pochodně, ale světlo jenom zalidnilo temnotu dalšími přízraky. Rytíři na hradbách drželi mlčenlivé hlídky, napínali uši a poslouchali, zda něco neuslyší.
Pak, když už se blížila půlnoc, s hrůzou uslyšeli ne vítězný pokřik svých kamarádů, ani tupý zvuk hučících rohů nepřítele, ale rolničky, cinkání postrojů a ržání koní, kteří se blížili k hradbám.

Všichni utíkali k okraji cimbuří a snažili se prosvítit pochodněmi mlhu. Pak slyšeli, jak klapot kopyt ustává. Sturm stál přímo nad branou. "Kdo přijíždí do Věže Nejvyššího kněze?" zvolal.
Dole vzplála jediná pochodeň. Laurana, která také shlížela do mlžné tmy pod sebou, cítila, že se pod ní podlamují kolena, a zatápala rukou po kamenné zdi, aby se opřela. Rytíři vykřikli zděšením.
Jezdec, který držel planoucí pochodeň, byl ustrojen do důstojnického brnění dračího vojska. Byl světlovlasý, hezkého obličeje, chladný a krutý. Vedl ještě jednoho koně - napříč na něm byla uvázána dvě těla, jedno bezhlavé, obě však zkrvavená a zohavená.
"Vezu vám vaše hejtmany," zvolal ten jezdec hrubým hlasem. "Jak vidíte, jeden už to má odbyté. Ale ten druhý, jak se mi zdá, ještě žije. Nebo aspoň žil, když jsem vyjížděl. Takže doufám, že vám popovídá, co se dnes stalo tam na poli v bitvě. Jestli se tomu vůbec dá říkat bitva."
Osvětlen svou vlastní pochodní, jezdec sesedl. Pak začal odvazovat těla, jednou rukou uvolňoval provazy, kterými byla připoutána k sedlu. Pak vzhlédl vzhůru.
"Ale ano, můžete mě teď zabít. Určitě se trefíte i v té mlze. Ale vy to neuděláte. Vy jste Rytíři ze Solamnie -" hlas zněl ostře a výsměšně - "vaše čest je váš život. Nebudete střílet na neozbrojeného muže, který přináší těla vašich velitelů." Pak trhl provazem. Tělo bez hlavy sklouzlo na zem. Jezdec stáhl druhé tělo ze sedla. Hodil pochodeň do sněhu vedle nich. Zasyčela, zhasla a jezdce pohltila temnota.
"Zalknuli jste se dnes na bojišti tou vaší ctí," zvolal ještě. Rytíři slyšeli vrzání kůže a cinkám zbroje, jak znovu nasedal. "Do rána máte čas, abyste se mi vzdali. Až vyjde slunce, stáhněte vlajku. Dračí Velmistr k vám bude milosrdný -"
Vtom zadrnčel luk, hvízdl šíp a o něco se s plesknutím zastavil. Zdola se ozvalo překvapené a vzteklé zaklení. Rytíři se otočili po osamělé postavě s lukem v ruce.
"Já rytíř nejsem," zvolala Laurana a sklonila luk. "Jsem Lauralanthalasa, dcera Qualinestu. My elfové máme jiné zákony cti, a jak teď už víš, vidím tě ve tmě docela dobře. Byla bych tě mohla zabít. Bude se ti teď dlouho s tou rukou těžko hýbat. Skoro bych řekla, že už do ní nikdy nevezmeš meč."
"Ber to jako naši odpověď Velmistrovi," řekl hrubě Sturm. "To tu raději do jednoho pomřeme, než bychom sundali vlajku!"
"Taky že tu chcípnete!" řekl jezdec skrze zuby zaťaté bolestí. Zvuk cválajících podkov se rozplynul ve tmě.
"Přineste ta těla," nařídil Sturm.
Rytíři opatrně otevřeli bránu. Pár jich pospíšilo, aby kryli ty, co jemně zvedli těla a nesli je dovnitř. Pak se vrátili a opět zajistili pevnostní bránu.
Sturm poklekl do sněhu vedle těla bezhlavého rytíře. Zvedl mu ruku a stáhl prsten ze studeného, tuhnoucího prstu. Rytířova zbroj byla potlučená a zčernalá krví. Sturm položil ruku bez života do sněhu a sklonil hlavu. "Pan Alfréd," řekl skoro bez hlasu.
"Pane," řekl jeden z mladých rytířů, "ten druhý je Pan Derek. Ten dračí parchant měl pravdu - ještě žije."
Sturm vstal a šel k místu, kde na chladném kameni ležel Derek. Pánova tvář byla bílá, oči doširoka otevřené a horečnatě lesklé. Z úst mu vytékala krev, kůže se leskla studeným potem. Jeden z rytířů mu pozvedl hlavu a přidržel u rtů pohár vody, ale Derek už nemohl pít.
Ztuhlý hrůzou, Sturm uviděl, že si Derek rukou drží břicho, z něho prýštila krev a unikal život. Ne však dost rychle, aby se skončila nevýslovná bolest. Derek se příšerně pousmál a rukou plnou krve sevřel Sturmovu paži.
"Vítězství," zakrákal. "Utíkali a my jsme je pronásledovali! Jsme slavní, slavní. A já - stanu se Velmistrem Rádu!" Dusil se a krev mu vytékala praménkem z úst, pak se opět zhroutil do náručí toho mladého rytíře, který vzhlédl ke Sturmovi s nadějí v mladém obličeji.
"Co myslíte, pane, má pravdu? Že by na ně nastrojili léčku -" Ale hlas mu odumřel, když uviděl Sturmův výraz v obličeji, a s lítostí se zas vrátil k Derekovi. "On se zbláznil, že pane?"
"Umírá - statečně - jako pravý rytíř," řekl Sturm.
"Zvítězili jsme!" zašeptal Derek a najednou už jen zíral nevidoucím pohledem do mlhy.

"Ne, tohle rozbít nesmíš," řekla Laurana.
"Ale Fišpán říkal -"
"Já si pamatuji, co říkal," řekla Laurana netrpělivě. "Není ani dobré, ani špatné, není nic a je všechno. To," zabručela si pro sebe - "je Fišpánovi podobné."
Stáli s Tasem před dračím královským jablkem. Jablko spočívalo na stojanu uprostřed kruhové síně, pořád ještě pod nánosem prachu, kromě místečka, které Tas očistil. Síň se topila ve tmě a byla tak podivuhodně a tajemně tichá, že Tas a Laurana si mimoděk začali šeptat.
Laurana upřeně hleděla na jablko s obočím svraštělým od usilovného přemýšlení. Tas na ni nešťastně hleděl a bál se, že až moc dobře ví, na co myslí.
"Ta jablka musí něco udělat, Tasi!" řekla nakonec. "Vytvořili je mocní čarodějové! Lidé, jako je Raistlin, kteří nepřipouštějí neúspěch. Jen kdybychom věděli, jak -"
"Vždyť já vím, jak," zašeptal Tas přerývaně.
"Co?" zeptala se Laurana. "Ty víš? A proč jsi tedy -"
"Já jsem nevěděl, že to vím - abych tak řekl," koktal Tas. "Prostě mi to najednou došlo. Gnoš - víš, ten gnóm - mi vyprávěl, že uvnitř jablka bylo něco napsané, písmenka, která se třepotala v mlhovině. Říkal, že to nemohl přečíst, protože to bylo v jakémsi divném jazyce -"
"V jazyce kouzel."
"No jasně, to jsem mu taky řekl a -"
"Jenže to nám nepomůže! Nikdo z nás ho nezná. Kdyby tu tak byl Raistlin -"
"Raistlina nepotřebujeme," skočil jí do řeči Tas. "Já tím jazykem sice nemluvím, ale umím v něm číst. Víš, já mám ty moje brýle, ty brýle pravého vidění, jak jim říkal Raistlin. S nimi můžu číst v každé řeči - v řeči kouzel taky. To vím jistě, protože Raistlin mi řekl, že jestli s nimi budu číst ty jeho svitky, promění mě v míček a spolkne."
"Takže myslíš, že bys v tom jablku uměl číst?"
"Zkusit se to může," řekl Tas už opatrněji, "ale Sturm přece, Laurano, říkal, že se sem žádní draci nedostanou. Tak proč se na to jablko raději nevykašleme? Fišpán říkal, že s nimi zacházejí jen ti nejodvážnější a nejlepší čarodějové."
"Tak poslouchej, Bosonožko," řekla tiše Laurana a klekla si vedle šotka, aby mu mohla hledět přímo do očí. "Jestli se sem dostane třeba jenom jediný drak, tak jsme vyřízení.. Proto nám taky dali lhůtu, abychom se vzdali, místo aby zaútočili přímo a hned. Ta lhůta je pro ně, aby sem dostali draky. A my jí musíme využít!"
Cesta temnot a cesta světla. Tasslehoff si vzpomněl na Fišpánova slova a sklopil hlavu. Smrt těch, které miluješ, ale ty tu odvahu máš.
Tas pomalu sáhl do kapsičky své beránčí vesty, vytáhl brýle, nasadil je a upevnil si drátěné obroučky za špičatými oušky.

13.Slunce vzchází.Temnota sestupuje.

Mlha se nad ránem zvedla. Nový den sliboval jasno a slunečno - tak jasno, že Sturm kráčející po cimbuří rozeznal i sněhem pokryté planiny poblíž Vinohradské Hlásky, kde se narodil - ale ty planiny teď zcela ovládaly dračí armády. První paprsky slunce ozářily prapor rytířů - ledňáčka pod zlatou korunou, který v drápcích držel meč ovinutý růžemi. Zlatý znak se třpytil v ranním světle. Pak Sturm zaslechl hrubý, výhružný hlas rohů.
Dračí vojska vyrazila za úsvitu k Věži.
Mladí rytíři - asi stovka těch, kteří zůstali - mlčky stáli na cimbuří a hleděli na mohutnou armádu, která se plazila krajinou jako všežravý hmyz.

Sturm se nejprve podivil slovům umírajícího rytíře. "Utíkali před námi!" Proč dračí vojska utíkala? Pak to pochopil - plazí muži využili slávychtivosti rytířů tím sice starým, jednoduchým, ale účinným manévrem. Před nepřítelem ustup... ne rychle, aby se tomu dalo uvěřit. Ať si myslí, že prorazili, a vznikl zmatek. A potom ať zaútočí a roztáhnou linii co nejvíc do šířky. Pak už jen zase řady sevři, obklič ho a rozsekej na cucky.
Nemusel se dívat na ta těla - ostatně je bylo sotva vidět na vzdáleném, udupaném, zakrváceném sněhu - aby Sturm poznal, že usuzuje správně. Leželi tam, kde se zoufale snažili znovu se sešikovat a ještě jednou udeřit. Ne, že by příliš záleželo na tom, jak zemřeli. Jen ho napadlo, kdo se takhle bude dívat na něho, až to všechno skončí.
Flint vykoukl trhlinou v hradbě. "Aspoň že zemřu na pevné zemi," zabručel.
Sturm se slabě usmál a zatahal se za kníry. Očima zabloudil k východu. Když přemýšlel o umírání, hleděl k místům, kde se narodil - k domovu, který vlastně ani nepoznal, k otci, na kterého si skoro nepamatoval, na zemi, která poslala jeho rodinu do vyhnanství. Teď za tuto zemi položí život. Proč? Proč toho jednoduše nenechá a nevrátí se do Palantasu?
Celý svůj život poslouchal Zákon a Instrukci. Zákon - Est Sularus oth Mithas - Má čest je můj život. Jediné, co po sobě zanechá. Po Instrukci je veta. Selhala. Nepružná a strnulá Instrukce zakovala rytíře do pancíře těžšího než ty, které nosili. Rytíři, samotní a bojující o přežití, se Instrukce zoufale drželi - neuvědomili si, že je to mlýnský kámen, který je táhne dolů.
Proč jsem byl jiný? napadlo Sturma. Ale pochopil to skoro okamžitě, když poslouchal trpaslíkovo brblání. Kvůli tady trpaslíkovi, kvůli šotkovi, kvůli čaroději, půlelfovi... Naučili ho dívat se na svět také očima těch druhých; šikmýma očima, malýma očičkama, dokonce i očima ve tvaru přesýpacích hodin. Rytíři, jako byl Derek, viděli svět v čisté černé a čisté bílé. Sturm viděl všechny ty zářivé barvy světa a taky jeho ponurou šeď.
"Je čas," řekl Flintoví. Oba sestoupili z bašty v okamžiku, kdy první otrávené nepřátelské šípy přelétly hradby.
S křikem a hulákáním, s dunícími rohy, třeskem štítů a mečů udeřily dračí armády na Věž Nejvyššího kněze ve chvíli, kdy se slunce vyhouplo na oblohu.

Když nastal soumrak, prapor ještě vlál. Věž stála. Ale polovina jejich obránců byla mrtvá.
Živí ve dne neměli čas, aby zatlačili vytřeštěné oči, aby ošetřili zmrzačelé, nesnesitelně bolestivé rány. Živí měli jinou starost - aby zůstali naživu. Mír přinesla nakonec noc, když se dračí armády stáhly, aby se občerstvily na příští ráno.
Sturm přecházel po hradbách a celé tělo ho bolelo únavou. Pokaždé když se snažil odpočinout si, napjaté svaly se zkroutily v škubavé křeči a v hlavě, zdálo se mu, vypukl požár. A tak chodil sem a tam znovu a znovu, pomalým pravidelným krokem. Nevěděl, zda tento vyrovnaný krok vyžene z mysli hrůzy dne mladých rytířů, kteří mu naslouchali. Rytíři na nádvoří, kteří ukládali těla svých přátel, si mysleli, že zítra se snad někdo o ně postará, naslouchali přitom Sturmovým krokům a zdálo se jim, že jejich strachu jako by ubývá.
Rozvážný zvuk rytířových kroků uklidňoval všechny - kromě rytíře samotného. Sturmovy myšlenky byly ponuré a trápil se; myšlenky na porážku; myšlenky na potupnou smrt beze cti; zmučené připomínky snu, jeho tělo rozsekáno a zohaveno odpornými stvůrami, které tamhle táboří. Jestlipak se ten sen spím? pomyslel si a otřásl se. Selže nakonec, protože nebude moci překonat svůj strach? Selže i Zákon, jako selhala Instrukce? Ráz... dva... ráz... dva...
"Měl bych s tím přestat!" řekl si rozlobeně. "Zblázním se jako chudák Derek." Otočil se na patě, aby porušil pravidelnost obchůzky, a uviděl, že za ním jde Laurana. Jejich oči se střetly a černé myšlenky ustoupily v její záři. Pokud bude na světě krása a pokoj, jaký je v ní, svět bude mít i naději. Usmál se na ni a ona mu úsměv oplatila - s námahou - ale vrásky únavy a starosti, které měla ve tváři, se smazaly.
"Odpočiň si," řekl jí. "Vypadáš strašně unaveně." "Zkoušela jsem usnout," řekla polohlasem, "ale zdají se

mi úděsné sny - ruce uvězněné v křišťálu, obrovští draci létající kamennými síněmi." Zavrtěla hlavou, pak unaveně usedla v rohu, chráněném před studeným větrem.
Sturmův pohled sklouzl k Tasslehoffovi, který ležel vedle ní. Šotek tvrdě spal, stočený do klubíčka. Sturm na něho s úsměvem hleděl. Tase nic netížilo. Šotek měl za sebou velice úspěšný den - den, na který v životě nezapomene.
"Víš, že mě ještě nikdy v životě nikdo neobléhal," slyšel ho Sturm svěřovat se Flintovi pár vteřin předtím, než trpaslíkova bojová sekyra roztříštila jednu skřeti hlavu.
"Tak to teda nevíš, že tu všichni pomřeme," zabručel Flint a otíral ze sekyry černou krev.
"Když jsme stáli proti tomu černému drakovi v Xak Sarotu, říkal jsi to tady," odpověděl Tas. "Pak jsi to říkal v Thorbardinu a pak na tom člunu -"
"Tentokrát to máme jistý!" zařval Flint vztekle. "I kdybych tě měl zabít sám!"
Ale nezemřeli - aspoň dnes ještě ne. Zítra je taky den, pomyslel si Sturm a hleděl na trpaslíka, který se opíral o kamennou hradbu a vyřezával něco ze špalíku dřeva.
Flint vzhlédl. "Kdy to spustí?" zeptal se.
Sturm vzdychl a pohlédl k východnímu nebi. "Za rozbřesku," odpověděl. "Ještě máme pár hodin."
Trpaslík přikývl. "Udržíme se?" Jeho hlas zněl věcně, ruce, které držely nůž a špalík se nechvěly.
"Musíme," řekl Sturm. "Posel se dostane do Palantasu dnes večer. Když okamžitě budou jednat, mají dva dny pochodu, aby se sem dostali. Ty dva dny jim musíme dát -"
"Když okamžitě budou jednat!" zavrčel Flint.
"Já vím," řekl Sturm tiše a zas vzdychl. "Měla jsi odejít," obrátil se k Lauraně, kterou tím vytrhl ze snění. "Jít do Palantasu. Vysvětlit jim nebezpečí."
"To musí udělat ten posel," řekla unaveně Laurana. "Jestli to nedokáže, moje slova by s nimi nepohnula taky."
"Laurano," začal.
"Potřebuješ mě vůbec?" zeptala se najednou. "Jsem ti vůbec k něčemu?"
"Dobře víš, že jsi," odpověděl Sturm. Velmi obdivoval neochvějnou silu elfí panny, její odvahu, její umění zacházet s lukem.
"Tak tedy zůstanu," řekla prostě Laurana. Přitáhla si přikrývky víc k tělu a zavřela oči. "Nemůžu spát," zašeptala. Ale pár chvil stačilo a její dech se ztišil. Oddychovala pravidelně jako šotek.
Sturm zavrtěl hlavou, v hrdle jako by se mu něco vzpříčilo. Jeho pohled se střetl s Flintovým. Trpaslík si povzdychl a začal zas vyřezávat. Nemluvili, ale oba mysleli na totéž. Oni zemřou špatně, když se drakoniáni dostanou do Věže. Ale Lauranina smrt bude děs.

Východní nebe se jasnilo na znamení brzkého východu slunce, když byli rytíři probuzeni z přerývaného spánku troubením rohů. Rychle se zvedli, sahali po zbraních a zaujímali místa na hradbách, krajina pod nimi však byla ještě temná.
Ohně dračích vojsk s příchozím dnem uhasínaly. Bylo slyšet, jak se do tohoto obrovského, strašného tělesa vrací život. Rytíři pevněji sevřeli zbraně a čekali. Pak se zděšeně obraceli jeden k druhému.
Dračí vojska ustupovala! I když bylo v ranním pološeru špatně vidět, bylo zřejmé, že černá vlna se pomalu stahuje. Sturm ji překvapeně pozoroval. Vojsko ustupovalo za obzor. Ale tam zůstávalo, Sturm to cítil. Jeden mladý rytíř začal křičet radostí.
"Ticho," zavelel Sturm drsně. Výkřiky mu drhly o napjaté nervy. Laurana si přišla stoupnout vedle něho a překvapeně ho pozorovala. Ve svitu pochodní měl tvář šedou a ztrhanou. Ruce v rukavicích zaťaté v pěsti se na předprsni chvílemi rozvíraly a zase zavíraly. Přimhouřenýma očima usilovně hleděl k východu a pomáhal si přitom jakoby celým tělem.
Laurana cítila, že v něm roste strach, který roztřásl i její tělo. Vzpomněla si, co říkala Tasovi.
"Stalo se, čeho jsme se báli?" zeptala se a položila mu ruku na rameno. "Modli se, ať to není pravda!" řekl jí tiše nezřetelným lasem.

Minuty běžely a nic se nedělo. Pak za nimi přišel Flint, vydrápal se na kus kamenného překladu, aby viděl přes předprseň, Tas se vzbudil a zíval.
"Kdy bude snídaně?" dotazoval se vesele šotek, ale nikdo si ho nevšímal.
Pořád vyhlíželi a čekali. Teď už všichni rytíři cítili stejný strach, když stáli na hradbách a hleděli východním směrem, aniž věděli proč.
"Tak co je?" šeptal Tas. Vyškrábal se vedle Flinta a uviděl úzký proužek slunce, který už plál na východním obzoru, oranžový ohýnek, který měnil noc na purpur a zhasínal hvězdy. "Nač vlastně koukáme?" šeptal Tas a šťouchl Flinta.
"Na nic," zavrčel Flint.
"Tak proč teda koukáme -" šotek nabral dech a prudce polkl, "Sturme -" zablekotal.
"Co je?" zeptal se rytíř a polekaně se otočil.
Tas jenom zíral. Ostatní hleděli týmž směrem, ale šotčím očím se nic nevyrovná.
"Draci..." řekl Tasslehoff. "Modří draci,"
"To jsem si mohl myslet," řekl tiše Sturm. "Dračí strach. Proto stáhli vojska. Lidé, co bojují na jejich straně, by ho nevydrželi. Kolik draků?"
"Tři," řekla Laurana. "Už je vidím taky."
"Tři," opakoval Sturm, hlas měl bez tónu a bez výrazu.
"Poslouchej, Sturme -" Laurana ho odtáhla od hradeb. "Já - my - my jsme nechtěli nic říkat. Možná že by o nic nešlo, ale teď je to důležité. Tasslehoff a já víme, jak se zachází s dračím královským jablkem!"
"Jistě, dračí královské jablko," řekl Sturm, který ji neposlouchal.
ni -" Zarazil se. "Ne," řekl a trochu se usmál. "On už bude vědět, co jsem měl na srdci."
"Sturme..." Laurana se dusila slzami. Jen na něho hleděla s němou prosbou.
"Tak běž," řekl jí.
Laurana, slepá slzami, se otočila a nějak se jí podařilo sestoupit na nádvoří dole. Tam najednou pocítila, jak se jí chopila silná ruka.
"Flinte," začala a rozvzlykala se nanovo, "on, Sturm..."
"Já vím, Laurano," odpověděl trpaslík. "Viděl jsem mu to na obličeji. Myslím ale, že to tam měl od chvíle, co ho znám. Teď je to na tobě. Nesmíš ho zklamat."
Laurana se zhluboka nadechla, pak si otřela oči a otřela tvář zbrázděnou slzami, pokud to jen šlo. Pak se nadechla a zvedla hlavu.
"Tak," řekla a hlas jí zněl pevně a vyrovnaně. "Můžeme. Kde je Tas?"
"Tady," ozval se pištivý hlásek.
"Běž dolů. Jednou jsi už slova v jablku přečetl. Přečti je ještě jednou. Musíš si být úplně jistý, že je čteš správně."
"Ano, Laurano," Tas polknul a odběhl.
"Rytíři čekají," řekl Flint. "Čekají na tvé rozkazy."
"Čekají na mé rozkazy," opakovala nepřítomně Laurana.
Váhavě pohlédla vzhůru. Rudé paprsky slunce se třpytily na Sturmově zářícím brnění, když rytíř stoupal po úzkých schodech, které vedly až na vysokou hradbu poblíž hlavní věže. Povzdechla si, sklopila oči dolů do nádvoří, kde čekali rytíři.
Nadechla se ještě jednou a pomalu šla k nim, rudý hřeben na její přílbě se chvěl ve vetru a zlaté vlasy jí planuly v jitřním světle.
Studené a rezavé slunce třísnilo nebe svou krvavou červení, která tmavla do modročerného sametu tam, kde noc ustupovala. Věž stála ještě ve stínu, ale sluneční paprsky už se třpytily ve zlatých nitích třepotající se vlajky.
Sturm vystoupil až na vrchol hradby. Věž se tyčila nad ním. Ochoz, na němž stál, se táhl dobrých třicet sáhů nalevo od něj, možná i víc. Jeho kamenná dlažba byla hladká, neposkytovala žádnou ochranu nebo krytí. Sturm pohlédl k východu a viděl draky. Byli to modří draci a na prvním drakovi letky seděl Dračí

Velmistr, jehož modročerné šupinaté brnění se třpytilo ve slunci. Rozeznal strašidelnou masku s rohy - a vlající černý plášť. Další draci za Velmistrem nesli také jezdce. Sturm si je zběžně prohlédl. Ti ho nezajímali. Jeho boj se týkal vůdce, Velmistra.
Rytíř pohlédl pod sebe do nádvoří. Sluneční světlo zrovna začalo šplhat po hradbách. Sturm viděl, jak se rudě třpytí na špicích dračích kopí, které nyní svíral každý muž. Viděl plát Lauraniny zlaté vlasy. Viděl, jak k němu muži vzhlížejí. Pevně uchopil meč a zamával jím. Slunce se zablesklo na zdobně kuté čepeli. Laurana se na něho taky usmála, třebaže ho přes slzy skoro neviděla, a na pozdrav zvedla své dračí kopí - sbohem. Sturma její úsměv uklidnil, otočil se a věnoval se nepříteli. Když tam stál na prázdných hradbách, zdálo se, že je maličkou postavičkou, zapomenutou uprostřed mezi nebem a zemí. Draci ho mohli přelétnout, obkroužit a to nechtěl. Musí ho pochopit jako hrozbu. Musí s ním nějakou dobu bojovat. Sturm zasunul meč do pochvy, nasadil šíp do tětivy a pečlivě zamířil na vedoucího draka. Trpělivě čekal a zadržoval dech. Musím trefit, myslel si. Čekej... čekej...
Drak byl už v dostřelu. Sturmův šíp prolétl ranním jasem. Cíl neminul. Šíp uvízl v krku modrého draka. Mnoho škody nenadělal, odlétlo pár šupin, ale drak bolestí trhnul hlavou - a zpomalil. Sturm rychle vystřelil ještě jednou, tentokrát na draka, který letěl v závěsu za prvním.
Tento šíp mu roztrhl křídlo a drak zařval vztekem. Sturm vystřelil ještě jednou, tentokrát dračí jezdec šípu uhnul. Ale rytíři se jeho záměr zdařil, upoutal jejich pozornost, ukázal se jako možná hrozba a přinutil je k boji. Z nádvoří slyšel zvuk běžících nohou a vysoký skřípavý zvuk řetězů, zvedajících padací mříže.
Teď Sturm viděl, že Dračí Velmistr povstává v sedle. Sedlo bylo stavěno jako bojový vůz, jezdec v něm mohl zaujmout postavení vstoje a bojovat. Velmistr držel v ruce kopí. Sturm odložil luk, sebral štít a vytasil meč. Stál na hradbě a pozoroval, jak se drak blíží čím dál blíž, už rozeznal rudé planoucí oči a lesknoucí se bílé zuby.
Pak - odkudsi zdálky - slyšel Sturm jasný, vysoký hlas trubky, tóny čisté jak vzduch vanoucí od zasněžených hor jeho domoviny tam v dáli. Jasný a svěží pronikal hlas trubky do jeho srdce, stoupal vysoko na tmu a zoufalství, které ho obklopovaly.
Sturm jí odpověděl divokým bojovým pokřikem a zvedl meč vstříc nepříteli. Slunce zazářilo na jeho čepeli. Drak se otočil a začal klesat.
Trubka znovu zazněla a Sturm jí opět radostně odpověděl. Ale tentokrát mu hlas přeskočil, protože si uvědomil, kde už tu trubku slyšel.
Tenkrát v tom snu.
Sturm strnul, sevřel meč zpocenou rukou v rukavici. Drak už byl nad ním. Velmistr na něm seděl obkročmo, rohy jeho masky se krvavě leskly, oštěp měl v pohotovosti.
Strach stáhl Sturmovi žaludek, na kůži ucítil mráz. Troubení rohu zaznělo potřetí. Také ve snu zaznělo třikrát a on po třetím zatroubení upadl. Dračí strach jím prostoupil. Uteč! křičelo cosi v jeho mozku. Uteč! Draci se pak vrhnou do nádvoří. Rytíři ještě nebudou hotovi a zemřou, Laurana, Flint, Tas taky... Věž padne.
Ne. Sturm se ovládl. Ztratil všechno: ideály, naděje, sny, Rytířstvo bylo v troskách. Instrukce byla k ničemu. Nic v jeho životě nemělo význam. Tak aspoň ať jeho smrt je jiná. Koupí Lauraně čas a zaplatí ho svým životem, protože už nic jiného nemá. A zemře podle Zákona, protože ničemu jinému už nevěří.
Pozvedl vysoko meč a rytířsky pozdravil nepřítele. K jeho překvapení mu Dračí Velmistr pozdrav důstojně opětoval. Pak se na něj drak střemhlav vrhl, čelisti široce rozevřeny, jako by chtěl rytíře překousnout v půli zuby ostrými jako břitva. Sturmův meč opsal zlověstný oblouk a donutil draka, aby stáhl hlavu, nebo o ni přišel. Sturm doufal, že takto zpomalí dračí let. Ale křídla se nezatahovala, jeho jezdec ho ovládal jedinou jistou rukou a v druhé se třpytila špice kopí.
Sturm pohlédl k východu. Napůl oslepen slunečním jasem viděl draka jako cosi černého. Viděl, jak se stvůra sklápí do střemhlavého letu pod úroveň hradeb, a pochopil, že modrý chce zaútočit zdola a umožnit jezdci bodnout zblízka. Ostatní dva draci se drželi zpět, čekali, zda jejich pán bude potřebovat pomoc, či zda skoncuje s drzým rytířem sám.

Na chvíli bylo sluncem osvětlené nebe prázdné, pak se drak vynořil zdola a jeho otřásající řev málem protrhl Sturmovi ušní bubínky a způsobil nesnesitelnou bolest v hlavě. Ovanul ho dech široce rozevřené tlamy. Napůl omámený se zapotácel, ale udržel se na nohou a máchl mečem. Starobylé ostří zasáhlo drakovu levou nozdru. Černá krev vystříkla do vzduchu. Drak zařval vztekem.
Ale tento zásah přišel Sturmovi draho. Už neměl čas znova se postavit do střehu.
Dračí Velmistr pozvedl kopí a špice se zaleskla ve slunci. Naklonil se vpřed a bodl hluboko, pronikl pancířem, masem i kostí.
Sturm viděl, jak se slunce kymácí.

14.Dračí královské jablko.Dračí kopí.

Rytíři se hrnuli kolem Laurany do věže nejvyššího kněze a zaujímali místa, která jim určila. Třebaže zpočátku přijímali její nápad nedůvěřivě, přece jen, když jim ho vysvětlila, svitla jakási naděje.
Když rytíři zmizeli a nádvoří se vyprázdnilo, Laurana věděla, že musí spěchat. - Už měla být u Tase a připravit se k užití dračího královského jablka. Ale Laurana nemohla nechat třpytící se osamělou postavu - vyčkávající tam nahoře na hradbách - samotnou.
Pak uviděla Laurana draky orámované vycházejícím sluncem. Meč a kopí se zatřpytily v zářícím slunci. Lauranin svět se přestal otáčet. Čas se zpomalil jako ve snu.
Meč spustil krev. Drak řval... Kopí se pozvedlo na celou věčnost. Slunce se nehýbalo.
Kopí kleslo.
Z vrcholu hradeb padal na nádvoří jakýsi třpytící se předmět. Byl to Sturmův meč, který mu vypadl z neživé ruky, a pro Lauranu to byla jediná pohybující se věc v nehybném světě. Rytířovo tělo stálo nepohnutě, nabodené na Velmistrově kopí. Drak stál ve vzduchu, křídly udržoval jen rovnováhu. Nic se ani nepohnulo, všechno bylo v dokonalém klidu.
Pak Velmistr trhnutím uvolnil kopí a Sturmovo tělo se zhroutilo v místě, kde stál, temná hmota proti slunci. Drak vztekle zařval, z huby pokryté pěnou vylétl blesk a zasáhl Věž Nejvyššího kněze. S dunivým výbuchem se kamení rozlétlo na všechny strany. Plameny byly jasnější než slunce. Ostatní dva draci slétli střemhlav do nádvoří a Sturmův meč zvonil o dláždění jasným zvukem.
Čas se rozběhl.
Laurana uviděla, jak na ni střemhlav útočí dva draci. Země kolem ní se třásla a kamení jen pršelo, vzduch byl plný kouře a prachu. Laurana se ještě pořád nemohla hýbat. Kdyby se pohnula, tragédie by se stala skutečností. Jakýsi vnitřní hlas jí neustále šeptem opakoval - když budeš úplně tiše stát, nic z toho se nestane.
Ale meč tu ležel, pár stop od ní. A když vzhlédla, spatřila, jak Velmistr dává kopím znamení k útoku dračím armádám, které vyčkávaly na planinách. Laurana slyšela hučení rohů. Vnitřním zrakem si přestavila, jak se dračí vojska valí po zasněžené pláni.
Znova se pod ní otřásla země. Laurana váhala už jen malý okamžik, rychle se v duchu rozloučila s duchem rytíře. Pak se rozběhla, klopýtala při otřesech půdy a v praskání výbojů ve vzduchu sršícím blesky. Shýbla se ještě, sebrala Sturmův meč a odvážně jím zamávala ve vzduchu.
"Soliasi Arath!" vzkřikla elfsky a její hlas se nesl nad zvuky zmaru jako výzva útočícím drakům.
Dračí jezdci se zasmáli a něco jí pohrdavě odpověděli. Draci vykřikli krutou radostí ze zabíjení. Ti dva, kteří doprovázeli Velmistra, se vrhli po Lauraně.
Laurana utíkala k ohromné zející padací mříži, vstupu do Věže, který byl tak nesmyslný. Kamenné stěny viděla v běhu rozmazaně, za sebou slyšela draka, který letěl za ní. Vnímala jeho chraptivý dech, pohyb vzduchu způsobený jeho křídly. Slyšela, jak mu jezdec přikazuje, aby se zastavil a nepronásledoval ji do nitra Věže. Výborně! Laurana se ponuře pro sebe usmála.

Proběhla širokou síní a rychle spěchala pod druhou padací mříží. Stáli tam rytíři, nehybní, připravení okamžitě ji spustit.
"Ať je pořád otevřená!" vydechla těžce. "Pamatujte si to!"
Přikývli. Spěchala dál. Teď už byla v užší chodbě, kde se k ní skláněly ostře nabroušené sloupy jako zuby na pile. Za sloupy viděla bledé tváře pod lesklými přilbami. Tu a tam se zablesklo světlo na dračím kopí. Rytíři vykukovali, když utíkala kolem nich.
"Schovejte se!" křičela. "Zůstaňte za sloupy."
"Co Sturm?" zeptal se jeden.
Laurana zavrtěla hlavou, byla příliš vyčerpaná, aby mohla mluvit. Proběhla pod třetí mříží - tou divnou, co měla otvor uprostřed. Tam stáli čtyři rytíři s Flintem. To bylo nejdůležitější místo, Laurana tu chtěla mít někoho, na koho se může spolehnout. Neměla víc času než na výměnu pohledu s trpaslíkem, ale to stačilo. Flint si přečetl z jejího obličeje, co se stalo jeho kamarádovi. Trpaslík sklonil na chvíli hlavu a zakryl si oči.
Laurana běžela dál. Přes malou komoru, dvoukřídlými dveřmi z výborné oceli a do komory s dračím královským jablkem.
Tasslehoff oprášil jablko kapesníkem a Laurana teď viděla dovnitř - mdlou, načervenalou mlhovinu vířících a proměňujících se barev. Šotek stál před ním a hleděl dovnitř přes svoje kouzelné brýle, trčící na špičce malého nosu.
"Co mám udělat?" lapala Laurana po dechu.
"Laurano," prosil Tas, "nedělej to! Já jsem si to přečetl - když se ti to nepodaří a ty neovládneš podstatu draků zakletou uvnitř, draci přijdou a ovládnou tebe, Laurano!"
"Řekni mi, co mám dělat!" řekla Laurana pevně.
"Polož ruce na jablko," Tasovi selhával hlas, "a - ne počkej, Laurano!"
Pozdě, Laurana už měla štíhlé ruce na chladném povrchu křišťálové koule. Uvnitř se zablýskly barvy tak jasně, že se Tas odvrátil.
"Laurano," volal svým pištivým hláskem. "Poslouchej mě! Musíš se soustředit, očistit svou mysl od všeho kromě toho, že chceš, aby tě jablko poslechlo! Laurano..."
Jestli ho slyšela, pak to nedávala na sobě znát a Tas poznal, že byla skutečně vtažena do boje o ovládnutí jablka. Se strachem si vzpomněl na Fišpánovo varování: smrt těm, které miluješ anebo hůř - ztráta duše. Jenom stěží chápal temná slova psaná žhnoucími barvami jablka, ale chápal dost, aby si uvědomil, že Lauranina duše visí na vlásku.
V smrtelné hrůze ji pozoroval, toužil jí pomoci - ale věděl, že se neodváží. Laurana stála nepohnutě celé dlouhé okamžiky, ruce na jablku a z tváře jí pomalu unikal život. Oči měla upřené do vířících, mísících se barev. Na šotka šly mrákoty a musel se odvrátit, protože se mu dělalo špatně. Zvenčí se ozval další výbuch. Ze stropu se začal sypat prach. Tas se bojácně zavrtěl. Avšak Laurana se ani nepohnula.
Měla zavřené oči a hlavu nataženou vpřed. Svírala jablko a ruce jí bělely, jak na ně tlačila. Pak se začala chvět a vrtět hlavou. "Ne," zasténala a zdálo se, jako že se zoufale snaží ruce odtrhnout. Ale jablko ji drželo pevně.
Její tělo se otřásalo jako v poryvech. Tas viděl, jak padla na kolena, ale ruce pořád držela na jablku. Pak hněvivě potřásla hlavou. Mumlala si neznámá elfí slova a snažila se znovu postavit a přitáhnout jablko k sobě. Ruce měla bílé námahou a pot jí stékal po tvářích. Vydávala ze sebe veškerou sílu, kterou měla. Pak se s úděsnou pomalostí přece jen zvedla na nohy.
Ještě naposledy jablko vzplálo, barvy se nádherně promísily, staly se z nich všechny a žádná. Pak z jablka vytrysklo bílé čisté světlo. Laurana před ním stála vysoká a vzpřímená, tvář uvolněnou. Usmála se.
Pak se v bezvědomí zhroutila na podlahu.
Na nádvoří Věže Nejvyššího kněze draci bořili vše. Vojsko se blížilo k věži, drakoniáni už stáli v jejím předpolí a připravovali se ke zteči zbořených hradeb a k zabití všech, co ještě zůstali naživu.
Dračí.Velmistr kroužil nad tím zmatkem, jeho modrý drak měl černou nozdru od zaschlé krve. Velmistr

dohlížel na ničení Věže. Všechno šlo výborně, když najednou ze tří mohutných vstupů do věže prozářilo čisté bílé světlo přes světlo jasného dne.
Jezdci na dračích hřbetech se ohlédli po těch proudech světla a jenom se podivili, co mají znamenat. Ale jejich draci se zachovali úplně jinak. Zvedli hlavy a jejich oči přestaly vidět ostře. Draci uslyšeli volání. Zakletá kdysi dávno čaroději a ovládaná elfí pannou - se podstata draků, držená uvnitř jablka, zachovala, jak musela, když jí bylo poručeno. Vyslala neodolatelné volání. A draci neměli na vybranou, museli to volání poslechnout a přiblížit se k tomu hlasu, který je volal.
Zbytečně se jezdci snažili otočit je. Draci už jejich povely neslyšeli, slyšeli jen ten jediný hlas, hlas jablka. Oba se sklopili a zamířili k padacím mřížím, do široka otevřeným, zatímco jejich jezdci divoce křičeli a kopali je.
Bílé světlo se šířilo z věže dál a zasáhlo přední řady dračích armád. Člověčí velitelé jen zírali, když jim před očima vojsko zešílelo.
Jablko volalo jasně a zřetelně draky. Ale drakoniáni, kteří byli draky pouze částečně, slyšeli jeho hlas jako ohlušující hřmot, vykřikující nezřetelné rozkazy. Každý slyšel tento hlas jinak, každý jinak rozuměl. Někteří drakoniáni padli na kolena a v, bolestech se drželi za hlavu. Jiní se obrátili a prchali před neviditelnou hrůzou proudící z Věže. Jiní odhazovali zbraně a utíkali do Věže. Ve chvíli se promyšlený a spořádaný útok proměnil v davový zmatek, když se tisíce drakoniánů s křikem rozutekly na všechny strany. Když skřeti uviděli, že hlavní síly jejich vojska se obracejí na útěk, okamžitě opustili bojiště, zatímco lidé stáli zmateně uprostřed tohoto chaosu, čekajíce na rozkazy, které nepřicházely.
Velmistr svého draka zvládal jen taktak silou své mohutné vůle. Ale zbylé dva nebylo možno zastavit, stejně jako šílenství armády. Velmistr mohl jen dávat průchod bezmocnému vzteku a snažit se poznat, odkud se bere to bílé světlo. A - bude-li to možné - pokusit se ho zničit.

První modrý drak se dostal k padací mříži a letěl dál tak rychle, že jeho jezdec sotva stačil sklonit hlavu, aby si ji nesrazil. Drak poslouchal volám dračího královského jablka a snadno prolétl širokými kamennými síněmi. Pouze špičkami křídel se lehce otíral o stěny.
Prolétl i druhou mříží a dostal se do síně s podivnými zubatými sloupy. Zde, v této komoře, ucítil pach lidí a oceli, ale vzrušení z královského jablka mu nedovolilo věnovat tomu pozornost. Tato síň, spíš komora, už byla menší, musel přitáhnout křídla k tělu a letět jenom setrvačností.
Flint ho pozoroval. Za celých svých víc jak sto čtyřicet let se mu ještě takový pohled nenaskytl... a doufal, že taky nenaskytne. Dračí strach ovládl muže ukryté v místnosti jako umrtvující vlna. Mladí rytíři, kopí křečovitě sevřená v rukou, couvali ke stěnám a zakrývali si oči, když úděsné, modře šupinaté tělo hřmělo kolem nich.
Trpaslík klopýtl a opřel se o zeď. Jeho ruka bez nervů ochable spočívala na mechanismu, kterým se padací mříž spouštěla. Nikdy v životě jím neprostoupil takový děs. Byl by přivítal i smrt, jen aby se ho zbavil. Ale drak spěchal dál, šel pouze za jedinou věcí - chtěl se dostat k jablku. Hlava podklouzla pod tou podivnou mříží.
Flint věděl jediné - drak se nesmí k jablku dostat a jenom instinktivně spustil mechanismus. Mříž sevřela drakův krk a držela pevně. Hlavu měl nyní uvězněnou v malé komoře. Jeho tělo leželo bezmocně, křídla přitažená k bokům, v té
komoře, kde čekali rytíři, každý s připraveným dračím kopím.
Příliš pozdě si drak uvědomil, že vlétl do pasti. Zavyl tak vztekle, že skály praskaly a hroutily se, když otevřel tlamu, aby sežehl dračí královské jablko svým plamenným dechem. Tasslehoff, který se horečnatě snažil přivést Laurami k vědomí, zjistil, že hledí do dvou planoucích očí. Viděl, jak se dračí čelisti rozevírají, slyšel, jak se drak nadechuje.
Z dračího hrdla vylétl blesk, tlak málem šotka rozplácl. V místnosti pukaly kameny a dračí královské jablko se na stojanu otřásalo. Tas ležel na podlaze omámený vlnou tlaku. Nemohl se ani hnout, ve skutečnosti

se ani moc hýbat nechtěl. Jenom klidně ležel a čekal, až ho další ohňová koule smete a zabije - Lauranu taky, jestli už není mrtvá. V této chvíli mu už bylo všechno jedno.
Ale další zášleh plamenů už nepřišel.
Mechanismus konečně spustil. Dvoje ocelové mříže zapadly před dračí tlamou a uvěznily jeho hlavu v malém prostoru.
Zpočátku bylo mrtvé ticho. Pak komoru rozřízlo to nejhroznější zařvání, jaké si lze představit. Bylo vysoké, ječivé, kvílící, bublající vztekem a přicházející smrtí, když se rytíři vyhrnuli ze skrýší za zubovitými pilíři a vnořili stříbrná dračí kopí do modrého chvějícího se těla uvězněného draka.
Tas si zakryl rukama uši, aby neslyšel ten odporný zvuk. Znova a znova si v mysli vybavoval, jak draci pustošili města, zabíjeli nevinné. Tenhle drak by ho byl jistě zabil taky - bez milosti. Asi už zabil taky Sturma. Musel si to připomínat, aby obrnil své srdce.
Ale místo toho šotek složil hlavu do dlaní a rozplakal se.
Pak ucítil jemný dotyk.
"Tasi," zašeptal hlas.
"Laurano!" Zvedl hlavu. "Laurano, odpusť mi to. Já vím, že mi po tom, co dělají s drakem, nic není, ale nemůžu to vydržet! Proč je tolik zabíjení? Už to nevydržím!" Slzy mu proudily po tvářích.
"Já vím," řekla polohlasem Laurana, které se výjev Sturmovy smrti mísil s výkřiky umírajícího draka. "Za to se nestyď, Tasi. Buď rád, že ještě cítíš lítost a hrůzu, i když umírá nepřítel. Ten den, kdy o tuto schopnost přijdeme - i když to bude jenom nepřítel - jsme to prohráli všechno."
Hrozné naříkání bylo stále silnější. Tas vztáhl ruce a Laurana ho vzala do náručí. Tak tam setrvával a snažil se neposlouchat kvílení umírajícího draka. Pak uslyšel jiný zvuk - rytíři varovně křičeli. Do vedlejší komory vlétl druhý drak a připlácí svého jezdce ke stěně, když se snažil vtěsnat se do menšího vstupu a také poslechnout volání dračího královského jablka. Rytíři troubili na poplach.
V té chvíli se divokými křečovitými pohyby týraného draka Věž otřásla v samých základech.
"Utíkejme," vykřikla Laurana. "Musíme se odtud dostat!" Postavila Tase na nohy a ztěžka se rozběhla k malým dvířkům ve stěně, která vedla na nádvoří. Laurana je otevřela v okamžiku, kdy drak vtrhl do síně, kde bylo jablko. Tas si nemohl pomoci, musel se podívat a na okamžik se zastavil. Tomu pohledu se nic nevyrovnalo. Viděl drakovy planoucí oči - šílené vztekem nad smrtí svého druha; pozdě poznal i on, že padl do stejné pasti. Dračí tlama se zkřivila a ozvalo se zlostné zavrčení, zhluboka se nadechoval. Mříž ze dvou částí sklapla - ale ne úplně.
"Laurano, mříž se zadrhla!" křikl Tas. "Dračí jablko -"
"Utíkej!" Laurana táhla šotka za ruku. Vyšlehl blesk. Tas se rozběhl a slyšel, jak místností za ním otřásl výbuch plamenů. Kamení a zdivo naplnily síň. Bílé světlo dračího královského jablka bylo pohřbeno v sutinách a Věž Nejvyššího kněze se zřítila.
Náraz zbavil Lauranu a Tase rovnováhy, mrštil jimi o protější zeď. Tas pomáhal Lauraně vstát a pak se zase rozběhli za jasným denním světlem.
Pak se půda uklidnila. Dunění padajícího kamení ustalo. Jen tu a tam ještě něco zapraskalo anebo slabě zahřmělo. Tas a Laurana se na chvíli zastavili a lapali po dechu. Přitom se ohlédli. Konec chodby byl zcela zatarasený obrovskými balvany, z nichž byla Věž postavena.
"Co bude s jablkem?" zajíkavě se zeptal Tas.
"Je lepší, že není."
Teprve teď si Tas Lauranu prohlédl v denním světle a zděsil se jí. Tvář měla smrtelně bledou, dokonce i rty byly bez krve. Jediná barva byla zeleň jejích očí, a ty vypadaly hrozně veliké, obkroužené purpurovými stíny.
"Už bych to podruhé nedokázala," zašeptala víc k sobě než k šotkovi. "Už jsem to chtěla vzdát. Ruce... Ne, nemůžu o tom mluvit!" Roztřásla se a zakryla si oči. "Pak jsem si vzpomněla na Sturma, jak tam stál na hradbách a sám čelil smrti. Kdybych to vzdala, byla by jeho smrt zbytečná. To jsem nemohla připustit.

Nemohla jsem ho zklamat." Zavrtěla hlavou a stále se třásla. "Donutila jsem to jablko, aby mě poslouchalo, ale teď vím, že se mi to podařilo jenom jednou. A víckrát už něco takového neudělám!"
"Je Sturm mrtvý?" Tasovi se roztřásl hlas.
Laurana se na něj podívala a v očích se jí objevil zármutek. "Je to tak, Tasi," řekla, "nenapadlo mě, že to ještě nevíš. Padl, když se bil s Dračím Velmistrem."
"A... a..." Tasovi selhal hlas.
"Ano, bylo to rychlé," řekla tiše Laurana. "Netrpěl dlouho."
Tas sklonil hlavu, pak ji rychle zvedl, když zbytky pevnosti otřásl nový výbuch.
"Dračí vojsko..." zašeptala Laurana. "Náš boj ještě neskončil." Ruka jí sjela k jílci Sturmova meče, kterým se opásala. "Pojď, seženeme Flinta."

Laurana se vynořila z tunelu a zamrkala, oslněna jasným světlem; skoro ji překvapilo, že je ještě bílý den. Tolik se toho událo, zdálo se jí, že uplynula celá léta. Ale slunce se teprve dostalo přes hradební zeď. Vysoká Věž Nejvyššího kněze už nebyla, ležela jako hromada kamení uprostřed nádvoří. Vstupy a síně, které vedly k dračímu jablku, nebyly poškozené, pouze na několika místech je draci smetli. Vnější hradební zdi dosud stály, třebaže na několika místech pobořené, kameny byly zčernalé dračími plamennými blesky.
Ale pobořenými hradbami neproudilo žádné vojsko. Je ticho, uvědomila si Laurana. V tunelu za sebou slyšela sténání druhého draka a hrubé výkřiky rytířů dokonávajících zabíjení.
Co se stalo s vojskem? podivila se Laurana a zmateně se rozhlížela. Musí přece lézt přes hradby. Se strachem vzhlédla k cimbuří, bála se, že uvidí přelézat divoké stvůry.
Pak zahlédla záblesk slunce na pancíři. Uviděla cosi beztvarého ležet na hradbách.
Sturm. Vzpomněla si na ten sen, vzpomněla si na zkrvavené ruce drakoniánů, hanobících Sturmovo tělo. To se nesmí stát! pomyslela si. Tasila Sturmův meč, přeběhla nádvoří a okamžitě pochopila, že tato starobylá zbraň je pro ni příliš těžká. Ale nic jiného nebylo po ruce. Rychle se rozhlížela. Dračí kopí! Odložila meč a jedno sebrala. Pak s lehkým pěšáckým kopím snadno vyběhla do schodů.
Laurana se dostala na cimbuří a rozhlédla se po pláni. Očekávala černou rozlévající se vlnu, která se bude přibližovat. Ale pláň byla prázdná. Jen pár hloučků na ní postávalo - lidé se nechápavě rozhlíželi.
Co se stalo? Laurana neměla nejmenšího tušení a byla příliš unavená na to, aby ještě přemýšlela. Její divoké nadšení ochablo. Padla na ni únava a zármutek. Táhnouc za sebou kopí, přistoupila k Sturmovu tělu, které leželo na sněhu potřísněném krví.
Laurana poklekla vedle rytíře. Vztáhla ruku - a ještě jednou, naposledy, odhrnula větrem rozfoukané vlasy z přítelovy tváře. Ponejprv od chvíle, co ho poznala, viděla Laurana v Sturmových neživých očích klid.
Zvedla vychladlou ruku a přitiskla si ji k tváři. "Spi, drahý příteli," zašeptala, "a ať tě draci ve spánku neruší." Pak, když opět kladla chladnou bílou ruku na zprohýbaný pancíř, uviděla jiskru na zkrvaveném sněhu. Vzala ten předmět, který byl pokrytý krví tak, že se nedal rozeznat jeho účel. Laurana pečlivě otřela sníh a krev. Byl to šperk. Laurana na něj překvapeně hleděla.
Ale ani se nestačila podivit, kde se tu vzal, padl na ni temný stín. Laurana zaslechla šustění obrovských křídel, nadechnutí obřího těla. Polekaně vyskočila a ohlédla se.
Na hradbě za ní přistál modrý drak. Kameny odletovaly, když se velké pařáty snažily zachytit. Jeho velká křídla vířila vzduch. Ze sedla na dračím hřbetu zíral na Lauranu přísnýma, chladnýma očima pod strašidelnou maskou Dračí Velmistr.
Laurany se zmocnil dračí strach a udělala krok dozadu. Dračí kopí jí vyklouzlo z necitlivé ruky a upustila šperk zase do sněhu. Otočila se a chtěla utéci, ale nemohla rozpoznat, kam běží. Pak uklouzla a upadla do sněhu. Třesouc se zůstala ležet vedle Sturmova těla.
V strachu, který ji umrtvoval, se jí jedině vybavil opět sen! Tady zemřela - stejně jako zemřel Sturm. Laurana měla plné oči modrých dračích šupin, když se stvůra vztyčila přímo nad ní.

Dračí kopí! Šátrala po něm ve sněhu navlhlém krví a najednou její prsty pevně obemkly dřevce. Začala se zvedat, chtěla ho hluboko zabodnout do dračího krku.
Ale černá škorně, která tvrdě na kopí šlápla, jen tak tak minula její ruku. Laurana teď měla před sebou vyleštěnou černou botu, zdobenou zlatem, které se na slunci lesklo. Podívala se ještě jednou na tu černou botu, stojící ve Sturmově krvi a nabrala zhluboka dech.
"Dotkni se toho těla, a zemřeš," řekla tiše Laurana. "Ani tvůj drak tě nezachrání. Ten rytíř byl můj přítel a jeho tělo nikdo nezohaví."
"Ani v nejmenším nechci zohavit jeho tělo," řekl Dračí Velmistr. Pak se, záměrně pomalu, sklonil a zatlačil rytíři oči, které pořád mrtvé hleděly do slunce.
Pak povstal, pohlédl na elfí pannu klečící ve sněhu a zvedl botu z dračího kopí. "Byl to taky můj přítel. Ve chvíli, kdy zemřel, mi to bylo jasné."
Laurana ostře pohlédla vzhůru na Velmistra. "Nevěřím ti," řekla unaveně. "To nemůže být."
Pomalu a rozvážně sňal Dračí Velmistr úděsnou dračí masku s rohy. "Myslím, že už jsi o mně slyšela Lauralanthalaso. Jmenuješ se tak, ne?"
Laurana omámeně přikývla a hrabala se na nohy.
Dračí Velmistr se usmál, byl to kouzelný úsměv koutkem úst. "Já se jmenuji -"
"Kitiara."
"Jak to víš?"
"Sen..." zamumlala Laurana.
"Aha... ten sen." Kitiara si prohrábla rukou v rukavici krátké Černé kudrnaté vlasy. "Tanis mi o tom snu vypravoval. Zdá se, že jste ho nějak měli všichni dohromady. On si myslí, že ho jeho kamarádi měli taky."
Člověčí žena pohlédla na Sturmovo tělo, které jí leželo u nohou. "Divné, že? Jakým způsobem se sen splnil, pokud jde o Sturmovu smrt. A Tanis říkal, že jemu se sen taky vyplnil; - aspoň ta část, kde jsem mu zachránila život."
Laurana se roztřásla. Tvář, už tak ztrhaná a bledá vyčerpáním, byla tak bezkrevná, že se zdálo, jakoby byla průsvitná. "Tanis?... Tys viděla Tanise?"
"Před dvěma dny," řekla Kitiara. "Zůstal ve Wrakově, aby tam trochu dohlédl na věci, pokud budu pryč."
Kitiařina klidná, chladná slova pronikla Lauraninou duší, jako Velmistrovo kopí proklálo Sturmovo tělo. Laurana cítila, že jí kameny začínají ujíždět pod nohama. Obloha a zem si začaly vyměňovat místo, bolest jako by ji rozřezávala na dvě poloviny. Ona lže, napadlo ji v zoufalství. Ale s touž zoufalou jistotou věděla - třebaže Kitiara lhala, kdykoli se jí to hodilo - že tentokrát mluví pravdu.
Laurana se zapotácela a málem znovu upadla. Jenom úporné úsilí neukázat slabost před touto člověčí ženou udrželo elfí pannu na nohou. Kitiara si ničeho nevšimla. Shýbla se, sebrala zbraň, kterou Laurana upustila, a se zájmem si ji prohlížela.
"Tak to je to slavné dračí kopí?" poznamenala.
Laurana polkla svůj zármutek a donutila se promluvit vyrovnaným hlasem. "Ano," řekla. "Jestli tě zajímá, co se s ním dá dělat, běž se podívat do pevnosti, co zbylo z tvých draků."
Kitiara tam krátce pohlédla a zdálo se, že ji to příliš nezajímá. "Tohle přece nevlákalo mé draky do pasti," řekla a očima si chladně Lauranu přeměřila. "Ani to nerozehnalo mou armádu do všech světových stran."
Laurana se ještě jednou rozhlédla po prázdné pláni.
"Ano," řekla Kitiara, když viděla, že po Lauranině tváři se šíří poznání. "Vyhrálas - dnes. Užij si vítězství, elfko, nebudeš se těšit dlouho." Dračí Velmistr obratně vyvážil kopí v ruce a zamířil jím Lauraně na srdce. Elfí panna stála nepohnutě, na ušlechtilé tváři nebyl žádný výraz.
Kitiara se usmála. Rychlým pohybem odvrátila smrtící bodnutí. "Za tu zbraň ti děkuju," řekla a zapíchla kopí do sněhu. "Už o něm máme zprávy. Teď se podíváme, jestli je tak mocné, jak říkáš."
Kitiara se trošku Lauraně uklonila. Pak si nasadila opět masku, uchopila dračí kopí a chtěla jít. Pak její pohled utkvěl ještě jednou na padlém rytíři.

"Postarej se mu o rytířský pohřeb," řekla Kitiara. "Armádu dám do pořádku tak za tři dny. Budeš mít čas připravit mu důstojný obřad, který zaslouží."
"My své mrtvé pohřbíváme," řekla Laurana pyšně. "O nic se tě neprosím."
Upomínka Sturmovy smrti, pohled na rytířovo tělo - Laurana se probudila do skutečnosti jako spáč politý studenou vodou. Postavila se mezi Sturmovo tělo a Dračího Velmistra a pohlédla do zářících hnědých očí, které svítily pod dračí maskou.
."Co řekneš Tanisovi?" zeptala se náhle.
"Nic," řekla jednoduše Kitiara. "Vůbec nic." Otočila se a odcházela.
Laurana pozorovala její pomalou, elegantní chůzi, černý plášť, povívající v teplé bríze vanoucí od severu. Slunce se lesklo na kořisti, kterou si Kitiara odnášela. Laurana věděla, že by jí kopí neměla nechávat. Dole je armáda rytířů. Stačilo jen zavolat.
Ale Lauranina mysl, stejně jako její tělo, už neposlouchalo. Už jen stát představovalo úsilí. Jenom pýcha jí bránila, aby se nesvezla na chladivé kameny.
Vem si to dračí kopí, řekla bez hlasu Kitiaře. A ať ti slouží.
Kitiara šla k obřímu modrému drakovi. Dole se nádvoří plnilo rytíři, kteří táhli hlavu jejího modrého draka. Mráček pohodil svou vlastní při tom pohledu a z hrudi se mu vydralo hrubé zavrčení. Rytíři se překvapeně obrátili k hradbám, kde spatřili draka, Velmistra a Lauranu. Nejeden z nich tasil, ale Laurana zvedla ruku a zadržela je. Bylo to poslední gesto, na které jí ještě zbylo sil.
Kitiara věnovala rytířům pohrdavý pohled a poplácala Mráčka po krku, tiše ho uklidňovala. Dala si pořádně na čas, chtěla jim ukázat, že z nich nemá strach.
Rytíři rozpačitě sklonili zbraně.
Kitiara se výsměšně zasmála a vyšvihla se na draka.
"Buď sbohem, Lauralanthalaso," zvolala.
Zdvihla do výše dračí kopí a pobídla Mráčka k letu. Mohutný modrý drak roztáhl křídla a lehce se vznesl do vzduchu. Kitiara ho obratně navedla přímo Lauraně nad hlavu.
Elfí panna se podívala přímo do divokých červených dračích očí. Pak spatřila poraněnou, zkrvavenou nozdru, široce rozevřenou tlamu a uslyšela výhružné zavrčení. Na hřbetě, mezi obrovskými křídly seděla Kitiara - její brnění napodobující dračí šupiny se třpytilo a slunce se odráželo na rohaté masce. Paprsek slunce se odrazil i na špici dračího kopí.
Pak dračí kopí vypadlo z ruky Dračího Velmistra a v pádu a otáčkách vydávalo třpytivé záblesky. Rachotilo po dláždění hradeb a dokutálelo se Lauraně k nohám.
"Nech si ho," zavolala na ni Kitiara zvonivě. "Budeš ho potřebovat!"
Modrý drak roztáhl křídla, zachytil proud teplého vzduchu a zmizel přímo ve slunci.

Pohřeb.

Zimní noc byla tmavá a zcela bez hvězd. Vítr se změnil ve vichřici a nesl s sebou ledové kroupy a sníh, který bil do brnění stejně ostře jako šípy. Nebyly postaveny žádné hlídky. Muž, který by stál na cimbuří Věže Nejvyššího kněze, by zmrzl na kost.
Hlídek ostatně nebylo zapotřebí. Po celý den, kdy svítilo slunce, hleděli rytíři na pláň, ale po vracejících se dračích armádách nebylo ani památky. Jenom když se setmělo, uviděli rytíři na obzoru několik polních ohňů.
Té zimní noci, když vítr kvílel v troskách rozbořené Věže stejně jako umírající draci, pochovávali Rytíři ze Solamnie své mrtvé.
Jejich těla snesli do hrobky pod Věží, připomínající jeskyni. Kdysi dávno už do ní Rytířstvo ukládalo své zesnulé. To ještě za starých časů, kdy si Huma vyjel pro slavnou smrt na těchto polích kolem. Málem by

se na hrobku zapomnělo, nebýt šotkovy zvědavosti. Kdysi bývala asi dobře střežena a udržována, ale čas poznamenal dokonce i mrtvé, o kterých si myslíme, že se jich čas už netýká. Kamenné rakve byly pokryty vysokou vrstvou jemného prachu. Když ho setřeli, z kamenných nápisů se už nedalo nic vyčíst.
Hrobka se nazývala Paladinovou komorou a byla to velká pravoúhlá místnost, hluboko pod zemí, takže zůstala nedotčená i po zničení Věže. Vedlo do ní dlouhé, úzké schodiště od mohutných železných vrat, označených Paladinovým znamením - platinovým drakem, symbolem smrti a znovuzrození.
Rytíři sem přinesli pochodně, upevnili je do rezivých držáků na drolících se kamenných zdech a místnost osvětlili.
Kamenné rakve starých mrtvých lemovaly stěnu. Nad každou byla železná destička se jménem mrtvého rytíře, jménem rodiny a datem úmrtí. Prostředkem řady rakví běžela ulička k mramorovému oltáři v čele síně. A do této uličky v Paladinově komoře složili rytíři své mrtvé.
Nebyl čas zhotovit rakve. Všichni věděli, že se dračí vojska vrátí. Rytíři se musí věnovat opravám hradeb a příliš nepečovat o ty, kterým je to už jedno. Snesli těla svých kamarádů do Paladinovy komory a položili je do dlouhých řad na chladnou kamennou podlahu. Těla byla zahalena do starobylých rubášů, které se používaly pro slavnostní pohřby. Ale na to také nebyl čas. Na hrudi každého mrtvého rytíře ležel jeho meč a u nohou měli všichni nějaké znamení nepřítele - někdo šíp, jiný zprohýbaný štít či dračí dráp.
Když byla těla přinesena do síně ozářené svitem pochodní, rytíři se shromáždili. Stáli mezi svými mrtvými, každý živý stál u svého mrtvého přítele, druha, bratra. Pak, když zavládlo tak hluboké ticho, že každý uslyšel bití svého srdce, přinesli poslední tři těla. Nesla je na nosítkách vážná a smutná čestná stráž.
Měl to vlastně být slavnostní pohřeb, plný skrytých významů, které dopodrobna určovala Instrukce. Před oltářem měl stát sám Velmistr ve slavnostním brnění. Vedle něho měl být Nejvyšší kněz, rovněž v brnění, přes které měl mít přehozený bílý plášť Paladinových kněží. Měl tam být i Nejvyšší soudce, přes brnění soudcovský talár. Oltář měly zdobit růže. Na nich měly spočívat zlaté znaky ledňáčka, koruny a meče.
Ale u oltáře stála pouze elfí panna ve zbroji, která byla zprohýbaná a potřísněná zaschlou krví. Vedle ní postával starý trpaslík, s hlavou sehnutou smutkem, a šotek se šibalskou tváří, strhanou bolestí. Jediná růže na oltáři byla černá, našli ji ve Sturmově opasku; jediné znamení bylo dračí kopí, černé zaschlou dračí krví.
Stráž donesla těla až do čela síně a uctivě je složila před tři přátele.
Napravo leželo tělo Pana Alfréda Mar Kenina. Zohavená a bezhlavá mrtvola byla milosrdně zabalena do bílého plátna. Nalevo ležel Pan Derek z Korunní Stráže. I jeho tělo bylo pokryto plátnem, aby nebyl vidět hrozný úšklebek smrti, zamrzlý do jeho tváře. Uprostřed ležel Sturm Ostromeč. Jeho tělo žádné plátno nekrylo. Ležel v brnění, které měl na sobě v okamžiku smrti, v brnění svého otce. Otcův starobylý meč svíraly chladné dlaně, složené na hrudi. Na jeho hrudi spočíval i další předmět, který nikdo z rytířů nepoznával.
Byl to Hvězdný kámen, který Laurana našla v kaluži rytířovy krve. Klenot byl temný a jeho jas byl pryč, i když ho Laurana držela v rukou. Mnoho věcí pochopila, když si klenot prohlížela. Také to, jak mohli všichni sdílet stejný sen o Silvanestu. Pochopil jeho moc také Sturm? Věděl o poutu, které tím vzniklo mezi ním a Alanou? Ne, pomyslela si Laurana smutně, asi to nevěděl. Ani si neuvědomoval, jakým znamením lásky vládne. To člověk nedokáže. Velice opatrně ho položila na Sturmovu hruď a smutnými myšlenkami zalétla k tmavovlasé elfí ženě, která určitě poznala, že srdce, na němž třpytivý kámen spočíval, se navždy zklidnilo.
Čestná stráž poodstoupila a vyčkávala. Shromáždění rytíři stáli se skloněnými hlavami, pak je zvedli a hleděli na Laurami.
Měl by být vyhrazen čas na hrdé projevy, na výčet hrdinských skutků mrtvých rytířů. Ale jediné, co bylo slyšet, byly trhané vzlyky starého trpaslíka a Tasslehoffovo poplakávání. Laurana pohlédla na pokojnou Sturmovu tvář a nemohla vydat hlásku.

Opustil jsi mě! zvolala v duchu s bolestí. Zase musím já sama! Nejprve Tanis, pak Elistan, teď ty. Já už nemohu! Nemám na to sílu! Nemohu tě nechat odejít, Sturme. Tvá smrt byla marná a zbytečná! Podvod a ostuda! Nenechám tě odejít. Ne tiše! Ne bez hněvu!
Laurana zvedla hlavu a její oči se zaleskly ve svitu čadící pochodně.
"Čekáte ode mě vznešenou řeč," řekla hlasem stejně studeným, jako byl vzduch v hrobce. "Vznešenou řeč na počest hrdinských skutků těchto mužů, kteří zemřeli. Nuže, neuslyšíte nic takového. Ode mne ne!"
Rytíři na sebe pohlédli a tváře se jim zachmuřily.
"Tito muži, které mělo spojovat bratrství ukuté v dobách, kdy Krynn byl ještě mlád, zemřeli v hořkém nešváru, způsobeném pýchou, ctižádostí a nenasytností. Všichni se teď díváte na Dereka z Korunní Stráže, ale nezpůsobil to všechno jen on sám. Vy taky. Všichni! Všichni, kteří jste se postavili na něčí stranu v tomto ohavném boji o moc."
Pár rytířů sklopilo hlavy, někteří zbledli studem či hněvem. Laurana se dusila slzami. Pak však ucítila, že Flintová ruka vklouzla do její dlaně a útěšně ji stiskla. Polkla a nadechla se.
"Jednom jeden byl nad tím vším. Jenom jeden z vás žil podle Zákona každý den svého života. A po většinu svých dní nebyl ani rytíř. Nebo spíš: byl rytíř všude, kde na tom záleželo nejvíc - duchem, srdcem, a ne na oficiálním seznamu."
Laurana sáhla za sebe, vzala z oltáře krví zčernalé dračí kopí a zdvihla ho nad hlavu. A když pozvedla kopí, jako by tím pozvedla i svého ducha. Křídla temnot, která kroužila kolem, byla zaplašena. Když opět pozvedla hlas, rytíři na ni hleděli jako očarovaní. Její krása je uchvacovala jako krása jarního rozbřesku.
"Zítra odtud odejdu," řekla tiše Laurana a její oči spočinuly na dračím kopí. "Půjdu do Palantasu. Vezmu s sebou příběh dnešního dne! Vezmu s sebou toto dračí kopí a jednu dračí hlavu. Hodím tu zlořečenou mrtvou hlavu na schody jejich skvělých paláců, stoupnu si na ni a přinutím je, aby mě vyslechli! A Palantas bude naslouchat! Poznají to nebezpečí! A pak půjdu na Sankrist a do Ergotu a do všech míst světa, kde lidé nechtějí odložit své malicherné spory a spojit se. Protože dokud neporazíme zlo v sobě - jak to učinil zde tento muž - nikdy neporazíme to velké zlo, které nás hrozí pohltit!"
Laurana zvedla ruce a oči k nebi. "Paladine!" zvolala a její hlas zněl jak volám polnice. "Přicházíme k tobě, Paladine a vedeme s sebou duše těchto šlechetných pánů rytířů, kteří zemřeli u Věže Nejvyššího kněze. Dej nám, kteří jsme zde zůstali na tomto válkou ničeném světě, stejnou ušlechtilost ducha, která zdobila smrt tohoto muže!"
Laurana zavřela oči a slzy jí tekly nezadržitelně a nezadržované po lících.
Už netruchlila pro Sturma. Sebe samé jí bylo líto, chyběl jí, chtěla o kamarádově smrti vyprávět Tanisovi a taky jí bylo líto, že musí žít dál na tomto světě bez takového šlechetného druha.
Pomalu odložila kopí na oltář. Pak před ním na chvíli poklekla a cítila Flintovu paži kolem ramen a Tasslehoffův jemný dotyk na ruce.
A jako odpověď na svou modlitbu uslyšela hlasy rytířů, které se za ní zvedly se svou modlitbou k velkému a mocnému bohu Paladinovi.

Vrať muže tohoto na Humovu hruď;
Ať v slunce se rozplyne,
v proudění vzduchu, kde tiší se dech;
U hranic oblak přijmi ho.

Za mraky divými, co nepatří nikomu
Dej mu spočinout navždy,
V osadách hvězd, kde na meč se
navíjí touha a nezmlká zpěv.

Odpočinek válečníka dej mu,

Přes naše vyzývání a zpěvy.
Ať léta pokoje mu uplynou jak den.
Nechť v srdci Paladina spočine.

Morných mraků války budiž zbavený
Čistý, jak z dětství povstalý
S krásami světa možná před sebou.
Pane náš Humo, vysvoboď ho.

Od pochodní hvězd, co nedopsaly
Přečistou slávu duše dětské
Od nepravosti a zloby země
Pane náš Humo, vysvoboď ho.

Ať do posledního dechu svého
užívá plodů a vína a květů.
Soužení lásky nechť nepodléhá,
Pane náš Humo, vysvoboď ho.

V poledním vánku zkolébej ho
Srdce ochraňuj před mečem pádným,
Před bitvou, kdy jedna se na druhou vrší
Pane náš Humo, vysvoboď ho.

Nad sněním havranů, kteří Ho slýchali první,
klidu mu dej, Od soužení války od konců jich
Pane náš Humo, vysvoboď ho.

Nechť smrti jeho vzpomene jestřáb,
Až skončí na zemi, soumrak když
zahalí smysly už dávno vděčné.
Pane náš Humo, vysvoboď ho.

Nechť jeho stín k Humovi dojde
zbavený těla, jen mysl pouhá,
již čisté nic,
pokorně a vděčně žádáme tebe
Pane náš Humo, vysvoboď ho.

Za mraky divými, jenž nepatří nikomu,
dej mu spočinout navždy.
V osadách hvězd, kde na meč se
navíjí touha a nezmlká zpěv.
Vrať muže tohoto na Humovu hruď
Za mraky divými jež nepatří nikomu.
Odpočinek válečníka dej mu,
Morných mraků budiž zbavený,

Od pochodní hvězd, co nedopsaly slávu.
Ať do posledního dechu užívá slávu.
V poledním vánku zkolébej ho.
Nad sněním havranů,
Nechť jeho smrti vzpomene jestřáb.
Nechť jeho stín k Humovi dojde.
Za mraky divými, jež nepatří nikomu.

Zpěv skončil. Pomalu a slavnostně rytíři kráčeli vpřed, aby každý za sebe vzdali poctu zemřelým. Každý na chvíli poklekl před oltářem. Pak Rytíři ze Solamnie odešli z Paladinovy komory, vrátili se pod vymrzlé přikrývky a snažili se trochu si odpočinout, než nastane jitro příštího dne.
Laurana, Flint a Tasslehoff osaměli se svým kamarádem, objali se a jejich srdce překypovalo smutkem. Mrazivý a pronikavý vítr hvízdal v otevřených dveřích hrobky, kde stála čestná stráž už připravena hrobku opět uzavřít.
"Charan bea Reorx," řekl Flint svou řečí a třesoucí se rukou si otřel slzící oči. "Přátelé se u Reorxe setkají." Začal se hrabat ve své mošně, vyňal nádherně vyřezanou růži. Jemně ji položil na Sturmovu hruď vedle Alanina Hvězdného kamene.
"Sbohem, Sturme," řekl chraptivým hláskem Tas. "Mám pro tebe jen jediný dárek - se kterým bys souhlasil. Já myslím, že to nepochopíš, anebo možná teď už ano. Teď už možná chápeš líp než já." Tasslehoff vtiskl do rytířovy studené ruky bílé peříčko.
"Quisalan elevas," zašeptala Laurana elfí řečí. "Naše láska neumírá." Odmlčela se, ale nemohla odejít a nechat ho v temnotách.
"Pojď, Laurano," řekl tiše Flint. "Už jsme se rozloučili. On taky musí jít. Reorx už ho čeká."
Laurana ustoupila. Tiše, ani se neohlédli, vyšli tři přátelé po schodech vzhůru a vykročili pevně do pronikajícího, pichlavého sněžení mrazivé zimní noci.

Daleko od zmrzlé solamnijské země se loučila se Sturmem Ostromečem ještě jedna bytost.
Jak měsíce míjely, Silvanest se příliš neměnil. Třebaže Lorakovo děsivé noční vidění již skončilo a jeho tělo odpočívalo v milované zemi, ta pořád připomínala jeho děsuplné sny. Vzduch páchl smrtí a rozkladem. Stromy se skláněly v nekonečném umírání. Znetvořená zvěř pobíhala v lesích a hledala, jak zemřít a skončit svá muka.
Marně vyhlížela Alana z Věže Hvězd sebemenší náznak proměny.
Vrátili se gryfové - věděla, že se vrátí, až bude drak pryč. Byla pevně rozhodnuta opustit Silvanest a vrátit se ke svým do Ergotu. Ale gryfové přinesli znepokojující zprávy: vypukla válka mezi elfy a lidmi.
Utrpení posledních měsíců Alanu natolik proměnilo, že tuto zprávu přijala jako velice špatnou. Než se setkala s Tanisem a družinou, válku mezi elfy a lidmi by přijala klidně a možná dokonce i s potěšením. Ale teď viděla, že je to další skutek nečistých sil.
Musí se vrátit ke svým. To věděla. Snad by mohla to šílenství zastavit. Ale pak si řekla, že počasí není vhodné na dlouhou cestu. Ve skutečnosti se ale bála, až spatří v tvářích svých lidí hrůzu a nevíru, až jim bude muset říci, že jejich země je zničená, říci o slibu, který dala umírajícímu otci, že se elfové do ní vrátí a znovu ji vybudují - že pomohou lidem porazit Královnu Temnot a její nohsledy.
Ale ne, určitě vyhraje. Není o tom pochyb. Ale děsila se, že bude muset opustit tento dobrovolný exil a postavil se čelem k vřavě světa mimo Silvanest.
A děsila se také - stejně jako toužila - že uvidí opět člověka, kterého miluje. Rytíře, jehož hrdá a ušlechtilá tvář k ní přicházela ve snu, s jehož duší rozprávěla prostřednictvím Hvězdného kamene. On o ní nevěděl, přesto mu stála po boku, když bojoval, aby zachránil svou čest. On o ní nevěděl, když s ním sdílela jeho strach a učila se chápat vznešenost jeho duše. Její láska k němu rostla každým dnem, stejně jako její obavy z toho, že ho začíná milovat až příliš.

A tak Alana neustále svůj odjezd odkládala. Odjedu, říkala si, až dostanu nějaké znamení, které předám svým lidem - znamení naděje. Jinak se sem už nevrátí. Jinak budou zoufalí a nechají toho. Den po dni vyhlížela oknem.
Ale znamení nepřicházelo.
Zimní noci se dloužily. Temnota se prohlubovala. Jednoho večera si Alana vyšla na cimbuří Věže Hvězd. V Solamnii bylo tou dobou odpoledne a na jiné Věži - Sturm Ostromeč stál proti oblačně modrému drakovi a Dračímu Velmistrovi zvanému Černá Dáma. Náhle se Alany zmocnil divný a hrozivý pocit - jako by se svět přestal otáčet. Prudká, pronikavá bolest jí projela tělem, téměř ji srazila na dlažbu. Rozplakala se strachem, sevřela Hvězdný kámen a s hrůzou pozorovala, jak jeho světlo hasne a ztrácí se.
"To je to mé znamení!" vykřikla hořce s klenotem v ruce. "Už není naděje! Zbyla jen smrt a zoufalství!"
Pevně kámen sevřela, až se jí jeho ostré hrany zaryly do masa. Pak se odpotácela temnotou do svého pokoje ve Věži. Odtud ještě jednou pohlédla na zmírající krajinu. Pak s křečovitým vzlykotem zavřela a zajistila dřevěné okenice.
Ať si svět dělá, co chce, řekla si s hořkostí. Ať moji lidé zahynou podle vlastní vůle. Zlo zvítězí. Není nic, co by tomu mohlo zabránit. Já tu zemřu se svým otcem.
Té noci si ještě jednou vyšla do kraje, bezstarostně si shrnula kápi na ramena a vydala se ke hrobu, který ležel pod zkrouceným, zmučeným stromem. V ruce držela Hvězdný kámen.
Alana se vrhla na zem a začala horečnatě rýt holýma rukama, rozhrabávala zmrzlou zem otcova hrobu pouhými prsty, které brzy začaly krvácet. Nevšímala si toho. Dokonce vítala bolest, která byla daleko příjemnější než ta, kterou měla v srdci.
Konečně vyryla malou jamku. Rudý měsíc, Lunitár, vyplul na noční oblohu a pokropil svit stříbrného měsíce krví. Alana hleděla na Hvězdný kámen, dokud ho stačila skrze slzy rozeznat, pak ho vložila do jamky. Donutila se, aby přitom neplakala. Otřela si slzy a začala jamku zahrnovat.
Pak přestala.
Ruce se jí třásly. Váhavě sáhla zpět a otřela z Hvězdného kamene hlínu. Zdálo se jí, že zešílela smutkem. Ne, vycházelo z něho skutečně nepatrné světélko, které jí ale sílilo před očima. Alana sebrala kámen z hrobu.
"Je přece mrtvý," řekla tiše a hleděla na kámen, který se třpytil ve světle Solináru. "Vím, že je už v náručí smrti. Nic se na tom nedá změnit. Tak proč to světlo --"
Náhle ji poděsil šustivý zvuk. Alana upadla a zmocnil se jí strach, že zmučený strom nad Lorakovým hrobem ji sevře svými skřípějícími větvemi. Ale když se na strom soustředěně zadívala, zmučené praskání přestalo. Větve se přestaly pohybovat, pak - se zasténáním - se narovnaly. Kmen se napřímil, kůra se vyhladila a zaleskla se v měsíčním svitu. Krev přestala vytékat. Listy pocítily, že jimi opět proudí životadárná míza.
Alana vydechla. Nejistě se zvedla na nohy a rozhlédla se po kraji. Ale nic jiného se nezměnilo. Ostatní stromy byly jako dřív - jen ten nad Lorakovým hrobem se změnil.
Zbláznila jsem se, napadlo ji. Se strachem se obrátila ještě jednou ke stromu nad otcovým hrobem. Ne, skutečně je jiný. Byl čím dál krásnější, dokonce před jejíma očima.
Alana opatrně zavěsila Hvězdný kámen zpátky na prsa. Pak se obrátila a kráčela k Věži, než odjede do Ergotu, má ještě spousty práce.
Příštího rána, když slunce vrhalo svou bledou zář na nešťastný Silvanest, vyhlédla Alana do lesa. Nic se nezměnilo. Slizká zelená mlha stále visela nad zmučenými stromy. Pochopila, že se nic nezmění, dokud se sem nevrátí elfové a nedají se do díla. Nic se nezměnilo kromě stromu nad Lorakovým hrobem.
"Sbohem, Loraku," zvolala Alana, "my se vrátíme."
Povolala gryfa, vylezla na jeho silný hřbet a pevným hlasem mu poručila. Gryf roztáhl pernatá křídla, vznesl se do výše a zakroužil nad zničeným Silvanestem. Když mu Alana dala rozkaz, zamířil k západu na dlouhý let do Ergotu.

Hluboko dole v Silvanestu se na jednom jediném stromě zelenalo listí - opak ke všemu černému zmaru okolního lesa. Třepotalo se v zimním vánku. Šustilo, jako by vydávalo tichou hudbu, když ochraňovalo Lorakův hrob před temnotou zimy a v očekávání jara.